This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

EMENDATIONES IN SUIDAM ET HESYCHIUM, ET ALIOS LEXICOGRAPHOS GRÆCOS.

NEW YORK PUBLIC LIBRARY

VOL. III.

SCRIPSIT
JO. TOUP,
ECCLESIÆ CATHED. EXON. PRÆBENDARIUS,
ET ECCLESIÆ S. MARTINI CUM CAPELLA
DE LOO IN AGRO CORNUBIENSI
RECTOR.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCXC.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

ASTOR, LENOX
TILDEN FOUNDATION

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS QUINTA.

CURÆ NOVISSIMÆ

SIVE

APPENDICULA

NOTARUM ET EMENDATIONUM

IN

SUIDAM.

MEMORIÆ

VIRI DOCTISSIMI ET AMICISSIMI

ANTONII ASKEW

M. D.

MUSIS OMNIBUS LUGENTIBUS,

NUPERRIME EXTINCTI;

HOC,

QUICQUID EST LIBELLI,

SACRUM ESSE VOLUIT

AUCTOR.

PRÆFATIO AUCTORIS

AD

QUINTAM PARTEM.

LECTORI ERUDITO S.

UNUM habeo, mi Lector, quod te monitum velim et tantummodo unum. Nam ut paucorum hominum, ita paucorum verborum ſum. In Emendationibus noſtris ad Suid. P. II. p. 462. celeberrimum trimetrum Epicharmi Siculi exhibuimus, et errorem Cl. Erneſti in verſu conſtituendo animadvertimus: idque vere omnino, et Doctis undique applaudentibus. Sed inſurgit tandem in Notis noviſſimis ad Xenophon. Memor. II. 1. 29. ſenex feſtiviſſimus et erraſſe ſe negat, " cum Spondæus ſit par Anapæſto,

" *et*

"et ſæpe in trimetris occurrat." Miror hominis imperitiam. Sed hujuſmodi Doctores exſibilandi, non refellendi ſunt. Cæterum ex trimetro Epicharmi tetrametrum concinnat vir doctiſſimus ad Herodot. II. p. 157.

Ὦ πονηρὲ, μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλῆρ' ἔχῃς.

Ubi μώεο *pro* μόεο *ſcilicet: quod antiqui coloris eſt. Sed Leunclavii emendatio mihi ſemper veriſſima eſt viſa,*

———————— Ὦ πονηρὲ σὺ,
Μή μοι τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλῆρ' ἔχῃς.

Recte illud et ſolenniter in clauſula ſenarii, ὦ πονηρὲ σύ. *Ariſtoph. in Av.* 1647.

Διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πονηρὲ σύ.

Idem in Amphiarao apud Suidam Tom. III. p. 638. *v.* Φρυνώνδας·

Ὦ μιαρὲ, καὶ Φρυνώνδα, καὶ πονηρὲ σύ.

Idem in Ran. 468.

Ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σύ.

Idem in Ran. 1206.

Τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μοχθηρὲ σύ.

Idem

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS QUINTA.

CURÆ NOVISSIMÆ

SIVE

APPENDICULA

NOTARUM ET EMENDATIONUM

IN

SUIDAM.

PARS V. Sed utraque locutio proba eſt. Æſchyl. Sept. ad Theb. 956.

Ὑπὸ δὲ σώμαλι γᾶς
ΠΛΟΥΤΟΣ ΑΒΥΣΣΟΣ ἔςαι.

Ubi legendum videtur, ἐςί. *There is ſilver and gold enough under ground.* Ariſtoph. Lyſyſtr. 173.

Οὐχ ἂς ποδᾶς γ' ἔχονλι ταὶ τριήρεες,
Καὶ τ' ἀργύριον τ' ἄβυσσον ᾖ παρὰ τᾷ Σιῷ.

Ita ſcribendus iſte locus, de quo parum accurate Giſb. Koen, vir doctiſſimus, ad Corinthum p. 81. De vocula ἂς nos non ita pridem ad Theocritum. Dicitur autem ποδῆς ἔχειν ut τέχνης ἔχειν. Sophocl. Oedip. Tyr. 719.

Βρότειον ὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.*

Atque ad hunc Comici locum reſpexiſſe videtur Dionyſius.

ΑΓΑΝΟΝ. — Καὶ Ἀγανῦμεν, ἀνλὶ τῦ, κοσμήσομεν.] Vox Ἀγανῦμεν ne Græca quidem eſt. Scribendum, Ἀγαλῦμεν. Noſter ſupra p. 20. Ἀγάλλει. — Κοσμεῖ. Ariſtoph. Pac. 391.

Καί σε Θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλαισι, διαπανλὸς, ὦ
Δέσποτ', ΑΓΑΛΟΥΜΕΝ ἀεί.

* Confer Schol. Bodl. ad Sophocl. Oedip. Tyr. v. 728.

Ubi

Ubi Schol. Ἀγαλοῦμεν, ἐπικοσμήσομεν. Confer Schol. ad Euripidis Med. 1027. qui ex Ariſtophane corrigendus eſt. Atque ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas. PARS V.

ΑΓΗΝΟΡΙΟΝ. Ὄνομα τόπου.] Arrian. Expedit. Alexand. ii. 24. Τὸ δὲ πλῆθος τῶν Τυρίων, τὸ μὲν τεῖχος ὡς ἐχόμενον εἶδον, ἐκλείπουσιν· ἀθροισθέντες δὲ κατὰ τὸ ΑΓΗΝΟΡΙΟΝ καλούμενον, ἐπέστρεψαν ταύτῃ ἐπὶ τοὺς Μακέδονας. Hunc locum ante oculos habuit Suidas.

ΑΓΚΟΣ. Ὑψηλὸς τοῦ ὄρους τόπος. Ποσὶ δ' αὖ ἐλθεῖν ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο.] Hoc fragmentum, cujus cujus ſit, corruptum eſt atque ita emendandum,

Ποσὶ δ' ἀνελθεῖν
Ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο ——

Noſter infra v. Ἑώρημα. Ὁ Βελλεροφόντης διὰ τοῦ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμησεν ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΑΝΕΛΘΕΙΝ.

ΑΓΡΕΙΑ ἀοιδή· ἡ ἀγροικική. Τὸ σκύτος ἀγρείης εἵνεκα τῆς πλατάνου.] Interpres, nihil mali ſuſpicatus, Pentametrum iſtum ita vertit: *Pellem agreſtis platani cauſa.* Qua quidem interpretatione nihil ineptius fingi poteſt. Sed verſus corruptus eſt atque ita reſcribendus:

Τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου.

Quomodo

PARS V. Quomodo recte legitur apud Anthol. lib. vi. p. 574. ubi integrum exſtat Epigramma, ex quo hunc verſiculum deprompſit Suidas. Notanda autem vox *σκύλος*, quæ paulo rarior eſt. Suidas *τὸ σκύτος* exhibet. Sed vox *σκύτος* primam ſemper producit: quod Kuſtero recte obſervatum ad Ariſtophanis Plut. v. 514. Idem autem *σκύλος* et *σκύλον*. Callimachus apud Suidam v. *Καλλιπαρισμένας*

——Τὸ δὲ ΣΚΥΛΟΣ ἀνδρὶ καλύπτρη
Γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

Phalæcus in Epigrammate apud Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 16.

Καὶ ΣΚΥΛΟΣ ἀβλιδόρου στιλπνὸν ἀχαιϊκόν.

Ita ſcribendus iſte verſiculus, de quo Kuſterus ad Suidam v. *Θίασος*. et Salmaſius in Plinianis p. 156. Cæterum vocem *σκύλος* uſurpat et Nicander Alex. 270.

Νείαιραν τόθι σάρκα περὶ ΣΚΥΛΟΣ ΑΥΟΝ ἐνιάζει
Δυσλεπέος καρύοιο——

Ubi Schol. *Σκύλος, τὸ δέρμα, ἤτοι τὸ ἔλυμα.* Atque hinc corrigendus videtur Theocritus noſter xxv. 142.

Ὅς δή τοι ΣΚΥΛΟΣ ΑΥΟΝ ἰδὼν χαροποῖο λέοντος.

Vulgo legitur, *σκύτος αὖον*.

ΑΔΗΦΑΓΙΑ. Ἡ ἀπληστία.—Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῷ Κωμῳδοτραγῳδῷ τοὺς ποτὰς λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.]

Alcæi

Alcæi plures, alius Lyricus, alius Tragicus, alius Comicus, alius denique Epigrammatographus, de quibus conſulendi qui de Poetis Græcis ſcriptitarunt. Intelligendus autem hic Alcæus Comicus, Mitylenæus, Ariſtophani σύγχρονος, quem decem fabulas docuiſſe ſcribit Suidas, quæ quidem omnes, ſi fragmenta paucula excipias, penitus interciderunt. Alcæi ΑΔΕΛΦΑΙ ΜΟΙΧΕΥΟΜΕΝΑΙ laudatur Athen. lib. vii. p. 316. Ἀλκαῖος Ἀδελφαῖς μοιχευομέναις· [illegible] V.

Ἠλίθιον εἶναι, νοῦν τε πολύποδος ἔχειν.

Scribe, πουλύποδος. Sic mox Eupolis,

Ἀνὴρ πολίτης πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ. Pollux vii. 23. Ἀλκαῖος δὲ ἐν Γανυμήδει διπύρους ἄρτους εἶπεν. Οἱ δὲ δίπυροι ἄρτοι τινές εἰσι τρυφῶντες. Quæ emendatiora leguntur apud Athenæum lib. iii. p. 110.

Διπύρους τε θερμούς· οἱ δίπυροι δ' εἰσὶν τίνες;
Ἄρτοι τρυφῶντες——

ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ. Athenæus lib. ix. p. 408. Ἡ [illegible] κατὰ χειρὸς ὕδωρ εἰώθε λέγειν, ὡς Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει, καὶ Ἀμειψίας Σφενδόνῃ, Ἀλκαῖος τε ἐν Ἱερῷ γάμῳ. Idem lib. x. p. 424. Τῷ δὲ κεραννύειν κέχρηται Πλάτων μὲν ἐν Φιλήβῳ·

Τοῖς δὲ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχόμενοι κεραννύωμεν·

καὶ Ἀλκαῖος ἐν Ἱερῷ γάμῳ,

——Κεράν-

“ *et ſæpe in trimetris occurrat.” Miror hominis imperitiam. Sed hujuſmodi Doctores exſibilandi, non refellendi ſunt. Cæterum ex trimetro Epicharmi tetrametrum concinnat vir doctiſſimus ad Herodot. II. p.* 157.

Ὦ πονηρὲ, μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλῆρ᾽ ἔχῃς.

Ubi μώεο *pro* μόεο *ſcilicet: quod antiqui coloris eſt. Sed Leunclavii emendatio mihi ſemper veriſſima eſt viſa,*

——————Ὦ πονηρὲ σὺ,
Μή μοι τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλῆρ᾽ ἔχῃς.

Recte illud et ſolenniter in clauſula ſenarii, ὦ πονηρὲ σύ. *Ariſtoph. in Av.* 1647.

Διαβάλλεταί σ᾽ ὁ θεῖος, ὦ πονηρὲ σύ.

Idem in Amphiarao apud Suidam Tom. III. p. 638. *v.* Φρυνώνδας·

Ὦ μιαρὲ, καὶ Φρυνώνδα, καὶ πονηρὲ σύ.

Idem in Ran. 468.

Ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σύ.

Idem in Ran. 1206.

Τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μοχθηρὲ σύ.

Idem

Idem in Acharn. 164.

Οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ'; ὦ μοχθηρὲ σύ.*

Apollodorus Caryſtius apud Polluc. x. 161.

——————— Ἐμβαλόντες, ὦ πονηρὲ σὺ,
Εἰς σακκοπήραν αὐτὸν, ἐπιθήσουσί που
Ἐφ' ὑποζύγιον ———————

Atque hinc emendandus Ariſtophanes apud Polluc. x. 33. Καλεῖται δὲ τὸ Κλινίδιον καὶ Κλιντήριον, ὡς ἐν Δὶς ναυαγῷ Ἀριστοφάνης· Τί με, ὦ πονηρὲ, ἐξορίζεις ὥσπερ κλιντήριον. *Quæ ita legenda et numeris ſuis reſtituenda ſunt:*

——————— Ω ΠΟΝΗΡΕ ΣΥ,
Τί μ' ἐξορίζεις ὡσπερεὶ κλιντήριον; †

Atque hæc hactenus.

* Idem in Nub. 856.

Τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὦ 'νόητε σύ;

† Supra ἀντὶ τοῦ, ἐν Δὶς ναυαγῷ, poteris etiam ſcribere, ἐν Ὀδύσσει ναυαγῷ. *In Ulyſſe naufrago.* Qui titulus fabulæ Epicharmi apud Athenæum lib. xiv. 3. p. 619.

CURÆ NOVISSIMÆ

SIVE

APPENDICULA

NOTARUM ATQUE EMENDATIONUM

IN

SUIDAM.

ABYΣΣΟΣ. Ἱερὸν ἦν τῆς Περσεφόνης, πολὺν χρυσὸν ἐκ πολλοῦ τοῦ χρόνου πεφυλαγμένον ἄθικτον ἔχον. Ἐν ᾧ χρυσός τις ἄβυσσος, ἀόρατος τοῖς πολλοῖς κατὰ γῆς κατωρυγμένος.] Hæc ſunt verba Dionyſii Halicarn. in Excerptis Valeſii vol. iv. p. 2362. Eadem repetit Suidas v. Πύῤῥος, ubi legitur, χρυσοῦ τις ἄβυσσος. Quomodo locutus eſt Gregor. Nazianz. apud Stobæum p. 305. PARS V.

Πλουτοῦσι μωροὶ τοῖς ὀνείρασι πλέον,
Η ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΑΒΥΣΣΟΝ οἱ κεκτημένοι.

Sed

PARS V.

Sed utraque locutio proba eſt. Æſchyl. Sept. ad Theb. 956.

Ὑπὸ δὲ σώματι γᾶς
ΠΛΟΥΤΟΣ ΑΒΥΣΣΟΣ ἔσται.

Ubi legendum videtur, ἐστί. *There is ſilver and gold enough under ground.* Ariſtoph. Lyſyſtr. 173.

Οὐχ ἇς ποδᾶς γ᾽ ἔχοντι ταὶ τριήρεες,
Καὶ τ᾽ ἀργύριον τ᾽ ἄβυσσον ᾖ παρὰ τᾷ Σιῷ.

Ita ſcribendus iſte locus, de quo parum accurate Giſb. Koen, vir doctiſſimus, ad Corinthum p. 81. De vocula ἇς nos non ita pridem ad Theocritum. Dicitur autem πουδῆς ἔχειν ut τέχνης ἔχειν. Sophocl. Oedip. Tyr. 719.

Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.*

Atque ad hunc Comici locum reſpexiſſe videtur Dionyſius.

ΑΓΑΝΟΝ. — Καὶ Ἀγανοῦμεν, ἀντὶ τοῦ, κοσμήσομεν.] Vox Ἀγανοῦμεν ne Græca quidem eſt. Scribendum, Ἀγαλοῦμεν. Noſter ſupra p. 20. Ἀγάλλει. — Κοσμεῖ. Ariſtoph. Pac. 391.

Καί σε θυσίαισιν ἱε-
ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι, διαπαντὸς, ὦ
Δέσποτ᾽, ΑΓΑΛΟΥΜΕΝ ἀεί.

* Confer Schol. Bodl. ad Sophocl. Oedip. Tyr. v. 728.

Ubi

Ubi Schol. Ἀγαλοῦμεν, ἐπικοσμήσομεν. Confer Schol. ad Euripidis Med. 1027. qui ex Ariſtophane corrigendus eſt. Atque ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas. PARS V.

ΑΓΗΝΟΡΙΟΝ. Ὄνομα τόπου.] Arrian. Exped. Alexand. ii. 24. Τὸ δὲ πλῆθος τῶν Τυρίων, τὸ μὲν τεῖχος ὡς ἐχόμενον εἶδον, ἐκλείπουσιν· ἀθροισθέντες δὲ κατὰ τὸ ΑΓΗΝΟΡΙΟΝ καλούμενον, ἐπέστρεψαν ταύτῃ ἐπὶ τοὺς Μακέδονας. Hunc locum ante oculos habuit Suidas.

ΑΓΚΟΣ. Ὑψηλὸς τοῦ ὄρους τόπος. Ποσὶ δ' αὖ ἐλθεῖν ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο.] Hoc fragmentum, cujus cujus ſit, corruptum eſt atque ita emendandum,

Ποσσὶ δ' ἀνελθεῖν
Ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο ——

Noſter infra v. Ἐώρημα. Ὁ Βελλεροφόντης διὰ τοῦ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμησεν ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΑΝΕΛΘΕΙΝ.

ΑΓΡΕΙΑ ἀοιδή· ἡ ἀγροικική. Τὸ σκύτος ἀγρείης εἵνεκα τῆς πλατάνου.] Interpres, nihil mali ſuſpicatus, Pentametrum iſtum ita vertit: *Pellem agreſtis platani cauſa.* Qua quidem interpretatione nihil ineptius fingi poteſt. Sed verſus corruptus eſt atque ita reſcribendus:

Τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου.

Quomodo

PARS V.

Quomodo recte legitur apud Anthol. lib. vi. p. 574. ubi integrum exſtat Epigramma, ex quo hunc verſiculum depromſit Suidas. Notanda autem vox σκύλος, quæ paulo rarior eſt. Suidas τὸ σκύτος exhibet. Sed vox σκύτος primam ſemper producit: quod Kuſtero recte obſervatum ad Ariſtophanis Plut. v. 514. Idem autem σκόλος et σκύλον. Callimachus apud Suidam v. Καλιναρισμένας·

——Τὸ δὲ ΣΚΥΛΟΣ ἀνδρὶ καλύπτῃ
Γιγνόμενον νιφέτε καὶ βελέων ἔρυμα.

Phalæcus in Epigrammate apud Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 16.

Καὶ ΣΚΥΛΟΣ ἀβλιδόρυ σιλβὸν ἀχχμᾶιειν.

Ita ſcribendus iſte verſiculus, de quo Kuſterus ad Suidam v. Θίασος. et Salmaſius in Plinianis p. 156. Cæterum vocem σκύλος uſurpat et Nicander Alex. 270.

Νείαιραν τόθι σάρκα περὶ ΣΚΥΛΟΣ ΑΥΟΝ ἐπιάζει
Δυσλεπέος καρύοιο——

Ubi Schol. Σκύλος, τὸ δέρμα, ἤτοι τὸ ἔλυμα. Atque hinc corrigendus videtur Theocritus noſter xxv. 142.

Ὅς δή τοι ΣΚΥΛΟΣ ΑΥΟΝ ἰδὼν χαροποῖο λέοντος.

Vulgo legitur, σκύτος αὖον.

ΑΔΗΦΑΓΙΑ. Ἡ ἀπληςία.—Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῷ Κωμῳδοτραγῳδῷ τὰς ποτὰς λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.]

Alcæi

Alcæi plures, alius Lyricus, alius Tragicus, alius Comicus, alius denique Epigrammatarius, de quibus conſulendi qui de *Poetis Græcis* ſcriptitarunt. Intelligendus autem hic Alcæus Comicus, Mitylenæus, Ariſtophani σύγχρονος, quem decem fabulas docuiſſe ſcribit Suidas, quæ quidem omnes, ſi fragmenta paucula excipias, penitus interciderunt. Alcæi ΑΔΕΛΦΑΙ ΜΟΙΧΕΥΟΜΕΝΑΙ laudatur Athen. lib. vii. p. 316. Ἀλκαῖος Ἀδελφαῖς μοιχευομέναις· V.

Ἠλίθιον εἶναι, νοῦν τε πολύποδος ἔχειν.

Scribe, πουλύποδος. Sic mox Eupolis,

Ἀνὴρ πολίτης πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ. Pollux vii. 23. Ἀλκαῖος δὲ ἐν Γανυμήδει διπύρους ἄρτους εἶπεν. Οἱ δὲ δίπυροι ἄρτοι τινές εἰσι τρυφῶντες. Quæ emendatiora leguntur apud Athenæum lib. iii. p. 110.

Διπύρους τε θερμούς· οἱ δίπυροι δ' εἰσὶν τίνες;
Ἄρτοι τρυφῶντες ——

ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ. Athenæus lib. ix. p. 408. Ἡ κατάνιψις δὲ σημαίνει κατὰ χειρὸς ὕδωρ εἴωθε λέγειν, ὡς Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει, καὶ Ἀμειψίας Σφενδόνῃ, Ἀλκαῖός τε ἐν Ἱερῷ γάμῳ. Idem lib. x. p. 424. Τῷ δὲ κεραννύειν κέχρηται Πλάτων μὲν ἐν Φιλήβῳ· Τοῖς δὲ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχόμενοι κεραννύωμεν· καὶ Ἀλκαῖος ἐν Ἱερῷ γάμῳ,

—— Κεράν-

PARS V.

——Κεράννυσι τ' ἀφανίζεσί τε.*

Meminit et Photius in Lexico inedito: Πῶλοι κὴ ἐπὶ βοῶν. Ἀλκαῖος: εὐίθρῳ γάμῳ ἀνδράποδα πέμπειαι, πωλικὸν ζεῦγος βοῶν. Quæ ita legenda et numeris ſuis reſtituenda ſunt: Ἀλκαῖος EN ΙΕΡΩι ΓΑΜΩι·

Ἀνδράποδα πέμπειε πωλικὸν ζεῦγος βοῶν.

Quæ de *ſponſa deducenda* intelligenda ſunt. Suidas: Ζεῦγος ἡμιονικὸν ἢ βοεικόν· ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα, ἥ ἐςιν ὁμοία διέδρῳ, τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιῦνται. Ita diſtinguendus eſt iſte locus, qui ad Alcæum illuſtrandum apprime facit. Confer etiam quæ ſcripſimus ad Suidam v. Ἀναθεῖναι. ΕΝΔΥΜΙΩΝ. Pollux ix. 53. Τὰ δὲ ἐν ταῖς Κράτητος Τόλμαις.

——πρῶτα μὲν

---

* Hic inepte Interpres; *Vinum iis miſcent, et illos e medio tollunt*. Ἀφανίζειν eſt *Ebibere*. *Calicem exſiccare*. Eubulus apud Athenæum lib. xi. 6. p. 473.

Ἅμα δὲ λαβῦσ' ΗΦΑΝΙΚΕ, πυλίκον τίνα
Οἴεσθε μεγέθος; ἀπειρίσιον, μέγαν πάνυ·
Καὶ ξηρὸν ἐποίησ' εὐθέως τὸν κάνθαρον.

Ita ſcribendus iſte locus, in quo magnus Animadverſor operam luſit. Interpres autem egregie ineptit: quod iſti homini ſolenne eſt. Hinc Antiphanes apud Athenæum lib. ix. 18. p. 409. ἐν ἀργυρίῳ ΑΦΑΝΙΣΜΩ. *Argenti profuſione*. Athenæus lib. viii. 7. p. 344. Τῦ δ' αὐτῦ κὴ τὸν ἀγρὸν καταβεβρωκότος εἰς ὀψοφαγίαν, ἐπειδὴ θερμόν ποτε καταβροχθίσας ἰχθῦν ἔφησε τὸν οὐρανὸν κατακεκαῦσθαι, λοιπὸν ἔφησίν ἐςιν ὁ Θεόκριτός σοι κὴ τὴν θάλασσαν ἐκπιεῖν, κὴ ἔση τρία τὰ μέγιςα ΗΦΑΝΙΚΩΣ, γῆν κὴ θάλασσαν κὴ οὐρανόν.

Ταλαιπωρεῖς ἕως ἐς' αὐτῶν λέγει, ἀλλ' ὅτι τιμὴν ἀντὶ φωνὴν λέγει· ὥσπερ ὅταν Ἀλκαῖος ὁ Κωμικὸς ἐν Ἐνδυμίωνι ἔφη. Νεονυμφεύων [illegible]. Lexicon nescio cujus apud Cl. Montfaucon in Bibl. Coiſlin. p. 482. Ἐλαλύνων, Ἀλκαῖος ἐν Δυμίωνι. Scribe, Ἐνδυμίωνι. ΚΑΛΛΙΣΤΩ. Athenæus, lib. ix. p. 399. Ἀλκαῖος δὲ ἐν Καλλιστοῖ καὶ τὰς πολλὰς ὕλας ἐμφανίζει διὰ τούτων· PARS V.

Κοριάννον εἶναι λεπτὸν, ἵνα τὰς δασύποδας
Οὓς ἂν λάβωμεν ἀλσὶ διαπάττειν ἔχῃς.

Ita ſcribendus videtur iſte locus. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ. Athenæus lib. viii. p. 370. Ἀλκαῖος Παλαίςρᾳ·

Ἤδη δ' ἧψε χύτραν ῥαφάνων.

Ubi inepte Interpres, *Braſſicarum ollam jam attigit*. Ἕψειν χύτραν eſt *ollam coquere*. *To boil the pot*. Ariſtoph. Ecclеſ. 840.

Χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται.

Athenæus lib. ix. p. 396. Ἀλκαῖος Παλαίςρᾳ·

Οἶδα γὰρ αὐτὸς, εἴ τι γρύζομαι μόνον,
Εἴ σου λέγοι πλεῖόν τι γαλαθηνοῦ ὑός.

Ita ſcribendum iſtum locum jam monuimus in Addendis noſtris ad Theocritum. Quæ vulgo leguntur inquinatiſſima ſunt. ΠΑΣΙΦΑΗ. Pollux x. 11. Εἴποις δ' ἂν αὐτὰ καὶ οἰκητήρια σκεύη, καὶ χρηστήρια σκεύη· τὸ μὲν Ἀλκαίου τοῦ ποιητοῦ εἰπόντος ἐν Πασιφάῃ·

Καὶ νὴ μὰ Δί' ἄλλα σκευάρι' οἰκητήρια.

PARS V. Ita ſcribendus iſte verſiculus. Σκευάρια οἰκητήρια ſunt *vaſcula*, ſive *ſupellex domeſtica*. Τὰ ἔπιπλα vocat ſupra Eupolis, quæ vox reſtituenda Æſchini Socratico ii. 2. Ἔτι δὲ τἆλλα τὰ εἰς πλοῦτον ἥκοντα, ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ, τὰ ἀνδράποδα, καὶ ἵπποι, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος. Vulgo inepte legitur, ἁπλᾶ.* Lexicon Sangerman. MS. Ἀστεῖος καὶ Ἀστικὸς διττῶς. Μένανδρος· προσποιήσεις ἀστικὸν σαυτόν· πάλιν Ἀλκαῖος Πασιφάη· νῦν γένοιτ᾽ ἀστεῖος οἰκῶν ἐν πόλει. Quæ ita reſcribenda eſſe puto: Μένανδρος Ἥρωι·

—— Ποιήσεις ἀστικὸν σαυτὸν πάλιν.

Ἀλκαῖος Πασιφάῃ·

Νῦν ἂν γένοιτ᾽ ἀστεῖος οἰκῶν ἐν πόλει.

ΚΩΜΩΙΔΟΤΡΑΓΩΙΔΙΑ. Harpocratio p. 11. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῇ Κωμῳδοτραγῳδίᾳ τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν. Quocum facit Photius in Lexico inedito. Κωμῳδοτραγῳδὸν appellat Suidas: quod perinde eſt. Huc reſpexit Euſtathius ad Odyſſ. A. Λυσίας δὲ καὶ ναῦν ἀδηφάγον φησὶ τὴν τὸν μισθὸν λαμβάνουσαν ἐντελῆ, καὶ λύχνους ἀδηφάγους τοὺς πότας. Ubi legendum, Καὶ ΑΛΚΑΙΟΣ λύχνους ἀδηφάγους τοὺς πότας. Neque enim Lyſias, ſed Alcæus λύχνους ἀδηφάγους dixit. Cæterum et

* Iſæus Orat. vii. p. 520. Ἔτι δὲ ἀνδράποδα μισθοφοροῦντα καὶ δύο θεραπαίνας, καὶ παιδίσκην, καὶ ΕΠΙΠΛΑ, δι᾽ ὧν ᾤκει τὴν οἰκίαν, σχεδὸν, σὺν τοῖς ἀνδραπόδοις, ἄξια τρισκαίδεκα μνῶν. Sed vide omnino doctiſſimum Koen. ad Gregor. Corinth. Περὶ τῶν Διαλεκ.

hanc

hanc fabulam laudat Macrobius Saturnal. v. 20. *Gargara tanta frugum copia erant, ut qui magnum cujuſque rei numerum vellet exprimere, pro multitudine immenſa Gargara nominaret: Teſtis Alcæus, qui in Cœlo tragœdia ſic ait:* PARS V.

Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πλείςους φέρων
Εἰς τὴν ἑορ]ὴν ὅσον οἷον εἴκοσι.
Ὁρῶ δ' ἄνωθεν γάργαρ' ἀνθρώπων κύκλῳ.

Hæc non uno in loco depravata ſunt. Primum legendum, in *Comœdotragœdia*. Plautus in Amphitr. *Comicotragœdiam* vocat: quod perinde eſt. Deinde verſus ſecundus claudicat, atque ita ſublevandus eſt,

Εἰς τὴν ἑορ]ὴν ὡς ἂν οἷον εἴκοσι.

Idem ὡς ἂν εἴκοσι, et ὡς ἂν οἷον εἴκοσι. *Circiter viginti.* Quod pleonaſmi Græci eſt. Atque hæc hactenus.

ΑΘΡΟΥΣ. Εἰς ἅπαν συνηγμένους. Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἄθρους διδιοςόμενος.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Joſepho Bell. Jud. iv. 4. ubi legitur, ἀθρόως διδιοςόμενος. Quod perinde eſt.

ΑΚΙΝΗΣΙΑ. Ἠρεμία. Καὶ τοὺς ἵππους ἐξελαύνειν προσέταξεν, ὡς διαλύοι]ο αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τοῦ παράπλου νεναρκηκὸς ὑπὸ ἀκινησίας.] Scribendum, ὑπὸ τὸν παράπλουν. *In their paſſage.* Idem ὑπὸ τὸν παράπλουν et κα]ὰ τὸν παράπλουν. Mentem autem

PARS V. loci recte accepit Interpres. *Et equos ſomnis pelli juſſit, ut membrorum torpor, ex nimia quiete tempore navigationis contractus, diſcuteretur.*

ΑΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. Περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον.

Κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἕσπεροι
Λαμπτῆρες ἐκ ἔτ' ἦθον ——

Ὅτι ἐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἑσπέριοι· ἢ ὅτι ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. Καιρὸς γὰρ ἐπιβουλῆς καὶ ἐπιθέσεως τότε.] "Senſus hujus loci mutilus eſt, qui ſuppleri "poterit, addita voce λύχνοι." *Kuſter.* Fallitur vir doctiſſimus. Scribendum, ὅτι ἐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἑσπέριοι ΑΣΤΕΡΕΣ. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Sophocl. Aj. 288. unde hic locus deſcriptus eſt.

ΑΛΓΙΣΤΑΤΟΝ. Τοῦτο δ' ἐς ἀλγίςατον ἡμῖν.] "In hiſce vix litera ſana eſt. Sed bonum "factum, quod Suidas errorem ſuum prodi"derit infra v. Μαλκίςατον, ubi idem fragmen"tum hoc modo profertur:

—— Τόδε μοι μαλκίςατον ἦμαρ.

"Cujus lectionis elegantiam qui capere velit, "conſulat Lud. Caſp. Valckenarium Animad. "in Ammon. p. 39." *Rubnken.* Fallitur vir doctiſſimus. Reſpexit ſine dubio Noſter ad Ariſtoph. Veſp. 1112.

Τοῦτο

Τοῦτο δ' ἐς' ἄλγιςον, ὑμῶν ἤν τις ἀσιςεύσωσ' ἂν PARS V.
Ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν ——

Atque hinc Suidas corrigendus eſt.

ΑΛΙΒΥΕΣ ΖΕΥΓΝΙΤΑΙ. — Καὶ νῦν δὲ χρῶνται περὶ ἀρχῆς Ἀλίβυες, οἱ προσαγορευόμενοι Ζευγῖται.] Scribe, οἱ περὶ Βάρκην Ἀλίβυες. *Qui circa Barcen habitant*. Barce eſt urbs Libyæ: de qua Marklandus noſter in Epiſtola ad Cl. Hareum. Idem autem Λίβυες et Ἀλίβυες, ut Σύριοι et Ἀσσύριοι. de quo nos in Epiſt. Crit. p. 606. et Cl. Caſaubonus ad Strab. xi. p. 779. Cæterum hunc locum repetit Suidas v. Ἄμιπποι, ubi οἱ Λίβυες legitur: quod perinde eſt.

ΑΛΙΜΕΝΩΤΗΣ. Τόπος λιμένα μὴ ἔχων.] Vox excidit. Scribendum, Ἀλιμενότης. Ἀλιμένωτος· τόπος λιμένα μὴ ἔχων. Heſychius: Ἀλίμενα, λιμένας μὴ ἔχοντα. Vox autem Ἀλιμενότης, quæ interpretatione caret, occurrit apud Xenoph. Hiſt. Græc. lib. iv. p. 536. Φοίβιμος δὲ τήν τε ΑΛΙΜΕΝΟΤΗΤΑ τῆς χώρας, καὶ τὰ τῆς βοηθείας, καὶ τὰ τῆς σιτοποιΐας, ταχύ τι ἀνέςρεψε, καὶ ἀποπλέων ἀφείσθη τῆς Κυθηρίας εἰς Φοινικοῦντα.

ΑΛΚΗΕΝΤΑΣ. Εὐρώστους. Δυνατούς.

Ἄρτεμι τόξα λαχοῦσα καὶ ἀλκήεντας ὀϊςούς.] Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod exſtat

PARS V. in Anthologia Cephalæ, p. 42. Carmen integrum ſubjiciam.

ΔΗΜΑΓΗΤΟΥ.

Ἄρτεμι, τόξα λαχοῦσα καὶ ἀλκήεντας ὀϊστούς,
Σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδ' ἀνέθηκε κόμης
Ἀρσινόη θυόεν παρ' ἀνάκτορον, ἡ Πτολεμαίου
Παρθένος, ἱμερτοὺς κειραμένη πλοκάμους.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Confer Suidam v. Πλόκον.

ΑΛΚΤΗΡΙΑ ΛΙΜΟΥ. Δυνάμενα ἀλαλκεῖν καὶ ἀπείργειν τὸν λιμόν.] Poeta, neſcio quis, apud Noſtrum v. Λιμός·

Γαστέρι μοῦνον ἔχοιμι κακῆς ἀλκτήρια λιμοῦ.

Huc reſpexit Suidas.

ΑΛΛΟΣΤΡΑΤΕΙ. Στρατεύεται.] Utraque vox corrupta eſt. Correximus alibi, Μελλοστρατεῖ, στραγγεύεται. Quod omnino verum. Confer quæ ſcripſimus in Suidam v. Στραγγεύει. Eſt autem Μελλοστρατεῖν *militiam detrectare*, ſive *domi ſe abdere*: quod οἴκοι μένειν vocant Græci. Plutarchus in Cicerone: Κάτων δ' αὐτὸν ἰδὼν, ἰδίᾳ πολλὰ κατεμέμφετο Πομπηΐῳ προσθέμενον· αὐτῷ μὲν γὰρ οὐχὶ καλῶς ἔχειν ἐγκαταλιπεῖν ἣν ἀπ' ἀρχῆς εἵλετο τῆς πολιτείας τάξιν, ἐκεῖνον δὲ χρησιμώτερον ὄντα τῇ πατρίδι καὶ τοῖς φίλοις, εἰ ΜΕΝΩΝ ΟΙΚΟΙ πρὸς τὸ ἀποβαῖνον ἡρμόζετο. Ita ſcribendus iſte locus, qui illuſtris

illuſtris eſt. Idem in Sertorio: Οἱ Σύλλα μὲν ὁμȣ̃ τι συμπάσης ἄρχοντι γῆς καὶ θαλάττης ποιεῖν τὸ προςαττόμενον ὐκ ἠξιȣ̃μεν ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΟΝΤΕΣ. Julianus in Epiſt. liii. ad Jamblichum: Σὺ μὲν ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕΙΝ, καὶ χαίρειν, καὶ τὴν ἡσυχίαν, ἣν ἔχεις, σώζειν· ἡμῖν δὲ ὅ,τι ἂν Θεὸς διδῷ, γενναίως οἴσομεν. Dionyſ. Halicar. Antiq. Rom. ix. 27. Ἀλλὰ θανάτȣ τὴν συμφορὰν τιμησάμενος, ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΩΝ καὶ ȣ̓δένα προσιέμενος, ὑπό τ' ἀθυμίας καὶ σίτων ἀποχῆς μαρανθεὶς ἀπέσβη τȣ̃ βίȣ. Xenoph. Hiſt. Græc. lib. i. p. 443. Ἐμοὶ ἀρκεῖ ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕΙΝ· καὶ εἴτε Λύσανδρος, εἴτε ἄλλος τις ἐμπειρότερος περὶ τὰ ναυτικὰ βȣ́λεται εἶναι, ȣ̓ κωλύω τὰ κατ' ἐμέ.* Atque hinc neſcio an vindicandus Sophocles apud Plutarchum vol. ii. p. 74. quem perperam

---

* Idem in Cyri Inſtitut. lib. viii. p. 471. Edit. Hutchinſon. Καὶ ἄλλα γέ σοι, ὦ Σάκα, προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρȣ, μήτε θύρας τὰς Κύρȣ θεραπεύειν, μήτε ςρατεύεσθαι· ἀλλὰ σὺ μὲν πλȣτῶν ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕ. Demoſthenes Περὶ Παραπρεσϐ. p. 122. Edit. Taylor. ΜΕΝΟΝΤΑΣ ΟΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΥ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΟΥΣ. Confer infra p. 130. et p. 132. Idem in Olynth. B. p. 87. Edit. Mounteney. Ὧν οἱ μὲν, τὰ ςρατιωτικὰ ΤΟΙΣ ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΟΥΣΙ διανέμȣσι θεωρικά· οἱ δὲ, τȣ̀ς ἀτακτȣ̃ντας ἀθώȣς καθιςᾶσιν. Ibid. p. 107. Ἔξεςιν ἄγειν ἡσυχίαν; ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΩΝ εἶ βελτίων, τȣ̃ δ' ἔνδειαν ἀνάγκῃ τι ποιεῖν αἰσχρὸν ἀπηλλαγμένος. Ariſtides vol. ii. p. 450. Edit. Jebb. Ὑμῶν ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΟΝΤΩΝ, χολὴν ἀγόντων, ἠγανακτȣ́ντων. Libanius Orat. xxiii. vol. ii. p. 550. Σοὶ βέλτιον, ὦ γέρον, ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕΙΝ, ἢ τοιαῦτα κινεῖσθαι. Menander apud Stobæum p. 157. Edit. Grotii:

ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕΙΝ χρὴ, καὶ μένειν ἐλεύθερον,
Ἢ μηκέτ' εἶναι τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

ſollicitavit

PARS V. ſollicitavit vir doctiſſimus ad Euripidis Phoeniſſas v. 723.

Ἐγᾦδ' ὁ ΦΕΥΓΕΙΣ, ἐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς,
Ἀλλ' ἐγγὺς Ἑκτωρ ἐϛὶν ἐ ΜΕΝΕΙΝ καλόν.

Corrigendus etiam Tragicus, Sophocles, opinor, apud Apollonium in Lex. Homer. quem magno literarum incremento nuperrime publicavit Cl. Villoiſonus. ΗΤΟΙ. Καθ' Ὅμηρον ἰσοδυναμεῖ τῷ Μὲν συνδέσμῳ·

Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν ————

Παρὰ δὲ ἡμῖν καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, διαζευκτικῷ συνδέσμῳ·

Ἤτοι ϛρατεύσει σημαίνων ἔϛη κακός.

Primum recte ſcripſimus, τῷ Μὲν συνδέσμῳ. Confer Schol. ad Homer. Iliad. A. 68. Deinde Senarius iſte ridiculoſiſſime corruptus eſt, atque ita certo certius emendandus:

Ἤτοι ϛρατεύσεις, ἢ ΜΕΝΩΝ ἔσῃ κακός.
Aut militatum ibis, aut ignavus domi manebis.

ΑΛΛΟΜΕΝΟΝ ΥΔΩΡ.] D. Joann. iv. 14. Τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ΥΔΑΤΟΣ ΑΛΛΟΜΕΝΟΥ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ad hunc locum reſpexiſſe videtur Suidas.

ΑΛΩΙΩΝ: Τύπτων. Κρύων. Ὁ δὲ ῥοπάλῳ ἀλοιῶν, εἴθ' ἑτέρῳ τρόπῳ, τοῦτον ἔκτεινεν.] Reſpexit, ut videtur, Suidas ad Dionyſ. Halicar. Antiq. Rom. i. 39. Ἡρακλῆς δὲ ΑΛΟΙΩΝ αὐτὸν τῷ ῥοπάλῳ

πάλαι κλέννα. Ubi MS. Vat. ἀλλὴν. Quod et imperite probat Hudſonus. PARS V.

ΑΛΟΧΟΣ. Γαμετή. Εὐριπίδης ἐξ Ἀνδρομέδας· Ἄγου με, ὦ ξένε, εἴτε δμωίδ' ἐθέλεις, εἴτ' ἄλοχον.] Hæc leguntur apud Laertium in Arceſilao, ex quo depromſit Suidas. Locus autem Euripidis ita reſcribendus eſt:

Ἄγε μ', ὦ ξέν', εἴτε δμωίδ' εἴτ' ἄλοχον θέλεις.

Sunt verba Andromedæ ad Perſeum. Aliud autem eſt Ἄγειν, aliud Ἄγεσθαι. Hoc de *uxore*, illud de *ſervo* dicitur. Eurip. Troaſ. 140.

Δούλα δ' ἄγομαι γραῦς ἐξ οἴκων.

Quare recte, tum metro, tum ſenſu jubente, emendavimus.

ΑΜΑΛΔΥΝΘΗΣΟΜΑΙ. Ἀφανισθήσομαι.] Ariſtoph. Pac. 379.

Ἀλλ', ὦ μέλε, ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
Εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.

Ubi Schol. Τὸ δὲ ἀμαλδυνθήσομαι ἀντὶ τοῦ ἀφανισθήσομαι. Hinc ſuam notam deſcripſit Suidas.

ΑΜΒΟΛΙΑ. Ἡ ὑπέρθεσις. Ἐν Ἐπιγράμμασι· Ἠθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης.] Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. Cephalæ, Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 476. Carmen integrum ſubjiciam, idque emendatius quam legi ſolet.

MAKE-

PARS V.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ.

Αὔριον ἀθρήσω σε. Τὸ δ' ὄυποτε γίνεται ἡμῖν,
Ἠθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης.
Ταῦτά μοι ἱμείροντι χαρίζεαι· ἄλλα δ' ἐς ἄλλους
Δῶρα φέρεις, ἐμέθεν πίστιν ἀπειπαμένη.
Ὄψομαι ἑσπερίη σε. Τί δ' ἕσπερός ἐστι γυναικῶν;
Γῆρας ἀμετρήτων πληθόμενον ῥυτίδων.

Ita ſcribendum ὄψομαι ἑσπερίη, non ἑσπερίην. Verba ſunt puellæ ad amatorem. Confer quæ ſcripſimus in Addendis Theocrit. vii. 21.

ΑΜΥΓΔΑΛΗ. Τὸ δένδρον. Ἀμυγδάλη δὲ ὁ καρπός. Καὶ δειλαὶ δακνέσθαι ἀμυγδάλαι.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſkium in Anthol. Cephalæ, p. 34. Legitur etiam apud Kuſterum infra ad v. Γέλγιθες. Sed utrumque fugit vera lectio. Carmen integrum, quod exquiſitæ Græcitatis eſt, hic emendatum adponam.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Βότρυες οἰνοπέπαντοι, εὐσχίστοιό τε ῥοίης
Θρύμματα, καὶ ξανθοὶ μυελοὶ ἐκ στροβίλων,
Καὶ δειναὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι, ἥ τε μελισσῶν
Ἀμβροσίη, πυκναί τ' ἰτρίνεαι ποπάδες,
Καὶ πότιμοι γέλγιθες, ἰδὲ ὑελοοίδακες ὄχναι,
Δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια,
Πανὶ φιλοσκήπωνι καὶ εὐστόρθυγγι Πριήπῳ
Ἀντίθεται λιτὴν δαῖτα Φιλοξενίδης.

Ita

Ita ſcribendum iſtud Epigramma: de quo conſulendus Cl. Kuſterus v. Ποτάδες. Quicquid autem *excellens* aut *efficax* eſt, δεινὸν vocant Græci. Atqui amygdalæ ad compotationem promovendam et ebrietatem arcendam mire faciunt: de quo Athenæus et Dioſcorides. Hinc δεινὰς δάκνεσθαι, *eſu præſtantes*, vocat Poeta. Cratinus apud Athenæum lib. iv. p. 138. PARS V.

Ἐν δὲ ταῖς λέσχαισι φύσκαι προσαπεπατταλευμέναι
Καταχρέμασθαι τοῖσι πρεσβύταισιν ΑΠΟΔΑΚΝΕΙΝ ὀδάξ.

Deinde recte ſcripſimus, κελλοιίδακες ὄχναι. *Cyathi ad inſtar tumentes. Bottle or bell-pears.* Vocem οἴδακες agnoſcit Suidas: Οἴδακες. Οἱ λεγόμενοι φήληκες. Ita legendus iſte locus. Φήληκας οἰδαίνοντας vocat Ariſtophanes in Pace v. 1165. Nihil verius hac emendatione.*

ΑΜΦΗΜΕΡΟΝ. Τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφοκλῆς·

Ποιμέσι κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρε.]

Ad hunc locum ne verbum quidem Interpretes. Scribendum, Σοφοκλῆς Ποιμέσι·

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρε.

Sophocles ἐν Ποιμέσι ſæpius laudatur Grammaticis. Cæterum ita locutus eſt Callimachus in Dian. 115.

* Hanc notam non vidit Brunck: Vide Analect. vol. iii. p. 160.

τόθεν

PARS V.

——πόθεν βορέαο καθάξ
Ἐρρίψαι ἀχλαίνωτι δυσαεῖ ΚΡΥΜΟΝ ΑΓΩΓΣΑ.

ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΑΙΣ. Εἶδος πλοίων. Ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἴςρον ἐν ταῖς ἀμφιπρύμναις τῶν νεῶν.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Menandro in Excerpt. Legat. Hœſchelii, p. 139. ubi legitur ἐν ταῖς καλυμέναις ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΟΙΣ τῶν νεῶν. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt. Hujuſmodi naves memorat Agathias, lib. iii. p. 93. Ἐπακτρίδας τινὰς ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΟΥΣ δέκα πληρώσαντες ἐκ τῆς ἀεὶ σφίσιν ἑπομένης δυνάμεως. *Decem actuarias naves bipuppes e copiis, quibus præerant, inſtruxerunt.*

ΑΝΑΓΚΗ. Ἐν Ἐπιγράμματι·
——Ἴδ' ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκα
Πάντοφος ἐξευρεῖν ἔκλυσιν ἀΐδιον.]
Hic locus decerptus eſt ex Epigrammate Antipatri, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 561.

ΑΝΑΘΕΝΤΑΣ. Ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν.] Locus Xenophontis, ad quem reſpexit Suidas, exſtat in Exped. Cyr. lib. iii. p. 297. Ἐμοὶ δὲ, ὦ ἄνδρες, δοκεῖ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μήτε προσίεσθαι εἰς ταὐτὸ ἡμῖν αὐτοῖς, ἀφελομένους τε τὴν λοχαγίαν, ΣΚΕΥΗ ΑΝΑΘΕΝΤΑΣ, ὡς τοιούτῳ χρῆσθαι.

ΑΝΑΚΤΕΣ. Οἱ θεοί. Καὶ Ἀνάκτορα. Τὰ ἱερά.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Aves v. 789.

ANA-

ΑΝΑΡΥΤΤΕΙΝ. Ἀναβάλλειν. Κρατῖνος Διδασκαλίαις· Ὅτι σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσα ἀποβάλλεις.] Scribe, Ἀναρύειν, ἀναβάλλειν. Verſus autem Cratini, qui non integris pedibus ambulat, ita ſuſtentandus eſt: PARS V.

Ὅτι σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύειν ἀποβάλλεις.

Cæterum hunc locum non intellexit Interpres. Eſt autem θριάμβους ἀναρύειν *verſus Iambicos in honorem Bacchi proferre.* Heſychius: Θρίαμβος, Διονυσιακὸς ὕμνος, ἴαμβος. Ita ſcribendus iſte locus. Photius in Lex. inedito: Θριάμβους. Ἰάμβους ἔνιοι λέγουσι. Ad hunc Cratini locum reſpexiſſe videtur Photius.

ΑΝΕΜΟΥ ΠΕΔΙΟΝ. Ἐπὶ τῶν ἀμεταβάτων καὶ "ἀφθόνων.] MSS. Pariſ. Ἀνέμου παιδίον. Quam "lectionem præ altera amplectendam eſſe "puto." *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus. Atque ad hanc normam corrigendus Libanius in Epiſt. ad Nicocl. p. 545. Ἐμοὶ δὲ μήτε κάθαρον, μήτε Εὔριπον, μήτε ΑΝΕΜΟΥ ΠΑΙΔΙΟΝ ἡγήσῃ ταῖς γινομέναις διαλλαγαῖς. Vulgo legitur Ἀνέμου πεδίον. Rem extra dubium ponit Pollux i. 196. Εἴποι ἂν αὐτὸν Ὅμηρος αὔρας ἢ ΑΝΕΜΟΥ ΠΑΙΔΑΣ. Qui locus eximius eſt.

ΑΝΕΡΡΙΨΑΝ. Ἀνέβαλον. Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν ὄλεθρον.] Reſpexit Suidas, ut recte monuit Cl. Albertus, ad Homer. Odyſſ. Κ. 130.

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν, δείσαντες ὄλεθρον.

Ubi

PARS V. Ubi Schol. Ἀνέῤῥιψαν, ἐκωπηλάτησαν. Sed aliud eſt ἀναῤῥίπτειν, aliud κωπηλατεῖν. quod et recte notatum Kuſtero. Quare locum Homeri corruptum eſſe puto, atque ita emendandum:

Οἱ δ' ΑΛΑ πάντες ἀνέῤῥιψαν ——

Homer. Odyſſ. H. 328.

Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὅσσον ἄρισται
Νῆες ἐμαὶ, καὶ κοῦροι ΑΝΑΡΡΙΠΤΕΙΝ ΑΛΑ πηδῷ.

Idem Odyſſ. N. 78.

Εὖθ' οἱ ἀνακλινθέντες ΑΝΕΡΡΙΠΤΟΥΝ ΑΛΑ πηδῷ.

Ubi Schol. Ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. Ἀναῤῥίπτεται γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ ὕδωρ.*

ΑΝΤΙΑΣΑΣ. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος.] "Duo "hi ſenarii ſic legendi videntur:

Ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
Ἡμῶν τ' ὀλέσθαι, κἀξερημοῦσθαι γένος."

Kuſter. Fallitur vir doctiſſimus. Sunt verba Sophoclis in Elect. 1215. qui cum Suida in omnibus concordat. Eſt autem ἐξερημῶσαι γένος locutio Attica: de qua Schol. ad Eurip. Medeam 320. Confer et quæ ſcripſimus ad Suidam, P. I. p. 65.

* Aratus ἐν Φαινόμ. v. 155. p. 22.

Εἰς ἄνεμοι δὲ τὰ πηδὰ ——

Ubi Schol. Κατὰ συγκοπὴν τὰ πηδάλια, ἤγουν τὰς κώπας, ἀπὸ τοῦ πηδᾷν. Καὶ Ὅμηρος·

—— ΑΝΕΡΡΙΠΤΟΥΝ ΑΛΑ ΠΗΔΩ.

ANTI-

ANTITYΠΗΣΑΙ: Ἀντιπαθῆσαι. Καὶ Ἀντιτυπία, ἐναντίωσις, σκληρότης.... Καὶ Ἀντιτύπους ἀνθρώπους, σκληροὺς καὶ ἀνενδότους.] Plato in Theæteto: Καὶ μὴν δὴ, ὦ Σώκρατες, σκληρούς γε λέγεις καὶ ΑΝΤΙΤΥΠΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ. Ad hunc locum reſpexit Suidas. PARS V.

ΑΝΕΣΟΒΗΣΑΝ: Διήγειραν. Οἱ δ' Ἄβαροι τῷ σκληρῷ τε καὶ ὀγκώδη φρονήματα ἔχειν τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνεσόβησαν ἔριν.] Hoc fragmentum legitur apud Menandrum in Excerptis Hœſchelii, p. 140. qui ex hoc loco corrigendus eſt.

ΑΝΤΛΟΣ. Ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἅλῳ.

Καὶ ταύτας ἐφ' ἅλωος, ἐφ' ἃ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον

Κριθῶν καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίην.]

Scribe, Κρίθων. *Critho* eſt nomen agricolæ. Eſt autem hoc diſtichon pars Epigrammatis, quod dedit Cl. Reiſkius in Anthol. Cephalæ, p. 48. Dederat et Cl. Merrick ad Tryphiodor. p. 107. Carmen integrum ſubjiciam.

ΑΔΑΙΟΥ.

Τὰν δῖν, ὦ Δάματερ ἐπόγμιε, τάν τ' ἀκέρωτον
Μόσχον, καὶ τροχιὰν ἐν κανέῳ φθοΐδα,
Σοὶ ταύτας ἐφ' ἅλωος, ἐφ' ἃ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον
Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν,
Ἱρεύει, πολύσεμε· σὺ δὲ Κρίθωνος ἄρουραν
Πᾶν ἔτος εὔκριθον καὶ πολύπυρον ἄγοις.

Ita

PARS V. Ita ſcribendum iſtud Epigramma, quod perperam ſollicitavit Cl. Reiſkius. Verba autem poſtrema ita vertenda ſunt: *Fac ut Crithonis ager quotannis hordei et tritici ferax ſit.* Haud aliter locutus eſt auctor ἀνώνυμος in Epigrammate apud Stratonem, quod hic apponam:

ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν καλὸν, ὦ Χάριτες, Διονύσιον, εἰ μὲν ἕλοιτο
Τ'ἀμὰ, καὶ εἰς ὥρας αὖθις ΑΓΟΙΤΕ καλόν.
Εἰ δ' ἕτερον στέρξεια παρὲς ἐμὲ, μύρτον ἕωλον
Ἐῤῥίφθω, ξηροῖς φυρόμενον σκυβάλοις.

Ita legendum iſtud Epigramma. Eleganter autem τ'ἀμὰ ἑλέσθαι dicitur, *qui me amat et cæteris antepenit.* Lucian. in Hermotimo: Εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ΕΛΟΙΜΗΝ ΤΑ ΥΜΕΤΕΡΑ, σοὶ πιστεύσας ἀνδρὶ φίλῳ. Cæterum haud aliter luſit Dionyſius in Epigrammate apud Stratonem; quod hic emendatum exhibebimus: nam quod vulgo legitur ineptum eſt.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Εἰ μὲν ἐμὲ στέρξαις, εἴης ἰσόμοιρος, Ἄρατε,
Χίῳ, καὶ Χίου πουλὺ μελιχρότερος.
Εἰ δ' ἕτερον κρίναις ἐμέθεν πλέον, ἀμφί γε βαίη
Κώνωψ, ὀξηρῷ ΦΥΟΜΕΝΟΣ κεράμῳ.

Ita legendum. *Aratus* eſt nomen pueri, quem amabat Dionyſius. Recte autem, ὀξηρῷ φυόμενος

νες κεράμῳ. Quod intelligendum de *culicibus*, qui aceto gignuntur: de quo Ariſtot. Animal. v. 19. Οἱ δὲ κώνωπες ἐκ σκωλήκων οἳ γίγνονται ἐκ τῆς περὶ τὸ ὄξος ἰλυός. Atque hæc hactenus.

PARS V.

ΑΞΙΟΥΜΕΝΟΥ. Τυγχάνοντος ἀνδρὸς τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἀξιουμένου.] Locus hic mutilus eſt atque ita reſtituendus: Ἀξιουμένου. Ἀξίου τυγχάνοντος. Ἀνδρὸς ἐς τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἀξιουμένου. Deſumptum autem eſt hoc fragmentum ex Dione in Excerpt. Legat. Hœſchelii, p. 374. ubi legitur, ἀξιουμένων. Sed Suidæ lectio verior atque elegantior eſt.

ΑΠΕΤΙΣΕΝ. Ἀπέδωκεν.

Μοσχίῳ δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα
Βληθεὶς ———]

Feſtive Interpres; *Fera novello germine percuſſa ſanguinem pro ſanguine reddidit.* Eſt autem hic locus pars Epigrammatis apud Anthol. lib. vi. p. 562. quod hic integrum et emendatum apponam: nam quod vulgo legitur mutilum et corruptum eſt.

Πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα
Σῶσος ὁ βουπαλίων δουρὶ φονευσάμενος.
Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον,
Οὐδ' ἵκετ' ἐκ μάνδρης αὖθις ἐπὶ ξυλόχους.
ΜΟΣΧΕΙΟΥ δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα
Βληθεὶς, ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν.

 Ita

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Confer Neſtrum v. Ἀχθεινή. v. Βρόκοντα. v. Εὐθηλήμονα. et v. Εὔλοχος. ubi hoc Carmen ad partes vocatur. Recte autem Suidas, ἀχθεινὰν δ', εἶδε βοσκόντεσσαν. Addæus in Epigrammate,

—— Λιπαρὰν δ' ΕΙΔΕ γεωμορίαν.

ΑΠΕΦΡΥΓΟΝΤΟ. Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο, πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην, κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες; φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες, ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.] Hic duo fragmenta in unum conflata eſſe video, quæ ita non male diſtinxeris: Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην, κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες. — Παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο. Confer Suidam v. Ἀποπεραίνοντες, unde poſteriorem hunc locum nonnihil ampliavimus. Cæterum notandum illud, πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην. *Tum verbis, tum numeris delectabantur.* Notum illud Virgilii,

——*Numeros memini, ſi verba tenerem.*

ΑΠΗΛΓΗΣΑΝ. Ὁ δὴ δῆμος ἅπαξ ἀπήλγησαν τὸ πάθος εὐθὺς, καὶ ξὺν οἰμωγῇ ἀνέκραγον οὐράνιον ὅσον.] Scribendum, ὁ δὲ δῆμος ἅπας. Quomodo recte legitur apud Procop. Arcan. Hiſt. p. 73. ex quo hoc fragmentum decerpſit Suidas.* Confer

* Æſchines Περὶ Παραπρεσβ. p. 243. Edit. Taylor. Καὶ ὁ ΔΗΜΟΣ ΑΠΑΣ ὁμογνωμονῶν ἐχειροτόνησεν.

etiam Noſtrum infra v. Οὐράνιόν γ' ὅσον. Quæ locutio notanda. Ariſtoph. Ran. 791. PARS V.

Α. Μὰ Δί' ἀλλ' ὁ ΔΗΜΟΣ ΑΝΕΒΟΑ κρίσιν ποιεῖν,
Ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.
Ξ. Ὁ τῶν πανούργων; Α. Νὴ Δί' ΟΥΡΑΝΙΟΝ Γ' ΟΣΟΝ.

Ad quem locum manifeſto reſpexit Procopius.

ΑΠΙΑ. Εἶδος ὀπώρας. Ἀπίους εἴρηκε Πλάτων ἐν Νόμοις. Ἔστι καὶ παρ' Ἀλέξιδι, καὶ ἐν Ἀγρίοις Φερεκράτης·

Πρὶν ἀνακυκῆσαι τοὺς ἀπίους ἁρπάζειε.]

Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Eccleſ. 355. ubi legitur, τοὺς ἀπίους ἁρπαζέτω. Pherecrates apud Athenæum lib. xiv. p. 645.

——Ταῦτ' ἔχων
Ἐν ταῖς ὁδοῖς ἁρπαζέτω τὰς ἐγχρίδας.

Confer nos in Appendic. ad Theocrit. p. 16.

ΑΠΕΡΡΑΠΙΣΕΝ. Ἀπεφίμωσεν. Ἀπεστόμισεν.] " Non ſolum vox ipſa Ἀπεῤῥάπισεν, ſed etiam " ſignificatio, quam Suidas ei tribuit, eſt in- " ſolens, et quam apud nullum alium Lexico- " graphorum reperio." *Kuſter*. Scribendum, Ἀπέῤῥαψεν. Æſchines Περὶ Παραπρεσβείας, p. 246. Edit. Taylor. Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη, ὥστε ΑΠΟΡΡΑΨΕΙΝ τὸ Φιλίππου στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ. *Se nullo negatio os Philippi obturaturum dicebat*. Ita vertendus eſt iſte locus: quod et recte anim-

PARS V. advertit Henricus Stephanus. Nos Angli; *With a dry finger.* Quod tantundem eſt.

ΑΠΕΡΡΙΨΕΝ. Ἐφλυάρησεν. Ὁ δὲ ϛωμύλος ὢν καὶ ὑψαγόρας ἀπέρριψε ῥήματα ὑπερήφανά πως καὶ θρασύτερα.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 79.

ΑΠΟΔΥΝΤΕΣ. Ἀντὶ τοῦ, Ἀποδυσάμενοι. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, οἱ ἀποδύονται τὴν ἔξωθεν ϛολὴν ἵνα εὐτόνως χορεύσωσιν. Ἀριϛοφάνης· Ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίϛοις ἐπίωμεν.] Locus Comici, ad quem reſpexit Suidas, hodie non exſtat. Verba autem Suidæ, ſive Scholiaſtæ, corrupta ſunt: quod vidit Kuſterus, ſed medelam non invenit. Scribendum ſine controverſia: ἵνα εὐτόνως ΑΘΛΕΥΣΩΣΙΝ. *Ut ſtrenue luctentur.* Error ortus ex affinitate literarum. Hinc corruptus Heſychius: Σίφων. Τοῦ πυρὸς οἱ καδίσκοι, καὶ οἷς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον χρῶνται. Scribendum, οἶνον ΑΡΥΟΝΤΑΙ.* Idem mendum in Herodoto lib. ii. p. 152. quod notavit Cl. Valckenarius. Recte autem Suidas, οἱ ἀποδύονται τὴν ἔξωθεν ϛολήν. Ariſtoph. Theſmoph. 221.

ΑΠΟΔΥΘΙ τουτὶ θοιμάτιον——

Quæ locutio reſtituenda Archippo Comico, apud Athenæum lib. xv. p. 678.

* Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 272. Ἀπὸ τῶν ποταμῶν δὲ ΑΡΥΟΝΤΑΙ ὕδωρ εἰς χρῆσιν.

Ἀθῷος

'Αϑῶος ΑΠΟΔΥΣ ΘΟΙΜΑΤΙΟΝ ἀπέρχεται
Στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίςων οἴκαδε. PARS V.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur, ἀποδύς. Pari modo corruptus eſt Libanius Epiſt. 647. 'Ελπίζω δὲ, ὅτι καὶ διὰ τῦ παιδὸς πολλὺς ἡμῖν ἐλέγξεις ῥήτορας, ὕτως ὀξὺ βλέποντος καὶ ῥέοντος, ὥς' ᾠήϑην δεῖν εὐϑὺς ΑΠΟΔΥΝΤΑ ΠΑΛΑΙΕΙΝ, ἵνα μὴ παρελϑόντα καιρὸν ζητῶμεν. Vulgo male legitur, ἀποδόντα. Huc facit Xenoph. Cyri Exped. lib. iv. Χειρίσοφος ἐςεφανωμένος καὶ ΑΠΟΔΥΣ ἐλάμβανε τὰ ὅπλα. Eleganter Menander, Hiſtoricus, apud Suidam: Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παλαίςραις ΕΝΑΠΕΔΥΟΜΗΝ, καὶ ἐς τοσῦτον ἐξώκειλα ἀφροσύνης, ὡς καὶ ΤΗΝ ΦΑΙΝΟΛΗΝ ΑΠΟΔΥΣΑΣΘΑΙ, ΣΥΝΑΠΟΔΥΣΑΣΘΑΙ δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νυνεχὲς, καὶ ἄλλο ὅ,τι ἐς βίον ἀγλάϊσμα.*

ΑΠΟΦΕΡΕΙΝ. 'Αποδιδόναι. 'Αριςοφάνης· Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα κ' ὐκ ἀποςερεῖν τὰ δεδανεισμένα.] Locus Ariſtophanis legitur in Eccleſ. p. 449. Sed τὰ δεδανεισμένα ſunt verba Scholiaſtæ, ſive noſtri Suidæ, interpretamenti loco addita. Quod Lexicographo noſtro ſolenne eſt.

ΑΠΟΥΣΙΑΣΕΙ. 'Ο δὲ εἰς τὴν αὐτῦ ϑυγατέρα ἀ-

* Athenæus lib. i. 12. p. 15. 'Εσφαίριζε δ' ὐκ ἀηδῶς καὶ Κτησίβιος Χαλκιδεὺς φιλόσοφος, καὶ πολλοὶ διὰ τὴν σφαιρικὴν αὐτῷ ΣΥΝΑΠΕΔΥΟΝΤΟ τῶν 'Αντιγόνε τῦ βασιλέως φίλων. Ad quem locum vide magnum Caſaubonum.

PARS V. πυσιάσει. Τῆς ὑσίας μέρος δώσει.] Hæc ex Artemidoro Oneirocrit. i. 81. deſcripta ſunt: quod et Cl. Alberto notatum video. Verba autem Ἀπύσια et Ἀπυσιάζειν nunc honeſto, nunc inhoneſto ſenſu uſurpantur: quod vel ex Artemidoro conſtat. Atque hinc intelligendus Plutarchus de Iſid. et Oſir. p. 84. Καὶ γὰρ Ἕλληνες τὴν τῦ σπέρματος πρόεσιν, ΑΠΟΥΣΙΑΝ καλῦσι, καὶ συνυσίαν τὴν μῖξιν. Ad quem locum inſigniter lapſus eſt Cl. Reiſkius.

ΑΠΡΑΓΜΩΝ. Ἐπιεικὴς, μέτριος τῦς τρόπυς, οἷον ὁ φιλόνεικος ἢ φιλοπράγμων.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Equit. 261.

ΑΡΑ γε τῦτ' ἄρ' ἐγὼ πότ' ἐπόψομαι; ἀντὶ τῦ, εὐδαιμονήσω.] Scribe, ποτ' ὄψομαι; Quomodo recte legitur apud Ariſtoph. Nub. 465. unde hunc locum deſumpſit Suidas.

ΑΡΓΙΛΛΩΔΗΣ γῆ. Ἡ λευκὴ καὶ καθαρά.

Ἀκρίδα Δημοκρίτυ μελετίπτερον ἅδε θανῦσαν
Ἄργιλλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis Mnaſalcæ, quod exſtat apud Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 75. Atque hinc corrigendus Agathias in Anthol. lib. iii. p. 328.

Ἕρπων εἰς Ἐφύρην τάφον ἔδρακον ἀμφικέλευθον
Λαΐδος ἀρχαίης, ὡς τὸ χάραγμα λέγει.

Scriben-

Scribendum, ἀμφὶ κέλευθον. Uterque ſecutus eſt Homerum Iliad. N. 335. PARS V.

——Πλείστη Κόνις ΑΜΦΙ ΚΕΛΕΥΘΟΥΣ.

ΑΡΓΙΝΟΕΝΤΟΣ. Λευκοῦ.

Πηγαὶ δ' ἀργινοέντος ἀναβλίζουσι γάλακτος.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod Antipatro tribuitur, apud Anthol. lib. iii. p. 399.

ΑΡΑΙΗΝ ΧΕΙΡΑ. Τὴν ἀσθενῆ.] Reſpexit ad Homeri Iliad. H. 425.

Πρὸς χρυσέῃ περόνῃ καταμύξατο ΧΕΙΡΑ ΑΡΑΙΗΝ.

Ubi Schol. Ἀραιήν. Ἀσθενῆ. Huc referendus etiam Nicias in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 381.

ΧΕΙΡΑ γὰρ εἰς ΑΡΑΙΗΝ παιδὸς πέσον, ὅς με λαθραίως
Μάρψεν ἐπὶ χλωρῶν ἑζόμενον πετάλων.

Cæterum aliud eſt ἀραιὸς, aliud ἀραῖος. de quo Dan. Heinſius ad Theocrit. xii. 24. Suidas: Ἀραῖος. Ἀρᾷ ὑποκείμενος. Quæ vox reſtituenda Platoni Comico apud Athenæum, lib. xiv. p. 657. Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε Πλάτων ἐν Πρέσβεσι, Δέλφακα ἀραιότατον. Ubi ineptiſſime Interpres; *Cervicis maxime prolixæ*. Sed Comici locus corruptus eſt atque ita emendandus,

Δέλφακα δ' ἀραιότατον——

Porcum

PARS V. *Porcum ſacrum* ſive *diris devotum.* Optime Suidas noſter v. Δέλφακας. Δέλφακος ἄῤῥενος λίθῳ τὴν κεφαλὴν παίοντες ΑΡΩΝΤΑΙ. Atque hinc neſcio an ἱερὰν δέλφακα vocat Theopompus Comicus apud Athenæum p. 657.

Καὶ τὴν ἱερὰν σφάττουσιν ἡμῖν δέλφακα.

Ita ſcribendus iſte locus. Poteris etiam reddere, Δέλφακα ἀραιόταλον. *Porcum valde macrum. A very poor pig.* Heſych. Ἀραιὴν γαστέρα. Τὰ λεπτὰ ἔντερα. Ita legendum. Reſpexit Heſychius, quod nemo vidit, ad Nicand. Theriac. 133.

——διὰ μητρὸς ΑΡΑΙΗΝ
ΓΑΣΤΕΡ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο.*

ΑΣΤΥΡΟΝ. Πόλιν.

——Ὅς' ὤκιστο ἐς ἄστυρον ἀγκελιώτης.

Καλλίμαχος.] "Bentleius ex conjectura, "ὤκιστος. quam correctionem ignoravit Kuſte-"rus, qui etiam in contextum Suidæ recipere "debebat." *Erneſtus.* Fallitur vir doctiſſimus. Bentleii conjectura minus neceſſaria eſt. Callimachus in Pall. Lavac. 40.

——φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
Ὤιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' ΕΙΣ ΟΡΟΣ ΩιΚΙΣΑΤΟ.

* Oppian. ἐν Ἁλιευτ. lib. i. v. 480.

——ἐν ψαμάθοισιν ἀποθλίβουσιν ΑΡΑΙΑΣ
ΓΑΣΤΕΡΑΣ——

Ubi

Ubi non male Interpres; *In Crium montem commigravit.* Quare nihil temere mutandum apud Suidam. Et notanda locutio, quæ ſane exquiſitior eſt, et viris doctiſſimis parum perſpecta.* PARS V.

ΑΤΙΜΟΤΕΡΟΝ. Εἰν ἀΐδᾳ γὰρ μένων Θερσίτης ὐδὲν ἀτιμότερος.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 165.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Τὰν γνώμαν ἐδόκει Φιλεάς ὀ δεύτερος ἄλλων
Εἶμεν, ὁ δὲ φθονερὸς κλαιέτω ἐς κε θάνῃ.
Ἀλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις, εἰν ἀΐδᾳ γὰρ
ΜΙΝΩ Θερσίτας ὐδὲν ἀτιμότερος.

Hinc Suidas emendandus eſt. Confer etiam Cl. Hemſterhuſ. ad Lucian. i. p. 433: ubi de hoc Epigrammate agit.

ΑΤΛΗΤΩι. Ἀνυπομονήτῳ.

Παίγνιον ἀτλήτυ θηρὸς ἔχυσα κάρη.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 552. Huc facit Schol. ad Homer. Iliad. I. 3. Ἀτλήτῳ. Ἀνυπομονήτῳ. Atque ad hunc locum reſpexit Suidas.

* Legendum tamen cum ι ſubſcripto ΩΚΙΣΤΟ.

PARS V.

ΑΥΕΡΥΣΑΙ. Εἰς τοὐπίσω ἑλκύσαι.

Ἀπρὶξ δραξαμένη βόστρυχον αὖ ἐρύσαι.

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. Cephalæ, Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 662.

ΑΥΛΟΣ. Τὸ φωνητικὸν ὄργανον. Καὶ πτερόεντος μέτρου.] Hæc deſcripſit Suidas ex Etymologo v. Αὐλός. Reſpexit autem uterque ad Homer. Odyſſ. Τ. 227.

——Αὐτάρ οἱ ΠΕΡΟΝΗ χρυσοῖο τέτυκτο

ΑΥΛΟΙΣΙ διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes. Atque hinc facile emendari poterit Etymologus, qui in hoc loco Poetæ inquinatiſſimus eſt.

ΑΥΤΟΥΡΓΗΤΟΝ. Αὐτοφυές. Ἐν Ἐπιγράμματι·

——καὶ αὐτούργητον ἐρείκης

Βάθρον——

Hæc partem faciunt Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 549. Inepte autem vertit Interpres; *Et ſua ſponte nata ericæ radix.* Confer nos in Epiſt. Crit. p. 423. ubi Carmen integrum exhibuimus.

ΑΦΑΥΑΝΘΗΣΟΜΑΙ. Ξηρανθήσομαι.] Ariſtoph. Eccleſ. 146.

Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι.

Ad hunc locum reſpexit Suidas. Verbum uſurpat Ariſtophanes Ran. 1121.

——ὡς

PARS V.

——— ὥς' ἐπαφανάνθην

Παναθηναίοισι γελῶν ———

Atque hinc explicandus Athenæus lib. vii. p. 290. Πρὸς τῶν θεῶν τί διαφέρειν ὗτος ὑμῖν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἳ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τὺς ἀκροωμένυς ἐποίυν ἐπιλανθανομένυς τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαναίνεσθαι; Qui locus illuſtris eſt. Confer magnum Animadverſorem ad Athenæum, et Cl. Kuſter. ad Ariſtoph. Theſmoph. 853. ubi de hac phraſi agit.*

ΑΦΕΛΕΙΑ. Καὶ Ἀφελής ——— Καὶ τὰ ἐπιςόλια ἀφελῶς γράφειν.] Hæc ſunt verba Marci Antonini. i. 7. Leguntur etiam apud Schol. ad Ariſtoph. Equit. 524. unde deſcripſit Suidas.

ΑΧΕΩΝ. Μετοχή ἐςιν. Ἀντὶ τῦ, δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι. Σοφοκλῆς· Κρυπτῷ τ' ἀχέων ἐν ἥβα. Ἀντὶ τῦ, ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπύμενος. Sophocles in Electr. 159.

Οἵα Χρυσόθεμις
Ζώει, καὶ Ἰφιάνασσα,
Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ.

Ad quem locum videndus Scholiaſtes, cujus ſcrinia compilavit noſter Suidas.

ΑΧΘΕΙΝΗ. Λυπηρά. Ὀλεθρία.
——— Ἀχθεινὰν δ' εἶδε βουλασίαν.] Confer nos ſu-

* Athenæus lib. ix. 14. p. 401. Μὴ καὶ σὺ ζητῶν τὸν Σύαγρον ἀφανανθῇς.

pra

PARS V. pra ad v. Ἀπέτισεν. ubi integrum Epigramma dedimus, ex quo hoc fragmentum eſt decerptum.

ΑΧΟΣ. Λύπη σιωπὴν ἐπιφέρουσα. Λήγετε τοῦδ' ἄχους. Κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς. Ἀντὶ τοῦ, δύσληπτος, ἀλλ' εὐάλωτος.] Hic locus depromptus eſt ex Sophoclis Oedip. Col. 1720. ubi ita legitur,

Λήγετον τοῦδ' ἄχους.
Κακῶν γὰρ οὔ-
τοι δυσάλωτος οὐδείς.

Ubi Schol. ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς δύσληπτος, ἀλλ' εὐάλωτος. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

B.

ΒΙΝΕΙΝ. Τὸ συνουσιάζειν. Ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀδὺ τὸ βινεῖν ἐστι· τίς οὐ λέγει; ἀλλ' ὅταν αἰτῇ
Χαλκὸν, πικρότερον γίνεται ἐλλεβόρου.] Hoc diſtichon legitur in Anthol. inedita, et *Cillactori* ſive *Cilliactori* tribuitur. Exſtat et ſimilis luſus ejuſdem hominis apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. p. 114. Ex duobus autem diſtichis unum tetraſtichon efficio.

ΚΙΛΛΙΑΚΤΟΡΟΣ.

Παρθενικὰ κούρα τὰ πλέονα κέρματα ποιεῖ
Οὐκ ἀπὸ τᾶς τέχνας ἀλλ' ἀπὸ τᾶς φύσιος.
Ἀδὺ τὸ βινεῖν ἐστι· τίς οὐ λέγει; ἀλλ' ὅταν αἰτῇ
Χαλκὸν, πικρότερον γίνεται ἐλλεβόρου.

ΒΟΥΒΩΝ.

ΒΟΥΒΩΝ. Τὸ πάθος. Βυβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι. Εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπαίρεσθαι καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἴδημα.] Fragmentum illud Senarii, PARS V.

Βυβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι——

deſumptum eſt ex Menandri Georgo; ut nos docet Etymologus, cujus verba hic ſubjiciam: Βυβὼν λέγεται καὶ τὸ πάθος τὸ εἰς ὕψος βαῖνον, ἀπὸ τοῦ ἐπαίρεσθαι, καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἴδημα. Ὅπερ τινές φασι βομβῶνα, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Καθόλου. Μένανδρος ἐν τῷ Γεωργῷ. Οἷον,

Βυβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι——

Hinc Suidas notulam ſuam deprompſit.*

ΒΡΑΔΥΣ. Ὁ μὴ ἀγχίνους. Κἀπιλήσμων καὶ βραδύς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Οὐ γὰρ ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος Κινήσεως παρείληπται νῦν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνουν Καὶ νωθὲς τῆς διανοίας θέλει δηλοῦν.] Hic locus deſcriptus eſt ex Schol. ad Ariſtoph. Nub. 129. ubi legitur, ἀνωθεν δὲ τὰ τῆς διανοίας. Sed Suidæ lectio veriſſima eſt. Quod miror Cl. Kuſterum fugiſſe. Eleganter dicitur τὸ νωθὲς τῆς διανοίας. *Ingenii tarditatem.* Heſych. Νωθὴς, βραδὺς, ἀμβλύς. Suidas: Νωθὴς, βραδύς. Νωθέστερος, βραδύτερος. Lex. Rhetor. MS. Μωλύτερον, τὸ ἀμβλύτερον καὶ ΝΩΘΕΣΤΕΡΟΝ. Ita ſcribendus iſte locus, de quo Cl. Ruhnkenius in Hiſtor.

* Huc reſpexit Ælian. in Epiſt. p. 417. Καὶ θέρμη ἐπέλαβεν αὐτὸν καὶ ΒΟΥΒΩΝ ΕΠΗΡΘΗ.

PARS V. Orat. Græc. p. 85. Schol. ad Nicand. Theriac. 31. Μῶλυς δὲ, βραδὺς καὶ ΝΩΘΗΣ.*

ΒΡΥΚΟΝΤΑ. Τρώγοντα. Κατεσθίοντα.

Ἄρτι καταβρύχοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον.]

Confer nos ſupra ad v. Ἀπέτισεν. ubi Epigramma, ex quo decerptus eſt hic verſiculus, integrum exhibuimus.

Γ.

ΓΑΜΨΟΝ. Ἐπικαμπές.

Γαμψὰς πυρολόγους δρεπάνας ——]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 554.

ΓΕΡΑΙΟΣ. Ἔντιμος. Καὶ ὁ φυλάδων ἀνάπλεως.

——Οἷς ὁ γεραιὸς

Λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.]

Scribendum, ᾗς ὁ γεραιός. Ita enim recte legitur in Epigrammate Simonidis apud Anthol. lib. iii. p. 399. ex quo hunc locum decerpſit Suidas.

ΓΕΡΡΟΙΝ—Κῦρος περιελὼν τὰ πολλὰ τῶν πολεμίων, κατέλιπε μόνον τὸ συνὸν τοῖς στρατιώταις μαχαίρᾳ καὶ γέῤῥῳ καὶ θώρακι μάχεσθαι.] Hæc decerpſit Suidas

* Antiſthenes in Orat. p. 183. Edit. Steph. Σὺ δὴ τὴν φύσιν ἀπεικάζων τοῖς τε ΝΩΘΕΣΙΝ ὄνοις καὶ βουσὶ τοῖς φορβάσιν, ἄλλοις παρέχουσι δεσμεύειν καὶ ζευγνῦναι αὐτούς. Ita ſcribendus iſte locus.

ex Xenoph. Inſtit. Cyri lib. ii. p. 42. quod PARS
et recte obſervavit Cl. Weſſelingius. Atque V.
hinc Noſter non uno loco emendandus eſt. Quæ ſequuntur, Καὶ γερροφόροι ὁπλῖται ἐχόμενοι τούτων σὺν ποδήρεσι καὶ ξυλίναις ἀσπίσιν. Αἰγύπτιοι δὲ οὗτοι ἐλέγοντο, ſunt verba Xenophontis in Expedit. Cyri lib. i. p. 264. ubi res haud paulo melius adminiſtrata eſt.

ΓΗΤΕΙΑ. Εἶδος βελόνης παραμηκὸς πρόσω.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtophanis Veſp. 494.

ΓΝΩΜΑΤΕΥΩ. Βουλεύομαι. Ἕτερα διαλεγόμενοι, ἕτερα γνωματεύουσι.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 80.

ΓΝΩΣΙΜΑΧΗΣΑΙ. Ἀντὶ τοῦ, Μετανοῆσαι. Οὐκοῦν οἱ πλεῖστοι ἐγνωσιμάχουν, καὶ μετεβάλλοντο.] Scribendum, ἀναφρονήσαντες ἐγνωσιμάχουν. Quomodo recte legitur hic locus ſupra v. Ἀναφρονήσαντες.

ΓΟΡΓΟΣ. Ὁ Μεσσήνιος. Πλεῖστον μὲν ἀπέχειν δοκῶν τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας, πρακτικώτατος δὲ καὶ συνεχέστατος εἶναι νομιζόμενος περὶ τὴν πολιτείαν.] Hæc ſunt verba Polybii in Excerptis Valeſii; quod et recte obſervavit Kuſterus. Sed locus nonnihil corruptus eſt. Scribendum, τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ΑΝΑΓΩΓΙΑΣ. Quæ vox ſignificantiſſima eſt. Gloſſæ Vet. Ἀναγω-

γία.

PARS V.

gia. Imperitia. Ruſticitas. Petulantia. Suidas: Ἀνάγωγος. Ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀγωγῆς. Idem: Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ΑΝΑΓΩΓΙΑΝ ταῦτα ἔπαθε. τουτέστιν, ἀπαιδευσίαν. Demet. Phaler. Περὶ Ἑρμηνείας § 173. Ἡ γὰρ ἀντίθεσις ἡ περὶ τὰ ὀνόματα ἐμφαίνει τινὰ ψυχρότητα ἤθους καὶ ΑΝΑΓΩΓΙΑΝ.

Δ.

ΔΑΙΟΝ ΤΕΡΑΣ. Πολέμιον.] Reſpexit ad Euripidis Phœniſ. 1030.

Μιξοπάρθενος ΔΑΙΟΝ ΤΕΡΑΣ.

Quod et recte adnotavit vir doctus ad Heſychium. Cæterum corrigendum hac occaſione Lexicon ineditum in Bibl. Coiſl. p. 232. ΔΑΙΑΝ ὁδόν. Ἀγωνιστικὴν καὶ ἔμπειρον, ἀπὸ τοῦ, δαῆναι, ὅ ἐστι μαθεῖν. Ἢ ἀντιφιλόνεικον. Legendum, ἢ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Ran. 925. unde hic locus depromptus eſt.

ΔΕΛΕΑΖΟΝΤΕΣ. Ἐπικρύπτοντες. Οἱ δὲ Σκυθοπολῖται δύο ἡμέρας ἠρέμησαν, τὴν πίστιν αὐτῶν δελεάζοντες· τῇ δὲ τρίτῃ νυκτὶ παρατηρήσαντες κοιμώμενον ἀνεῖλον.] Hæc deſcripſit Suidas ex Joſepho Bell. Jud. lib. ii. p. 198. ubi recte legitur, κοιμωμένους ἀνεῖλον. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.*

* Locum, ex quo hæc deſumpta ſunt, notavit et Cl. Kuſter. in Addendis in Suidam p. 717.

ΔΕΙΡΑ-

ΔΕΙΡΑΧΘΕΣ. Τὸ τὴν δειρὴν ἀλγύνων. Δειραχθὲς εὔδερχον ἄμμα τελευτῶν.] Fragmentum hoc eſt pars Epigrammatis apud Anthol. lib. vi. p. 566. quod et recte obſervavit Kuſterus. Sed vereor equidem ne vox Δειραχθὲς, quæ utrobique legitur, mendoſa ſit et parum ſana. Scribendum proculdubio, Δειραγχὲς. Suidas ſupra, ΔΕΡΑΓΧΕΑΣ πάγας. Τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας. Ariſtodicus in Epigrammate apud Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 138. PARS V.

ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ.

Δαμὼ καὶ Μάθυμνα τὸν ἐν τριετηρίσιν Ἥρας
Εὔφρονα λυσταλὰν ὡς ἐπύθοντο νέκυν,
Ζωὰν ἀρνήσαντο, τανυπλέκτων δι᾽ ἀπὸ μιτρᾶν
Χερσὶν ΔΕΙΡΑΓΧΕΙΣ ἐκρεμάσαντο βρόχους.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma ex Cod. MS. quem mecum communicavit Cl. Muſgravius. Feſtive autem illud, Εὔφρονα λυσταλάν· quod minus ceperunt Interpretes. Sed hujuſmodi elegantiæ lectorem attentum deſiderant. Idem autem Λυσταλὴς et Λυστηλὴρ, ut Φυσηλὴς et Φυσητήρ. Quod diligenter notabunt Lexicographi.

ΔΗΕΙΣ. Εὑρήσεις. Ἐν Ἐπιγράμματι· Γραψάμενος δήεις.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthologia Cephalæ, de quo nos in Epiſt. Crit. p. 511. Verbum autem Δήεις, quod elegans et Homericum eſt,

 agnoſcunt

PARS V.

agnoſcunt omnes MSS. quibuſcum facit noſter Suidas. Cæterum hoc Carmen, quod Dioſcoridis eſt, ita legebat et diſtinguebat vir doctiſſimus.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σᾶμά τοι οὐχὶ μάταιον ἐπ' ἀσπίδι παῖς ὁ Πολύγνου
Ἄλλος ἀπὸ Κρήτας θοῦρος ἀνὴρ ἔθετο,
Γοργόνα τὰν λιθοέργον ὁμοῦ καὶ τρίπλοα γυῖα
Γραψάμενος. ΔΗΙΟΙΣ *τοῦτο δ' ἔοικε λέγειν,*
Ἀσπίδος ὦ κατ' ἐμᾶς πάλλων δόρυ, μὴ καλίδῃς με,
Ἢ φεῦγε τριοσοῖς τὸν ταχὺν ἄνδρα ποσίν.

Hoc planum et perſpicuum. In verſu autem tertio legebat MS. Pariſ. *τρίπλοα γοῦνα.* Quod haud ſpernendum eſt.*

ΔΗΡΙΝ. Μάχην. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Μέλλον ἄρα στυγερὰν κἀγώ ποτε δῆριν Ἄρηϊ
Ἐκπρολιποῦσα χορῶν παρθενίων ἀΐειν.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. Anthol. Cephalæ p. 11. Simile quod occurrit p. 19. quod hic apponam.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Δέξαι μ', Ἡράκλεις, Ἀρχεστράτου ἱερὸν ὅπλον,
Ὄφρα παρὰ ξεστὰν παστάδα κεκλιμένα
Γηραλέα τελέθοιμι χορῶν ἀΐουσα καὶ ὕμνων.
Ἀρκείτω στυγερὰ ΔΗΡΙΣ *Ἐνυαλίου.*

---

* Confer Ariſtoph. Acharn. v. 573. et Schol. in locum.

ΔΙΑ-

ΔΙΑΒΑΛΛΕΤΑΙ. Χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾷν. Ἀρχίππος· PARS V.

Τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμεν τήμερον.]

Scribendum, διαβαλοῦμαι. *To chouſe.* Quomodo recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Aves 1647. unde hæc verba deprompſit Suidas. Confer Jac. Gronov. Emend. in Suidam p. 105. ubi de hoc loco agit.

ΔΙΑΛΑΒΩΝ. Προκαταςχών. Ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς.] Polybius i. 18. Τὰ δὲ μεταξὺ τῶν τάφρων καὶ τῶν ςρατοπέδων διαςήματα ΦΥΛΑΚΑΙΣ ΔΙΕΛΑΒΟΝ. Ad hunc locum vel reſpexit vel non reſpexit Suidas.

ΔΙΑΛΥΩ. Πνεῦμα μέν ἐςιν, ἀλλὰ διαλύων ὄρη.] Scribe, διαλύον. Græcus Interpres, 1 Reg. xix. 11. Καὶ πνεῦμα μέγα κραταιὸν ΔΙΑΛΥΟΝ ΟΡΗ. *A wind that rendeth the mountains.* Ad hunc locum manifeſto reſpexit Suidas.

ΔΙΑΡΜΑ—Καὶ διὰ τοῦτο ἦν ἀδηλότης καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφύσεως.] Kuſterus ex MSS. Par. τῆς ἐπιφάσεως. Sed neutrum rectum. Scribendum proculdubio, τῆς ΕΠΙΦΑΥΣΕΩΣ. Etymol. Φαύω, τὸ λάμπω. Ut a φάω φάσις, ſic a φαύω φαῦσις. Hinc Polybius, καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφαύσεως. *Continuæ faces.* Τοὺς συνεχεῖς πυρσοὺς vocat Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. lib. ix. p. 557.

PARS V. p. 557. Πυρσοί τε ΣΥΝΕΧΕΙΣ, οἷα δὴ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ. Quod Polybianis haud abſimile eſt.

ΔΙΑΡΤΑΝ. Κυρίως ἐπὶ τοῦ διαίρειν.] Scribe, διαιρεῖν. Heſych. Διαρτᾷ, διαργεῖ. Scribendum ſine dubio, διαιρεῖ. Plutarchus in Timol. p. 248. ΔΙΑΡΤΩΝΤΟΣ ὁδὸν ἡμερῶν ὀκτὼ τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. *Exercitum a Syracuſis octo dierum itinere divellentis.*

ΔΙΑΙΡΩΝ. Αἰτιατικῇ. Ἀναπτύσσων, δοκιμάζων, καὶ διακρίνων τὰ πράγματα, καὶ οἷον διαίρεσιν αὐτῶν ποιῶν.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Nub. 740. Atque hic obiter caſtigandus alter Scholiaſtes: Διαιρῶν. Ὡς ἐπὶ τῶν μιμῶν ἐχρήσατο. Ὡσεὶ ἔλεγε κατὰ κεφάλαιον ἐκζητῶν. Vox μίμων nullum locum hic habet. Scribendum, ὡς ἐπὶ τῶν νομισμάτων. nam de *nummis* ſive *uſuris* hic agitur. Schol. ad Ariſtoph. Ran. 78. Τὸ δὲ κωδωνίσω τινὲς μὲν ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτω ΔΟΚΙΜΑΖΟΥΣΙ διακρίνοντες· τινὲς δὲ ἐκ μεταφορᾶς ΤΩΝ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ.

ΔΙΕΣΘΑΙ. Ἀντὶ τοῦ, διώκειν.

Αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο διέσθαι.]

Scribe, ἐρυσσάμενος. Quomodo recte legitur apud Apollon. Rhod. i. 1250. unde hunc verſiculum deprompſit Suidas. Homer. Odyſſ. Κ. 126.

Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ΕΡΥΣΣΑΜΕΝΟΣ παρὰ μηροῦ.

Theocritus

Theocritus xxii. 191.

Τὼ δ᾽ ἄρ᾽ ἐκ κολεοῖιν ΕΡΥΣΣΑΜΕΝΩ φόνον αὖτις
Τεῦχον ἐπ᾽ ἀλλάλοισι ———

Cæterum apud Apollonium legitur, ὤρτο νέεσθ. Sed Suidæ lectionem agnoſcit Etymologus v. Δίεσθαι.

ΔΙΠΟΔΙΑ. Εἶδος ὀρχήσεως.] Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. 1245. Εἶδος ὀρχήσεως ἡ διποδία, ἧς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν Πλούτοις. Hinc notulam ſuam deſumpſit Suidas. Cæterum Cratinus ἐν Πλούτοις ſæpius laudatur Athenæo. Laudatur et Stobæo, p. 821.

Αὐτόματα τοῖσι θεὸς ἀνοίγει τἀγαθά.

MS. apud Grotium, ἀνίεται. Legendum,

Αὐτόματα τοῖς θεοῖς ἀνεῖται τἀγαθά.

Diis ſpontanea naſcuntur bona.

ΔΙΣΚΕΤΩΝ. Ἐκδεχόμενος, ἡ κυλίων. Καὶ ἐν Ἐπιγράμμασι· καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vii. p. 618. Confer nos ad Suidam Emendat. P. II. v. Κρόταλος.

ΔΙΣ παῖδες οἱ γέροντες. Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐηθεστέρων εἶναι δοκούντων.] Locutio proverbialis, cujus meminit Æſchines Socrat. Dial. iii. 9. Meminit et Ariſtoph. Nub. 1419.

Ἐγὼ δέ γ᾽ ἀντείποιμ᾽ ἄν, ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες.

PARS V. Ubi Schol. Παῖδές τε γὰρ τὴν ἀρχὴν ἦσαν ἄφρονες, καὶ νῦν ὑπὸ τοῦ τῶν ἐτῶν πλήθους παρηλλαγμένοι αὐτοῖς τοῦ λογισμοῦ, παῖδές εἰσι τῷ νῷ, πάλιν ληροῦντες. Καὶ Σοφοκλῆς Πηλεῖ· Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη γεροντα γωγῶ κἀναπαιδεύω, Πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ. Καὶ Θεόπομπος·

Δὶς παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῷ τῷ λόγῳ. Καὶ Πλάτων·
Ἄρ' ὡς ἔοικε δὶς γένοιτ' ἂν παῖς γέρων.

Platonis, ſi diis placet, verſiculus, non *Comici*, ſed *Philoſophi* eſt: quod me docuit Clemens Alexandrinus Stromat. lib. vi. p. 748. ubi conſulendi Interpretes. Quin et locus Sophoclis in Peleo auctoritate Clementis ita reſcribendus eſt:

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη
Γεροντα γωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν.
Πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Quod et obſervaſſe jam video ad Athenæum doctiſſimum Caſaubonum. Atque huc reſpexit Comicus in Equit. v. 1095.

Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
Γεροντα γωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν.

Quod et recte monuit Scholiaſtes. Notanda autem geminatio τοῦ Πάλιν. Quod Poetis ſolenne eſt.* Homer. Iliad. Υ. 371.

* Confer Themiſtium p. 342. Edit. Petav. et Suidam v. Ἀναθῶν et Αὖθις, Sic etiam Sophocles in Oedip. Col. v. 1413.

'Αλλ'

Τοῦ δ' ἐγὼ ἄντιος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, PARS V.
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.

Oppian. Cyneg. ii. v. 300.

Βούβαλος αὖτε πέλει μείων δέμας εὐρυκέρωτος,
Μείων εὐρυκέρωτος, ἀτὰρ δόρκου μέγ' ἀρείων.

Muſæus de Leandro v. 5.

Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ ΛΥΧΝΟΝ ἀείδω,
ΛΥΧΝΟΝ ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης.

Ita ſcribendus iſte locus. Atque hinc emendandus Orpheus de Lapid. in Procemio v. 64.

——Ἀοσσητῆρα δὲ ΜΟΧΘΟΝ,
ΜΟΧΘΟΝ ἀοσσητῆρα βίου μάλα πεφρίκασιν.

Ita legendum. Vulgo inepte legitur, ἀοσσητῆρα δὲ μόχθων.* Eleganter Virgil. Æn. vi. 495.

Atque hic Priamiden laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ORA,
ORA *manuſque ambas*——

Ἀλλ' οὐχ οἷόν τ'· πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν
Στράτευμ' ἄγοιμι ταὐτὸν εἰσάπαξ τρίσας;

Sed ita forſan legendus eſt poſtremus verſiculus:

Στράτευμ' ἄγοιμ' ἂν——

* Dum hæc ſcribo, ſuccurrit locus Orphei in Argonaut. v. 584. quem hic in tranſitu emendabo:

——Τάπητα λιανθία δῶκε φέρεσθαι.

Cl. Ruhnkenins in Epiſt. Crit. ad Cl. Valckenarium p. 56. legebat ἀλιανθία. Sed vera lectio ſine controverſia eſt Τάπητ' ἉΛΙΑΝΘΕΑ. *Tapetem purpureum.* Confer nos ſupra v. Πρῆνις, P. III. p. 102. Huc accedit Theocritus xv. 125.

——ΠΟΡΦΥΡΕΟΙ ΔΕ ΤΑΠΗΤΕΣ.

Quod perinde eſt.

Cæterum

PARS V. Cæterum, ut in viam tandem redeamus, Proverbii noſtri meminit etiam Julianus in Epiſt. ad Dionyſium, p. 446. *Εἴη δὲ καὶ σε περὶ ταῦτα τριβόμενον καταγηράσαι, καὶ τοῦ Τιθώνου βαρύτερον τε, καὶ τοῦ Κινύρου πλουσιώτερον, καὶ τοῦ Σαρδαναπάλου τρυφερώτερον, ὅπως καὶ τὸ τῆς παροιμίας ἐπὶ σοῦ πληρωθῆ,* ΔΙΣ ΠΑΙΔΕΣ ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ. Ubi legendum puto, auctoritate Suidæ, *τοῦ Σαρδαναπάλου* ΤΡΥΦΗΛΟΤΕΡΟΝ. Quod elegantius. Dicitur autem *τρυφηλὸς*, ut *ῥιγηλὸς*, *σιωπηλὸς*, *σιγηλὸς*, atque alia ejuſdem *κόμματος* permulta, de quibus nos alibi.

ΔΩΔΕΚΑΚΡΟΥΝΟΝ ΣΤΟΜΑ. *Ὁ γὰρ Κρατῖνος ἑαυτὸν ἐπῄνεσεν ἐν Πυτίνῃ λέγων·*

Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων
Καναχοῦσι πηγαὶ, δωδεκάκρουνον στόμα,
Ἰλισὸς ἐν φάρυγι ——] Hæc deſcripſit Suidas ex Schol. ad Ariſtophanis Equit. 523. ut recte obſervavit Kuſterus. Locus autem Cratini, quem perperam acceperunt viri eruditi, ita legendus et diſtinguendus eſt:

Ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων!
Καναχοῦσι πηγαὶ ——

Good God, what a flow of words is here!

Ita locutus eſt Ariſtophanes in Pac. 237.

Ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους!

Confer

Confer quæ ſcripſimus Emendat. P. I. p. 11. ubi nonnulla de hac locutione obſervavimus.* Cæterum alluſit hic non ſine gratia Cratinus ad fontem Ἐννεάκρουνον dictum, de quo accuratiſſime, ut ſolet, Joannes Meurſius in Ceramico, Cap. 14. qui omnino conſulendus eſt. Huc ſpectat etiam Polyzelus Comicus apud Etymolog. v. Ἐννεάκρουνος. PARS V.

Ἥξει δὲ γαῖαν ἐννεάκρουνον ———

Ἔνυδρον τόπον. Ita ſcribendus iſte locus. Theopompus Comicus apud Suidam v. Ἀβυλάκη.

Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν ———

Verba autem Ἔνυδρον τόπον pro interpretamento ſunt. Sic ſolent Grammatici: de quo nos in Epiſt. Crit. p. 520.

ΔΩΣΙΠΥΓΟΣ.

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν.

ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δωσιπύγου.] Hæc decerpta ſunt ex Schol. ad Ariſtoph. Equit. 524. ubi ita legitur: Καὶ ἀφελὴς γυνὴ, ἡ ἀπόνηρος καὶ δωσίπυγος· ὡς τὸ·

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν.

De quo Kuſterus ad Suidam v. Ἀφέλεια. Huc

* Æſchines Περὶ Παραπρεσβ. p. 246. Καὶ Κίμωνος εἰπόντος, ὅτι φοβοῖτο, μὴ δικαιολογούμενος περιγένοιτο ἡμῶν ὁ Φίλιππος, ΠΗΓΑΣ ΔΗ ΛΟΓΩΝ ἀφθόνως ἔχειν ἐπηγγέλλετο. Ita legendus iſte locus cum Cl. Taylor.

facit

PARS V. facit Lucian. Dialog. Marin. xiii. Τί ὖν; διὰ τῦτο ἐχρῆν σὲ κατασοφίσαϑαι τὴν Τυρὼ, ΑΦΕΛΗ ΚΟΡΗΝ ὖσαν;

AI.

ΑΙΛΙΝΟΣ. Ὀδυρ]ική. Θρηνη]ική.

——Οὐκ ἐμάλαξε τεὸν. ϑράσος αἴλινος αὐδή.]
Fragmentum hoc eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Anthol. Cephalæ Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 662.

ΑΙΡΕ. Πρόσφερε. Ὅμηρος· Μή μοι οἶνον ἄειρε.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Sophoclis Aj. 545. Locus autem Homeri, quem laudat, eſt Iliad. Z. 264.

Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ.

ΑΙΣΩΠΟΣ. Ὁ τῶν μύϑων ποιη]ής. Σάμιος, δῦλος, ὐ τὴν τύχην μᾶλλον ἢ τὴν προαίρεσιν. Οὐκ ἄφρων μὲν, ὐδὲ καὶ' αὐτὸ τῦτο ἀνήρ.] "Hæc deſcripſit Suidas ex Juliano, Orat. vii. p. 207. apud "quem hoc loco lacuna occurrit. Nec lectionem ſatis ſanam vel integram eſſe puto, ſed "ei mendum aliquod ſubeſſe ſuſpicor, quoniam "ſenſum planum fruſtra quis inde elicere co"netur." *Kuſter.* Articulum hic excidiſſe puto, atque ita ſcribendum; Ἄφρων μὲν ὐδὲ κατ' αὐτὸ τῦτο ὁ ἀνήρ. *In which the man acted no foolish*

fooliſh part neither. Hæc mens Juliani eſt, quod ex ſequentibus manifeſtum eſt.* Cæterum hic locus totidem verbis legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 1251. Quare Julianus ex Suida et Scholiaſta reſtituendus eſt. PARS V.

ΑΙΓΨΑ. Θᾶτλον.

Λάζεο, τιμήεσσα Κυθηριὰς, ὑμνοπόλοιο
Αἶψα τάδε κλυτὰ δῶρα Λεωνίδεω.]

Scribe, κλεπτοῦ δῶρα Λεωνίδεω. Quomodo recte legitur in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 555. unde hoc diſtichon excerpſit Suidas.

E.

ΕΓΚΑΤΩΙΚΟΔΟΜΗΣΕΝ. Ὁ δὲ πατὴρ μηνίσας τὸν παῖδα ἐπὶ τῇ παλλακῇ, ἐπήρωσεν· αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν.] Hæc ſunt verba Hieronymi Rhodii in libro de Poetis Tragicis; leguntur autem longe auctiora apud Noſtrum v. Ἀναγυράσιος. unde ſenſus hujus loci petendus eſt. Confer quæ ſcripſimus ad Suidam Emend. I. p. 154. quæ vel vera vel veriſimilia ſunt.†

---

* Suidas v. Λαχάρης.—Ὅς γε τὰς ὄψεις ἀποβαλὼν, πάλιν ἀνεκτήσατο, ἐπεὶ καὶ ΑΛΛΩΣ θεοφιλὴς ΗΝ Ο ΑΝΗΡ.

† Æſchines contra Timarchum p. 78. Edit. Taylor. Ἐγκατῳκοδόμησεν αὐτὴν μεθ' ἵππου εἰς ἔρημον οἰκίαν.

ΕΓΚΟΤΟΝ.

PARS V.

ΕΓΚΟΤΟΝ. Ἔχθρον. Ἐνδιάθετον.

—— Τίς φθόνος αἰὲν
Θηρώνδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει.

Scribendum, φθόνος ἀςῶν. Confer nos ad Suidam P. II. p. 292. ubi integrum Epigramma exhibuimus, ex quo hoc fragmentum decerpſit Suidas. Huc facit Dionyſius Halicar. Antiq. Rom. iii. 34. Τοιγάρτοι ῥᾳδίαι τε καὶ ἐδὲν ΕΓΚΟΤΟΝ ἔχȣσαι, προθυμηθέντων τῶν Ῥωμαίων, αἱ διαλύσεις ἐπετελέσθησαν. Ita ſcribendus iſte locus ex MS. Vat. Atque ad hunc locum reſpexiſſe videtur Suidas.

ΕΔΟΚΙΜΑΖΕΝ. Ἔκρινε. Σιωπηλὸς ἦν. Ἐπὶ τȣ́τοις ἀποκρύπτειν ἐδοκίμαζεν.] Hæc male interpuncta ſunt. Lego et diſtinguo, Σιωπηλὸς ἦν ἐπὶ τȣ́τοις, ἃ ἀποκρύπτειν ἐδοκίμαζεν. *Ea tacebat, quæ ſilentio digna judicabat.* Dicitur autem σιωπηλὸς et σιωπηρός. Quam vocem uſurpat Tymnes in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 345. Uſurpat et neſcio quis in Epigrammate eleganti apud Cl. Holſtein. ad Steph. Byzant. p. 203. quod hic emendatum exhibebo. Eſt autem in canem Melitæum.

Τῆδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ πέτρος
Ἴσχειν Εὐμήλȣ πιςότατον φύλακα.
Ταῦρόν μιν καλέεσκον ὅτ' ἦν ἔτι, νῦν δὲ τὸ κείνȣ
Φθέγμα ΣΙΩΠΗΡΑΙ νυκτὸς ἔχȣσιν ὁδοί.

ΕΔΡΑ.

ΕΔΡΑ. Καὶ ὁ σφιγκτὴρ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τοῦτό φησιν ὁ Προφήτης· Καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω τῆς ἕδρας. Τὸ πάθος σημαίνουσα. Σεμνότερον δὲ τοῦτο εἶπεν, εἰς τὰ ὀπίσω.] Hæc corrupta et male interpuncta ſunt. Lege et diſtingue, Καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω τῆς ἕδρας τὸ πάθος σημαίνοντα. Quod ex ſequentibus patet. Cæterum deprompſit hæc verba Suidas ex Commentatore aliquo in Pſalm. lxx. 66. Confer etiam 1 Sam. v. 9. ad quem locum reſpexit Pſalmographus.

ΕΚΩΝ ΓΕ ΕΙΝΑΙ. Ὁ δὲ ἐξηπάτητο πρὸς τῆς γυναικὸς ἑκών γε εἶναι.] Hæc ſunt verba Procopii in Hiſtor. Arcan. cap. i. ubi de Beliſario ſermo eſt. Ita locutus eſt Procopius in Gothicis, lib. ii. p. 216. Ἐγὼ μέν τοι οὐκ ἄν ποτε διὰ τὴν ὑμετέραν ὀλιγωρίαν οὐδὲ ὑμᾶς ἀπολέσαιμι ΕΚΩΝ ΓΕ ΕΙΝΑΙ. Item Julianus in Epiſt. ad Jamblichum p. 509. Τίς ἂν ΕΚΩΝ ΕΙΝΑΙ ταῦτα δέξαιτο, ἐὰν μὴ Θρᾷξ τις ᾖ καὶ Τηρέως ἀντάξιος; Confer nos ad Suidam Emend. II. p. 323.*

ΕΚΤΕΤΟΞΕΥΣΘΑΙ. Ἐκκεκενῶσθαι. Ἀνηλῶσθαι. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη.

* Photius in Epiſt. ccviii. Αὐτοῦ γὰρ τοῦ, εἶμαι, τὴν ἀπαρέμφατον ἔγκλισιν, καὶ τὴν ἑκὼν μετοχήν, εἰς μνήμην ἀντιληφθεὶς (καίπερ ὀλίγοι τῶν Ἀθηναίων, οἷς οὐκ ἔστι τό, ΕΚΩΝ ΕΙΝΑΙ, τῶν συγγραμμάτων ἐν μοίρᾳ λαμπροῦ καλλωπίσματος), εὖ οἶδ᾽ ὅτι σαυτὸν αἰτιάσῃ, ὅτι τοῖς ἐκείνων πόνοις ἐνομιλῶν, καὶ τό, εἶναι, βλέπων παρέλκον αὐτοῖς, τρανῶς πολλαχοῦ, καὶ οὐδὲν νῆσαι.

PARS V. Ἀριστοφάνης Πλάτω· Τὸν ἐμὸν ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον.] Ad hunc locum Comici nonnulla ſcripſerunt tum Boſius, tum Bentleius. Sed metaphora ſatis manifeſta eſt: quod et recte obſervavit Scholiaſtes. Vulgatam autem lectionem, quod viros doctiſſimos fugit, agnoſcit Nicetas in Prooemio; Ἐπεὶ καὶ ἀθανάτοις ἐοίκασι δήπουθεν, θνητοὶ καὶ ἐπίκηροι γεγονότες, καὶ πάλαι ΤΟ ΖΗΝ ΕΚΤΟΞΕΥΣΑΝΤΕΣ, ὅσους παρειλήφει τὸ ἱστορεῖν. Ad Ariſtophanem manifeſto reſpexit Nicetas.

ΕΜΟΙ Τ' ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ. Ἐπαρθεὶς ἢ χαυνωθεὶς, ὧν οὐδεὶς ἔγραψεν ὑψηλοτέρας τοῦ Καπανέως.] "Fragmentum hoc eſt mutilum et corruptum, ex quo proinde vix ſenſum aliquem elicere potuimus." *Kuſter*. Scribendum, Ἐμοὶ τ' ἐπιστολὰς ἐπαρθεὶς ἢ χαυνωθεὶς, ἢ καὶ κεκφωθεὶς ἔγραψεν ὑψηλοτέρας Καπάνεως. Quomodo recte legitur apud Noſtrum v. Ὑψηλοτέρας. Sunt autem hæc verba, ni fallor, Juliani: quod et res et ſtilus indicat.

ΕΝΑΥΕΙΝ. Τὸ ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἄπαντα, εἶτα μέν τοι Φοίνιξι περιτίθησιν.] "Fragmentum hoc propter brevitatem obſcurum eſt, cujus proinde verſionem conſulto prætermiſi." *Kuſter*. Hoc fragmentum proculdubio deſcripſit Suidas ex Hieronymi Rhodii libello de

de Poetis Tragicis: de quo Noſter in v. Ἀναγυράσιος, Joannes Jonſius de Script. Hiſtor. Phil. p. 129. et nos ſupra ad v. Ἐγκατῳκοδόμησεν. Referendus autem eſt hic locus ad Euripidis fabulam Phœnicem, quam ex Homero hauſiſſe videtur, ſed ita ut heroem inculpatum exhibuerit, contra quam feciſſet Homerus: de quo Cl. Valckenarius Diatrib. Eurip. Cap. xxvi. Cæterum aliud eſt Ἐναύειν, aliud Ἐναύσασθαι.* Sed ſic ſolet Suidas, ut verba diverſæ ſignificationis confundat: quod et alibi obſervavimus. Recte autem Noſter, Ἐναύειν, ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Legebat vir doctiſſimus ad Ammonium p. 153. Ἐνναίειν. Sed perperam. Idem Αὔειν et Ἰαύειν, Ἐναύειν et Ἐνιαύειν. Nicander in Theriacis v. 283.

Ὅς τε καῖ' εἰλυθμὲς πετρώδεας ΕΝΔΥΚΕΣ ΑΥΕΙ.

Ita ſcribendus iſte verſiculus, quem male ſollicitavit vir doctiſſimus ad Theocriti Syracuſias. Nicander in Ther. 263.

Ἢ καὶ ἀμαλλοχίῃσι παρὰ στίβον ΕΝΔΥΚΕΣ ΑΥΕΙ.

Ubi Schol. Τὸ δὲ ἐνδυκὲς αὔει, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς

---

* Polybius lib. xvii. p. 1046. Οὐδὲ μὴν Θετταλοὺς, οὐδὲ Μάγνητας δυνατὸν ΕΝΑΥΣΑΣΘΑΙ τῆς ἐλευθερίας οὐδέποτε, Δημητριάδα Φιλίππου κατέχοντος, καὶ Μακεδόνων. Æſchines Socraticus in Dial. iii. 20. p. 45. Edit. Fiſcher. Καὶ τοὺς περὶ Ἡρακλέα τε καὶ Διόνυσον κατιόντας εἰς ᾅδου πρότερον λόγος ἐνθάδε μυηθῆναι, καὶ τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ΕΝΑΥΣΑΣΘΑΙ.

καὶ

PARS V. καὶ συνεχῶς κοιμᾶσθαι ἢ διάγειν. Ἐξενήνεγμαι δὲ χωρὶς τοῦ ν ἐστι. δὲ τὸ πλῆρες ἰαύειν. Quocum facit Etymologus v. Κύω. *Incubare* vocant Latini. Plautus in *Curculione* I. i. 61.

Id eo fit, quia hic leno ægrotus incubat
In Æſculapii templo.

Ad quem locum conſulendi Interpretes.

ΕΝΔΙΑΕΙ. Ἐνεστι. Διατρίβει.

——— Ὄμμασι μούνοις
Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.]

Fragmentum hoc eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. lib. vii. p. 594.

ΕΝΕΩΧΜΩΣΕ. Νεωστὶ καθεσκεύασεν. Ἠλλοίωσεν. Ἐκαινοποίησεν.] Appian. Bell. Civil. lib. i. p. 615. Χρόνος τε ἐπελθὼν ΕΝΕΩΧΜΩΣΕ πάντα. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΕΝΕΙΣΑ. Ἐμβαλοῦσα.

Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον.]

Pentameter hic decerptus eſt ex Epigrammate, quod integrum legitur apud Anthol. lib. iii. p. 349. Confer Noſtrum infra v. Θυγάτερα.

ΕΞ ΑΜΑΞΗΣ. Ἡ λεγομένη ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις Λήναια, ἐν ᾗ ἠγωνίζοντο οἱ ποιηταὶ συγγράφοντές τινα ᾄσματα τοῦ γελασθῆναι χάριν· ὅπερ Δημοσθένης ἐξ ἁμάξης εἶπεν.] Hæc deſcripſit Suidas ex Schol. ad

ad Ariſtoph. Equit. ubi legitur, μέχρι νῦν ἀγωνίζονται ποιηταί. Quod in primis notandum. PARS V.

ΕΞΕΛΟΦΙΖΕΤΟ. Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν δικαιαρχιστελόφων ἐξελοφίζετο.] Scribendum videtur, ἐκ τῶν ἀρχαίων ΕΔΑΦΩΝ ἐξελοφίζετο. *Terra ex antiquis ſedibus in altum tollebatur.* Confer nos ad Suidam Emend. P. I. p. 181. ubi nonnulla ad hunc locum adnotavimus.

ΕΞ ΕΦΟΔΟΥ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα. Χωρὶς πόνου. Ὡς ἔγνω μὴ ἐξ ἐφόδου οἷόν τε ἐξελεῖν τὴν Θεοδοσίου πόλιν, ἀναχωρεῖ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Menandro in Excerptis Hœſchelii, p. 135.

ΕΞΗΡΤΙΣΘΑΙ. Ἑτοιμάζεσθαι. Εὐτρεπίζεσθαι. Καὶ ἐς παρασκευὴν ἐξηρτίσθαι πολέμου.] Scribendum, ἐξηρτῦσθαι.* Polybius, lib. iii. cap. 18. Πυνθανόμενος δὲ, τήν τε πόλιν ὀχυρὰν εἶναι, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων διαφερόντων εἰς αὐτὴν ἠθροῖσθαι, πρὸς δὲ καὶ ταῖς χορηγίαις ΕΞΗΡΤΥΣΘΑΙ καὶ ταῖς ἄλλαις παρασκευαῖς, ὑφεωρᾶτο μὴ δυσχερῆ καὶ πολυχρόνιον συμβῆ γενέσθαι τὴν πολιορκίαν. Quare iſtud fragmentum, quod Suidas conſervavit, Polybio adſignandum videtur.

ΕΠΑΛΞΕΙΣ. Προμαχεῶνες οἱ τῶν τειχέων καὶ τῶν πύργων. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις ἀνέμβατος——]

* Confer Cl. Weſſelingium ad Herodot. lib. vii. p. 571.

PARS V. Fragmentum hoc eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Anthol. Cephalæ Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 691. cujus primum tetraſtichon ſubjiciam.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἡ γραῦς ἡ φθονερὴ παρεκέκλιτο γείτονι κούρῃ
Δόχμιον ἐν λέκτρῳ νῶτον ἐρεισαμένη,
Προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις ἀνέμβατος, οἷα δ᾽ ἐπ᾽ ἦρι
Ἕσκεπε τὴν κούρην ἁπλοῒς ἐκταδίη.

Ita ſcribendus iſte locus. Οἷα δ᾽ ἐπ᾽ ἦρι. *Velut verno tempore.* Quod et recte monuimus ad Suidam P. I. p. 70. Haud aliter locutus eſt Xenophon Hiſt. Græc. lib. iv. p. 526. Καὶ ἀναβεβήκεσαν δὲ ἔχοντες, ΟΙΑ ΔΗ ΘΕΡΟΥΣ, σπειρία. *Et quod,* ut æſtivo tempore, *tenuibus induti pannis adſcendiſſent.* Atque ad hunc locum reſpexiſſe videtur Agathias.*

ΕΠΕΝΤΡΥΦΗΣΑΝΤΟΣ. Καταπολαύσαντος. Ἕτερά τε οὐκ ἀνεκτὰ περὶ τὴν τοῦ χρυσίου παράληψιν καταυθαδισαμένου καὶ ἐπεντρυφήσαντος αὐτοῖς.] Hoc fragmentum legitur apud Menandrum in Excerptis Hœſchelii, p. 140.

ΕΠΗΛΥΝ. Ξένον. Ἔποικον. Διακρίνων τὸν ἔπηλυν λαὸν ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων.] Hæc ſunt verba Joſephi, Bell. Jud. lib. iii. p. 259.

---

* Vide Cl. Brunck. Analect. vol. iii. p. 240. qui nos ſequitur.

ΕΠΙ Δ' ΕΓΔΟΥΠΗΣΕΝ. Ἐπεκλύπησε. Πλὴν περιττὸν καὶ παρέλκον τὸ γ'. Καὶ ἐν τῷ Ἐρίγδουπος ὁμοίως.] Reſpexit Suidas ad Homer. Iliad. Λ. 45. PARS V.

—— Ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

Ita ſcribendus videtur iſte locus, ad quem conſulendus Scholiaſtes. Huc referendus etiam Etymologus: Ἐγδούπησεν. Ἐδούπησε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ' ἐγδούπησε. Ita legendum. Confer Etymol. v. Ἀγχάλλων. Eadem quoque opera ſanandus Heſychius: Γδούπησεν, ἐψόφησε. Scribendum ſine dubio, Ἐγδούπησεν.

ΕΠΙ ΑΣΠΙΔΑ καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ. Ἡ μὲν γὰρ ἐνίησι θανατηφόρον ἰόν· ὁ δὲ καὶ τῇ θέᾳ λώβην ἐργάζεται.] Hæc ſunt verba Commentatoris alicujus ad Pſalm. xc. 13.

ΕΠΙΚΥΔΕΣΤΕΡΟΣ. Ἐπικρατέστερος. Ἐνδοξότερος. Τοὺς Ῥωμαίους ὁ Τοῦρκος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποιήσατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνακλῖναι στιβάδα.] Hic locus legitur apud Menandrum in Excerpt. Legat. Hœſchelii p. 129.

ΕΠΙΣΚΗΨΩ. Σημειώσομαι. Ἐπιστήσω τὸν νοῦν. Σοφοκλῆς·

Ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν.

Scribe, κοινῇ, quomodo recte legitur apud Sophoclem in Ajac. 568.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ. Ῥαγολογίαν.—Κέκληται δὲ ἔτω διὰ τὸ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι.] Reſpexit Suidas ad Abdian, ſive Obadian, ver. 5. Καὶ εἰ τρυγηταὶ εἰσῆλθον πρὸς σὲ, ὐκ ἂν ὑπελείποντο ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ. Huc egregie facit Simocatta, lib. vii. p. 171. Ὁ δὲ Πειράγαςος ἐπὶ τὰς τῦ ποταμῦ διαβάσεις ςρατοπεδεύεται, ϗ ταῖς ὕλαις ΕΓΚΡΥΠΤΕΤΑΙ, οἷά τις ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ἀθεώρητος.

ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΩΝ. Κωλυών. Ὁ δὲ ἤσχυνε τῇ ἀπειλῇ μόνῃ τὸ ἀκέλευςον αὐτῦ, ϗ τὸ ὑφ' ἑαυτῦ βύλεσθαι τὴν πρᾶξιν, ἐπιρραπίζων ἄρα ἐκεῖνος.] Hic locus, qui ab interpunctione laborat, ita vertendus eſt: *Ille vero hominem ignominia affecit, verbis ſolummodo temeritatem ejus et contumaciam reprimens et retundens.* Græca elegantiora ſunt. Ἐπιρραπίζων ἄρα ἐκεῖνος. *Reprimens ille quidem et retundens.* Iſta eſt vis τῦ ἄρα, quod noſtros Interpretes fefellit.* Cæterum ita locutus eſt Themiſtius, Orat. 10. Καὶ ὐδὲν ὤνησε Κινεὰς πόρρωθεν αὐτῦ ΤΗΝ ΑΠΛΗΣΤΙΑΝ ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΩΝ. Athenæus, lib. v. p. 219. Τὺς γὰρ τὰ τοιαῦτα πυνθανομένυς εὐςόχως ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΕΙ ὁ Θεός. Dion. Halicar. Antiq. Rom. i. 59. Πυρὸς αὐτομάτως ἀναφθέντος ἐκ τῆς νάπης, λύκον μὲν κομίζοντα τῷ ςόματι τῆς ξηρᾶς ὕλης, ἐπιβάλλειν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἀετὸν δὲ προσαπτόμενον ΑΝΑΡΡΙΠΙΖΕΙΝ τῇ κινήσει τῶν πτερύγων τὴν φλόγα· τούτοις

* Confer nos infra v. Ὠδὶς.

δὲ

δὲ τἀναντία μηχανωμένην ἀλώπεκα, τὴν ὀυρὰν διάβροχον ἐκ τοῦ ποταμοῦ φέρουσαν, ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΕΙΝ τὸ καιόμενον πῦρ. Qui locus elegantiſſimus eſt.* Hinc Ἐπιῤῥαπισμός. *A RAP upon the knuckles.* Polybius ii. 64. Μὴ δυνάμενον αὐτὸν ὑποφέρειν τὸν ΕΠΙΡΡΑΠΙΣΜΟΝ τῶν ὄχλων, ἐξελθεῖν καὶ διακινδυνεῦσαι τοῖς παροῦσι. ΕΠΙΡΡΑΠΙΣΙΝ vocat Ion apud Athenæum, de quo nos in Epiſt. Crit. p. 541. Quod perinde eſt, Confer Cl. Abreſch. Lect. Ariſtænet. p. 195. ubi de hoc loco Suidæ ita agit, ut multa agendo nihil proficiat. Qui mos iſtorum hominum eſt. Cæterum hoc fragmentum, quod haud alibi legitur, Æliani eſſe videtur, qui ita locutus eſt apud Noſtrum infra, v. Παλαμναῖος· Ὁ δὲ πρὸ τῆς ἐς τοὺς πολεμίους συμπλοκῆς, ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον οἱ τὸν λεὼν, ἐνετολμήσατο κακὸν κακῷ μείζονι ὁ παλαμναῖος ΑΡΑ ΕΚΕΙΝΟΣ σβέσαι.

PARS V.

ΕΡΗΜΑΤΑ. Τὰ θρέμματα. Καὶ Ἐρῆμα, ποιητικῶς.] Hæc nauci non ſunt. Scribe, Ἔρημα, τὰ θρέμματα. Reſpexit Suidas ad Homer. Iliad. E. 140.

* Alciphron iii. 43. p. 368. Edit. Bergler. Ἡμεῖς τι διατριβὴν αὐτῷ τε καὶ τοῖς συμπόταις παρέχομεν, παραμίερος ἀλλήλους ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΟΝΤΕΣ, καὶ ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτῷ, σκωμμάτων ἀλωκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἱμυλίας γέμοντα. Hic male Interpres. Athenæus lib. x. 5. p. 422. Καὶ Κράτης δ' ὁ κυνικὸς, ὥς φησι Σωσικράτης ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, ΕΠΕΡΡΑΠΙΣΕ Δημήτριον τὸν Φαληρέα, σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων, καὶ λάγυνον πέμψαντα οἴνου. Ad quem locum vide doctiſſimum Caſaubonum.

PARS V.

—— τὰ δ' ΕΡΗΜΑ φοβεῖται.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes. Confer et Etymolog. v. Καλλιέρημα. Huc referendus eſt Heſychius: Ἔρημα, ἀφύλακτα. Quod in primis notandum.

ΕΥΑΓΗΣ. Καλῶς περιηγμένος.

Πιερικὰν σάλπιγγα τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων
Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις.]

Legendum ſuſpicabar, εὐαχέων βαρὺν ὕμνων. Quod jampridem monuimus in Epiſt. Crit. quæ omnino conſulenda eſt. Sed obſtat vir doctiſſimus in Obſerv. Philolog. p. 89. qui ita habet: "Mirum eſt Cl. Toupium in Epiſt. Crit. "p. 581. cogitaſſe de voce εὐαγέων in Epi-"grammate mutanda in εὐαχέων, ut hymni "numeroſi dicti fuerint εὐαχεῖς, ſive εὐηχεῖς ὕμ-"νοι. Sed α illud Doricum ex η natum cum "producatur, fatebitur vir legum metricarum "peritiſſimus, in iſta ſede verſus vocem εὐα-"χέων locum non reperire." Hem! hoc eſt ſapere ſcilicet. Atqui, mi homo, vox εὐᾱχεῶν eſt *moloſſus*: quod metrices peritis ſatis notum. Sed omnes, qui habent citharam, quod aiunt, non ſunt citharœdi. Nam quæ vir iſte ad Suidam et Athenæum, ut noſtra Paulina taceam, adnotavit, futiliſſima ſunt, et ab homine profecta, qui nihilo plus vidit in Antiphaneis, quam

quam Joannes Clericus in Menandreis. Sed de hoc viderit Cl. Valckenarius. Nos in hujuſmodi titivilitiis immorari nolumus. PARS V.

ΕΥΑΓΟΡΑΣ. Λίνδιος. Ἱστορικός. Ἔγραψε βίον Τιμαγένους, καὶ ἑτέρων λογίων ζητήσεις, κατὰ στοιχεῖον.] Hæc male diſtincta ſunt: quod Interpreti fraudi fuit. Scribe, Ἔγραψε βίον Τιμαγένους καὶ ἑτέρων λογίων. Ζητήσεις, κατὰ στοιχεῖον. *Scripſit vitam Timagenis et aliorum doctorum virorum. Quæſtiones, ordine alphabetico.* Ζητήσεις ſive Ζητήματα Grammaticorum ſatis nota ſunt. Confer Suidam infra, v. Σωτηρίδας. Cæterum de Timagene iſto vide quæ ſcripſimus ad Suidam v. Τιμαγένης.

ΕΥΒΟΥΛΟΣ. Κήττιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφράνορος, κωμικός. Ἐδίδαξε δράματα ρδʹ. Ἦν δὲ κατὰ ρὰ Ὀλυμπιάδα, μεθόριος τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ τῆς παλαιᾶς.] "Menagius ad Laertium, ii. 601. "recte monuit legendum eſſe Σφήττιος, a Σφητ"τὸς, quod erat nomen populi Attici, tribus "Acamantidis, ut ex Grammaticis conſtat." *Kuſter.* Fallitur uterque, tum Menagius, tum Kuſterus. Suidas infra: Κηττοί. Δῆμος τῆς Λεοντίδος. Quocum faciunt Harpocratio et Photius in Lexico inedito. Hinc Eubulus oriundus, et proinde Κήττιος appellatus. Quod verum. Confer Joan. Meurſium de Pop. Atticæ, p. 52. Fuit

PARS V. Fuit autem Eubulus Comicus, homo in arte ſua celeberrimus, Comœdiæ nec veteris, nec ſequioris ſcriptor, ſed inter utramque ſcilicet. Scripſit plurima, in quibus fabulam Κέρκωπες inſcriptam. Eam laudat Athenæus, lib. x. p. 417. et lib. xiii. p. 567. ubi quæ male divulſa ſunt, ita redintegraveris:

Κόρινθον ἦλθον· ἡδέως ἐνταῦθά πως
Λάχανόν τι τρώγων Ὤκιμον διεφθάρην,
Κἀνταῦθα κατελήρησα τὴν ἐξωμίδα.
Μετὰ ταῦτα Θήβας ἦλθον· οὗ τὴν νύχθ᾽ ὅλην
Τήν θ᾽ ἡμέραν δειπνοῦσι, καὶ κοπρῶν᾽ ἔχει
Ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος, οὗ πληρεῖ βροτῷ
Οὐκ ἔστι μεῖζον ἀγαθὸν, ὡς χεζητιῶν,
Μακρὰν βαδίζων, πολλὰ δ᾽ ἐσθίων ἀνὴρ,
Δάκνει τὰ χείλη, παγγέλοιός τ᾽ ἐστ᾽ ἰδεῖν.

Locus elegantiſſimus. Primum notanda Comici ἀμφιβολία. *Ocimum* eſt nomen *oleris*, eſt et nomen meretricis; quod Grammaticis notatum. Corinthus autem meretricibus infamis. Deinde vide illud, κατελήρησα τὴν ἐξωμίδα, quod Interpretes eluſit. Καταληρεῖν, ſive καταληροῦν τὴν ἐξωμίδα, eſt *penulam* λήροις *ornare*, ut καταχρυσοῦν *auro ornare*. Sunt autem Λῆροι *penularum*, ſive *tunicarum ornamenta*. Heſychius: Λῆροι, τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα. Photius in Lex. MS. Λῆροι, κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς. Lucianus in Lexiphane: Ἐγὼ λῆρόν τινα ἐκρότουν

καὶ

ϰ̀ ἐλλόβια ϰ̀ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ. Vox occurrit etiam apud Hedylum in Epigrammate, de quo nos ad Suidam v. Ληρεῖς. *Leria* vocant Latini. Feſtus, *Leria, ornamenta tunicarum aurea.* Eſt et Καταληρεῖν *delirare,* ſive, *rem ludo nugiſque diſperdere.* Nos Angli; *To trifle away.* Quod hominum otioſorum et male feriatorum eſt. Julian. Epiſt. ad Baſilium: Ταῦτα ἴσως καταδολέσχησά σου ϰ̀ ΚΑΤΕΛΗΡΗΣΑ παθών τι βλακῶδες.* Atque hinc intelligendus Eubulus, qui παίζει non ſine gratia, ſive in verbo ludit: quod Comicis ſolenne eſt.† Quæ ſequuntur planiora ſunt: quod vero in verſu penultimo legitur, non intellexerunt Interpretes. Aliud eſt μακρὰ βαδίζειν, aliud μακρὰν βαδίζειν. quod omnino tenendum. Μακρὰ βαδίζειν eſt *latis paſſibus incedere:* quod ex Homero notum. Μακρὰν βαδίζειν eſt *longam ire viam:* quod homini cibis onuſto et cacaturienti δύσφορον imprimis et moleſtum eſt. Plutarchus in Mario: Οἰκίαν ἐδείματο τῆς ἀγορᾶς πλησίον, τοὺς θεραπεύοντας αὐτὸν ἐνοχλεῖσθαι μὴ βουλόμενος ΜΑΚΡΑΝ ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ. Atque hinc παγγέλοιον vocat Comicus.

* Dicitur etiam Ἐκληρεῖν et Ἀπολῃρεῖν Polybio. Quod verbum reſtituendum Artemidoro lib. iv. 24. p. 214. Vulgo male Ἀποκληρώσας.

† In ſexto verſiculo ἀντὶ τοῦ, πλήρει βροτῷ, legendum videtur πλήρει βορῶν. *Cibis onuſto.* Ut ποτὰ *poculenta,* ſic βορὰ *eſculenta.* Nihil verius hac emendatione.

PARS V. micus. Homo χειζητιῶν et labra admordens eſt res jocoſa et ridicula ſcilicet. Cl. Caſaubonus παγγέλαςος legebat. Sed aliud eſt παγγελάςος, aliud παγγέλοιος. de quo Cl. Petavius ad Juliani Cæſares. Sed hæc ludicra et feſtiva ſunt.*

ΕΥΗΜΕΡΗΣΑΝΤΟΣ. Ὑπερίδης· Τῷ σφῶν αὐτῶν βασιλεῖ ἐγκαλεῖν, οἷς εὐημέρησεν ἐν ταῖς τῦ ἡλίυ δυσμαῖς, καὶ τὰ ἐγκλήματα ἐπιφέρειν.] Vox excidit. Scribendum, ἐφ' οἷς εὐημέρησεν. *Regi vitio vertere, quod ad occidentem rem feliciter geſſiſſet.* Menander in Excerptis, p. 82. Καὶ τὰ, ΕΦ' ΟΙΣ Ῥωμαῖοι ΠΡΟΣΕΓΚΑΛΟΥΣΙΝ, εὖ διαθησόμενος. Poteris etiam legere, ὃς εὐημέρησεν. Sed illud verum. Verbum autem Εὐημερεῖν ita uſurpat Priſcus in Excerptis, p. 57. Συμβεβήκει δὲ τὸν Ἁρμάτον, ΕΥΗΜΕΡΗΣΑΙ μὲν ἐν τῷ πρὸς ἐκείνυς πολέμῳ, νοσήσαντα δὲ τελευτῆσαι τὸν βίον. Confer Noſtrum v. Ἱππέας, et Cl. Kuſter. ad locum.†

ΕΥΘΗΛΗΜΟΝΑ ΜΟΣΧΟΝ. Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον.]

* Hac etiam occaſione corrigendus eſt idem Eubulus in Myſis apud Athenæum lib. x. 4. p. 417.

Σὺ μὲν τὸ Θήβης, ὡς λέγεις, πέδον λιπὼν
Ἀνδρῶν ἀρίςων ἐσθίειν δι' ἡμέρας
ΟΛΟΤΡΑΧΗΛΩΝ, καὶ τὺς κοπρῶνας πλησίον.

Ita legendus iſte locus.

† Æſchines Περὶ Παραπρεσβ. p. 261. Τῇ δ' ὑςεραίᾳ πάλιν ἡμέρᾳ ὡς συναγορεύοιμι τῷ Φιλοκράτει, καὶ τὴν ἐκκλησίαν ΕΥΗΜΕΡΗΣΑΣ ᾠχόμην φέρων.

Hexa-

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod integrum exhibuimus ſupra v. Ἀπέτισεν.* Cæterum ut Epigrammatiſta εὐθηλήμονα μόσχον, ſic Æſchylus apud Athenæum, lib. ix. p. 375. χοῖρον εὐθηλέμενον PARS V.

Ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλέμενον
Τόνδ' ἐν ΓΝΑΘΟΥΝΤΙ κριβάνῳ θήσω· τί γὰρ
Ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτιον;

Ita ſcribendus iſte locus, in quo magnus Caſaubonus fruſtra laboravit. Æſchylus in Choeph. 323.

——— Φρόνημα τοῦ
Θανόντος οὐ δαμάζει
ΠΥΡΟΣ ἡ μαλερὰ ΓΝΑΘΟΣ.

Ubi conſulendus Scholiaſtes. Confer etiam Æſchyl. Prometh. 368. et Homer. in Camino 13. qui huc apprime facit.

ΕΥΛΟΓΗΣΑΙ. Ἐπαινέσαι. Ὑμνῆσαι. Ἐγκωμιάσαι. Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ εὐλογηθήσεται.] Hæc leguntur apud Pſalmographum, xlviii. 19.

ΕΥΠΟΡΙΣΤΟΝ. Εὐχερῶς πορίζόμενον. Λέγεται γὰρ ὡς παρὰ Τούρκοις οὐκ εὐπόριστον χρῆμα ὁ σίδηρος.]

---

* Hinc explicandus Sophron apud Athenæum lib. vii. 10. p. 288.

———τὸν ἀγριώταν ΒΕΛΕΝΝΩ ΘΗΛΑΜΟΝΙ.

Ad quem locum egregie hallucinatus eſt Cl. Caſaubonus. Confer Suidam v. Θηλάζειν.

Hæc

PARS V. Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hoeſchelii, p. 127.

ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ. Εὐπροσήγορος. Σοφοκλῆς·
Ἦπȣ Τελαμὼν, σὸς πατὴρ, ἐμός θ' ἅμα
Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος——]

Scribendum, tum ſenſus, tum metri gratia,

Ἦ πȣ με Τελαμὼν——

Quomodo recte exhibet noſter Suidas, v. Ποῖ. quod inprimis notandum. Confer Schol. Baroc. ad Sophoclis Aj. 1027. et nos in Emend. P. I. p. 203. Atque hic, quia de Ajace agitur, nequeo mihi temperare, quin inſignem locum Sophronis, qui viros doctiſſimos eluſit, reſtituam. Eſt autem apud Demet. Phalereum in libello pulcherrimo Περὶ Ἑρμηνείας, cap. 147. Σώφρων δὲ ϗ αὐτὸς ἐπὶ τȣ̃ ὁμοίȣ εἴδȣς φησί· Θᾶσαι ὅσα φύλλα ϗ κάρφεα τοὶ παῖδες τȣ̀ς ἄνδρας βαλλίζοντι· οἷόν περ φαντὶ φιλατȣ̀ς Τρῶας τὸν Αἴαντα τῷ πάλῳ. Reſcribendum omnino: Οἷόν περ φαντὶ φίλα τȣ̀ς Τρῶας τὸν Αἴαντα ΕΝ ΤΩι ΑΙΓΙΑΛΩι. Reſpexit Sophron ad Homer. Iliad. Π. 102.

Αἴας δ' ȣ̓κέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
Δάμνά μιν Ζηνός τε νόος, ϗ Τρῶες ἀγαυοὶ
ΒΑΛΛΟΝΤΕΣ——

Nihil verius hac emendatione. Nimirum res in littore Sigeio tranſacta fuit: de quo Ovid. Metam. xii. 3. Hinc Sophron ἐν τῷ αἰγιαλῷ.

Atque

Atque huc reſpexit neſcio quis in Epigrammate apud Anthol. lib. i. p. 17. PARS V.

ΑΔΗΛΟΝ.

Αἴαντος παρὰ τύμβον ἀταρβήτοιο παραςὰς
Φρὺξ, ἐπέων ΑΚΑΚΗΣ ἦρχεν ἐπεσβολίης·
ΑΙΑΣ Δ' ΟΥΚ ΕΤΙ ΜΙΜΝΕΝ· ὁ δ' ἀντιγέγωνεν ἔνερθε,
Μίμνειν δ' ὀυκ ἔτλη ζωὸς ἀποφθίμενον.

Vulgo legitur, metro repugnante, κακῆς. Sed noſtra lectio veriſſima et elegantiſſima eſt. Ἀκάκης ἐπεσβολίης. *An innocent railery.* Quod ex ſequenti hemiſtichio patet.* Atque hinc intelligendum illud Etymologi de Sophrone, v. Ὑγιής. Τὸ ΑΚΑΚΟΝ τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος. *Quod ſimplicitate ſua ſe commendabat.* De quo Cl. Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 200.†

ΕΥΦΡΩΝ. Κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐςιν, Αἰσχρὰ, Μοῦσαι, Συνέφηβοι, Θεωροί.] Laudatur etiam Euphron ἐν Ἀδελφοῖς Athenæo, lib. ix. p. 379. cujus verſiculos, qui admodum venuſti ſunt, hic integros et emendatos ſubjiciam. Nam quod vulgo legitur, tum mendoſum, tum male diſtinctum eſt.

---

* Confer Cl. Brunck. Analect. vol. iii. p. 281. qui aliter legit.

† Vide et doctiſſimum Ruhnkenium ad Timæi Lex. v. Ἄκακοι p. 11.

Πολλῶν

PARS V.

Πολλῶν μαθητῶν γενομένων ἐμοὶ, Λύκε,
Διὰ τὸ νοεῖν ἀεί τι ϗ ψυχὴν ἔχειν,
Ἄπει γεγονὼς μάγειρος ἐκ τῆς οἰκίας
Ἐν οὐχ ὅλοις δέκα μησὶ πολὺ νεώτατος.
Ἆγις Ῥόδιος ὤπτηκεν ἰχθὺν μόνος ἄκρως·
Νήρευς δ᾽ ὁ Χῖος γόγγρον ἧψε τοῖς θεοῖς,
Θρίον τὸ λευκὸν ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Χαριάδης.
Ζωμὸς μέλας ἐγένετο πρώτῳ Λαμπρίᾳ.
Ἀλλᾶντας Ἀφθόνητος, Εὔθυνος φακῆν,
Ἀπὸ συμβολῶν συνάγουσιν Ἀριςίων πόρους,
Οὗτοι μετ᾽ ἐκείνους τοὺς σοφιςὰς τοὺς πάλαι,
Γεγόνασιν ἡμῖν ἑπτὰ δεύτεροι σοφοί.
Ἐγὼ δ᾽ ὁρῶν τὰ πολλὰ προκατειλημμένα,
Εὗρον τὸ κλέπτειν πρῶτον, ὥς τε μηδένα
Μισεῖν με διὰ τοῦτ᾽, ἀλλὰ πάντας λαμβάνειν.
Ὑπ᾽ ἐμοῦ δ᾽ ὁρῶν σὺ τοῦτο προκατειλημμένον,
Ἴδιον ἐφεύρηκάς τι, ϗ τοῦτ᾽ ἐςὶ σόν.
Πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι,
Πολιοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες,
Λεπτὸν ἔριφον ϗ μικρόν. Οὐκ ἦν ἐκφορὰ
Λύκῳ τότε κρεῶν, οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ.
Ἑτέρους πορίσασθαι δύ᾽ ἐρίφους ἠναγκάσας.
Τὸ γὰρ ἧπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπουμένων,
Καθεὶς κάτω τὴν χεῖρα τὴν μίαν λαθὼν
Ἔρριψας εἰς τὸν λάκκον ἰταμῶς τὸν νεφρόν.
Πολὺν ἐποίησας θόρυβον, οὐκ εἶχε νεφρὸν
Ἔλεγον, ἔκυπτον οἱ παρόντες ἀποβολῇ.
Ἔθυσαν ἕτερον. Τοῦ δὲ δευτέρου πάνυ
Τὴν καρδίαν εἶδόν σε καταπίνοντ᾽ ἐγώ.

Πάλαι

Πάλαι μέγας εἶ, γίνωσκε· τῦ γὰρ μὴ χανεῖν
Λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην.

Ita ſcribendus videtur iſte locus, de quo multis diſputavit Cl. Caſaubonus. Primum notandus Ζωμὸς μέλας. *Black ſoup*. Quod Lampriæ inventum. Lacedæmoniorum *jus nigrum* ſatis notum: de quo Plutarchus, Athenæus, alii permulti. Anaxandrides apud Athenæum, lib. vi. p. 242.

Λιπαρὸς περιπατεῖ Δημοκλῆς; Ζωμὸς μέλας
Κατωνόμασαι——

Alexis apud Athenæum, lib. iii. p. 124.

Ἀλλῆς τροφῆς δεῖ; τῆς καθ' ἡμέραν πάλιν
Γλιχόμεθα τῆς μάζης· ἐὰν λευκὴ παρῇ,
Ζωμὸν δὲ ταύτῃ μέλανα μηχανώμεθα.

Ita legendus uterque locus, in quibus fruſtra ſe exercuerunt viri eruditiſſimi. Huc referendus Antiphanes Athenæo laudatus, lib. iv. p. 143.

——Ἐν Λακεδαίμονι
Γέγονας; ἐκείνων τῶν νόμων μεθεκτέον
Ἐστίν. Βάδιζ' ἐπὶ δεῖπνον ἐς τὰ Φιλίτια·
Ἀπόλαυε ζωμῦ· μὴ φόρει τὺς μύστακας.
Μὴ καταφρόνει, μηδ' ἕτερ' ἐπιζήτει καλά.
Ἐν τοῖς δ' ἐκείνων ἔθεσιν ἴσθ' ἀρχαϊκός.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Lacedæmoniorum convivia primum φιλίτια, deinde ob frugalitatem et parſimoniam φειδίτια dicebantur.

Confer

PARS V. Confer Joan. Meurſium Miſcell. Lacon. i. 9. Poteris etiam ſcribere, ἐς τὰ φειδίτι' ἀπόλαυε ζωμȣ̃. Vide nos infra ad v. Θυροκοπεῖται. Sed illud, opinor, verum. In iis, quæ ſequuntur apud Euphronem, verbum deeſſe videtur. Sed nihil minus. Conſtructio eſt: Ἀφθόνητος ἀλλᾶντας, Εὔθυνος φακῆν, Ἐγὼ δὲ εὗρον τὸ κλέπτειν. Quare nihil hic ſupplendum cum Caſaubono. Paulo infra inepte legebatur, ȣ̓κ ἦν ἐκφορὰ τότε λευκοκρέων, quod magnus Animadverſor expedire non poterat. Nos veram lectionem ſine controverſia reſtituimus:

——ȣ̓κ ἦν ἐκφορὰ
ΛΥΚΩι τότε κρεῶν, ȣ̓δὲ τῷ διδασκάλῳ.

There was nothing for Lycus to filch, nor his maſter neither. Lycus eſt nomen viri, qui coqui diſcipulus. Ejus meminit ſupra Euphron. Deinde recte, Πολὺν ἐποίησας θόρυβον. *Magnum tumultum excitaſti,* ſive, *Nautas valde tumultuari feciſti.* Demoſthenes in Midiana: Καὶ ΘΟΡΥΒΟΝ καὶ κρότον τοιȣ̃τον ΕΠΟΙΗΣΑΤΕ. Quæ ſequuntur denique lepidiſſima ſunt,

——τȣ̃ γὰρ μὴ χανεῖν
Λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην.

Cujus Proverbii meminit Simocatta ii. 17. Ἀπήει τοίνυν ἀσχάλλων, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον, τὸ τȣ̃ λύκȣ παθὼν,

παθῶν, κεναῖς γὰρ ἐκεχήνει ἐλπίσι.* Reſpexit autem Coquus, idque feſtive admodum, ad diſcipulum ſuum LYCUM: de quo ſupra. Atque hæc hactenus. PARS V.

ΕΦΥΔΡΟΣ. Ὕδωρ ἐπάγων. Κολυμβηταῖς ἐφύδροις.] Reſpexit Noſter ad Homer. Odyſſ. Ξ. 458.

——Αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ΕΦΥΔΡΟΣ.

Ubi Schol. Ἔφυδρος. Ὕδωρ ἐπάγων. Quæ ſequuntur apud Suidam corrupta ſunt, et ad hunc locum minus pertinent. Scribendum enim, Κολυμβηταὶ ὕφυδροι. Quomodo recte legitur apud Thucyd. iv. 26. Ἐσένεον δὲ κ̀ κατὰ τὸν λιμένα ΚΟΛΥΜΒΗΤΑΙ ΥΦΥΔΡΟΙ. Quem locum ante oculos habuit Suidas. Confer Noſtrum v. Ὕφυδρος. Atque huc ſpectaſſe videtur Arrian. Exped. Alexand. ii. 21. Ἀλλὰ κ̀ ὡς ΥΦΑΛΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΑΙ τὰς σχοίνους αὐτοῖς ὑπέτεμνον.

ΕΧΕΙΣ ΤΙ; Ἐπὶ τ̃ ἀγρευόντων ἤτοι ὄρνιν ἢ ἰχθῦν—Ἔχεις τι; ὁ δὲ γέρων φησὶ, Μὰ τὸν Δί', ἐδὲν ἔγωγε.] Hæc deſcripta ſunt ex Schol. ad Ariſtoph. Nub. 731. ut recte obſervavit Kuſterus. Locus autem Comici, qui uno pede claudicat, ita auctoritate Suidæ ſuſtentandus eſt:

* Meminit etiam Proverbii hujus Suidas, et Dionyſius in Epiſt. p. 449. necnon Eubulus apud Athenæum lib. xiv. 4. p. 622.

Σ. Ἔχεις τι; ΣΤ. ΜΑ ΤΟΝ ΔΙ', ἐδὲν ἔγωγ'.
Σ. ἐδὲν πάνυ;
ΣΤ. Οὐδέν γε, πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.

ΕΨΙΑΣΘΩΝ. Παιζέτωσαν.] Scribe, Ἐψιαάσθαι. Homer. Odyſſ. P. 530.

—— Θύρῃσι καθήμενοι ΕΨΙΑΑΣΘΩΝ.

Ubi Schol. Ἀντὶ τῦ, Παιζέτωσαν. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΕΨΙΑΤΙΜΟΝ. Γνωςὸν παίγνιον.] Libri veteres, γνωςικόν. Quod male mutavit Kuſterus. Heſych. Ἐψιάτιμον, γυμναςικὸν, παιγνιῶδες. Neuter recte. Sed utrique facile ſubveniendum eſt. Repone, Ἐψιάσιμον, γυμναςικὸν, παιγνιῶδες. Ut a γελᾶν γελάσιμος, ſic ab ἐψιᾶν ἐψιάσιμος. Nihil verius. Et notanda vox: nam proba eſt et Lexicographis ignota.

ΕΙΠΕΡ. Ὑπάκεσον, εἴπερ πότ' ἀνθρώπων τινί. Λείπει τὸ ὑπηκέσας.] Scribendum,

Ὑπάκεσον εἴπερ δή ποτ' ἀνθρώπῳ τινί.

Quomodo recte legitur apud Ariſtoph. Acharn. 404. unde hunc Senarium deprompſit Suidas.

ΕΙΣΑΤΟ. Ἐφάνη. Καὶ ὡμοιώθη. Ὅμηρος.] Homer. Iliad. B. 791.

Εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ.

Ubi Schol. Εἴσατο, ΩΜΟΙΩΘΗ. Ad hunc locum reſpexit Suidas. Cæterum huc imprimis facit

ſacit Schol. ad Homer. Iliad. M. 118. ΕΙΣΑΤΟ. ῞Ωρμησε. Σημαίνει δὲ τρία. Εἴσατο ἀντὶ τοῦ ὥρμησε· Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά. Εἴσατο ἀντὶ τοῦ ΕΦΑΝΗ· Εἴσατο δ' ὥστε ῥινόν. Εἴσατο, ἔγνω. Εἴσομαι εἶχε μ' ὁ Τυδείδης. Habes triplicem uſum verbi Εἴσατο. Sed ſecundum exemplum manifeſto corruptum eſt. Nam vox ῥινὸς primam producit. Quare legendum, PARS V.

Εἴσατο δ' ὥστε ΡΙΟΝ —

Quod de Cyclope dici videtur: de quo Poeta Odyſſ. I. 191.

—— οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ΡΙΩι ὑλήεντι.

More like a mountain than like a man.

ΕΙΣΚΗΡΥΤΤΕΤΑΙ. Καλεῖται ὑπὸ τοῦ κήρυκος.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtophanis Acharn. 135.

H.

Ηι. Ὅπου. Τοπικόν. Ἧι ἅμα μὲν στερεὸν, ἅμα δὲ χθαμαλὸν ἦν.] Confer Noſtrum v. Χθαμαλά. ubi auctior legitur hic locus.

Ηι ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. Ὡς νενόμισται ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. Ἡ ἀντὶ τοῦ, ὅπου. Ἧι σὺ φιληδῶν οὕτως ἀρέσειν καὶ μένειν ἔγνως.] Reſpexit Suidas ad Sophoclis Oedip. Col. 1598.

———— Λουτροῖς τέ νιν
Ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ᾗ νομίζεται.

 Ad

PARS V. Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes. Quæ ſequuntur mutila et corrupta ſunt, ſed facile inſtauranda. Nam partem faciunt Epigrammatis, quod integrum legitur apud Laërtium in Xenophonte: de quo nos ad Suidam v. Φιληδῶν. Atque hinc corrigendus etiam Lexicographus neſcio quis apud Montfauc. in Bibl. Coiſlin. p 234. ubi nonnulla hujus Epigrammatis laudantur. Cæterum hac occaſione reſtituendus Athenæus, lib. vii. p. 312. Ἀνδρέας δὲ ἐν τῷ Περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων, ψεῦδος φησὶν εἶναι τὸ μύραιναν ἔχιι μίγνυσθαι προσερχομένην ἐπὶ τὸ τεναγῶδες· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τενάγεσ ἔχεις νέμεσθαι, ΦΙΛΗΔΟΥΝΤΑΣ ΑΜΜΩΔΕΣΙΝ ΕΡΗΜΙΑΙΣ. Ita ſcribendus iſte locus: quod et adnotaſſe jam video illuſtrem Scaligerum. Atque hinc elucidandus Alciphron iii. 24. Καὶ ψάλλεται καὶ καταυλεῖται καὶ πρὸς τοῖς μυροπωλείοις ΦΙΛΗΔΕΙ. Diſtingue, καὶ πρὸς, τοῖς μυροπωλείοις φιληδεῖ. *Fidibus tibiiſque delectatur, et præterea in unguentariorum officinis lubenter verſari ſolet.* Procopius in Gotthicis, lib. iv. p. 342. Ἑσπέρα τε γὰρ, καὶ ἡ ἑώα σχεδόν τι πᾶσα, ΚΑΙ ΠΡΟΣ, ἡ πολλὴ Ῥωμαίων ἀρχὴ βασιλεῦσι περιμάχητος δυοῖν γέγονε. Confer Cl. Weſſeling. ad Herod, i. 63.

H1A. Διασυλλάβως, τὸ ἐπορευόμην. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσι·

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἷπερ ἦι' ἐπὶ ξύλα.]

Scribe,

Scribe, ἢ ἐπὶ ξύλα. Attici ἦα, Iones ἤια dicebant. Confer Etymol. v. Ἀπῄμεν. Eſt autem ἐπὶ ξύλα, ſive, ἐπὶ τὰ ξύλα, *Ad forum lignarium*. Interpres non intellexit. Vide quæ ſcripſimus Appendic. in Theocritum p. 28. Atque hinc intelligendus videtur Ariſtoph. in Equit. 254. PARS V.

—— Καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς
Ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων.

Ubi recte Schol. Ἐπὶ τὰ κυρήβια. *Ad locum ubi furfures venum exponebantur*. Hinc Eucratem Κυρηβιοπώλην alibi vocat Comicus: de quo conſulendus Scholiaſtes. Dicitur autem εὐθὺ τῶν Κυρηβίων, ut εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. Eupolis apud Polluc. ix. 47.

Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα, καὶ τὰ κρόμμυα,
Καὶ τὸ λιβανωτὸν, ΚΕΥΘΥ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ.

Atque hinc explicandus inſignis locus Chamæleontis apud Athenæum, lib. ix. p. 374. Ἀναξανδρίδης διδάσκων ποτὲ διθύραμβον Ἀθήνησιν, εἰσῆλθεν ἐφ' ἵππου, καὶ ἀπήγγειλέν τι τῶν ἐκ τοῦ ᾄσματος. Ἦν δὲ τὴν ὄψιν καλὸς καὶ μέγας, καὶ κόμην ἔτρεφε, καὶ ἐφόρει ἁλουργίδα καὶ κράσπεδα χρυσᾶ. Πικρὸς δὲ ὢν τὸ ἦθος ἐποίει τι τοιοῦτον περὶ τὰς κωμῳδίας· ὅτε γὰρ μὴ νικῴη λαμβάνων ἔδωκεν εἰς τὸν λιβανωτὸν κατατέμνειν, καὶ οὐ μετεσκεύαζεν ὥσπερ οἱ πολλοί. Ubi εἰς τὸν λιβανωτὸν eſt in *forum* ſive *vicum, ubi thus et odores vendebantur*. *The ſpice-market*. Dicitur autem ἔδωκεν εἰς τὸν λιβανωτόν. *He gave*

PARS V. *it to the grocer:* ut ἴδωκεν εἰς γναφεῖον. *He ſent it to the fuller.* Ælian. Var. Hiſt. v. 5. Ἐπαμινώνδας ἕνα εἶχε τρίϐωνα, καὶ αὐτὸν ῥυπῶντα· εἰ ποτε δὲ αὐτὸν ΕΔΩΚΕΝ ΕΙΣ ΓΝΑΦΕΙΟΝ, αὐτὸς ὑπέμεινεν οἴκοι δι' ἀπορίαν ἑτέρου. Ad Eupolidem autem reſpexit Chamæleon.

ΗΓΕΤΗΣ. Ὁ ἡγεμών. Ὦ διοσσᾶν ἀγέτα θηροσύναιν.] Agathias in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 570.

Σοὶ μάκαρ, Αἰγίκναμε, παρέκλιον εἰς περιωπὰν
Τὸν τράγον ἐκ διοσᾶς ἄγετο θηροσύνας.

Ex hoc loco floſculum ſuum decerpſiſſe videtur Suidas. Recte autem Pana διοσσᾶν ἀγέτην θηροσύναιν vocat, quippe qui utriuſque ἄγρας, tum marinæ, tum terreſtris, præſes habebatur. Confer nos infra, v. Ἴδριας, ubi geminum quid noſtri Lexicographi notavimus.

ΗΔΗ ΤΕΡΠΗι ΣΥ.] Edit. Mediol. Ἤδη. Τέρπη σύ. Quod verum et perſpicuum. Confer virum doctiſſimum ad Euripidis Hippolytum, 1286.

Τί τάλας τοῖσδε συνήδῃ;

Quod non erat ſollicitandum. Vide Animad. noſtras in Schol. Theocrit. xi. 10. et Eurip. Rheſ. 958.

ΗΛΙΟΥΣ. Τὰ τέκνα ὑποκοριζόμενοι φασὶν οἱ γονεῖς.] Scribe, τὰ ἀρσενικὰ τέκνα. Quomodo recte legitur

gitur apud Artemidor. ii. 36. unde hunc locum deſcripſit Suidas. PARS V.

ΗιΝΙΓΜΕΝΟΣ. Μετὰ αἰνίγματος λελεγμένος. Αὐτόθι φανερὸν ἔχων τὸν νῦν, παρ' ὅσον οἱ χρησμοὶ λοξῶς ἐφέροντο, καὶ ποικίλως πως καὶ σοφῶς ἠνιγμένοι· οἷον, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ νοῦντες.] Scribendum, Οὐκ αὐτόθεν φανερὸν ἔχων τὸν νῦν. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Equit. 196. unde hunc locum decerpſit Suidas. Atque hinc viciſſim emendandus Comicus, apud quem male legitur,

Καὶ ποικίλως πως ϗ σαφῶς ἠνιγμένος.

Sed Suidæ lectio veriſſima atque elegantiſſima eſt. Huc facit Suidas v. Δέον. Καὶ τὸν Περικλέα, ἵνα μὴ γυμνῶς εἴπῃ, οὕτως ΑΙΝΙΞΑΣΘΑΙ. Quod verbum reſtituendum Theodoro Metochitæ Hiſt. Rom. p. 36. Edit. Meurſ. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Λουκᾶς ἐλθεῖν λέγων, τουτέστιν ἠγγικέναι, τὴν τῶν ἀζύμων ἡμέραν, ταῦτα τῷ Ματθαίῳ ἠνοίξατο. Scribe, ταῦτα τῷ Ματθαίῳ ΗιΝΙΞΑΤΟ. *Et ſic Lucas, cum veniſſe, id eſt, appropinquaſſe, dicit diem azymorum, eadem cum Matthæo, ſed minus clare, tradit.*

ΗΝΟΡΕΗ. Ἀνδρεία.

Ἄγγελλ' ἠνορέην Κρητὸς Ἐχεκρατίδα.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Anthol. Cephalæ, p. 10. Confer etiam Kuſterum infra ad v. Κρανεία.

ΗΡΑΚ-

PARS V. ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ. Βασιλεὺς Ῥωμαίων.—Καὶ διὰ τὰς γεφύρας τȣ̃ καλȣμένȣ Βαρυϐύσσȣ ποταμȣ̃ εἰς τὴν πόλιν εἰσήει.] Hunc fluvium Βάρνυσσον vocat Nicephorus Breviar. p. 13. Ὅπερ δὴ οἱ Σκλάϐοι θεασάμενοι, ἐκ τȣ̃ ποταμȣ̃ τȣ̃ καλȣμένȣ Βαρνύσσȣ ἀφώρμȣν, καὶ κατὰ τῆς πόλεως ᾔεσαν. Quæ ſequuntur apud Noſtrum, Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος χρήματα πλεῖστα, καὶ χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, καὶ λίθȣς πολυτελεῖς πέμπει, ἅπερ βρύχια γέγονεν ἐπὶ Σεργίȣ Πατριάρχȣ, leguntur mutatis nonnullis apud Niceph. p. 9. Confer etiam Suidam v. Βρύχιος. Quod vero legitur ſupra, Πυθόμενος δὲ ἀποθανεῖν, ἐν τοῖς εἰς τὰ ἥρια παλατίοις διέτριϐε, egregie illuſtrat Kuſterus in Addendis. Huc reſpexit Procopius in Hiſt. Arcan. p. 70. Ἐν προαστείοις δὲ τοῖς ἐπιθαλαττίοις τὸ πλεῖστον τȣ̃ ἔτȣς, καὶ ȣ̓χ ἥκιστα ἐν τῷ καλȣμένῳ ΗΡΑΙΩι διατριϐὴν εἶχε. Ita ſcribendus iſte locus, ad quem conſulendus doctiſſimus Alemannus.

ΗΡΑΣΣΟΝ. Ἔκρȣον.

> Αὐτὰρ ὁ πεπλαμένη μέγα τύμπανον ἔσχετο χειρί·
> Ἤραξεν· καναχῇ δ᾽ ἴαχεν ἄντρον ἅπαν.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod integrum dedit Kuſterus. Dedit et Cl. Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 28. Recte autem Kuſterus ἔσχεθε χειρί, quod et agnoſcit Cl. Muſgravii MS. Sed et ſcribendum, quod neuter vidit:

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ὁ πεπλημένη ——— PARS V.

Tympanum, quod manu tenebat, pulſavit.

HPIA. Τὰ ἐν τῇ γῇ μνήματα.

Ἡνίκα δυσδάκρυτα κατὰ χθονὸς ἠρία τεύχω,
Ὡς ἂν ἀποφθιμένη κᾶθι δέμας κτερίσω.]

Scribendum,

Ἡνίκα σεῦ δακρυτὰ κατὰ χθονὸς ἠρία τεύχων.

Quomodo recte legitur in Epigrammate apud Anthol. lib. iii. p. 342. unde hoc diſtichon decerpſit Suidas.

HPTO. Ὑψοῦτο. Ἠγείρετο. Τὸ δὲ χῶμα ἐπὶ τοσοῦτον ἦρτο, ὥστε ἐπὶ ἰσοπέδου ἐπὶ τὰς ὀφρύας τοῦ ὄρους τὰ βλήματα ἐξικνεῖτο.] Scribe, ἀπὸ ἰσοπέδου. Locus ita vertendus eſt: *Agger vero in tantam altitudinem excitabatur, ut verticem montis coæquaret; quo factum eſt, ut tela facile eo pervenirent.* Hic ſenſus loci eſt, quem minus intellexit Kuſterus. Plutarchus in Numa: Καὶ καταχρύπτεται τὸ οἴκημα, γῆς πολλῆς ἄνωθεν ἐπιφορουμένης, ὥστε ΙΣΟΠΕΔΟΝ τῷ λοιπῷ χώματι γενέσθαι τὸν τόπον. Arrianus Expedit. Alex. iv. 30. Τῇ τετάρτῃ δὲ βιασάμενοι τῶν Μακεδόνων οὐ πολλοὶ, κατέσχον ὀλίγον γήλοφον ΙΣΟΠΕΔΟΝ τῇ πέτρᾳ.

HΣKHMENON. Κατεσκευασμένον. Ἀσκήματα γὰρ, τὰ σκευάσματα.] Scribe, τὰ κατασκευάσματα. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Sophoclis

PARS V. clis Elect. 1221. ex quo hunc locum deſcripſit Suidas.

ΗΣΟ. Κεῖσο.

Ἧσο κατ' ἠγάθεον τόδ' ἀνάκτορον, ἀστὶ φαεννά.] Hexameter iſte eſt ex pars Epigrammatis apud Reiſkium in Anthol. Cephalæ, p. 11.

ΗΤΤΟΝ. Τῶν ἄλλων ἁπάντων ἧττόν μοι μέλει. Ἀντὶ τοῦ, οὐδαμῶς.] Ariſtoph. Plut. 1119.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει.

Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas.

Z.

ΖΩΣΑΣ. Ἐναργεστέρας. Οὐκ ἀπολλυμένας. Σοφοκλῆς·

Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.]

Scribe, ΕΝΕΡΓΕΣΤΕΡΑΣ. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Sophoclis Oedip. Tyr. 43. unde hunc locum decerpſit Suidas. Idem mendum apud Syneſium de Calvit. p. 67. Ἄνθρωπος δέ, ἐπεὶ μετείληφεν ἐναργεστέρας ζωῆς, γυμνός ἐστι τῷ πλείστῳ τοῦ συμφυοῦς φορτίου. Scribendum, ΕΝΕΡΓΕΣΤΕΡΑΣ ΖΩΗΣ.* Corrigendus hac occaſione

* Valckenaer. Diſſert. de Scholiis in Homerum ined. p. 96. Οὕτως ΕΝΕΡΓΕΣΤΕΡΟΝ τοῦ ὁρωμένου τὸ ἀκουόμενον παρίστησι. Confer et Photium in Excerpt. p. 157.

occaſione M. Antoninus, ix. 24. Παιδίων ὀργαὶ, ϰ παίγνια, ϰ πνευμάτια νεκρὰς βαςάζοντα, ὡς ἐναργέςερον προσπεσεῖν τὸ τῆς νεκύιας. Scribe, ΕΝΑΡΓΕΣΤΕΡΟΝ προσπεσεῖν. Quomodo recte legitur, xi. 7. Πῶς ΕΝΑΡΓΕΣ ΠΡΟΣΠΙΠΤΕΙ τὸ μὴ εἶναι ἄλλην βίȣ ὑπόθεσιν εἰς τὸ φιλοσοφεῖν ȣ̈τως ἐπιτήδειον, ὡς ταύτην ἐν ᾗ νῦν ὢν τυγχάνεις. Sed hæc verba non raro permutantur. Locus autem Sophoclis, qui viros eruditiſſimos admodum exercuit, ad mentem Triclinii ita reſcribendus eſt:

Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι τῶν βȣλευμάτων
Ζώσας ὁρῶ μάλιςα ϰ τὰς ξυμφοράς.

Θ.

ΘΕΟΣΥΛΗΣ. Ὁ τὰ ἱερὰ συλῶν. Ὁ δὲ θεοσυλὴς γενόμενος, καὶ τὰ ἕδη τῶν θεῶν αὐτὰ ἐξ ἠθῶν ἀναςήσας, ϰ φόνȣς ἐργασάμενος ἐναγεῖς.] Confer Suidam v. Ἀλώμενος, unde hoc fragmentum nonnihil ampliari poterit. Eſt autem proculdubio Æliani: quod et res et ſtilus indicat. Locum integrum, quomodo legendus eſt, apponam: Ὁ δὲ θεοσυλὴς γενόμενος, ϰ τὰ ἕδη τῶν θεῶν αὐτὰ ἐξ ἠθῶν ἀναςήσας, ϰ φόνȣς ἐργασάμενος ἐναγεῖς, λιπὼν τὴν πατρίδα ϰ ἀλώμενος τὸ ζῆν ἐτέλει. Vulgo legitur, ἀλώμενος ἐτέλει. Non male Portus, διετέλει. quod et probat Kuſterus. Sed vera lectio eſt, ἀλώμενος τὸ ζῆν ἐτέλει. *In exilio mortuus eſt.*

Ælianus

PARS V. Ælianus apud Suidam v. Ἀλῆται. Οἱ δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκπεσόντες διεσπάρησαν. ἀλῆται δεῦρο καὶ ἐκεῖσε ΤΟ ΖΗΝ ΤΕΛΟΥΝΤΕΣ. Cæterum notanda locutio, τὰ ἕδη θεῶν ἐξ ἠθῶν ἀναστῆσαι. *Deorum ſigna ex ſedibus ſuis excitare.* Ita vertendus iſte locus: quem Interpres non intellexit. Eſt autem ἐξ ἠθῶν ἀναστῆσαι phraſis Herodotea. Ita enim locutus eſt Herodotus, i. 15. Κιμμέριοι ΕΞ ΗΘΕΩΝ ὑπὸ Σκυθέων τῶν Νομάδων ΕΞΑΝΑΣΤΑΝΤΕΣ ἀπικέατο ἐς τὴν Ἀσίην. Deinde τὰ ἕδη θεῶν eſt *deorum ſimulacra.* Timæus in Lex. Plat. Ἕδος, τὸ ἄγαλμα· καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται. Ad quem locum conſulendus Cl. Ruhnkenius. Plutarch. in Ariſtide: Οὕτω δὲ διαλλαγέντες ἐξεῖλον ὀγδοήκοντα τάλαντα τοῖς Πλαταιεῦσιν, ἀφ' ὧν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἀνῳκοδόμησαν ΙΕΡΟΝ, καὶ τὸ ΕΔΟΣ ἔστησαν, καὶ γραφαῖς τὸν ΝΕΩΝ διεκόσμησαν, αἳ μέχρι νῦν ἀκμάζουσαι διαμένουσι. Qui locus inſignis eſt. Callimachus apud Euſebium Præpar. iii. 8. de Junonis *ſtatua lignea* apud Samios:

Οὔπω Σμίλιδος ἔργον εὔξοον, ἀλλ' ἐπὶ τεθμοῦ
 Δηναιοῦ γλυφάνῳ ἄξοος ἦσθα σανίς.
Ὧδε γὰρ ἱδρύοντο θεοὺς τότε· καὶ γὰρ Ἀθήνης
 Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λᾶαν ἔθηκεν ἕδος.

Ita ſcribendus videtur iſte locus, qui viros doctiſſimos exercuit. Recte Σμίλιδος ἔργον. *Opus Smilidis.* SMILIS eſt nomen artificis. Pauſanias in Achaiacis p. 531. Ἔστι γὰρ δὴ τοῦτο τὸ ἄγαλμα ἀνδρὸς

ἀνδρὸς ΕΡΓΟΝ Αἰγινήτου ΣΜΙΛΙΔΟΣ τοῦ Εὐκλείδου. PARS V.
Idem infra: Ἐς τούτους δὲ ἀφίκετο Σμίλις, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας ὁ ποιήσας ἐστὶν οὗτος. Quocum facit Athenagoras Legat. cap. 14. Ἡ δὲ ἐν Σάμῳ Ἥρα ΣΜΙΛΙΔΟΣ χεῖρες. *Juno in Samo Smilidis manibus facta eſt.* Cæterum Clemens in Protreptico Junonis ſtatuam non *Smilidis* ſed *Euclidæ* ſcalpro factam eſſe dicit: Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας ξόανον ΣΜΙΛΗι τῇ Εὐκλείδου πεποιῆσθαι Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ. Quare vide an verſus ita conſtitui poſſit:

Οὕτω σμιλίου ἔργον ——

Idem σμίλη et σμιλίον. Suidas: Σμίλη. Ἐργαλεῖον. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ ΣΜΙΛΑΝ δονάκων ἀκροβελῶν ΓΛΥΦΙΔΑ.

Καὶ Σμιλίον. Sed de hoc judicabunt eruditi. Denique recte ſcripſimus, λᾶαν ἔθηκεν εἶδος. *Lapidem poſuit pro ſtatua.* Ut *aſſerem* pro Junone Samii, ſic *lapidem* pro Minerva coluerunt Lindii. Nihil verius hac emendatione.

ΘΗΡΙΚΛΕΟΥΣ ΤΕΚΝΟΝ. Κύλιξ, ἣν λέγεται πρῶτος κεραμεῦσαι Θηρικλῆς.] Theopompus Comicus apud Athenæum, lib. ix. p. 470:

Χαῖρε σὺ δεῦρο Θηρικλέους πιστὸν τέκνον.

Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas.

ΘΗΣΣΑΝ. Μισθωτικόν. Ἢ εὐτελῆ. Ἢ δουλικὴν τροφήν.] Locus hic mutilus eſt atque ita ſcribendus:

PARS V. bendus: Θῆσσαν. Μισθωτικήν. Ἢ εὐτελῆ. Ἢ δουλικήν. Θῆσσαν τράπεζαν. Δουλικὴν τροφήν. Reſpexit autem Suidas, ut recte obſervavit Cl. Villoiſonus, ad Euripidis Alceſt. v. 2.

Ὦ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
ΘΗΣΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ αἰνέσαι, θεός περ ὤν.

Ubi Schol. Θῆσσαν τράπεζαν. Θητικὴν δίαιταν:

ΘΡΟΝΟΣ—Καὶ Θρόνοι ἀνομίας, οἱ ἄδικοι κριταί.] Pſalm. xciii. 20. Μὴ συμπροσέσαι σοι ΘΡΟΝΟΣ ΑΝΟΜΙΑΣ. Hunc locum ante oculos habuit Suidas.

ΘΡΥΙΝΗι. ΨΙΑΘΩι. Καὶ διὰ τοῦτο γυμνωθέντα αὐτὸν καὶ θρυΐνῃ περιβληθέντα ψιάθῳ.] Confer Suidam v. Βρῆννος, et v. Φεβρουάριος. unde hic locus ampliari poterit. Vide et quæ ſcripſit vir præſtantiſſimus Petrus Weſſelingius Probab. cap. 29. ubi de hac fabula agit.

ΘΥΡΟΚΟΠΕΙΤΑΙ. Καὶ Θυροκόπος, ὁ τὴν θύραν κόπτων.] Syneſius de Inſomn. p. 138. Ὄψις δὲ καὶ ἀκοὴ οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα τῆς κοινῆς καὶ ὑπηρετίδες, οἷον πυλωροὶ τοῦ ζώου, διαγγέλλουσαι τῇ δεσποίνῃ τὰ θύραθεν αἰσθητὰ, ὑφ' ὧν ΘΥΡΟΚΟΠΕΙΤΑΙ τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια. Ad hunc locum reſpexiſſe videtur Suidas. Dicitur etiam Θυροκοπία. Quam vocem uſurpat Libanius in Antioch. p. 335. Καὶ προσιόντες ταῖς οἰκίαις, ΘΥΡΟΚΟΠΙΑι τε ἐχρῶντο, καὶ ἐρωτήσει περὶ τῆς Ἰοῦς. Quæ vox

vox notanda: nam rarior eſt, et Lexicographis ignota. Quod vero ſequitur apud Noſtrum, Ἀριστομένης ὁ Ἀθηναῖος Θυροποιὸς ἐπεκλήθη, pertinet ad v. Θυροποιός, de quo Heſychius et noſter Suidas v. Ἀριστομένης. Dicebatur autem Ariſtomenes Θυροποιὸς, ut Cleophon Τυροποιός. de quo Schol. ad Ariſtoph. Ran. 693.* Fuit autem Ariſtomenes, Athenienſis, Comicus τῶν ἐπιδευτέρων, ſive ex eorum numero, qui nec primi, nec ſecundi, ſed paulo poſt floruerunt.† Ejus dramata recenſet Meurſius in Bibliotheca Attica. Laudatur, ut alia taceam, ἐν Διονύσῳ et in Γόησι. Utriuſque fabulæ meminit Athenæus, lib. xiv. p. 658. cujus verba apponam: Ἀλιπάστων δὲ κρεῶν μνημονεύει ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς Ἀριστομένης ἐν Διονύσῳ· Ἀλίπαστα ταῦτα παρατίθημί σοι. Καὶ ἐν Γόησιν· Ὄστρακον ἀλίπαστον ἀεὶ τὸν θεράποντ' ἐπεσθίειν. Ubi recte Athenæus, ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, *Comœdiarum ſcriptor*: ut diſtinguatur ab altero Ariſtomene, qui Περὶ τῶν πρὸς τὰς ἱερουργίας, *de iis quæ ad ſacrificia peragenda pertinent*, ſcripſit, et Ἀττικοπέρδιξ ab Adriano dicebatur: de quo Athenæus lib. iii. p. 115. Prior autem locus Ariſtomenis ita ſcribendus eſt: PARS V.

Ἀλίπαστα ταῦτα παρατίθημί σοι κρέα.

---

* Hinc recte caſtigavit Cl. Taylorus Æſchinem Περὶ Παραπρεσβ. p. 265. ubi male legitur Κλεοφῶν ὁ λυροποιός.

† Libanius in Antioch. p. 340. Τῶν πρώτων, καὶ τῶν δευτέρων, καὶ τῶν ἐπ' ἐκείνοις.

Poſterior

PARS V. Poſterior etiam leviter corruptus eſt. Legebat non ita pridem vir doctiſſimus, Ὄστρεον ἀλίπαστον. *A pickled oyſter.* Quibus ſcilicet ſervus neſcio quis ſemper veſcebatur. Sed fallitur vir bonus. Quin et in Trochaico concinnando imperitiam ſuam prodit homo ἀμουσότατος. Nam dactylus in quinta ſedē ſtare non poteſt. Locus autem Ariſtomenis ita conſtituendus eſt:

——— Ὀστακὸν
Ἁλίπαστον αἰεὶ τὸν θεράποντ᾽ ἐπεσθίειν:

Idem autem ὀστακὸς et ἀστακός. Heſych. Ὀστακὸς, εἶδος καράβου· οἱ δὲ ἀστακὸν λέγουσι. Athenæus, lib. iii. p. 105. Τὸν δὲ ἀστακὸν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσταφίδας. Dicitur autem ὀστακὸς ἀλίπαστος ut δελφάκιον ἀλίπαστον, de quo Eubulus apud Athenæum, lib. ii. p. 63.

Ἃ δ᾽ εἰς τ᾽ ἐδωδὴν πρῶτα καὶ ῥώμης ἀκμὴν,
Καὶ πρὸς ὑγίειαν πάντα ταῦτ᾽ ἐδαινύμην.
Κρέας βόειον ἑφθὸν, ἀσόλοικον, μέγα,
Ἀκροκώλιόν τε γεννικὸν, ὀπτὰ δελφάκι᾽
Ἁλίπαστα τρία ———

Ita ſcribendus iſte locus. Κρέας ἀσόλοικον eſt *caro ſimplex, nullo artis lenocinio corrupta.* Οὐ πεφαρμακευμένον vocat Philemo Comicus. Petronius cap. 141. *Accedet huc, quod aliqua inveniemus blandimenta, quibus ſaporem mutemus. Neque enim ulla caro per ſe placet, ſed arte quadam*

quadam corrumpitur, et ſtomacho conciliatur a-verſo. Notanda autem vox δελφάκια in fine verſus. Sic ſolent nonnunquam Comici. Xenarchus apud Athenæum, lib. xiii. p. 569. PARS V.

Ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα, καὶ φοβούμενον,
Δεδιότα τ', ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχοντα· πῶς ποτ', ὦ δέσποινα πότνια Κύπρις,
Βινεῖν δύναιντ' ἂν, τῶν Δρακοντείων νόμων,
Ὁπόταν ἀναμνησθῶσι προσκινούμενοι.

Ita ſcribendi iſti verſiculi, de quibus nos nonnihil ad Theocrit. vi. 5. Atque hinc vindicandus Antiphanes apud Athenæum, lib. vi. p. 224.

Ἐγὼ τέως μὲν ᾠόμην τὰς Γοργόνας
Εἶναί τι λογοποίημα· πρὸς ἀγορὰν δ' ὅταν
Ἔλθω, πεπίστευκ' εὐθύς. Ἐμβλέπων γὰρ αὐτοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίνομαι.

Ita ſcribendus iſte locus, quem perperam ſollicitarunt homines male feriati. Ἐμβλέπων αὐτοῖς ἰχθυοπώλαις eſt *ſolos piſcarios aſpiciens. The ſight of the fiſh-mongers only quite aſtoniſhed me.* Illud autem γὰρ omnino retinendum eſt. Sed pueruli iſti ad crepundia ſua remittendi ſunt.

---

* Ita Nicomedes in Epigrammate apud Analect. vol. ii. p. 384.

Θῆκε δ' ὁμοῦ νούσων τι κακῶν ζωάγρια Νικομήδης, καὶ χειρῶν δεῖγμα παλαιγενέων.

PARS V.

I.

ΙΑΥΕΙΝ. Κοιμᾶσθαι. Καὶ Ἐπιαύειν.

——Οὐδ' ἐπιαύει

Ἠιόσιν μογερῷ γήραϊ τειρόμενος.]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 20. Confer et Cl. Kuſter. ad v. Γαμψόν.

ΙΔΜΟΝΑ. Ἔμπειρον. Καὶ Ἐπιίδμονα.

Τὸν κύνα τὸν πάσης κρατερῆς ἐπιίδμονα θήρης.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis apud Anthol. lib. vi. p. 546. Huc reſpexit Suidas ſupra: Ἐπιίδμονα. Ἔμπειρον.

ΙΔΡΙΑΣ. Ἐμπείρους. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι, Ἰδρίτης.

Ἰδρίτα καὶ γαίης, ἰδρίτα καὶ πελάγευς.]

Alexander in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 566.

Πίγρης ὀρνίθων ἄπο δίκτυα, Δᾶμις ὀρείων,
Κλείτωρ δ' ἐκ βυθίων, σοὶ τάδε Πὰν ἔθεσαν,
Ξυνὸν ἀδελφειοὶ θήρης γέρας ἄλλος ἀπ' ἄλλης
ΙΔΡΥΤΑ καὶ γαίης, ΙΔΡΥΤΑ καὶ πελάγευς.

Ad hunc locum manifeſto reſpexit Suidas, ſed ita ut aliam lectionem, eamque haud paulo meliorem, amplexus fuerit. Confer nos ſupra ad v. Ἡγέτης.

ΙΕΜΗΝ. Ἐπορευόμην.

Εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην.]

Hunc

Hunc verſiculum deſcripſit Suidas ex Ariſtoph. Equit. 621. ubi Schol. Καλόπιν δὲ, ὀπίσθεν, ἡ μετ' αὐτοῦ ἐπορευόμενη. PARS V.

ΙΕΙΗ καλὰ λαιμόν.] Homer. Iliad. Τ. 209.

Πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη
Οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις ——

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΙΜΗΤΟΝ. Τὸ ἀντλητόν. Ἱμονιὰ γὰρ τὸ τοῦ ἀντλήματος σχοινίον. Οἱ δὲ Ἄβαροι ἐχώρουν ἵνα ὁ Δάνουβις ῥέει ποταμός.

ΙΜΟΝΙΑ. Τὸ δὲ φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὄν, κοῖλον ἦν καὶ βαθὺ, ὥστε δεῖν ἱμονιᾶς μακρᾶς.] Hæc male disjuncta ſunt, et nonnihil interpolata, quæ ita una ſerie continuanda eſſe puto: Οἱ δὲ Ἄβαροι ἐχώρουν ἵνα ὁ Δάνουβις ῥέει ποταμός· τὸ γὰρ φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὄν, κοῖλον ἦν καὶ βαθὺ, ὥστε δεῖν ἱμονιᾶς μακρᾶς. *Abari autem ad Danubium aquatum iverunt; nam puteus, utpote in monte ſitus, cavus erat et profundus, unde longo fune ad aquam hauriendam opus erat.* Ita legendus et vertendus iſte locus, qui Menandro, ni fallor, adjudicandus eſt: quod ex Excerptis Hœſchelii patet. Notandum autem illud, ἱμονιᾶς μακρᾶς. Quo illuſtrandus Ariſtophanes in Eccleſ. 351.

Ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποσπάσεις ——

PARS. V.

Ubi Schol. Ταῦτα δὲ λέγει ὡς αὐτῦ μακρὰ ἀποπατῦντος ϗ χέζοντος. Confer etiam Suidam v. Ἱμονιὰν ἀποπατεῖν. Sed hæc paulo ſpurciora ſunt.

ΙΟΤΗΤΙ. Βυλήσει. Γνώμῃ.

Ἄρτεμι, σῇ δ' ἰότητι γάμος θ' ἅμα ϗ γένος εἴη
Τῇ Λυκομηδείῳ παιδὶ Φιλαςραγόλῃ.]

Confer nos infra v. Λυκομήδειος, ubi nonnulla leguntur, quæ ex hoc loco emendanda ſunt.

ΙΠΠΕΑΣ ΕΙΣ ΠΕΔΙΟΝ ΠΡΟΚΑΛΗι. Δηλονότι ἔνθα ἂν εὐημερῇ τις· τὰ γὰρ ἱππικά ἐν πεδίῳ κρατεῖ.] Plato in Theæteto: Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῇ, Σωκράτη εἰς λόγυς προκαλύμενος. Ad hunc locum reſpexit Suidas. Huc facit Syneſius, Epiſt. 155. Ἐπ' αὐτὸ δὴ τῦτο προκαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον, τῦτο δὴ τὸ τῦ λόγυ, προτρέπειν ἡγύμενος. Confer et Suidam v. Ἵππον.*

ΙΣΧΕΤΩ. Κατεχέτω. Ἴωμεν ἠδὲ μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.] "Senarius hic Iambicus cujus ſit "auctoris jam non memini. In prioribus E-"ditionibus, repugnante omnino metro verſus, "legitur ἤδη, cujus loco ἠδὲ reponere non dubi-"tavi." *Kuſter*. Inepte Kuſterus. Verſus enim

* Arrian. Epictet. p. 239. Edit. Upton. Ἱππεὺς ὢν εἰς πεδίον ἐλήλυθας, πρὸς πεζὸν ἀγωνιζῇ, ὅπυ σὺ μεμελέτηκας, ἐκεῖνος δ' ἀμελέτητός ἐςι;

ſatis

ſatis ſanus eſt. Illud autem ἠδὲ reſpuit Muſa Attica.* Quid quod neutra vox hic locum habet. Reſpexit enim Suidas, quod nemo vidit, ad Ariſtoph. Equit. 720. PARS V.

K. Ἴωμεν εἰς τὸν δῆμον. A. Οὐδὲν κωλύει·
Ἰδὲ βάδιζε· μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.

Hinc Suidas emendandus eſt.

K.

KAKA KAKΩN. Διοκλῆς Βάκχῃ· Πλυνεῖτε κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς.] Scribendum videtur, Διοκλῆς Βάκχαις. Dioclis Bacchas laudat Suidas v. Διοκλῆς. Laudat et Pollux, x. 78. Καλεῖται μέν τοι ποδανιπτὴρ ὁ παρ' Ἡροδότῳ μόνον ἀλλὰ κ, ἐν Διοκλέους Βάκχαις·

Ὑδρία τις, ἢ χαλκοῦς ποδανιπτὴρ, ἢ λέβης.

Ita ſcribendus iſte verſiculus. Deinde ſcribe,

Πλυνῶ τε κακὰ κακῶν ὑμᾶς ——
Convitia multa in vos congeram.

Notanda locutio, κακὰ κακῶν. Quomodo locutus eſt Sophocles Oedip. Col. 1234.

Γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
KAKA KAKΩN ξυνοικεῖ.

---

* Atqui Sophocles apud Athenæum lib. v. p. 189.
Κρημνούς τε, καὶ σήραγγας, ἠδ' ἐπακτίας
Αὐλῶνας ——

PARS V.

Item neſcio quis apud Plutarch. de Conſol. ad Apollon. p. 115.

Τοιάδε θνητοῖσι ΚΑΚΑ ΚΑΚΩΝ
Ἀμφί τε κῆρες εἰλεῦνται.

Confer etiam Sophoclis Philoct. 66. Idem autem *κακὰ πλυνεῖ* et *πλυνῶ κακοῖς*. Quomodo locutus eſt Ariſtophanes *ἐν Δαιταλεῦσιν* apud Athenæum, lib. iii. p. 119.

Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ
Πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά.

Quem locum non intellexit Interpres. Menander apud Artemidor. ii. 4.

Ἢν γὰρ κακῶς μου τὴν γυναῖκ' οὕτω λέγῃς,
Τὸν πατέρα καὶ σὲ τοὺς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ.

Si uxori meæ ſic male dixeris, patrem tuum, et te, tuoſque probe lotos reddam. Confer Cl. Kuſter. ad Ariſtoph. Acharn. 380. ubi de hoc verbo agit.* Atque hinc emendandus Apuleius in Apolog. p. 86. Edit. Pric. *Cæterum uxor jam propemodum vetula et effœta, totam domum contumeliis ABLUIT.* Quæ ex Menandro adumbrata videntur. Vulgo inepte legitur, *abnuit*. Hinc *Πλυνὸν ποιεῖν*. Ariſtoph. Plut. 1062.

Πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.

* Baſilius p. 95. Edit. Grotii: Ὁ μὲν ἀφειδῶς ΠΛΥΝΩΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΙΣ ΟΝΕΙΔΕΣΙΝ, ὁ δὲ οὐ μόνον αὐτῷ.

Quo

Quo reſpexit Pollux, vii. 38. Καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν. Καὶ ΠΛΥΝΟΝ με ποιεῖς. Quod et recte obſervavit Jungermannus.* Reſtituenda hæc vox Heſychio: Μονοξύλοις, πλάνοις. Scribe meo periculo, ΠΛΥΝΟΙΣ. Πλυνός. *A waſhing-tub.* Idem autem Μονόξυλος et Αὐτόξυλος. Sophocles in Philoct. 35. PARS V.

> *Αὐτόξυλον γ' ἔκπωμα, φαυλούργου τινὸς*
> *Τέχνημα τἀνδρός* ——

Ubi Schol. Αὐτόξυλον ἔκπωμα, ποτήριον μονόξυλον.† Recte autem ſcripſimus, τέχνημα τἀνδρός, i. e. τοῦ φαυλούργου τινὸς ἀνδρός. Nihil verius hac emendatione.

ΚΑΛΟΥΜΕΘΑ ΑΥΤΟΥΣ. Ἀντὶ τοῦ, εἰς δικαστήριον ἄξομεν.] Scribe, Καλούμεθ' αὐτάς. Quomodo recte legitur apud Ariſtoph. Eccleſ. 859. unde hæc verba decerpſit Suidas. Quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ, ſed quæ hodie cum multis aliis deſiderantur.

ΚΑΘΙΚΟΜΕΝΟΙ. Καθιςάμενοι. Πολύβιος· Πάντες μὲν γὰρ οἱ βασιλεῖς καὶ φίλους προσαγορεύουσι

---

* Hinc Æſchines contra Cteſiphontem p. 434. Edit. Taylor. Νῦν δὲ ἤδη ΚΑΤΑΠΕΠΛΥΤΑΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ, καὶ τὸ στεφανοῦν ἐξ ἔθους, ἀλλ' οὐκ ἐκ προνοίας ποιεῖσθε.

† Æſchines Περὶ Παραπρεσβ. p. 283. Εἰσπλεῖν μέ φησιν ἐν μονοξύλῳ πλοίῳ κατὰ τὸν Λυδίαν ποταμὸν τῆς νυκτὸς εἰς Φίλιππον, καὶ τὴν ἐπιστολὴν, τὴν δεῦρο ἐλθοῦσαν, Φιλίππῳ γράψαι.

καὶ

PARS V. ϰ συμμάχȣς κοινωνήσαντας τῶν αὐτῶν ἐλπίδων· καθικόμενοι δὲ τῶν πράξεων παραπόδας ὀ συμμαχικῶς ἀλλὰ δεσποτικῶς χρῶνται τοῖς πιςεύσασι.] Scribe, Καθικόμενοι, καθαψάμενοι. Quomodo recte exhibet Editio Mediolanenſis. Noſter ſupra: Καθίκετο, καθήψατο. Deinde ſcribendum, τὺς κοινωνήσαντας τῶν αὐτῶν ἐλπίδων. Denique recte, καθικόμενοι δὲ τῶν πράξεων. Quemadmodum legitur apud Polyb. lib. v. p. 623. Ἦν Φίλιππος εἰ μὴ παλοηθεὶς ἀλόγως ἔφυγε, τῶν περὶ τὴν Ἰλλυρίδα ΠΡΑΞΕΩΝ μάλιςʼ ἂν τότε ΚΑΘΙΚΕΤΟ.

ΚΑΡΡΟΘΕΝ. Ἀπὸ κρείττονος.] Damaſcius in Vita Iſidori apud Suidam v. Κάῤῥων. Ὤμην αὐτὸν κεκραγέναι καταβάντα εἰς γένεσιν, ἐγὼ δὲ ΚΑΡΡΟΘΕΝ ἐνθάδε ἀφικόμην. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΚΑΤΑΒΑΛΕΙΣ. Πολλῶν βελῶν βολὰς δεξάμενος. Ad hunc locum ne verbum quidem Interpretes. Sed vox primaria corrupta eſt. Scribendum ſine dubio: Καταβελής. Verbum, quod rarius eſt, uſurpat Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. ii. 42. Ἔξαιμος δὲ ὢν ἤδη ϰ ΚΑΤΑΒΕΛΗΣ ὁ Κύρτιος ὑπῄει κατʼ ὀλίγον. *At Curtius jam exſanguis et telis confoſſus pedetentim recedebat.* Idem v. 24. Ἤδη δὲ ΚΑΤΑΒΕΛΗΣ ὢν, ϰ τραυμάτων πλῆθος ἐν πολλοῖς μέρεσι τȣ σώματος ἔχων. Atque ad hunc vel illum locum reſpexiſſe videtur Suidas.

ΚΑΤΑΓ-

PARS V.

ΚΑΤΑΓΝΩΝΑΙ. Καὶ γνῶναι ταύτῃ διηνεχῶναι φασὶν, ὅτι τὸ μὲν καταγνῶναι ἰδίως ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ λέγουσιν Ἀθηναῖοι· γνῶναι δὲ χωρὶς τῆς κατὰ προθέσεως, τὸ μαθεῖν. Καταγνοὺς ὢν, οἱονεὶ καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος.] Scribe, λέγουσιν οἱ παλαιοί. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Equit. 46. unde hæc verba deſcripſit Suidas.

ΚΑΤΑΓΡΑΦΩΝ. Προμηθούμενος. Προξενῶν. Αἰλιανός· Ὁ τοίνυν Διονύσιος καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα ὑπὲρ τῆς κόρης, ἢ χρυσίον πάμπολυ, ἣν ἀπόλοιτο αὐτή.] Æliani locus corruptus eſt, atque ita reſcribendus: ἢ χρυσίον πάμπολυ, ἣν ΑΠΟΔΟΙΤΟ ΑΥΤΗΝ. *Dionyſius igitur ingens pretium pro redimenda puella ſibi pollicitus, aut magnam auri vim, ſi eam vendidiſſet.* Ἀποδόσθαι eſt *vendere, venum dare.* Suidas: Ἀποδόσθαι. Πωλῆσαι. Ælianus apud Suidam v. Προσέσθαι. Ἑαυτὴν παραβάλλειν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, καὶ ὥσπερ ὤνιον τὸ κάλλος ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ.* Huc eximie facit Xenophon Hellen. vi. p. 589. Τῶν δὲ ἀνδρῶν

* Thucydides lib. i. 29. Τῇ δὲ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ξυνέβη καὶ τοὺς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας παραστήσασθαι ὁμολογίᾳ, ὥστε τοὺς μὲν ἐπήλυδας ἀποδόσθαι, Κορινθίους δὲ δήσαντας ἔχειν, ἕως ἂν ἄλλό τι δόξῃ. Ubi Schol. Ἀποδόσθαι. Πωλῆσαι. Theophraſtus Charact. cap. xv. Ὁ δὲ αὐθάδης ——— πωλῶν τὶ, μὴ λέγειν τοῖς ὠνουμένοις, πόσου ἂν ΑΠΟΔΟΙΤΟ, ἀλλ' ἐρωτᾷν τὶ εὑρίσκει. Vide etiam Schol. ad Ariſtoph. Equit. v. 393. et confer omnino Cl. Dawes Miſcell. Crit. p. 244.

συνέβη

PARS V. συνέβη ἑκάςῳ ταχθὲν ἀργύριον ἀποτίσαι, πλὴν Ἀνίκητε τε ἄρχοντος· τοῦτον δὲ ἐφύλαττεν, ὡς ἢ πραξόμενος πάμπολλα χρήματα, ἢ ὡς ΠΩΛΗΣΩΝ. Cæterum hoc fragmentum nonnihil ampliari poterit ex Suida v. Κόφη. Locum integrum apponam, idque eo libentius, quod noſtra emendatio exinde nonnihil lucis atque auctoritatis acquiret. Διονύσιος τοὔνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχεύσας πολλάκις πολλοὺς πλοῦς, περιβάλλεσθαι πλοῦτον εὖ μάλα ἁδρόν. Καὶ πορρωτέρω τῆς Μαιώτιδος ἐκκουφίσας, τοῦ κέρδους ὑποθήγοντος, ὠνεῖται κόρην Κολχίδα, ἣν ἐλῄσαντο Μάχλυες, ἔθνος τῶν ἐκεῖ βαρβάρων. Ὁ τοίνυν Διονύσιος καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα ὑπὲρ τῆς κόρης, ἢ χρυσίον πάμπολυ, ἣν ἀπόδοιτο αὐτήν. Ita concinnandus iſte locus. Reliqua deſiderantur. Huc facit Apuleius Metamorph. lib. vii. p. 191. *Quin ego cenſeo deducendam eam ad quampiam civitatem ibique venundandam. Nec enim levi pretio diſtrabi poterit talis ætatula. Nam et ipſe quoſdam lenones cognitos habeo, quorum poterit unus magnis talentis, ut arbitror, puellam iſtam præſtinare.*

ΚΑΤΑΚΑΣΑ. Καλωφερής.] Callimachus apud Etymol. v. Ψίθυρ.

Σκύλλα γυνὴ ΚΑΤΑΚΑΣΑ καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.

Ad hunc locum reſpexit Suidas. Confer nos infra, v. Κρέκα.

ΚΑΤΑΛΛΑΛΩ. Γενικῇ. Κατηλλάλησαν τῦ Θεῦ, καὶ εἶπον.] Hæc ſunt verba Pſalmographi lxxvii. 19. PARS V.

ΚΑΤΑΠΕΣΩΝ. Ἀντὶ τῦ, φοβέμενος.] Ariſtoph. Av. 89.

——Π. Ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
ΔΕΙΣΑΣ ἀφῆκας τὸν κολοιόν; Ε. Εἰπέ μοι,
Σὺ δὲ τὴν κορώνην ἐκ ἀφῆκας ΚΑΤΑΠΕΣΩΝ;

Ad hunc locum manifeſto ſpectavit Suidas, atque hinc unice illuſtrandus eſt.

ΚΑΤΑΡΤΥΣΩΝ. Παρασκευάζων. Εὐτρεπίζων. Σοφοκλῆς·

Ὡς πρός τι λέξων ἢ καταρτύσων μόλοι;]

Hic verſiculus legitur in Sophoclis Oedip. Col. 72. ad quem locum conſulendus Scholiaſtes.

ΚΑΤΑΤΕΙΝΟΜΕΝΟΣ. Καὶ κατατεινομένῳ ταῖς στρέβλαις ὑπὲρ τῦ κατειπεῖν τὺς συνεγνωκότας. Οἱ δὲ ἐμπρίσαντες τὺς ὀδόντας, τῦ εἶξαι τῷ τυράννῳ γεγόνασι κρείττες.] Edit. Mediolan. κατατεινομένω ταῖς στρέβλαις. Recte. Nam de *uno* atque *altero* hic agi videtur. Numerus autem *dualis* ſæpius fraudi fuit viris eruditis, de quo nos ad Suidam P. I. v. Ἐναίσιμος. Succurrit jam locus Libanii Epiſt. 717. ad Modeſtum: ubi veram lectionem partim vidit, partim non vidit Cl. D'Orvillius. Ἄγε ὖν, ποίει τῦτο δικῶν ἐπιειμένε. Ubi MSS.

PARS V.

MSS. Voſſ. et Reg. δικῶν ἐπιστήμονι. Recte. Sed et legendum, ποιεῖ τούτω δικῶν ἐπιστήμονε. *Age vero, iſtos cauſarum forenſium peritos reddas.* Nam de *duobus adoleſcentibus* hic agitur, quos Modeſto commendat Libanius. Cæterum vocem Καλατεινόμενος uſurpat Demoſthenes in Olympiod. p. 692. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ΚΑΤΑΤΕΙΝΟΜΕΝΟΣ ὑπὸ τῆς βασάνου προσωμολόγησε καὶ τὰς ἑβδομήκοντα μνᾶς εἰληφέναι, Κόνωνος ὑφελόμενος.

ΚΑΤΗΔΟΛΕΣΧΗΣΑ ΣΟΥ. Ἀντὶ τοῦ, κατὰ σοῦ ἐμακρολόγησα. Ἐφλυάρησα.] Julianus in Epiſt. ad Baſilium p. 381. Ταῦτα ἴσως ΚΑΤΗΔΟΛΕΣΧΗΣΑ ΣΟΥ καὶ καλελήρησα, παθών τι βλακῶδες. Ad hunc locum reſpexit Suidas.*

ΚΑΤΗΙΣΧΥΜΜΕΝΟΣ.] Pſalm. lxxiij. 21. Μὴ ἀποστραφήτω τεταπεινωμένος καὶ καληισχυμμένος. Huc ſpectaſſe videtur Suidas. Confer Noſtrum v. Ἐληλεγμένον.

ΚΑΤΟΠΤΗΣ. Ἐπιληρήτης. Ἀλλά τις ἴτω καλόπτης ἀπαγγελίαν ἡμῖν σαφῆ τῶν ἐνεστηκότων ποιησόμενος.] Hæc ſunt verba Joſephi Antiq. Jud. lib. xviii. p. 907. ubi legitur, Ἀλλὰ τὶς προσίτω καλόπτης.

---

* Confer Plutarchum Περὶ Ἀδολεσχίας ſub init. p. 503. vol. ii. Edit. Lutet. Pariſ. 1624.

KAT-

ΚΑΤΤΥΕΙ. Εὐτρεπίζει. Συῤῥάπτει. Τὸν δὲ Βαράμ τεσσαράκοντα χιλιάσι καττύειν τὸν πόλεμον ἔλεγον.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ v. 9. PARS V.

ΚΑΧΛΗΚΕΣ. Λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι. Ἠμεῖτο δὲ ὁπόσον κάχληκος τῷ ἐμφερομένῳ τοῖς ἐδάφεσι.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Ἠμεῖτο. Interpres autem non intellexit. Ita enim reddit, *Cepit autem tantum glareæ, quantum ſufficeret ſternendo pavimento.* Κάχληξ ἐμφερόμενος τοῖς ἐδάφεσι eſt *glarea* ſive *calculi, qui in fundo fluvii circumferuntur*. Sunt autem verba, ut videtur, alicujus Commentatoris ad 1 Samuel. xvii. 40. *And he choſe him five ſmooth ſtones out of the brook.* Sed hoc hariolari eſt. Noſtram autem interpretationem unice firmat Joſephus Antiq. Jud. v. 1. cujus verba adſcribam: Περιῶπος ἐδέξατο ὁ ποταμὸς, τῷ μὲν βάθει ἐπισχημένῳ, τῷ δὲ ΚΑΧΛΗΚΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ. Qui locus inſignis eſt.

ΚΕΚΡΑΙΠΑΛΗΚΩΣ. Ἠὐφραμμένος.] Pſalm. lxxvii. 65. Καὶ ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, ὡς δυνατὸς καὶ ΚΕΚΡΑΙΠΑΛΗΚΩΣ ἐξ οἴνου. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ — Ἀνάχαρσις Σκύθης, ὁ φιλόσοφος, εὗρεν ἄγκυράν τε καὶ τὸν κεραμεικὸν τροχόν.] Scribe, τὸν κεραμικὸν τροχόν. *Rotam figulinam.*

Quomodo

PARS V. Quomodo recte legitur apud Laertium in Anacharſi, unde hunc locum deprompſit Suidas.

ΚΙΚΙΝΝΟΣ.

Ναὶ μὰ τὸν εὐέρωτα Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον.]

Kuſterus metri gratia ſcribendum putabat εὐέρατον. Sed perperam: nam vera lectio eſt εὐπλόκαμον. Quomodo recte legitur in Epigrammate Meleagri apud Anthol. lib. vii. p. 586. unde hunc Hexametrum decerpſit Suidas.

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ. Ποιήτρια Λακωνική. Μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Lyſiſt. 1239.

ΚΝΩΣΣΟΥΣΑΝ. Κοιμωμένην. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὴν φύλακα κνώσσουσαν ὑπέκφυγον——]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Anthol. Ceph. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 693.

ΚΟΛΑΒΡΙΣΘΕΙΗ. Χλευασθείη. Ἀτιμασθείη. Κόλαβρος γὰρ καὶ Κάλαβρος ὁ μικρὸς χοῖρος. Ἀντὶ τοῦ, οὐδενὸς λόγου ἄξιος νομισθείη.] Dicitur κολαβρίζειν, κωλαβρίζειν, et καλαβρίζειν. quod poſtremum reſtituendum Athenæo, lib. viii. p. 364. Οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι θεοῖς θύειν, καὶ συγκαλοῦντες ἐπὶ τὴν θυσίαν τοὺς φίλους καὶ τοὺς οἰκειοτάτους, καταρῶνται μὲν τοῖς τέκνοις, λοιδοροῦνται δὲ ταῖς γυναιξὶν, ΚΑΛΑΒΡΙ-

ΖΟΥΣΙ

ΖΟΥΣΙ τὺς οἰκέτας, ἀπειλῦσι τοῖς πολλοῖς. Ita ſcribendus iſte locus, qui inſignis eſt. Vulgo legitur, καλαμυρίζυσι. Quod magnum Caſaubonum torſit. PARS V.

ΚΟΜΠΩι. Ἐπάρσει. Κενοδοξία. Ἐςὶ τεκμηριῶσαι ὡς ὑπαινιτ]όμενοι γῆν ἔχειν σιδηροφόρον, τῷ τοιῷδε κόμπῳ ἐχρήσατο.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 127. Confer etiam Suidam v. Ὑπαινιτ]όμενοι, ubi idem fragmentum legitur.

ΚΟΜΨΟΝ. Περίτρανον. Περίλαλον. Πανῦργον. Ἀπατητικόν. Πιθανόν. Τεχνικόν. Ἔςι δ' ὅτε καὶ ἀγαθὸν καὶ σπυδαῖον. Ὁ δὲ τὸ τῶν εὐτυχημάτων ὐ φέρων κομψὸν, αἰσχίςαις ὕβρεσι τὸν Βαῤῥὰμ ἐξυθένησε γυναικεία ἐσθῆτι.] Edit. Mediol. τὸ τῶν ἀτυχημάτων. Recte. Τὸ τῶν ἀτυχημάτων κομψὸν eſt *fortunæ ludum*. Interpretes non intellexerunt. Eſt autem depromptus hic locus ex Simocat. lib. iii. cap. 8. cujus verba apponam: Ταῦτα διαγνὺς ὁ Ὁρμισδὰς, καὶ τὸ τῶν ἀτυχημάτων ὐ φέρων κομψὸν, αἰσχίςαις ὕβρεσι τὸν Βαῤὰμ ἐξυθένησε, γυναικείας ἐσθῆτας ἔπαθλα τῆς ἀδοξίας κληροδοτήσας αὐτῷ. Hinc illuſtrandus atque ſupplendus noſter Suidas.

ΚΟΣΜΟΣ. Αἰλιανός· Ἡ δὲ Κλεοπάτρα καὶ ἄλλα εἰργάσατο ἀσεβείας ἐχόμενα, ἅ μοι σιγῶντι κόσμον φέρει. Τυτέςιν, εὐπρέπειαν.] Reſpexit Ælianus ad Sophoclis Ajac. 295.

Γύναι,

PARS V.

Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.

Huc facit Libanius in Moroſo, p. 310. Σὺ δὲ, εἶπον, εἰ μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ κἂν τὸν σοφώτατον ποιητὴν αἰσχύνθητι λέγοντα,

Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει,

Atque huc referendus Plautus in Rudente, iv. 4. *Eo tacent, quia tacita bona eſt mulier ſemper, quam loquens.* Huc ſpectat Menander apud Apoſtol. xxi. 16. qui ita emendandus eſt:

Ὦ παῖ, σιώπα, πολλ' ἔχει σιγὴ καλά.

ΚΟΣΥΜΒΟΣ. Χιτὼν κροσσωτός.] Interpres Græcus Exod. xxviii. 4. Χιτῶνα κοσυμβωτὸν vocat: quod perinde eſt. Callimachus in Dian. 12. Λεγνωτὸν χιτῶνα. Quem locum laudat Erotianus in v. Τὰ λέγνα. Atque hinc emendandus Phalæcus in Epigrammate apud Athenæum, lib. x. p. 440.

Κροσσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα
Τόνδε, Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεὼ,
Οὕνεκα συμποσίοισι μετέπρεπεν· ἶσα δὲ πίνειν
Οὔ τις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν οὐδαμά πω.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma.* Vulgo legitur, χρυσωτὸν χιτῶνα. Sed noſtra lectio verior et elegantior. Deinde recte ſcripſimus οὐδαμά

* Vide Cl. Brunck. Analect. vol. iii. p. 235. qui noſtram emendationem omnino probat.

πω.

του. Vulgo legunt, ἀλλ' ἄμμο του. Quod et magno Caſaubono fraudi fuit. Nobiſcum facit Theocritus in Epigrammate:

Χειμετρὴς μεθύων ΜΗΔΑΜΑ νυκτὸς ἴοις.

Et Anacreon apud Hephæſt. Περὶ Μέτρων. p. 40.

'Απὸ μοι θανεῖν γένοιτ'· ἐ γὰρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' ΟΥΔΑΜΑ τῶνδε.

Ita ſcribendus iſte locus. Cæterum notatur et CLEO ut ὀψοφάγος, ſive *obſonii vorax*. De qua Hedylus in Epigrammate apud Athenæum, lib. viii. p. 345. quod hic integrum et emendatum ſubjiciam; nam quod vulgo legitur inquinatiſſimum eſt.

ΗΔΥΛΟΥ.

'Οψοφαγεῖς. Κλειώ, καταμύομεν· ἢν δὲ θελήσῃς
'Εσθίομεν, δραχμῆς ἐστὶν ὁ γόγγρος ἅπας.
Θὲς μόνον ἢ ζώνην, ἢ ἐνώτιον, ἤ τι τοιοῦτον
Σύσσημον, τὸ δ' ὁρᾶν μὴ μόνον ἐ μένομεν.
'Ημετέρη σὺ Μέδουσα· λιθούμεθ' ἅπαντα πάλαι πε,
Οὐ γόργες, γόγγρου δ' οἱ μέλεοι λοπάδι.*

ΚΟΥΡΙΖΩΝ. Νέος ὑπάρχων. 'Ο δὲ τὰ ὅπλα ἀναλαβὼν, ὰ κυρίζων Φορέεσκε, τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο περικαλύπτει σῶμα.] Ex quo auctore hæc deſcripſit Suidas, mihi incompertum eſt. Reſpexit au-

* Sed hoc Epigramma aliter legit Cl. Brunck. qui ſequitur Heraldum ad Arnob. p. 19. Vide Analect. vol. ii. p. 527. Confer autem Tho. Magiſt. p. 584.

PARS V. tem, quiſquis fuerit, ad Homer. Odyſſ. Χ. 185.

Τῇ ἑτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ
Λαέρτεω ἥρωος, Ο ΚΟΥΡΙΖΩΝ ΦΟΡΕΕΣΚΕ.

Hinc eleganter neſcio quis in Epigrammate in Conſtantinum Anthol. lib. v. p. 542.

Ἀλλ' ἔτι ΚΟΥΡΙΖΩΝ τε καὶ ἄχνοος ἄνδρας ἐνίκας,
Ἥλικας ἡβήσας, γηραλέος δὲ νέους.

ΚΩΜΑΣΟΜΑΙ. Ἀσελγῶς διαλεθήσομαι. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἢν γάρ με κλέπτῃς, τότε παύσομαι· ἢν δέ μ' ἀφῇς ζῆν,
Καὶ διαθῇς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod ex Muſa Stratonis ita inſtaurandum eſſe puto:

Κωμάσομαι, μεθύω γὰρ ὅλος μέγα· παῖ, λάβε τοῦτον
Τὸν στέφανον, τὸν ἐμοῖς δάκρυσι λουόμενον.
Ἢν γάρ με κλέπτῃς, τότε παύσομαι· ἢν δέ μ' ἀφῇς ζῆν,
Καὶ διαθῇς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.

Ita ſcribendum. Confer Cl. D'Orvill. ad Charit. p. 89. ubi de hoc Carmine agit. Recte autem ſcripſimus, ὅλος μέγα. Vulgo legitur ὅλως.*

* Sed diſtichon, quod ſupra ſcribitur, Aſclepiadæ recte tribuit Cl. Brunck. quem vide, Analect. vol. iii. p. 45.

KOI-

ΚΟΙΑΙΣΤΩΡ. Τὴν τοῦ Κοιαίστορος δίεπων ἀρχήν· ἣν οἶμαι ἀπὸ τοῦ ἀναζητεῖν ὧδε λελέχθαι παρὰ Ῥωμαίοις.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii p. 132. PARS V.

ΚΩΘΩΝΙΣΑΙ. Μεθύσαι. Ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενος ἐφ' ἡμέρας.] Scribe cum Edit. Mediol. ἀφ' ἡμέρας. Quomodo recte legitur apud Polybium in Excerptis Valeſii, p. 117. et apud Scholiaſtem ad Ariſtoph. Pac. 1094. ex quo hunc locum deſcripſit Suidas. Huc accedit Plutarchus in Dione : Ὁ γὰρ Νύψιος ὁρῶν οὐδὲν ὑγιαῖνον ἐν τῇ πόλει μέρος, ἀλλὰ τὸν μὲν ὄχλον αὐλήμασι καὶ μέθαις ΕΙΣ ΝΥΚΤΑ ΒΑΘΕΙΑΝ ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ κατεχόμενον, τοὺς δὲ στρατηγοὺς ἐπιτερπομένους τε τούτῳ πανηγυρισμῷ, καὶ προσάγειν ἀνάγκην μεθύουσιν ἀνθρώποις ὀκνοῦντας, ἄριστα τῷ καιρῷ χρησάμενος, ἐπεχείρησε τῷ τειχίσματι. Quæ locutionem iſtam egregie illuſtrant. Confer nos ad Suidam P. III. p. 267.

ΚΡΑΝΤΟΡΕΣ. Ἡγεμόνες. Βουχίλου κράντορες Ἀρκάδης.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Anthol. Cephalæ, p. 9. quod et recte obſervavit Cl. Kuſterus. Ita quoque locutus eſt neſcio quis in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 288. quod quia inſigniter corruptum eſt, et doctiſſimum Huetium penitus eluſit, hic integrum et emendatum ex Pauſania

PARS V.

nia in Arcadicis exhibebo. Eſt autem in Philopœmenem, quem ſtatua honorarunt Tegeatæ.

Τοῦδ' ἀρετὰ καὶ δόξα καθ' Ἑλλάδα, πολλὰ μὲν ἀλκαῖς,
Πολλὰ δὲ καὶ βουλαῖς ἔργα ποιησαμένου,
Ἀρκάδος αἰχμητᾶ Φιλοποιμένος· ᾧ μέγα κῦδος
Ἕσπετ' ἐνὶ πολέμῳ δούρατος ἀγεμόνι.
Μανύει δὲ τρόπαια τετυγμένα δισσὰ τυράννων
Σπάρτας· αὐξομέναν δ' ἄρατο δουλοσύναν.
Ὧν ἕνεκεν Τεγέα μεγαλόφρονα Κραύγιδος υἱὸν
Στᾶσεν ἀμωμήτου ΚΡΑΝΤΟΡ' ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

ΚΡΕΚΑ. Τὴν τρίχα. Πορφυρέην ἤμησε κρέκα. Ἀντὶ τοῦ, ἔκοψε.] Intelligendum hoc Hemiſtichium de SCYLLA, quæ patri Niſo *purpureum crinem* deſecuit: de quo Pauſanias in Atticis, et Apollodorus Biblioth. iii. 14. cujus verba apponam: Ἀπέθανε δὲ καὶ Νίσος διὰ θυγατρὸς προδοσίαν· ἔχοντι γὰρ αὐτῷ ΠΟΡΦΥΡΕΑΝ ἐν μέσῃ τῇ κεφαλῇ ΤΡΙΧΑ, ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτᾷ, ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ ΣΚΥΛΛΑ ἐρασθεῖσα Μίνωος ἐξεῖλε τὴν τρίχα. Eſt autem hoc fragmentum ex Callimachi Hecale deſumptum: quod et res et ſtilus indicat. Confer Etymol. v. Ψίθυρ. Cæterum notanda vox ΚΡΕΚΑ, quam haud temere alibi reperias.

ΚΡΕΜΟΩ. Κρεμάσω. Κρεμάσω τὴν ἀσπίδα. Ἀντὶ τοῦ, εἰρηνεῦσαι. Ἐν γὰρ εἰρήνῃ κρέμανται αἱ ἀσπίδες.] Recte, Κρεμόω, κρεμάσω. Confer Schol. ad

ad Homer. Iliad. H. 83. Quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Acharn. 58. PARS V.

Ὦ 'νδρες Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
Τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
Σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ ΚΡΕΜΑΣΑΙ ΤΑΣ ΑΣΠΙΔΑΣ.

Quemadmodum et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΚΡΟΝΙΠΠΟΣ. Ὁ μέγας λῆρος. Καθ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου. Σὺ δ' εἶ κρόνιππος.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Nub. 1065.

Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει· σὺ δ' εἶ κρόνιππος.

ΚΟΙΝΟΛΕΧΗΣ. Ὁ κοινὸν λέχος ἐπὶ μοιχείᾳ ποιούμενος.] Sophocles Elect. 96.

Μήτηρ δ' ἡ 'μὴ, χὼ ΚΟΙΝΟΛΕΧΗΣ
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
Σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΚΥΑΜΟΥΣ ΤΡΩΓΩΝ. Δικάζων. Ἢ ἵνα μὴ κοιμηθῇς· γέρων γὰρ εἶ.] Scribe, γέρων γὰρ ἦν. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. 537. ex quo hæc verba deſcripſit Suidas. Locum integrum Comici, qui longe facetiſſimus eſt, hic in gratiam lectoris eruditi emendatum apponam:

Λ. Σίγ', ὦ κατάρατε. Π. Σιωπῶ 'γὼ, καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ

PARS V.

Περὶ τὴν κεφαλὴν; μὴ νῦν ζώην. Λ. Ἀλλ' εἰ τȣτ' ἐμπόδιόν σοι,

Παρ' ἐμȣ̃ τȣτὶ τὸ κάλυμμα λαϐὼν,

Ἔχε κ̀ περίθȣ περὶ τὴν κεφαλὴν,

Κᾆτα σιώπα·

Καὶ τȣ̃τον τὸν καλαθίσκον --

Κᾆτα ξαίνειν συζωσάμενος

ΚΥΑΜΟΥΣ ΤΡΩΓΩΝ·

Πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

L. *Hold your tongue, Sirrah.* P. *Muſt I hold my tongue for a woman, and one that wears a veil on her head? Let me die if I do.*

Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus, ut jampridem me per literas monuit doctiſſimus et amiciſſimus Taylorus. Confer etiam Cl. Dawes in Miſcell. Crit. p. 76. ubi de hoc loco agit, ſed ita agit, ut veram lectionem viderit, mentem loci non viderit.

ΚΥΒΕΛΕΙΟΙΣ. Τοῖς τῆς Ῥέας· Κυϐέλη γὰρ ἡ Ῥέα.] Syneſius in Calvit. Encom. p. 86. Πολλὴν οἶμαι τȣ̀ς ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΥΒΕΛΕΙΟΙΣ αὐτῷ τȣ̀ς καλεαγόντας ὑπὲρ τȣ̃ λόγȣ χάριν εἰδέναι. Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas.

ΚΥΒΟΣ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

——Οἶδ' ὅτι ῥίπτω

Πάντα κύϐον κεφαλῆς αἰὲν ὕπερθεν ἐμῆς.]

Hoc

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Antholog. lib. vii. p. 608.* PARS V.

ΚΥΚΝΟΣ. Ὄρνεον φιλῳδόν.

——Κύκνον τὸν Μουσῶν ἄξια μελψάμενον.]

Hæc partem faciunt Epigrammatis in Alcmana apud Anthol. lib. iii. p. 398.

ΚΥΦΑΛΕΑ.

——Ἐπεὶ τάχ᾽ ἂν ἡ πολυκαμπὴς
Ἰξὺς κ᾽ εἰς ἀίδαν ᾤχετο κυφαλέα.]

Scribe, ἁ πολυκαμπής. Quomodo recte legitur in Epigrammate Phaniæ apud Reiſk. Anthol. Cephalæ, p. 58. ex quo hoc fragmentum decerpſit Suidas. Carmen integrum, quod eruditæ elegantiæ eſt, hic emendatum apponam.

ΦΑΝΙΟΥ.

Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν κενοδοντίδα, ϗ φιλοδούπου
Φάρσος ἄμας, στελεοῦ χηρὸν ἐλαϊνέου,
Ἀρθροπέδαν κρατεράν τε ϗ ὠλεσίβωλον ἀρούρης
Σφῦραν, ϗ δαπέδων μουνορύχαν ὄρυγα,
Καὶ κτένας ἑλκυστῆρας ἀνὰ προπύλαιον Ἀθάνας
Θῆκατο, ϗ ῥαπτὰς γειοφόρους σκαφίδας.
Θησαύρων ὅτ᾽ ἔκυρσεν, ἐπεὶ τάχ᾽ ἂν ἁ πολυκαμπὴς
Ἰξὺς κ᾽ εἰς ἀίδαν ᾤχετο κυφαλέα.

Ita legendum videtur iſtud Epigramma. Eſt autem ſcriptum in hominem ruſticanum ſive

* Quod et recte monuit Cl. Kuſter. in Addend. v. Κύβος.

ſoſſorem,

PARS V. *foſſorem*, qui theſauro reperto libertatem ſibi comparavit, et laboris ſui inſtrumenta Minervæ dedicavit. Primum ſcribendum, φιλοδέτυ φάρσος ἄμας. Ἄμη eſt *ruſticum inſtrumentum*. Τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον vocat Etymologus. Confer Schol. ad Ariſtoph. Pac. 298. et Salmaſ. ad Trebell. p. 392.* Dicitur autem φάρσος ἄμας, ut φάρσος βότρυος, φάρσος πετάσυ, et ſi quæ alia: de quibus nos ad Suidam, Emend. P. III. p. 332. Deinde legendum, Ἀρθροπέδαν κρατεράν τε. Scribebatur Ἀρθροπέδαν κτεράν τε. Hinc error Librarii. Κρατερὸν δεσμὸν vocat Homerus. Eſt autem Ἀρθροπέδη *compes* ſive *vinculum*, quo ſervorum et foſſorum pedes conſtringebantur. Notum illud Juvenalis xi. 80.

Ipſe focis brevibus ponebat oluſcula, quæ nunc
Squallidus in magna faſtidit compede foſſor.

De *foſſore* autem ſive μεταλλευτῇ hic agit Epigrammatiſta; quod ex ſequentibus patet. Achilles Tatius in Amor. p. 319. Γυνὴ χοίνιξι παχείαις δεδεμένη, ΔΙΚΕΛΛΑΝ κρατῦσα. Ad quem locum conſulendus Salmaſius.† Denique libri veteres μυνορύχαν ὄρυγα, quod omnino retinendum. Ὀρυχὴ eſt *roſtrum ſuis*, quo ter-

* Confer etiam Athenæum lib. xiii. 6. p. 585. ubi vide magnum Caſaubonum.

† Demoſthenes Περὶ Στεφανῦ p. 519. Πότερ' ὡς ὁ πατήρ σε Τρόμης ἐδύλευε παρ' Ἐλπίᾳ τῷ πρὸς τῷ Θησείῳ διδάσκοντι γράμματα, ΧΟΙΝΙΚΑΣ ΠΑΧΕΙΑΣ ἔχων καὶ ξύλον;

ram

ram fodit et ſubvertit. Plutarch. in Sympoſiac. iv. 5. *Πρώτη γὰρ ὗς σχίσασα τῷ προέχοντι* ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ *τὴν γῆν, ἴχνος ἀρόσεως ἔθηκε, καὶ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον.* Hinc eleganter Poeta, *μουνορύχαν ὄρυγα.* *Unum roſtrum* ſive *aciem habentem orygem.* Ὄρυξ eſt *inſtrumentum foſſorium.* Heſych. Ὄρυξ. *Λαξοϊκὸν σκεῦος.* Confer Salmaſ. ad Solin. p. 157. ubi de hac voce agit. Poteris etiam ſcribere *μουνοτύνυχ᾽ ὄρυγα,* quod perinde eſt. Sed illud agnoſcunt libri. Cæterum dicitur Κυφὸς, Κυφαλέος et Κυφόνωτος. Quæ vox reſtituenda Antiphani apud Athenæum, lib. xiv. p. 623. PARS V.

——————— *ἦτε σύνναμος*
Τῆς ΚΥΦΟΝΩΤΟΥ *σῶμ᾽ ἔχουσα σηπίας,*
Ξιφηφόροισι χερσὶν ἐξωπλισμένη
Τευθὶς ———————

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo inepte legitur, Τῆς *κυφονώτου.*

Λ.

ΛΑΓΑΡΟΝ. Ὑπόκενον.

Καὶ λαγαρὸν δειρῇ δέρμα περικρέμαται.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis apud Anthol. Cephalæ in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 678.

ΛΑΓΩΣ ΚΑΘΕΥΔΩΝ. Ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν

PARS V.

Τὸν ταχύπεν ἔτι παῖδα συναρπαϑένἰα τεκέσης
"Αρἰι μ' ἀπὸ ςέρνων ἐκατόενἰα λαγών.]

Diſtichon hoc eſt pars Epigrammatis, quod integrum exſtat Anthol. lib. iii. p. 385.

ΛΑΓΥΝΟΣ.

Κύπριδι κεῖσο, λάγυνε μεϑυσφαλὲς, αὐτίκα δῶρον,
Κεῖσο, κασιγνήτη νεκἰαρέης κύλικος
Βακχείας ὑγρόφϑογἰε ——————]

Scribendum, Βακχίας. Quomodo recte legitur apud Reiſkium in Anthol. Cephalæ, p. 39. Epigramma integrum et emendatum ſubjiciam: nam quod vulgo legitur corruptum et male curatum eſt.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Κύπριδι κεῖσο, λάγυνε μεϑυσφαλὲς, αὐτικα δῶρον,
Κεῖσο, κασιγνήτη νεκἰαρέης κύλικος.
Βακχιὰς, ὑγρόφϑογἰε, συνέςιε δαιτὸς ἐΐσης,
Στειναύχην ψήφε συμβολικῆς ϑύγατερ.
Θνητοῖς αὐτοδίδακἰε διηκόνε, μύςι φιλέντων
Ἡδίςη, δείπνων ὅπλον ἑτοιμότα|ον.
Εἴης ἐκ Μάρκε γέρας ἄγλαον, ὅς σε, φίλοινε,
Ἤνασεν ἀρχαίην σύμπλανον ἀνϑέμενος.

Eſt Epigramma in *lagenam*, quam Veneri dedicavit Marcus, ſed inanem et ſine vino: qua de cauſa μεϑυσφαλὲς ſive *vino carentem* vocat. Interpretes in hac voce exponenda graviter hallucinati ſunt. Deinde quod legitur, ψήφε

συμβολι-

συμβολικῆς θύγατερ, intelligendum de *expenſa* ſive *pecunia collatitia*. Συμβολικὴν πρόποσιν vocat Poſidippus in Epigrammate. Atque hoc ſenſu intelligendus Ephippus Comicus apud Athenæum, lib. viii. p. 347. PARS V.

> Τοιαῦθ' ὑθλῶν δειπνεῖ καὶ ζῇ
> Θαυμαζόμενος μετὰ μειρακίων,
> Οὐ γινώσκων ΨΗΦΩΝ ἀριθμοὺς
> Σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων.

Denique in Pentametro poſtremo MSS Ἥνυσαν, Cl. Reiſkius Ἥνυσεν. Neutrum rectum. Nos veram lectionem ſine dubio dedimus; quod ex voce σύμπλανον manifeſtum eſt. Ηὔνασεν eſt *requieſcere fecit. Sede collocavit.** Verbum uſurpat neſcio quis apud Cl. Pocockium in eleganti Epigrammate, quod hic apponam, ut emendatius legatur.

> Τὸν πινυτὸν κατὰ πάντα καὶ ἔξοχον ἐν πολιήταις
> Ἄνερα, γηραλέου τέρματ' ἔχοντα βίου,
> Ἀΐδεω μυχίοιο μέλας ὑπεδέξατο κόλπος,
> Εὐσεβέων θ' ὁσίην ΕΥΝΑΣΕΝ ἐς κλισίην.
> Μνῆμα δ' ἀποφθιμένοιο παρὰ τρηχεῖαν ἀταρπὸν
> Τοῦτο παῖς κεδνῇ τεῦξε σὺν εὐνέτιδι.

* Ita Erycius in Epigrammate apud Antholog. lib. iii. p. 361.

> Οὐχ ὅδε δειλαίου Σατύρου τάφος, οὐδ' ὑπὸ ταύτῃ,
> Ὡς λόγος, ΕΥΝΑΣΤΑΙ συρφαίῃ Σατύρος.

Ξεῖνε,

PARS V.

Ξεῖνε, σὺ δ' εἰάσας Δημοκλέος ἠρία χαίρειν,
*Δημοκλέος στείχοις ἄβλαβες ἴχνος ἔχων.**

Cæterum, ut ad noſtrum Argentarium revertamur, exſtat apud Anthol. lib. ii. p. 260. epi-

---

* Al. νυχίοιο in ſecundo Hexametro ἀντὶ τοῦ, μυχίοιο. Forſan recte. Sed vide Homer. Iliad. I. 659.

Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε ΜΥΧΩ ΚΛΙΣΙΗΣ ἐϋπήκτου.

Vide etiam Suidam v. Ἀπροΐδης, ubi citatur Pentameter ex Epigr. apud Anthol. p. 382. quod, quia longe pulcherrimum et eruditiſſimum eſt, hic integrum apponitur. Eſt autem in cicadam a formicis occiſam.

ΑΡΧΙΟΥ.

Πρὶν μὲν ἐπὶ χλοεροῖς ἐριθηλέος ἔρνεσι πεύκας
Ἥμενος, ἢ σκιερᾶς ἀκροκόμου πίτυος,
Ἔκρεκες εὐτάρσοιο δι' ἰξύος, ἠχέτα, μολπὰν
Τέττιξ, οἰονόμοις τερπνοτέραν χέλυος.
Νῦν δέ σε μυρμάκεσσιν ὑπ' εἰνοδίοισι δαμέντα
ΑΙΔΟΣ ἀπροϊδὴς ἀμφικάλυψε ΜΥΧΟΣ.
Εἰ δ' ἑάλως, συγγνωστόν· ἐπεὶ καὶ κοίρανος ὕμνων
Μαιονίδας, γρίφοις ἰχθυβόλων ἔθανεν.

Notanda porro lectio tertii diſtichi. Haud aliter in Epigrammate apud Anthol. p. 307.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τὴν σορὸν, ἣν ἐσορᾷς, ζῶν Μάξιμος αὐτὸς ἑαυτῷ
Θῆκεν, ὅπως κείνῃ παυσάμενος βιότου.
ΣΥΝ ΤΕ ΓΥΝΑΙΚΙ Καλητοδίῃ ΤΕΥΞΕΝ τόδε ΣΗΜΑ,
Ὡς ἵνα τὴν στοργὴν κἂν ΦΘΙΜΕΝΟΙΣΙΝ ἔχῃ.

Noſtram denique correctionem penultimi verſus non probat Cl. Brunck. Analect. vol. iii. p. 298. qui tamen fallitur. Ita enim Appian. vol. i. p. 250. Edit. H. Steph. Οἰόμενος ἂν ἀποβεβληκέναι τὸ τῆς νίκης τέλος, ἔτι τε ἀμφιδοξῶν, καὶ μαθεῖν βουλόμενος τὸ ἀληθὲς, τὸ μὲν, ὅπως πρεσσομένων ἐνταῦθα πολιορκοίη Κράσσον, ἢ διώκοι, ΧΑΙΡΕΙΝ ΕΙΑΣΕ. Confer et Lyſiam p. 20.

gramma

grammata ejuſdem plane auctoris, atque id geminum quidem germanum; quod hic integrum exhibebo: nam alterum alteri lucem nonnullam fœnerabit. PARS V.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀρχαίη σύνδειπνε, κατίλλικα μέτρα φιλεῦσα,
Εὔλαλε, πρηϋγέλως, εὔστομε, μακροφάρυγξ,
Αἰὲν ἐμῆς πενίης βραχυσύμβολε μύστι, λάγυνε,
Ἦλθες ὅμως ὑπ᾽ ἐμὴν χεῖρά ποτε χρόνιος.
Αἴθ᾽ ὄφελες καὶ ἄμικτος ἀνύμφευτός τε παρεῖναι,
Ἄφθορος ὡς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma: Dicitur autem μύστι ἐμῆς πενίης, ut ſupra μύστι φιλούντων. Interpretes non recte acceperunt. Deinde notanda vox πόσιν, quæ ἀμφίβολος eſt, et in qua acumen Epigrammatis conſiſtit. Huc facit Rhianus in Epigrammate apud Athenæum, lib. xi. p. 499.

Ἥμισυ μὲν πίσσης κωνίτιδος, ἥμισυ δ᾽ οἴνου
Ἀρχιν᾽ ἀτρεκέως ἥδε λάγυνος ἔχει.
Λεπτολέπτης δ᾽ οὐκ οἶδ᾽ ἐρίφου κρέας· πλὴν ὅγε πέμψας
Αἰνεῖσθαι πάντως ἄξιος Ἱπποκράτης.

Ubi inepte Interpres, πίσσης καικίτιδος. *Picis navalis*. Sed fecit quod potuit vir doctiſſimus. Equidem locum corruptum eſſe video, atque ita legendum,

Ἥμισυ μὲν πίσσης ΚΩΝΙΤΙΔΟΣ——

Πίσσα

PARS V.

Πίσσα κωνῖτις eſt *pix ex cono ſive fructu pini expreſſa*. Hinc κωνίας οἶνος, *vinum picatum*. Galen. in Lex. Hippocrat. Κωνίαν οἶνον, τὸν πισσίτην. Confer etiam Dioſcorid. v. 48. ubi de *vino picato* agit.*

ΛΑΚΩΝΙΚΑΙ. Ἀνδρεῖα ὑποδήματα.

Πῦ τὸ πέος; πῦ χλαῖνα; πῦ Λακωνικαί;]

Hæc deprompſit Suidas ex Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 1153. Senarius autem iſte exſtat apud Ariſtoph. Theſmoph. 149. ubi recte legitur,

Καὶ πῦ πέος; ———

Poteris etiam ſcribere, Πῦ δὲ τὸ πέος. Quomodo legitur apud Suidam v. Πέος. Cæterum vocem Λακωνικαὶ uſurpat Comicus in Eccleſ. 538.

——— αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ

Ὤχοντο μετὰ σῦ κατὰ τί, χἡ βακτηρία;

Ita ſcribendus iſte locus. *But why did you take your huſband's ſtaff and ſhoes along with you?* Ariſtoph. Nub. 238.

Ἦλθες δὲ κατὰ τί; ———

But what brought you here?

Idem in Eccleſ. 554.

* Nos ſequitur Cl. Brunck. et poſtremum Hexametrum ita recte corrigit:

ΛΕΠΤΟΤΕΡΟΝ δ' ἐκ οἶδ' ἐρίφυ ΚΕΡΑΣ ——

Vide Analect. vol. iii. p. 235.

A.

A. Νὴ τὴν Ἀφροδίτην, μακαρία γὰρ ἡ πόλις
Ἔσαι τὸ λοιπόν. B. Καλὰ τί; A. Πολλῶν ἕνεκα. PARS V.

ΛΑΤΑΞ. Ἡ μεγάλη σαγών. Ἐν Ἐπιγράμματι·

—— τὰς δὲ μεθύσας
Καλλείψω λαλάγων πλήγμασι τερπομένας.

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis in Anthol. Cephalæ, quod integrum exhibuimus in Animadverſ. noſtris in Schol. Theocrit. vol. i. p. 211.

ΛΑΤΡΕΥΩ. Τὸ τιμῶ. Αἰτιατικῇ· ὡς τὸ, Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν κτίσαντα. Δοτικῇ δὲ, ἐπὶ τοῦ θύω· ὡς τὸ, Λατρεύειν ζῶντι θεῷ.] Uterque locus ad Scripturam Sacram referendus eſt. Hic ad Epiſt. ad Hebræos ix. 14. ille ad Pauli Epiſt. ad Roman. i. 25. ubi tamen legitur, Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει. Quod lector eruditus notabit.

ΛΑΧΑΝΟΙΣ. Τοῖς λαχανοπωλίοις.] Alexis apud Athenæum lib. 8. p. 338.

—— ὥστε γίνεται
Ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ἡμῖν ἡ μάχη.

Ubi ἐν τοῖς λαχάνοις eſt *in foro ubi olera venduntur. In the herb-market.* Interpres non intellexit. Confer quæ ſcripſimus in Curis Poſter. ad Theocrit. p. 28. Atque ad hunc locum Comici reſpexiſſe videtur Suidas.

ΛΕΙΜΑΞ.

PARS V.

ΛΕΙΜΑΞ. Ὁ σύμφυλος τόπος. Καὶ λειμακέστεραι, αἱ σύμφυλοι καὶ σύνδενδροι τόποι.] Vocem λειμακέστεροι ineptam eſſe putat Kuſterus, et legendum, καὶ λείμακες. Sed fallitur vir doctiſſimus. Erotian. Λειμακέστεροι καὶ λειμακώδεις λέγονται οἱ λιμνώδεις καὶ κατάφυτοι καὶ ὁμαλοὶ τόποι. Ita ſcribendus iſte locus. Hippocrates de Aere p. 289. Εἰσὶ γὰρ φύσιες, αἱ μὲν ὄρεσιν ἐοικυῖαι, δενδρώδεσί τε καὶ ἀφύδροισι· αἱ δὲ λεπτοῖσί τε καὶ ἐνύδροις· αἱ δὲ ΛΕΙΜΑΚΕΣΤΕΡΟΙΣ τε καὶ ἑλώδεσι.

ΛΕΙΠΑΝΔΡΕΙΝ. Βουληθέντας Ἀθηναίους διὰ τὸ λειπανδρεῖν αὐξῆσαι τὸ πλῆθος, ψηφίσασθαι γαμεῖν μὲν ἀστὴν μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ ἑτέρας.] Hic locus depromptus eſt ex Laertio in Socrate: quod et doctiſſimus Pearſonus obſervaverat. Sed Græca, quod nemo vidit, corrupta ſunt. Reſcribendum omnino: ψηφίσασθαι γαμεῖν μὲν ΕΚΑΣΤΟΝ ἀστὴν μίαν. Recte Interpres; *Athenienſes cum ob virorum penuriam populi multitudinem augere vellent, decreviſſe ut ſinguli quidem unam uxorem civem ducerent, ſed ex alia etiam liberos procrearent.* Ita locutus eſt Herodotus ii. 92. Οἳ δὲ δὴ ἐν τοῖσι ἕλεσι κατοικημένοι τοῖσι μὲν αὐτοῖσι νόμοισι χρέωνται τοῖσι καὶ οἱ ἄλλοι Αἰγύπτιοι· καὶ τἄλλα καὶ ΓΥΝΑΙΚΙ ΜΙΗι ΕΚΑΣΤΟΣ αὐτέων συνοικέει κατάπερ Ἕλληνες. Atque hinc obiter explicandus vexatiſſimus locus Pauli ad Romanos ix. 10. Καὶ Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα

Ἰσαὰκ

Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. *Unus cum uno ſcilicet.* Quare non erat quod filiorum alter alteri anteferretur: ſed Deo aliter viſum. Hic ſenſus Pauli eſt. Confer quæ ſcripſimus Emend. in Suidam P. II. p. 333.*

ΔΕΙΠΟΜΕΘΑ. Ἡττήμεθα. Ἅμα τῷ τὸν στρατηγὸν εἰπεῖν τοῖς ὄχλοις, ὅτι λειπόμεθα μάχῃ μεγάλῃ, τηλικαύτην συνέβη γενέσθαι διατροπήν.] Hæc ſunt verba Polybii iii. 85. quod et recte monuit Kuſterus. Notanda autem locutio, Λειπόμεθα μάχῃ μεγάλῃ. Quomodo locutus eſt Polybius v. 101. Παρῆν ἐκ Μακεδονίας γραμματοφόρος, διασαφῶν ὅτι λείπονται Ῥωμαῖοι ΜΑΧΗΙ ΜΕΓΑΛΗΙ. Atque ita reſtituendus Plutarchus de Sera Numinis Vindic. p. 22. Edit. Wyttenb. Γέλων δὲ καὶ προσπολεμήσας ἄριστα καὶ κρατήσας ΜΑΧΗΙ ΜΕΓΑΛΗΙ Καρχηδονίων, οὐ πρότερον εἰρήνην ἐποιήσατο πρὸς αὐτοὺς δεομένους, ἢ καὶ τοῦτο ταῖς συνθήκαις περιλαβεῖν, ὅτι παύσονται τὰ τέκνα τῷ Κρόνῳ καταθύοντες. Ita ſcribendus iſte locus ex MS. Harleiano. Cæterum quod hic Geloni tribuit Plutarchus, Iphicrati, neſcio cui, adſignat Porphyrius de Abſtin. ii. 56. Καὶ μὴν καὶ οἱ ἐν Λιβύῃ Καρχηδόνιοι ἐπαῦον τὴν θυσίαν, ἣν Ἰφικράτης ἔπαυσεν. Sed locus mutilus et corruptus eſt atque ita reſcriben-

* Confer etiam Clement. Alexand. p. 334. Edit. Potter. Ἰσαὰκ δέ, τὸ αὐτομαθὴς ἐνδείκνυται· ἀλλὰ καὶ Χριστοῦ τύπος εὑρίσκεται, Οὗτος μιᾶς γυναικὸς ἀνήρ, τῆς Ῥεβέκκας· ἣν ὑπομονὴν μεταφράζουσιν.

dus, τὴν θυσίαν ἀνθρωπίνην, ἣν Γέλων ΙΦΙ-ΚΡΑΤΗΣΑΣ ἔπαυσεν. Idem ἶφι κρατήσας et κρατήσας μάχῃ μεγάλῃ. Atque hæc hactenus.

ΛΕΙΡΙΑ. Τὰ ἄνθη ἢ κρίνα.

Ἡ μόνη Χαρίτων λείρια δρεψαμένη.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis in Laidem, quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 328.

ΛΗΜΝΙΟΝ ΚΑΚΟΝ ΒΛΕΠΩΝ. Πυρῶδες. Καὶ παροιμία· Λήμνιον κακόν.] Scribendum, Λήμνιον βλέπων, πυρῶδες βλέπων. Heſych. Λήμνιον βλέπει, πυρῶδες βλέπει. Ἐπειδὴ τὸ πῦρ Λήμνιον. Ita ſcribendus videtur iſte locus. Sophocles Philoct. 795.

Τῷ ΛΗΜΝΙΩ, τῷδ' ἀνακυκλουμένῳ ΠΥΡΙ
Ἔμπρησον, ὦ γενναῖε ———

Ita legendus iſte verſiculus. Vulgo inepte legitur ἀνακαλουμένῳ πυρί. Quod viros doctiſſimos mire exercuit. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt. *Flammas rotantes* vocat Horatius. Quod perinde eſt. Atque hac occaſione corrigendus Libanius Epiſt. 1311. ad Letoium: Ποταμὸς, καὶ λίμνη, καὶ κῦρος, καὶ τράπεζα Συβαριτικὴ, καὶ θήρα παντοδαπὴ, πολλάκις ἴσως σε πρὸς τοὺς συνόντας ἔπεισεν ᾄδειν, ὡς ταυτὶ μὲν Σαλαμινίων ἄνθη, ἀφ' ὧν δὲ ἥκοιμεν, ΛΗΜΝΙΑ ΚΑΚΑ. De *Salaminiorum floribus* alibi legiſſe non meminit Cl. Editor. Nec mirum. Reſcribendum omnino ΣΑΜΙΩΝ ἄνθη. *Samiorum flores*. De quibus Libanius

Epiſt.

Epiſt. 290. ad Maximum: Τοῦτο δὲ εἰ καὶ μὴ πρότερον ἐποίει, πάντως ἂν νῦν ἐφάνη ποιῶν, σοῦ τὰς στόλας ΣΑΜΙΩΝ ΑΝΘΗ φασὶ, καὶ λαύραν ἀποφήναντος Σαμιακήν. Ad quem locum conſulendus Interpres. Huc facit Clearchus apud Athenæum, lib. xii. p. 540. cujus verba hic apponam, ut emendatiora legantur: Κλέαρχος δὲ φησὶν, ὡς Πολυκράτης ὁ τῆς ἅβρας Σάμου τύραννος, διὰ τὴν περὶ τὸν βίον ἀκολασίαν ἀπώλετο, ζηλώσας τὰ Λυδῶν μαλακά. Ὅθεν τῷ μὲν Σάρδεων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαύραν ἀντικατεσκεύασεν ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν Λυδῶν ἄνθεσι πάντα ἔπλησε τὰ διαγγελθέντα Σαμίων ἄνθεα. Τούτων δὲ ἡ μὲν Σαμίων λαύρα στενωπή τις ἦν μεστὴ γυναικῶν δημιουργῶν, καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ ἀκρασίαν πάντων βρωμάτων, ὧν οὗτος ἐνέπλησε τὴν Ἑλλάδα. Τὰ δὲ ΣΑΜΙΩΝ ΑΝΘΗ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν κάλλη διάφορα. Qui locus inſignis eſt.* PARS V.

---

* Σαμίων ἄνθη. Tum *locus*, tum *mulierculæ*, et *homines venuſtiores*, qui iſtum locum frequentabant. Extat ejuſdem auctoris apud Athenæum lib. xii. 3. p. 515. alter inſignis locus, qui geminus germanus eſt. Λυδοὶ, φησὶ, διὰ τρυφὴν παραδείσους κατασκευασάμενοι, καὶ κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες ἐσκιατροφοῦντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μηδ᾽ αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς. Καὶ τέλος πόῤῥω προαγαγόντες ὕβρεως τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας καὶ παρθένους, εἰς τὸν τόπον διὰ τὴν πρᾶξιν Ἁγνεῶνα κληθέντα συνάγοντες ὕβριζον· καὶ τέλος τὰς ψυχὰς ἀποθηλυνθέντες, ἠλλάξαντο τὸν τῶν γυναικῶν βίον. Διόπερ καὶ γυναῖκα τύραννον ὁ βίος εὕρετο αὐτοῖς, μίαν τῶν ὑβρισθεισῶν, Ὀμφάλην· ἥτις πρώτη κατῆρξε μὲν τῆς εἰς Λυδοὺς πρεπούσης τιμωρίας· τὸ γὰρ ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι ὑβριζομένους, σημεῖον ἐστὶ βίας. Οὖσα οὖν καὶ αὐτὴ ἀκόλαστος καὶ ἀμυνομένη τὰς γενομένας αὐτῇ πρότερον ὕβρεις, τοῖς

PARS V.

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ἱματίων κλέπτης. Ἡ Λωποδύτης. Ὁ νεκρὰς ἐκδύων. Καὶ Λωποδυτεῖν. Τὸ ἱμάτια κλέπτειν. Οἱ δὲ τῶν Περσῶν τεθνεῶτες ΛΩΠΟΔΥΤΟΥΜΕΝΟΙ, καὶ ταφῆς ἀμοιροῦντες, τοῖς θηρίοις ἑστίασις ἦν αὐτοσχέδιος.] Hoc fragmentum deſumptum eſt ex Simocatt. iii. 7. ubi legitur, τοῖς ἐντυγχάνουσι θηρίοις.

ΛΥΓΔΙΝΑ.

Κὴν στέρνοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν
Ἕστηκε, μίτρης γυμνὰ περιδρομάδος.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis Philodemi, quod ex Cod. Palatino hic integrum et emendatum exhibebimus. Nam quod vulgo legitur apud Antholog. lib. vii. p. 609. mutilum et mendoſum eſt.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἑξήκοντα τελεῖ Χαρικλὼ λυκάβαντος ἐς ὥρας,
Ἀλλ' ἔτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμων.
Κὴν στέρνοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν
Ἕστηκεν, μίτρης γυμνὰ περιδρομάδος.
Καὶ χρὼς ἀρρυτίδωτος ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθὼ,
Πᾶσιν ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων.

ἐν τῇ πόλει δούλοις τὰς τῶν δεσποτῶν παρθένους ἐξέδωκεν, ἐν ᾧ τόπῳ πρὸς ἐκείνων ὕβρισθη· εἰς τοῦτον οὖν συναθροίσασα μετ' ἀνάγκης συγκατέκλεισε τοῖς δούλοις τὰς δεσποίνας· ὅθεν οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι, τὸν τόπον καλοῦσι Γυναικῶν Ἀγῶνα, ΓΛΥΚΥΝ ΑΓΚΩΝΑ. Ad quem locum vide magnum Caſaubonum.

Ita

Ita ſcribendum iſtud Epigramma, cujus partem laudat etiam Suidas v. Κωνοειδὴς. Interpretes autem minus intellexerunt. Recte illud ἕστηκε de papillis *ſororiantibus* et *ſucci plenis*; de quibus nos ad Suidam v. Ὀρθοτίτθιος. Lucilius apud Nonium v. STARE. PARS V.

Hic corpus ſolidum invenies, hic ſtare papillas
Pectore marmoreo ———

Deinde quod legitur, Πᾶσιν ἔτι στάζει, minime ſollicitandum eſt. Illud ἔτι toties repetitum tum venuſtum, tum neceſſarium eſt. Ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθὼ, ἔτι μυριάδας χαρίτων. Quod in muliere ſexagenaria ſane mirificum. Idem autem πᾶσι στάζει et πᾶσιν ἐπιστάζει. Homer. Iliad. T. 38.

Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ΑΜΒΡΟΣΙΗΝ καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
ΣΤΑΞΕ κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ ΧΡΩΣ ἔμπεδος εἴη.

Ad quem locum manifeſto reſpexit Philodemus. Huc ſpectat Lucianus, ſive neſcio quis, in Amorib. p. 418. Ἀπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας ΠΕΙΘΟΥΣ ΕΠΙΣΤΑΞΗΣ, τελειότατόν ἐστιν.

ΛΥΚΟΜΗΔΕΙΟΣ. Τῇ τοῦ Λυκομήδους παιδὶ φιλαστραγάλῃ.] Emendavimus hunc locum in Addendis ad Theocritum xiv. 22. Confer etiam Suidam v. Ἰόττη, ubi integrum diſtichon legitur.

PARS V.

M.

ΜΑΘΩΝ. Ἰδών. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Μάθοι γὰρ ἄν τις κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.]

Hic verſus legitur apud Ariſtoph. Av. 381.

ΜΑΚΡΟΥΣ. ——————Σὺ δὲ ἐγὼ

Λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς.

Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Acharn. 302. Eſt autem Trochaicus, et proinde ita reſcribendus,

Σὺ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς.

ΜΑΛΕΡΟΝ. Λαμπρὸν, φοβερὸν, ἰσχυρὸν, ὀξύ.

Ῥιπίδα τὰν μαλερὸν θάλπος ἀμυνομέναν.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis in Anthol. Cephalæ apud Reiſk. p. 25. Confer etiam nos in Epiſt. Crit. p. 551.

ΜΑΡΓΩΣΑΝ ΧΕΙΡΑ. Μαινομένην.] Eurip. Hecub. 1128.

Μέθες μ' ἐφεῖναι τήνδε μαργῶσαν χέρα.

Ubi Schol. Τὴν μαινομένην χεῖρα. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΜΑΡΜΑΡΕΗΝ. Λαμπράν. Καὶ Μαρμαρέαισιν αὐγαῖς. Λαμπραῖς. Μαρμαίρειν γὰρ, τὸ λάμπειν.] Ariſtoph. Nub. 286.

Ὄμμα

Ὄμμα γὰρ αἰθέρος PARS V.
Ἀκάματον σελαγεῖται
ΜΑΡΜΑΡΕΑΙΣΙΝ ΕΝ ΑΥΓΑΙΣ.

Ad hunc locum reſpexit Suidas. Verbum autem μαρμαίρειν uſurpat Agathias in Epigrammate, quod hic ob ſingularem elegantiam integrum adſcribam.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἡ ῥαδινὴ Μελίτη ταναῦ ἐπὶ γήραος ὀδῷ
Τὴν ἀπὸ τῆς ἥβης ἐκ ἀπέθηκε χάριν.
Ἀλλ' ἔτι μαρμαίρουσι παρηΐδες, ὄμμα δὲ θέλγον
Οὐ λάθε· τῶν δ' ἐτέων ἡ δέκας ἐκ ὀλίγη.
Μίμνει καὶ τὸ φρύαγμα τὸ παιδικόν· ἐνθάδε δ' ἔγνων
Ὅττι φύσιν νικᾶν ὁ χρόνος ἐ δύναται.

Ubi notanda illa, μαρμαίρουσι παρηΐδες—φρύαγμα τὸ παιδικόν. Quæ exquiſitæ elegantiæ ſunt. Deinde illud vide Ὄμμα δὲ θέλγον ἐ λάθε, quod ab Æſchylo deſumpſit noſter Epigrammatiſta. Æſchyli locum conſervavit Antigonus Caryſtius Hiſt. Mirab. p. 94. cujus verba apponam: Φαίνεται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἱστορικῶς τὸ τοιοῦτον ἔτως πως εἰρηκέναι πρὸς τὰς παρθένους ἐν ταῖς Τοξότισι·

Κάτω γὰρ ἁγναῖς παρθένοις, γαμηλίων
Λέκτρων ἀγεύστοις, βλεμμάτων ῥέπει βολή.

Καὶ διαλιπὼν προσέθηκεν·

Νέας

PARS V.

Νέας γυναικὸς ἔ με μὴ λαθῇ φλέγων
Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.
Ἔχω δὲ τέτων θυμὸν ἰατρογράφους.

Ita ſcribendus iſte locus, quem imperitiſſime tractarunt medici primarii, et in primis vir doctiſſimus ad Euripidis Phœniſſas.* Recte autem emendavimus, Κάτω γὰρ ῥέπει. *Deorſum vergit.* Quod virginalis verecundiæ eſt. Κάτω ὁρᾷν vocat Ælianus Var. Hiſt. xii. 1. quod perinde eſt. Confer nos in Epiſt. Crit. p. 489. Quid quod ita locutus eſt Syneſius de Inſomn. p. 142. ΡΕΨΑΣΗΣ μὲν ΚΑΤΩ ψυχῆς ἔλεγεν ὁ λόγος ὅτι ἐβαρύνθη τε καὶ ἔδυ μέχρις ἐγκύρσῃ τῷ μελαναυγεῖ καὶ ἀμφικνεφεῖ χώρῳ.† Deinde tertium verſiculum nos optime ſupplevimus ex Plutarcho in Amator. p. 767. Quod et ſenſus loci deſiderabat.

ΜΑΣΤΙΓΙΑΣ ΕΚ ΜΕΛΙΤΗΣ. Δοῦλος ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ Μελίτης νύμφης.] Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Ran. 504.

Μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes.

---

* Ad hunc locum Æſchyli reſpexit etiam Plutarchus vol. ii. p. 81. Edit. Pariſ. 1624.

† Ita et Plutarchus de Orac. Defect. vol. ii. p. 411. Τοῦ δὲ Κλεομβρότου ΣΙΩΠΩΝΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΒΛΕΠΟΝΤΟΣ.

ΜΕΓΑ-

ΜΕΓΑΛΩΣΤΙ. Πάνυ. Ἀῤῥιανός· Τὴν πίστιν καὶ τὴν γενναιότητα μεγαλωστὶ ἐπῄνει τοῦ Ἀλεξάνδρου, τά τε ἄλλα καὶ τὸ αὐτοῦ ἐν πρώτοις ἐς βεβαίωσιν τοῦ λόγου προφέρων.] Scribe, τὴν πίστιν τε καὶ δικαιότητα. Quomodo recte legitur apud Arrian. Expedit. iv. 21. unde hunc locum deprompſit Suidas. PARS V.

ΜΕΜΒΛΩΚΟΣ. Παραγενόμενον καὶ μετ' ἐπιμελείας κατασκευασθέν.] Callimachus apud Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. 305.

——Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
ΜΕΜΒΛΩΚΟΣ πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο
Εἴδεος ——

Ad hunc locum reſpexiſſe videtur Suidas. Confer nos Emend. in Suidam P. III. p. 77.

ΜΙΚΡΟΥ ΤΟΥ ΟΒΟΛΟΥ ΤΙΜΙΟΝ. Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν. Εὔπολις Μαρυκᾷ· Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρὸν ἐπὶ τοῦ ὀβολοῦ.] Hæc peſſime adminiſtrata ſunt. Primum ſcribendum, Μικρόν. Τοῦ ὀβολοῦ τίμιον. Quomodo recte legitur apud Photium in Lexico inedito. Deinde ſcribe, Εὔπολις Μαρικᾷ·

Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρόν——

Quæ ſequuntur, ἐπὶ τοῦ ὀβολοῦ, ſunt verba Suidæ, et non niſi interpretamentum verbi præcedentis. Sic ſolet Noſter: quod et alibi notavimus. Confer Suidam v. Ψακάζει, et Heſych. v. Σμικρόν.

ΜΟΛΠΗ.

PARS V.

ΜΟΛΠΗ.

Μολπῆς δ' οὐ λῆγεν μελιτερπέος———]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod integrum exſtat in Anthol. lib. iii. p. 339. ubi tamen legitur,

Μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτερπέος———

ΜΟΥΣΑΙ.

Αἱ Μοῦσαι δὲ πτερῷ Σειρήνων ἐστεφανοῦντο.]

Huc egregie facit Schol. ad Lycoph. 653. Ἁρπυογόνους δὲ λέγει τοὺς Σειρῆνας, οἷον ὀρνιθογόνους· πτερωταὶ γὰρ ἦσαν, τὰ κάτω μέρη ὀρνίθων ἔχουσαι, τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώπων· ἃς αἱ Μοῦσαι νικήσασαι μελῳδίᾳ, ΤΟΙΣ ΠΤΕΡΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΕΣΤΕΦΑΝΩΘΗΣΑΝ. Ὅθεν ζωγραφοῦνται αἱ Μοῦσαι ἐν ταῖς κεφαλαῖς ἔχουσαι πτερὰ, πλὴν Τερψιχόρης, ὅτι μήτηρ ἦν Σειρήνων. Περὶ δὲ Κρήτην ταῦτα γεγόνασιν, ὅθεν καὶ πόλις Ἄπτερα τῆς Κρήτης, παρὰ τὸ ἐκεῖ τὰ πτερὰ νικηθείσας ἀποβαλεῖν τὰς Σειρῆνας. Confer Stephanum Byzantinum, et, qui eum exſcripſit, Suidam v. Ἄπτερα. Huc reſpexit etiam Julian. Epiſt. xli. Τί γὰρ δεῖ τὰς Σειρῆνας λέγειν, ὧν ἔτι τὸ πτερὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου φέρουσιν αἱ νικήσασαι; *Quid enim Sirenas memorem, quarum quæ cantu vicerunt Muſæ, alam in fronte adhuc geſtant?*

ΜΩΜΑι. Ψέγεις, ἀνιχνεύεις.] Hæc nota referenda eſt ad Ariſtoph. Aves v. 171.

Νὴ

Νὴ τὸν Διόνυσον, εὖγε μωμᾷ ταυταγί. PARS V.

Ubi Schol. Μωμᾷ, ψέγεις.

ΜΩΝ. Μῶν ὑστερόπους βοηθῶ; Μὴ εἰς τὸ ὕστερον τοῦ καιροῦ ἦλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι;] Hæc deſcripſit Suidas ex Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. 326. ubi legitur, μὴ ὕστερος τοῦ καιροῦ. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

N.

ΝΕΙΤΑΙ. Ἀφίξεται. Ἐλεύσεται.

——Οὐδ' ἔτι νεῖται

Ἶξον ἐπ' ἀγρευταῖς χευάμενος καλάμοις.]

Hæc eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. *lib.* iii. p. 349. Ita quoque locutus eſt Antipater in Epigram. apud Stratonem, quod, quia hactenus minus intellectum eſt, et pœne conclamatum, hic ſalvum tandem et emendatum præſtabo.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εὐπάλαμος ξανθῷ μὲν ἐρεύθεται ἶσον Ἔρωτι
Μέσφ' ἐπὶ τὸν Κρητῶν ποίμενα Μηριόνην.
Ἐκ δέ νυ Μηριόναο Ποδαλείριος οὐκέτ' ἐς ἠῶ
Νεῖται. Ἴδ' ὡς φθονερὴ παγγενέτειρα φύσις!
Εἰ γὰρ τῷ τά τ' ἔνερθε, τά θ' ὑψόθι ἶσα πέλοιτο,
Ἦν ἂν Ἀχιλλῆος φέρτερος Αἰακίδεω.

Ita ſcribendum iſtud Carmen. Eupalamus eſt nomen pueri, qui cætera formoſus et viribus integris

PARS V. integris fuit, pedibus autem minus valebat. Hinc Podalirius dictus. Confer Heſych. v. Λειρός.* Dicitur autem Νεῖσθαι ἐς ἠῶ, ut Theocrito xviii. 55.

Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον ——

Ad quem locum reſpexiſſe videtur Antipater. Eſt autem Meriones nomen nequam, et Epigrammatographis celeberrimum. Atque hinc corrigendus neſcio quis in Epigrammate apud Stratonem, quod viros doctiſſimos penitus eluſit.

Οἷον ἐπὶ Τροίην ποτ' ἀπὸ Κρήτης, Θεόδωρε,
'Ιδομενεὺς θεράποντ' ἤγαγε Μηριόνην,
Τοῖον ἔχω σε φίλον περιδέξιον· ἦ γὰρ ἐκεῖνος
Ἄλλα μὲν ἦν θεράπων, ἄλλα δ' ἑταιρόσυνος.
Καί συ τὰ μὲν βιότοιο πανήμερος ἔργα τελεῖς μοι,
Νῦν δ' ἄγε πίνωμεν, καὶ διαμηρίσομεν.

Ita omnino ſcribendum iſtud Epigramma. Vulgo inepte legitur, καὶ διὰ Μηριόνην. Verbum Διαμηρίζειν in obſcœnis eſt: de quo Suidas, Heſychius, Ariſtophanes, alii. Rem egregie expreſſit Catullus,

Bibamus, mea Leſbia, atque amemus.

NEOIH. Θράσος νέοτηλος. Προπέτεια. Νέοις μὲν ἔργα, βυλὰς δὲ γεραιτέροις.] Vox Νεοίη referenda eſt ad Homer. Iliad. Ψ. 604.

---

* Ut *Eupalamus* ποδαλείριος, ſic *Achilles* πόδας ὠκύς. Hinc Epigrammatis acumen.

—— νόον

PARS V.

——νδον νίκησε νεοίη.

Ubi Schol. Νεοίη, νότης. Quæ ſequuntur, παροιμιακὰ ſunt. Euripides in Menalippa apud Stobæum Grotii, p. 475.

Παλαιὸς αἶνος· ἔργα μὲν νεωτέρων,
Βȣλαὶ δ' ἔχȣσι τῶν γεραιτέρων κράτος.

Atque ad hunc locum reſpexiſſe videtur Suidas:

NIN. Αὐτόν. Αὐτάς. Σοφοκλῆς·

Σύ τοι λέγεις νιν, ȣ̓κ' ἐγώ· σὺ γὰρ ποιεῖς
Τȣ̓́ργον. Τὰ δ' ἔργα τȣ̀ς λόγȣς εὑρίσκεται.]

Hæc ſunt verba Sophoclis in Elect. 624.

ΝΥΚΤΙΛΟΧΟΙ. Λῃσαί. Καὶ νυκτὶ περιπλανῆς, παρὰ Ἀριςοφάνει.] Vox excidit. Scribendum ſine dubio, Καὶ Νυκτοπεριπλάνητος, νυκτὶ περιπλανής. Locus Ariſtophanis, ad quem reſpexit Suidas, exſtat in Acharn. 263.

Φάλης ἑταῖρε Βακχίȣ,
Σύγκωμε, ΝΥΚΤΟΠΕΡΙΠΛΑΝΗ-
ΤΕ, μοιχὲ, παιδεραςά.

ΝΥΝ πᾶς κίνδυνος ἐνθάδ' ἀνεῖται σοφίας, ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἐςὶν ἀγὼν μέγιςος.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Nub. 952.

Ξ.

ΞΥΛΟΧΟΣ. Σύνδενδρος καὶ ξυλώδης τόπος. Οἱ δὲ κοίτην θηρίȣ.

Οὐδ'

PARS V.

Οὐδ' ἵκετ' ἐκ μάνδρης αὖθις ἐπὶ ξύλοχον.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod integrum dedimus ſupra v. *Ἀπέτισεν*.

ΞΥΝΑΥΛΙΑΝ *πενθήσωμεν Ὀλύμπε νόμῳ.*] De hoc verſiculo, qui ex Ariſtoph. Equit. decerptus eſt, non ita pridem diſputavimus ad Suidam P. III. p. 193. ubi legendum monuimus,

——*Δεῦρό μοι πρόσελθ' ἵνα*
Ξυναυλίαν πενθήσομεν Ὀλύμπε νόμον.

Quod verum et elegans eſt. Cæterum hunc locum tangit Cl. Valckenarius Diatrib. Eurip. p. 166. Sed aliter loquuntur Tragici, aliter Comici; quod non animadvertit vir doctiſſimus.

ΞΥΝΩΜΟΤΗΣ. *Συςαςιαςής.*
Ξυνωμότης ὢν καὶ φρονῶν τυραννικά.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Veſp. 505. ubi legitur, *καὶ φρονῶν τυραννίδα.*

O.

ΟΘΝΕΙΟΣ. *Ὀθνεῖον γάρ τι καὶ ἔκφυλον ψεῦδεαζ ἀνδρὶ σοφῷ.*] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Menandro in Excerptis Hœſchelii, p. 137. ubi legitur, *Τέρκῳ ἀνδρί.* Confer Jacobum Gronovium Mutilat. Suidæ p. 9. ubi de hoc loco agit.

OIΔMA.

ΟΙΔΜΑ. Κῦμα. Ἡ πέλαγος. Καὶ, Ἄγριον οἶδμα θαλάσσης.] Scribe, PARS V.

——— Καὶ ἄγριον. οἶδμα θαλάσσης.

Macedonius in Epigrammatis Anthol. lib. vi. p. 549.

Ἐς δὲ Ποσειδάωνα ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΝ ΟΙΔΜΑ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Εἶπεν, ἀποσπένδων δάκρυον ἐκ βλεφάρων.

Ad hunc locum procuΙdubio reſpexit Suidas, ſed ita ut pro ἁλμυρὸν ἄγριον legerit. Quod neutiquam vituperandum eſt.

ΟΙΚΕΥΣ. Οἰκέτης. Σοφοκλῆς·

Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.]

Hæc ſunt verba Sophoclis in Oedip. Tyr. 766.

ΟΙΟΣ. Δυνατός.

Σοφῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅςις ἐν βραχεῖ καλῶς
Πολλὰς οἷός τε συντέμνειν λόγυς.]

Hi verſiculi exſtant apud Stobæum, p. 141. Edit. Grotii, atque ita ſcribendi ſunt,

Παῖδες, σοφῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅςις ἐν βραχεῖ
Πολλὰς λόγυς οἷός τε συντέμνειν καλῶς.

Sunt autem ex Euripidis Æolo. Nota locutio, Σοφῦ πρὸς ἀνδρός. Sophocles Aj. 585.

——— Οὐ πρὸς ἰατρῦ σοφῦ
Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

Confer

PARS V. Confer Schol. ad Ariſtoph. Plut. 355. Atque hinc corrigendus Plutarchus in Pericle: Ἄπαιδα μὲν οὖν ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρα σοφίας. Una atque altera vox exciderunt. Scribendum, οὐ πρὸς τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας. Quomodo recte exhibet MS. Bodleianus.

Dum hæc ſcribo, ſuccurrit locus apud Sophoclem, quem hic emendatum præſtabo: nam Editores, ut ſolent, aliud agentes, rem intactam reliquerunt. Eſt autem in Oedip. Tyr. 1450.

> Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν ἔνθα κλῄζεται
> Οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
> Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον.

Ubi Interpres, *Quem mater mihi et pater conſtituerunt viventes proprium ſepulchrum*. Immo, *viventi*; nam Oedipus vivus videndúsque in Cithærone expoſitus fuit. Quare legendum ſine dubio ζῶντι. Huc facit Heſychius: Ὑπερρόπτετμος, ᾧ ΖΩΝΤΙ ὁ τάφος οὐ τεθνηκότι γέγονεν.

ADDAM alterum locum, et vexatiſſimum quidem, ejuſdem Poetæ. Eſt autem in Oedip. Col. 1192.

> Κἂν κεῖνα λύσῃς, οἶδ' ἐγὼ, γνώσῃ κακοῦ
> Θυμοῦ τελευτὴν; ὡς κακὴ προσγίνεται.

Verbum λύσῃς aperte vitioſum eſt. Mendam vidit ſed non ſuſtulit Cl. Pierſonus. Scribendum omnino,

Κἂν

Κἂν κεῖν' ΕΑΣΗΣ ——— PARS V.

Si illa taceas, tamen alia ſunt, ex quibus cognoſcas iræ exitum eſſe triſtem. Hic loci ſenſus eſt; quod ex ſequentibus patet. Ita locutus eſt Noſter ſupra 356.

Ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἃ ἔπαθον, πάτερ,
Παρεῖσ' ΕΑΣΩ ———

Atque hoc rectum. Eſt et alius locus, ubi verbum Λύειν in ſedem non ſuam involarit. Sophocles Antig. 38.

Τί δ', ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
Λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα προσθείμην πλέον;

Hæc ſenſu caſſa ſunt. Nec quidquam adjuvant Editores. Scribendum proculdubio:

Κλύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα ———

Senſus eſt, quod et neſcio quomodo recte vidit Cl. Heathius: *Nulli uſui futura eſt mea in hac re opera, ſive Creonti edicenti aſſentiam, ſive contradicam.* Κλύειν eſt *audire, obtemperare*; Noſter infra 680.

Ἀλλ' ὃν πόλις ςήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν.*

Idem in Aj. 1370.

Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.

Quem verſiculum Æſchylo adjudicat Stobæus, p. 35. Edit. Grotii. Prima autem litera non

* Idem apud Plutarchum in Agide ſub init. p. 795.
Τούτοις γὰρ ὄντες διαπρύσιοι δουλεύομεν,
Καὶ των δ' ἀνάγκη κᾳ σιωπῶντων κλύειν.

PARS V.

raro excidit. Quod ad Heſychium in primis obſervarunt viri doctiſſimi. Hinc corruptus Sophocles in Philoct. 896.

> Οὐδ' ἡ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος
> Ἔπεισεν, ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;

Hæc ſenſui loci manifeſto adverſantur. Scribendum omnino:

> Τοῦδ' ἡ σε δυσχέρεια ——

An te morbi hujus noſtri incommoditas movit, ut me tecum recipere nolis? Nihil verius aut ſimplicius. Cæterum vox Κλύων reſtituenda etiam Sophocli in Philoct. 690.

> Τόδε θαῦμ' ἔχει με,
> Πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων
> Ῥοθίων μόνος κλύζων πῶς
> Ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν.

Hæc fruſtra defendunt Interpretes. Nam vox κλύζων, quæ primam producit, nec ſenſui nec metro ſatisfacit. Utrique autem incommodo ſubveneris, ſi cum Cantero et mecum reſcribas,

> Ῥοθίων μόνος ΚΛΥΩΝ ——

Suidas: Ῥόθιον καλεῖται· παρὰ τὸν ῥόθον, τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ΑΚΟΥΟΜΕΝΟΝ, ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσι. UNUM addam. Sophocles in Philoct. 780.

> Ἀλλ' οὖν δέδοικα μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον.

Verſiculum hunc dehoneſtat Anapæſtus in quarto loco: quod in Tragicis neutiquam ferendum

ferendum eſt. Sed res facile ſublevanda eſt. Scribe, PARS V.

'Αλλ' ὧν δέδοικα ΜΗ ΑΤΕΛΗΣ εὐχὴ, τέκνον.

Vereor autem ne votum ſit irritum. Hujuſmodi συνίζησις haud infrequens eſt: de qua Schol. ad Ariſtoph. Ran. 524. Confer etiam Ariſtoph. Theſmoph. 483. Sic neſcio quis apud Stobæum Grotii, p. 61.

'Ανὴρ δίκαιός ἐςιν ὀχ ὁ ΜΗ ΑΔΙΚΩΝ,
'Αλλ' ὅςις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βόλεται.*

Atque ad hanc normam corrigendus Euripides apud Stobæum, p. 37.

Δυοῖν λεγόντοιν, θατέρε θυμεμένε,
Ο ΜΗ ΑΝΤΙΤΕΙΝΩΝ τοῖς λόγοις σοφώτερος.

Ita recte laudat Plutarchus, vol. ii. p. 10. Vulgo omittitur articulus, qui tum ad ſenſum, tum ad metrum neceſſarius eſt. Reſtituendus etiam articulus Ariſtophani in Lyſiſt. 935. qui eodem morbo laborat:

Η ΑΝΘΡΩΠΟΣ ἀπιτρίψει με διὰ τὰ ςρώματα.

Ubi recte Schol. 'Αντὶ τῦ, ἡ γυνὴ, ἡ ἄνθρωπος εἶπε. Atque hinc firmanda noſtra emendatio in

---

* Euripides in Hippolyto v. 997.

Ἐπίςαμαι γὰρ πρῶτα μὲν Θεὺς σέβειν,
Φίλοις τε χρῆσθαι ΜΗ 'ΑΔΙΚΕΙΝ πειρωμένοις.

Ariſtoph. Eccleſ. v. 115.

Οὐκ οἶδα· δεινὸν δ' ἐςιν ἡ 'ΜΗ ΑΠΕΙΡΙΑ.

Mea inexperientia. Ita legendum.

PARS V.

Theocriti Idyll. i. 50. quam illotis manibus nuperrime contrectavit vir eruditiſſimus:

——— τὸ παιδίον ὐ πρὶν ἀνάσειν

Φατὶ πρὶν Η ΑΝΑΡΙΣΤΟΝ ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

Ita proculdubio ſcribendus iſte locus; ut jampridem oſtendimus in Epiſtola noſtra ad Cl. Wartonum. Haud aliter ſcripſit Theocritus in Epigram. 18. quod omnino conferendum eſt.* Cæterum, ut, unde abii, revertar, ad Sophoclem noſtrum manifeſto reſpexit Poſidippus in Epigrammate apud Anthol. lib. vii. p. 614.

Νῦν δ' ἴσος ἀμφοτέροις φιλίης πόθος· ΟΥΚ Α-
ΤΕΛΕΙΣ ΓΑΡ
ΕΥΧΑΙ, τὰς κεάνης εὔξατ' ἐπ' ἠιόνος.

ΟΛΟΛΥΖΕΙ ΓΕΡΩΝ. Εἰς τὴν θηλύτητα αὐτῦ καὶ λαγνείαν ἀποβλέπων.] Ariſtoph. Theſmoph. 136.

Ὀλολύζεις γέρων.

Scribendum cum Suida, ὀλολύζει. Quod et recte vidit Kuſterus. Quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ.

ΟΜΑΙΜΟΣ. Ἀδελφός. Ἐν Ἐπιγράμματι.

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Anthol. lib. vi. p. 565. Hinc Ὁμαίμων et Ὁμαιμοσύνη, quam vocem uſurpat neſcio quis in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 455.

* Vide Valckenaer. ad Theocrit. Idyll. i. 51. Male Cl. Brunckius, Analect. vol. iii. p. 66.

Μαίνεται

Μαίνεται Ἰφιγένεια· πάλιν δέ μιν εἶδος Ὀρέςυ
Εἰς γλυκερὴν ἀνάγει μνῆςιν ὁμαιμοσύνης.

ΟΜΟΓΝΙΟΣ. Ὁ τὰ τῦ γένυς ἐφορῶν δίκαια. Ἢ ὁμογενὴς, ἢ γνήσιος, φίλος. Ὁμόγνιε Ζεῦ. Τὴν ὁμοιότητα θαυμάζων λέγει. Οἷον, ὦ ὁμοιότατε.] Scribe, ὦ ὁμοιότατος. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Ran. 762. unde hæc verba deſcripſit Suidas. Inepte autem Interpres, *O ſimillime Jupiter.* Imo potius, *O ſimillime Æace.* Nimirum Xanthias Æacum geminum germanum ſive *ſui ſimillimum* putabat. Hinc mirabundus Ὁμόγνιε Ζεῦ ludo jocoque exclamabat. Sed hæ ſunt Atticæ elegantiæ, quas noſtri homines neutiquam perſpectas habent. Egregie Schol. ad Sophoclis Ajac. 492. Οἱ μὲν συνοικῦντες τὸν ἐφέςιον Δία προσκυνῦσιν, οἱ δὲ φίλοι, τὸν φίλιον, οἱ δὲ ἐν τῇ μιᾷ τάξει καταλεγόμενοι καὶ μιᾷ συμμορίᾳ, ἑταιρεῖον, οἱ δὲ ξένοι, ξένιον, οἱ δὲ ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιῦντες, ὅρκιον, οἱ δὲ δεόμενοι, ἱκέσιον, ΟΙ ΔΕ ΑΔΕΛΦΟΙ, ΟΜΟΓΝΙΟΝ. Confer Cl. Ruhnken. ad Timæum, p. 139. ubi de *diis* ὁμογνίοις copioſiſſime et doctiſſime agit. Sed virum egregium Timæi lectio feſellit. Scribendum ſine dubio: Ὁμόγνιοι θεοί· οἷς οἱ συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζυσιν. Cæterum ut Jupiter ὁμόγνιος, ſic Hercules ὁμόγνιος. de quo Lucian. in peculiari libello, vol. iii. p. 82. Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ ΟΜΟΓΝΙΟΝ ὀνομάζυσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ. *Herculem Galli* Ὁμόγνιον *appellant.*

PARS V. *appellant*. Vulgo legitur Ὄγμιον, quod ex compendio male natum ineptiſſime defendunt Interpretes, et in primis homo hominum ridiculoſiſſimus Frid. Samuel SCHMIDT, Antiquariorum noſtrorum Societatis ſocius digniſſimus. Sed noſtra lectio veriſſima et elegantiſſima eſt. Nimirum Galli Herculem ſuum, tanquam gentilitium atque adeo cognatum ſuum, coluerunt, atque hinc ὁμόγνιον appellarunt. Sic Herculem Thebanum Thebani, Ægyptium Ægyptii, Indum Indi: de quo Arrianus in Indicis, p. 523. Ἡρακλέα δὲ, ὅντινα ἐς Ἰνδὲς ἀφικέσθαι λόγος κατέχει, παρ' αὐτοῖσιν Ἰνδοῖσι γηγενέα λέγεσθαι. *Herculem porro, quem ad Indos perveniſſe ferunt*, Indigetem *ipſi Indi vocant*. Quod vero addit Lucianus tum de *ſenectute*, tum *de eloquentia* Herculi adſignata, mire confirmat Plutarchus, vol. ii. p. 387. Προϊὼν γε τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς ἔοικε μαντικώτατος ὁμȣ̃ γενέσθαι καὶ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΩΤΑΤΟΣ. *Hercules grandævus factus divinationis et dialecticæ peritiſſimus habebatur*. Atque hæc hactenus de *Hercule* ὁμογνίῳ. Error autem ortus, ut dixi, ex compendio ſcripturæ, qui fons mendarum in libris antiquis uberrimus. Exempla bina, atque ea quidem illuſtria, apponam; unum in Græcis, alterum in Latinis. Apud Polybium in Excerpt. Valeſ. p. 1469. ita legitur: Ἐταλαιπώρησε δὲ καὶ τὸ πεζικὸν στράτευμα τῷ Πρȣσίᾳ

ὑπὸ

ὑπό τε τῦ λιμῦ καὶ δυσεντερίας, ὥστε περὶ πόδας ἐκ θεόπτε δοκεῖν ἀπηντῆσθαι μῆνιν αὐτῷ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας. Ubi vox θεόπτε, de qua nos Emend. P. III. p. 400. neſcio quomodo nunc minus arridet. Legebat Cl. Reiſkius ἐκ θεῶν τῦ. Quomodo locutus eſt Ariſtides, vol. i. p. 529. Ἀνεῖπε μὲν ὁ κῆρυξ Σπαρτιάτης, ὥσπερ ΕΚ ΘΕΩΝ ΤΟΥ καταπεμφθεὶς, ὅτι ἐκείνη ἡ ἡμέρα μεγάλων τοῖς Ἕλλησι κακῶν ἄρξει. Sed non ita loqui ſolet Polybius. Quare nullus dubito, quin ſcripſerit auctor ἐκ θεοπέμπτε. *Miſſu divino.* Dionyſius Halicar. Antiq. Rom. iii. 10. Καὶ ταῦτα μὴ πολέμε καταειληφότος ἡμᾶς, μηδ' ἄλλης ΘΕΟΠΕΜΠΤΟΥ συμφορᾶς μηδεμιᾶς. Dicitur autem ἐκ θεοπέμπτε, ut ἐξ ἀναγκαίε, ἐξ ἑκεσίε, atque alia ejuſdem notæ ſexcenta. Hoc primum. Deinde illud vide: In Fragmento ex lib. xci. Hiſtoriarum Titi Livii, quod ex Cod. MS. Vat. nuperrime publicavit Cl. Brunſius, ita ſcribitur: *Itaque omnia ſimul inſtrumenta belli parabantur. Neque materia artificibus, præparatis ante omnibus inixogivitium — udio, nec ſuo quiſque operi artifex deerat.* Hæc mutila et corrupta ſunt. Tentabat Cl. Editor, ſed medelam nullam afferre potuit. Ego vero vel quovis pignore contenderim ita dediſſe Livium: *Neque materia artificibus, præparatis ante omnibus* enixo civitatium ſtudio, *nec ſuo quiſque operi artifex deerat.* Error Librarii ex compendio. Ut

PARS V.

PARS V. Ut θεόπτη pro θεοπέμπτη, ſic *civitium* pro *civitatium*. Vox autem *civitatium* occurrit ſupra in hoc Fragmento: *Interdiu conventum ſociarum* civitatium *in oppido agebat*. Recte autem ſcripſimus, *enixo ſtudio*. Valerius Max. lib. viii. cap. 15. ENIXO *Crotoniatæ* STUDIO *ab eo petierunt, ut ſenatum ipſorum, qui mille hominum numero conſtabat, conſiliis ſuis uti pateretur.*

ΟΜΟΥ. Ἐγγύς. Μένανδρος· Ἤδη γὰρ τῷ τίκτειν ὁμοῦ.] Hunc locum laudat Photius in Lex. MS. et Harpocratio; apud quem legitur, Ἤδη γάρ ἐστι. Quare Senarius ita reſcribendus videtur,

Ἤδη γάρ ἐστιν ἤδε τῷ τίκτειν ὁμοῦ.

In eo eſt iſta ut pariat. Huc reſpexit Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. i. 29. p. 62. Καὶ γὰρ ὁμοῦ τι τῷ τίκτειν τὴν κόρην εἶναι. Ita ſcribendus iſte locus.* Atque hac occaſione emendandus Ariſtophanes in Pac. 512.

Ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς
Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδ' ἐγγύς.
Μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικώτερον.

Verſiculus ſecundus manifeſto corruptus eſt. Notanda vox ἤδε, quæ Atticorum non eſt. Deinde ὁμοῦ — ἐγγύς. Quæ poſterior vox non niſi

* Demoſthenes Περὶ Παραπρεσβ. p. 200. Edit. Taylor. Τὴν δὲ ἄστυ ὁρῶν τείχεσιν ΟΜΟΥ. *Juxta*. Ita accipiendus iſte locus.

inter-

interpretamentum prioris eſt. Locus ita ſcribendus eſt: PARS V.

Καὶ μὴν ὀμῶ ’ςιν ἩΔΕ.

Ἡδὲ. *Pax* ſcilicet. Quomodo locutus eſt Comicus infra 600.

Ἀλλὰ πῦ ποτ’ ἦν ἀφ’ ἡμῶν τὸν πολὺν τῦτον χρόνον
ἩΔΕ, τῦθ’ ἡμᾶς δίδαξον, ὦ θεῶν εὐνϛατε.

Ita ſcribendus iſte locus; quod et recte obſervavit Cl. Daweſius. Noſtram autem emendationem unice firmat Scholiaſtes ad Ariſtoph. Equit. 245. Τὸ ὀμῦ λέγυσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τῦ, ἐγγύς. Ὡς κ) ἐν Εἰρήνῃ Καὶ μὴν ὀμῦ ’ςιν ἤδη. Quem locum viros doctiſſimos ad Ariſtophanem fugiſſe miror.

ΟΡΝΙΘΕΥΟΜΕΝΟΥ. Μαντευομένε δι’ ὄρνιθος.] Hecatæus Abderita apud Joſeph. contra Apion. i. p. 457. Οὗτος ὗν ὁ ἄνθρωπος διαβαδίζοντων πολλῶν κατὰ τὴν ὁδὸν, κ) μάντεώς τινος ΟΡΝΙΘΕΥΟΜΕΝΟΥ, κ) πάντας ἐπισχεῖν ἀξιῦντος, ἠρώτησε διὰ τὶ προσμένυσι. Δείξαντος δὲ τῦ μάντεως αὐτῷ τὸν ὄρνιθα, παρελκύσας τὸ τόξον ἔβαλε, καὶ τὸν ὄρνιθα πατάξας ἀπέκτεινεν. Ad hunc locum manifeſto reſpexit Suidas.*

ΟΡΤΥΓΟΚΟΠΟΣ — Μηδὲ ὀρτυγοκοπεῖν, μηδὲ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπτοῆσθαι.] Hæc ſunt verba Marci Antonini, i. 6. ubi legitur, ὀρτυγοτροφεῖν. Quod

* Hunc locum laudat Euſebius in Præpar. Evang. lib. ix. 4. p. 408.

perinde

PARS V.

perinde eſt. Neque fluctus in hoc ſimpulo movendus: quod faciunt viri eruditi. Plato in Alcibiade Primo apud Suidam: Οὐκ ἀλλὰ πρὸς Μειδίαν σε δεῖ ἀποβλέπειν τὸν ὀρτυγοκόπον. Ita ſcribendus iſte locus. Ejus meminit Scholiaſtes ad Lucian. Jov. Tragœd. vol. ii. p. 696. Ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγοκόπος ἦν, ὡς Πλάτων Περιαλγεῖ. Ita ſcribendus iſte locus, quem minus intellexerunt doctiſſimi Editores. Scripſerat Plato fabulam, cui titulus Περιαλγής. Eam laudat Suidas: laudat et Athenæus, lib. ix. p. 387. Κωμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ΕΝ ΠΕΡΙΑΛΓΕΙ. Verba Platonis leguntur apud Schol. ad Ariſtoph. Nub. 109. quem conſule. Atque hinc reſtituendus obiter Suetonius de Illuſt. Grammat. cap. ix. *Librum etiam, cui eſt titulus* Perialogos, *edidit, continentem querelas de injuriis, quas profeſſores negligentia et ambitione parentum acciperent.* Scribendum ſine dubio, *cui eſt titulus* ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ. Quod vel ex ſequentibus patet.* Atque hac occaſione monitus, non poſſum quin reſtituam vexatiſſimum locum Suetonii de Illuſt. Grammat. cap. iii. in quo expediendo eruditiſſimi viri operam luſerunt: *Pretia Grammaticorum tanta, mercedeſque tam magnæ,*

* Orbilii liber ita dictus. Poteris etiam ſcribere Περὶ Ἄλσος. Sed illud verum.

ut conſtet Lutatium Daphnidem, *quem Lenæus Meliſſus per cavillationem nominis*, Πανὸς ἄγημα *dicit*, *ducentis millibus nummûm Quinto Catulo emptum*, *ac brevi manumiſſum*. Ubi alii Πανὸς ἄγημα, alii Πανὸς ἄγαλμα, alii aliud. Sed omnes perperam. Editio Mediolan. *Panoſagaſema*. Scribendum omnino, unius literæ mutatione, Πανὸς ἀγάπημα. *Pan's delight*. Quo alluſum ad *Daphnidem*, paſtorem illum Siculum, qui Pani in deliciis fuit.* Crates Thebanus apud Julian. Orat. vi. p. 199. PARS. V.

Χαῖρε, θεὰ δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ΑΓΑΠΗΜΑ,
Εὐτέλεια, Κλεινῆς ἔγγονε σωφροσύνης.

Huc accedit Axionicus Comicus apud Athenæum, lib. viii. p. 342.

—— Ὀψοφάγων καὶ λίχνων ἀνδρῶν ΑΓΑΠΗΜΑ.

Quod feſtive admodum λίχνευμα vocat Sophron in Mimis Muliebribus. Locus Sophronis, qui apud Athenæum et Demetrium Phalereum admodum depravatus eſt, ita legendus et diſtinguendus eſt:

Τίνες δ᾽ ἐντί ποκα, φίλα, ταίδε τοι
Μακραὶ κόγχαι; Β. Σωλῆνες·
Τοῦτί γα γλυκυκρέων κογχύλιον,
Χηρᾶν γυναικῶν λίχνευμα.

* Heſych. Μίλημα. Οὗτινος ἄν τις φροντίζοι, ΑΓΑΠΗΜΑ.

OTI

PARS V.

ΟΤΙ Μ' ΕΙΔΕΝΑΙ. Ἀντὶ τοῦ, ὅσον ἐμὲ εἰδέναι. Οὔκουν πονηρά γ' ἐστιν, ὅτι κἀμοὶ εἰδέναι.] Scribe, ὅτι κἄμ' εἰδέναι. Quomodo recte legitur apud Ariſtoph. Eccleſ. 350. unde hunc verſiculum deſumpſit Suidas. Idem autem ὅτι κἀμὲ εἰδέναι et ὡς κἀμὲ εἰδέναι. Quemadmodum locutus eſt Comicus in Theſmoph. 34.

Μὰ τὸν Δί' οὔτοι γ', ὥς τε κἀμέ γ' εἰδέναι.

ΟΥΔΕΝ ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον. Παρέλκει τὸ δὲν. Ἤθελε γὰρ εἰπεῖν, οὐκ ἦλθε, συνήθως.] Verſiculus iſte legitur apud Ariſtoph. Nub. 538. ubi conſulendus Scholiaſtes, quem exſcripſit Suidas. Atque hinc corrigendus Ariſtophanes ſupra, v. 381.

Ἀτὰρ ΟΥΔΕΝ πω περὶ τοῦ παταγοῦ καὶ τῆς βροντῆς
μ' ἐδίδαξας.

Vulgo contra metrum legitur, Ἀτὰρ οὐδέπω.

ΟΥ ΘΑΤΤΟΝ ΕΓΚΟΝΗΣΕΙΣ; Οὐ ταχύτερον ἐνεργήσεις;] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Av. 1324. atque ejus Scholiaſtæ; cujus ſcrinia pro more ſuo compilavit Suidas.

ΟΥΚ ΕΦΕΞΕΙΣ. Οὐ παύσῃ.] Ariſtoph. Equit. 910.

Ἐγώ σε ποιήσω τριη-
ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν
σαυτοῦ, παλαιὰν ναῦν ἔχοντ'
εἰς ἣν ἀναλῶν ΟΥΚ ΕΦΕ-
ΞΕΙΣ, οὐδὲ ναυπηγούμενος.

Ubi

Ubi Schol. Οὐκ ἐφίξεις δὲ, ἀντὶ τοῦ, οὐ παύσῃ. Hinc Suidas intelligendus eſt. PARS V.

ΟΥ ΜΗ ΛΗΡΗΣΗΣ. Ὅρα ἵνα μὴ ληρήσῃς. Οὐ παύσῃ ληρῶν;] Ariſtoph. Nub. 366.

Ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ ληρήσεις ——

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΟΦΛΩΝ. Χρεωστῶν.

——— Οὔ μ᾽ ἐχρῆν

Σορὸν πρίασθαι, τοῦτ᾽ ὄφλων ἀπέρχομαι.]

Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Acharn. 691. Eſt autem verſus Trochaicus, et proinde ita reſcribendus,

Οὔ μ᾽ ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ᾽ ὄφλων ἀπέρχομαι.

Ω.

ΩΔΙΣ. Ἡ ἐκ τοῦ τοκετοῦ ὀδύνη. Ὁ δὲ ἐξειπεῖν τὴν ὠδῖνα, ἣν ἐκύει, οὐκ ἐτόλμα, τὴν ἐλπίδα τοῦ ἴσως ἄν ποτε τυχεῖν ἐν τῷ κρύπτειν ὑποθάλπων ἄρ᾽ ἐκεῖνος.] Hoc fragmentum Æliano adſignandum eſſe puto: quod ex ſtilo manifeſtum eſt. Confer nos ſupra ad v. Ἐπιῤῥαπίζων. Cæterum hic locus partim legitur apud Suidam v. Ἐκύει.

Ω ΠΑΝΤΑ ΣΥ ΤΟΛΜΩΝ. Τουτέστιν, ὦ θρασύτατε καὶ τολμηρότατε.] Hæc ſunt verba Ariſto-

phanis

phanis in Nub. 374. atque ejus Scholiaſtæ, quem pro more exſcripſit Suidas.

Ω ΦΘΟΡΕ. Ὦ ὄλεθρε. Ἄπαγ' εἰς μακαρίαν ἐκποδὼν, ὦ φθόρε.] Ariſtoph. Equit. 1148.

Ἄπαγ' εἰς Μακαρίαν ἐκποδών. Σύ γ', ὦ φθόρε.

Hinc Suidas ſua mutuatus eſt.

Π.

ΠΕΝΤΩΒΟΛΟΝ ΗΛΙΑΣΑΣΘΑΙ. Νικήσαντα τοὺς Πελοποννησίους, δικάσαι μέχρις Ἀρκαδίας, λαμβάνοντα μισθὸν πεντώβολον, ἀλλ' οὐ τριώβολον.] Confer Ariſtoph. in Equit. 795. et ejus Scholiaſtam; unde hunc locum deprompſit Suidas.

ΠΕΡΔΙΚΟΣ ΙΕΡΟΝ — Σοφοκλῆς δὲ ἐν Κωμικοῖς φησὶ τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα, Πέρδικα εἶναι τοὔνομα.] Scribendum, ἐν Καμικοῖς. Quam alii Καμικὸν, Sophocles Καμικοὺς vocat. Quem ſecutus eſt Strabo. Hujus fabulæ meminit Athenæus, lib. ix. p. 388. Σοφοκλῆς Καμικοῖς·

———— Ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος
Πέρδικος, ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις.

Ubi notandus iſte Perdix, cujus hiſtoriam hic tangit Sophocles. Cæterum de Dædalo antiquiſſimo illo et ingenioſiſſimo artifice, qui poſt occiſum ſororis ſuæ filium Perdicem, primo Cretam, deinde Camicum, Siciliæ urbem,

quæ

quæ ſcena dramatis, profugit, conſulendi Mythographi. Corrigendus hic obiter Libanius, vol. ii. p. 480. Πότε δὲ ἔδεισαν ἄνθρωποι περὶ τῶν ἀγαλμάτων, μὴ τοῖν ποδοῖν χρώμενα φυγῇ. Τῶν Δαιδάλȣ χειρῶν ȣ̃τος ὁ Φόϐος ἔργον ὃν ἐκάλυψεν ἐπιγενόμενος Φειδίας μᾶλλον ἢ Δαίδαλος τȣ̀ς πρὸ αὐτȣ̃. *Fuit autem cum timerent homines ne ſtatuæ aufugerent, quem timorem eis injecit Dædalus; qui ut priores artifices longe poſt ſe reliquit, ſic ipſe poſtea a Phidia penitus obſcuratus eſt.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, qui inſignis eſt et ab Interprete minime intellectus. Confer Cl. Kuſter. ad Suidam v. Δαίδαλος.* Verbum autem Καλύπτειν in hoc negotio haud inuſitatum eſt.† Libanius in Julian. Panegyr. p. 184. Καὶ γὰρ πράττοντας οἷς πράττεις, καὶ λέγοντας οἷς λέγεις ΕΚΑΛΥΨΑΣ.

ΠΕΡΙΡΡΩΓΟΣ. Ἐπὶ ὄχθȣ τινὸς ἀποτόμȣ καὶ περιῤῥῶγος ἐπετείχιζον αὐτοῖς φρȣ́ριον, ἱκανὸν φυλάττεσθαι τοσαύτῃ στρατιᾷ.] Hæc ſunt verba Dionyſii Halicarn. Antiq. Rom. ix. 15. ubi legitur ἱκανὸν φυλάττεσθαι τοσαύτην στρατιάν. *Quod tantum exercitum tutari poſſet.* Ita vertendus iſte locus,

---

* Vide et nos ſupra P. iv. p. 596.

† Sic ἀποκρύπτειν apud Ariſtidem vol. ii. p. 135. Edit. Jebb: Ἐπὶ μὲν Σάμῳ, δέκατος αὐτὸς στρατηγῶν, ΑΠΟΚΡΥΨΑΣ τȣ̀ς ἄλλȣς ἅπαντας στρατηγȣ́ς. Ita et Libanius Epiſt. xlii. Διότι παῖς ὢν Ἡρακλέȣς ȣ̓κ ΑΠΕΚΡΥΨΕ τὸν πατέρα.

quem

PARS V. Ut θεόπτλυ pro θεοπίμπλυ, ſic *civitium* pro *civitatium*. Vox autem *civitatium* occurrit ſupra in hoc Fragmento: *Interdiu conventum ſociorum* civitatium *in oppido agebat*. Recte autem ſcripſimus, *enixo ſtudio*. Valerius Max. lib. viii. cap. 15. ENIXO *Crotoniatæ* STUDIO *ab eo petierunt, ut ſenatum ipſorum, qui mille hominum numero conſtabat, conſiliis ſuis uti pateretur*.

ΟΜΟΥ. Ἐγγύς. Μένανδρος· Ἤδη γὰρ τῷ τίκτειν ὁμοῦ.] Hunc locum laudat Photius in Lex. MS. et Harpocratio; apud quem legitur, Ἤδη γάρ ἐστι. Quare Senarius ita reſcribendus videtur,

Ἤδη γάρ ἐστιν ἥδε τῷ τίκτειν ὁμοῦ.

In eo eſt iſta ut pariat. Huc reſpexit Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. i. 29. p. 62. Καὶ γὰρ ὁμοῦ τι τῷ τίκτειν τὴν κόρην εἶναι. Ita ſcribendus iſte locus.* Atque hac occaſione emendandus Ariſtophanes in Pac. 512.

Ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς
Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδ' ἐγγύς.
Μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικώτερον.

Verſiculus ſecundus manifeſto corruptus eſt. Notanda vox ἤδε, quæ Atticorum non eſt. Deinde ὁμοῦ — ἐγγύς. Quæ poſterior vox non niſi

* Demoſthenes Περὶ Παραπρεσβ. p. 200. Edit. Taylor. Τὴν δὲ ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ΟΜΟΥ. *Juxta*. Ita accipiendus iſte locus.

inter-

ſenſu legitur apud Etymolog. v. Ἀναπλήσας. Οἱ γὰρ κάκοῖς τισὶ συνεχόμενοι, πνεύματος τὰς γνάθους πληροῦντες, ΤΑΣ ΕΚΦΥΣΕΙΣ ἀποτελοῦσιν. Ubi tamen ἐκφυσήσεις malit doctiſſimus Sylburgius. PARS V.

ΠΟΝΗΡΟΣ — Λέγεται δὲ καὶ πονηρὸν ὕδωρ, τὸ νοσοποιόν.] Arrian. Exped. iv. 4. Καὶ, ἦν γὰρ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟ ΥΔΩΡ, ῥεῦμα ἄθροον κατασκήπτει αὐτῷ ἐς τὴν γαστέρα. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΠΡΟΔΙΚΟΝ. Δικαστὴν ἐπὶ φίλων, καὶ διαιτητήν. Ἀριστοφάνης Κενταύρῳ·

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τις ἠδίκηκε, θέλω δίκην δοῦναι
Πρόδικον ἑνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν.]

« Fragmentum hoc Ariſtophanis ſic diſtinguo
« et lego:

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τις ἠδίκηκε, θέλω δίκην
Δικάσαι πρόδικον ἕνα τῶν φίλων τῶν σῶν—

« Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum." *Kuſter*. Nihil hic vidit Kuſterus. Aliud eſt Πρόδικος, aliud δίκη πρόδικος. Heſych. Δίκη πρόδικος, ἡ πρὸ τοῦ ἀχθῆναι εἰς δίκην ὁμολογουμένη. Quare locus Comici ita ſcribendus et interpretandus eſt:

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τι σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω δίκην
Δοῦναι πρόδικον ἑνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν—

Ego enim, ſi te læſi, ejus rei arbitrium alicui ex tuis amicis permittam. Qui ſenſus optimus

PARS V.

et integerrimus. Atque ad hanc normam corrigendus etiam Photius, qui hunc locum laudat v. Πρόδικος. Quæ ſequuntur apud Suidam, Μνημονεύει δὲ καὶ Πλάτων αὐτοῦ, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς. Οὕτω τὸν ἄνδρα τοῦτον ἢ βιβλίον διέφθειρεν, ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολέσχων εἷς γέ τις, de *Prodico* Sophiſta intelligenda ſunt. Verba autem Comici, quæ nonnihil corrupta ſunt, ita ſcribenda et numeris ſuis reſtituenda eſſe putat Kuſterus:

Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἢ βιβλίον διέφθορεν,
Ἢ Πρόδικος, ἢ καὶ τῶν ἀδολέσχων εἷς γέ τις.

Priorem verſiculum recte emendavit vir doctiſſimus, poſteriorem non item. Nam vox ἀδολέσχων, quod virum doctiſſimum fefellit, primam producit. Ariſtoph. Nub. 1482.

Ἐμοῦ παραφρονήσαντος ἀδολεσχίᾳ.

Idem Nub. 1487.

Ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν
Τῶν ἀδολέσχων ———

Quare locus ita legendus et diſtinguendus eſt. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς οὕτω·

Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἢ βιβλίον διέφθορεν,
Ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολέσχων εἷς γέ τις.

Hunc hominem aut liber corrupit,
Aut Prodicus, aut nugatorum quiſpiam.

Quomodo

Quomodo et apud Scholiaſtam ad Ariſtoph. Nub. 360. unde hunc locum deprompſit Suidas, ſcribendum eſt. PARS V.

ΠΡΟΣΑΝΑΝΕΩΣΑΜΕΝΟΣ. Ἀνακαινίσας, καὶ ἀνεγείρας. Ὁ δὲ Μάρκος προσανανεωσάμενος τὴν τοῦ τείχους ταπεινότητα, ἐπεβάλλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος.] Hic locus auctior legitur v. Ἀνανεωσάμενος, ubi tamen male ſcribitur, ἀναγείρας. In utroque autem vertendo Interpres graviſſime hallucinatus eſt. Græca, quæ proculdubio Polybii ſunt, ita vertenda ſunt: *Marcus autem humilitatem muri recordatus, rem periclitari aggreſſus eſt.* Verbum uſurpat Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. lib. vii. p. 462. Ἔμαθεν ἡ βουλὴ παρὰ τοῦ τὸ πραχθὲν ΑΝΑΝΕΩΣΑΜΕΝΟΥ. *Senatus ab illo, qui rem ipſi in memoriam revocarat, cognovit.*

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ——

Ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
Ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
Βαρέως τὰ τῆς πόλεως τοιαῦτα πράγματα.]

Hos verſus Menandro tribuit Joannes Clericus p. 230. Sed fallitur vir doctiſſimus. Sunt enim Ariſtophanis in Eccleſ. 173. quod et pridem monuimus in Emendat. ad Suidam P. III. p. 115.

PARS V. ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ. Πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς Βουλῆς πραττόμενα.] Scribendum, τὰ ὑπὸ τῆς Βουλῆς προσταττόμενα. *Qui omnia Senatus juſſa exſequebantur.* Confer Harpocrat. v. Πρυτάνεις. et Cl. Perizon. ad Ælian. Var. Hiſt. ix. 39. ubi de hoc loco agit.

P.

ΡΑΙΣΤΗΡ. Ἡ σφύρα.

Οὐδ' εἴ με χρύσειον ἀπὸ ῥαιστῆρος Ὅμηρον
Στήσηται φλογέαις ἐν Διὸς ἀστεροπαῖς.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. iii. p. 387. ubi tamen legitur, Στήσοιτε. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΡΑΜΦΟΣ. Ῥύγχος. Ῥαμφος ἐπὶ ὀρνέων. Ῥύγχος ἐπὶ χοίρου.] Hæc deſcripſit Suidas ex Schol. ad Ariſtoph. Aves 347. ubi legitur, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέου.

Σ.

ΣΚΕΥΗ. Ὁ δὲ Καρτερὸς τῆς τε σκευῆς τῇ λαμπρότητι διαφέρων ἦν.] "Lego Κρατῆρος, ut ſit pro-"prium nomen Crateri, qui fuit unus ex du-"cibus Alexandri Magni." *Kuſter.* Fallitur

vir

vir doctiſſimus. Scribendum, Κράτερὸς. Idem mendum apud Suidam v. Ὄγκος. Confer Noſtrum v. Κράτερὸς, unde uterque locus ampliari poterit. PARS V.

ΣΚΗΨΙΣ. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' εἰσόρα, μὴ σκῆψιν ἐκ ἔσαν τίθῃς.]

Decerptus eſt hic verſiculus ex Sophoclis Elect. 585.

ΣΚΙΕΡΑ. Ἀριστοφάνης· Πάρες, ὦ σκιερά.] Exſtat hoc fragmentum apud Ariſtoph. in Veſp. 754. ubi Scholiaſtes ex Euripidis Bellerophonte deſumptum eſſe ait, ex quo laudantur hi verſus Anapæſtici:

Πάρες, ὦ σκιερὰ φυλλὰς, ὑπερβῶ
Κρηναῖα νάπη, τὸν ὑπερ κεφαλῆς
Αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει
Στάσιν εὐοδίας. ———

Ita ſcribendus iſte locus, quem viri eruditiſſimi plurimum ſollicitarunt; mentem tamen Poetæ ne per ſomnium viderunt. Senſus eſt: *Ego vero æthera tentare cupio, ut videam, quouſque tandem progredi poſſim. Si quid ſit, quod meo curſui obſtare poſſit.* Στάσις εὐοδίας eſt *itineris obſtaculum.* Demoſth. contra Calliclem p. 735. Ἡ μὲν ἂν ὕδωρ ΕΥΟΔΗι, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδόν· ἢ δὲ ἂν ΕΝΣΤΗι τι, τηνι-

PARS V.

καῦτα τῦτ' εἰς χωρία ὑπεραίρειν ἀναγκαῖον ἤδη. Quæ egregia ſunt, et mentem Euripidis extra dubium ponunt.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ. Ἀριςοφάνης·

Ἄγε δὴ Σκίταλοι, ϗ Φένακες, ἣν δ' ἐγὼ,
Βερέσχεθοί τε, ϗ Κόβαλοι, ϗ Μόθωνες,
Ἀγορά τε ——————]

Quod ſcripſimus ad hunc locum Emend. P. III. p. 171. minus verum eſt: nam vox Ἀγορὰ poſtremam ſyllabam producit; quod et jampridem obſervavimus. Quare facile aſſentior Cl. Kuſtero legenti,

Βερέσχεθοί τε ϗ Κόβαλοι ϗ ΜΟΘΩΝ.

Quocum facit Scholiaſtes. Haud aliter locutus eſt Ariſtophanes in Av. 160.

Καὶ μύρ]α ϗ ΜΗΚΩΝΑ ϗ σισύμβρια.

Ita legendum tum metri gratia, tum auctoritate Suidæ v. Σήσαμα. Quod et in Epiſtola Critica monuimus p. 418.

ΣΚΩΛΟΣ. Εἶδος ἀκάνθης.

Ἔκ μοι σκῶλον ἔρυσον, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὁπλῇ.]

Scribe ἔρυσσον, nam ἔρυσον ſecundam corripit. Sunt autem hæc verba aſini ad lupum. Fabula notiſſima. Σκῶλος ſive σκῶλον eſt *Spinæ genus*. Ariſtoph. Lyſiſt. 810.

Ἀβάτοισιν

Ἀϐάτοισιν ἐν σκώλοισι
Τὸ πρόσωπον περιειργασμένος.

Ita ſcribèndus iſte locus, quod ex Scholiaſta patet. Confer nos ad Suidam P. III. p. 51. Atque hinc firmandus Theocritus in Hyla v. 64.

Ἡρακλέης τοιοῦτος ΕΝ ΑΤΡΙΠΤΟΙΣΙΝ ΑΚΑΝΘΑΙΣ
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο ———

Quem locum perperam ſollicitarunt viri eruditi. Ad Ariſtophanem, ut ſolet, reſpexit Theocritus. Atque hinc obiter emendandus Heſychius, loco vexatiſſimo et quem viri eruditiſſimi plane conclamarunt. Πανοσκῶλον. Ὄνομα σχήματος, ὅταν οἱ ἀπὸ σκώλου ἢ πεπληγῶς ἄντρον τὶ λέγεται σχῆμα. Primum ſcribe, Πανὸς σκῶλος. Ὄνομα σχήματος, ὅταν ὄϊς ἀπὸ σκώλου ᾖ πεπληγῶς. Photius in Lex. inedito: Πανὸς σκῶλος, ὄνομα σχήματος. Huc reſpexit Theocritus X. 4.

———Ἀλλ᾽ ὑπολείπῃ
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.

Idem κάκτος et σκῶλος. Schol. Κάκτος δὲ, εἶδος ἀκάνθης. Confer nos in Cur. Poſter. ad Theocritum p. 18. Quæ ſequuntur apud Heſychium, novum articulum faciunt, atque ita ſcribenda ſunt: Πανὸς ἄντρον. Τὶ λέγεται σχῆμα. Panis antrum tangit Pauſanias: tangit etiam Theocritus in Epigrammate v. 6.

Ἐγγὺς

PARS V.

Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς, ἄντρυ ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνω.

Ita ſcribendum. Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν, *Panem capras ineuntem.* Quomodo locutus eſt Meleager in Epigrammate, quod, cum nemo hactenus intellexerit, hic emendatum adſcribam:

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Αἰπολικαὶ σύριγγες ἐν ὤρεσι μηκέτι Δάφνιν
Φωνεῖτ', ΑΙΓΙΒΑΤΗι ΠΑΝΙ χαριζόμεναι.
Μηδὲ σὺ τὸν στεφθέντα λύρη Φοίβοιο προφῆτι
Δάφνη παρθενίη μέλφ' Ὑάκινθον ἔτι.
Ἦν γὰρ ὅτ' ἢ Δάφνις μὲν ἐν ὤρεσι, σοὶ δ' Ὑάκινθος
Τερπνὸς, νῦν δὲ πόθων σκῆπτρα Δίων ἐχέτω.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Δάφνη παρθενίη eſt *ſimul cum Daphne puella.* Nimirum Apollo utrumque, tum Narciſſum, tum Daphnen, amabat. Hæc mens Poetæ. Confer nos in Cur. Poſter. ad Theocrit. xiii. 15. nam Helleniſmus iſte paulo rarior eſt. Idem autem Αἰγιβάτης et Αἰγοβάτης. Quomodo locutus eſt Philippus in Anthologia, nec non Meleager in Epigrammate, quod vulgo male diſtinctum viro doctiſſimo ad Ammonium fraudi fuit. Carmen ita ſcribendum eſt:

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐκέτι μοι Θήρων γράφεται καλὸς, οὐδὲ (πυραυγὴς
Πρίν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλὸς) Ἀπολλόδοτος.

Στέργω θῆλυν ἔρωτα· δασύτριχον δὲ πίσυγμα
Λασαύρων μελέτω πουμένιν αἰγοβάταις.* PARS V.

ΣΚΥΘΙΚΑΙ. Εἶδός τι ὑποδήματός ἐστιν, ὡς Ἀλκαῖος ἐν η. Σκυθικὰς ὑποδυσάμενοι.] Scribe, ὑποδησάμενοι. Quomodo recte legitur apud Harpocrationem, unde hunc locum deſcripſit Suidas.

ΣΟΦΙΣΤΗΣ. Ἀπατεών. Ὀδύναις τε καὶ νόσοις γενέσθαι σοφιστὴν ἄκρον.] Hoc fragmentum auctius legitur v. Ἰαχήν. Ad quem locum conſulendus Kuſterus.

ΣΟΦΩΝ, Σόφωνος. Ὄνομα ὄρους.] De monte Sophone mihi hactenus incomperta omnia. Reſcribendum puto, ὄνομα μαγείρου. Nimirum una ſyllaba alteram abſorpſit: hæc prima mali labes. Sophon eſt nomen *coqui*. Ejus meminit Athenæus: meminit et Anthippus Comicus apud Athenæum lib. ix. p. 403. cujus verſiculos, qui elegantiſſimi ſunt, hic in gratiam lectoris eruditi emendatos apponam. Sunt autem verba *coqui*, hominis in arte ſua celeberrimi.

ΣΟΦΩΝ Ἀκαρνὰν καὶ Ῥόδιος Δαμόξενος
Ἐγένονθ' ἑαυτῶν συμμαθηταὶ τῆς τέχνης.
Ἐδίδασκε δ' αὐτοὺς Σικελιώτης Λάβδακος.
Οὗτοι τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρυλλούμενα

* Hinc ἀῤῥενοβάτης et ἀῤῥενοβασία. Confer Theophil. ad Autolycum p. 290.

Ἀφύ-

PARS V.

Ἀρτύματ' ἐξήλειψαν ἐκ τῶν βιβλίων,
Καὶ τὴν θυείαν ἠφάνισαν ἐκ τοῦ μέσου,
Οἷον λέγω κύμινον, ὄξος, σίλφιον,
Τυρὸν, κορίαννον, οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
Ἐχρᾶτο, πάντ'. ΗΛΙΘΙΟΝ εἶναι θ' ὑπέλαβον
Τὸν τοῖσι τούτοις παντοπώλαις χρώμενον.
Αὐτοὶ δὲ ΕΛΕΟΝ τε καὶ λοπάδα καινὴν, πάτερ,
Πῦρ τ' ὀξὺ καὶ μὴ πολλάκις φυσώμενον
Ἐποίουν, ἀπὸ τούτου πᾶν τὸ δεῖπνον εὐτρεπές.
Οὗτοί τε πρῶτον δάκρυα καὶ πταρμὸν πολὺν
Ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ σίαλον ἀπήγαγον,
Τῶν τ' ἐσθιόντων ἀνεκάθαραν τοὺς πόρους.
Ὁ μὲν οὖν Ῥόδιος πιὼν τιν' ἅλμην ἀπέθανε.
B. Μάλ' εἰκότως· παρὰ τὴν φύσιν γὰρ τὸ ποτὸν ἦν.
A. Ὁ Σόφων δὲ πᾶσαν τὴν Ἰωνίαν ἔχει,
Ἐμὸς γενόμενος, ὦ πάτερ, διδάσκαλος·
Κἀυτὸν φιλόσοφα καταλιπεῖν συγγράμματα
Σπεύδοντ' ἐμαυτοῦ καινὰ τῆς τέχνης. B. Παπαὶ,
Ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν.
A. Τὸν ὄρθρον ἐν ταῖς χερσὶν ὄψει βιβλία
Ἔχοντα καὶ ζητοῦντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην.
Οὐδὲν ΧΟΡΕΥΤΟΥ διαφέρω τ' Ἀπενδίου.
Γεῦσαι δὲ, ἐὰν βούλησθε, τῶν εὑρημένων.
Οὐ ταυτὰ προσάγω πᾶσιν αἰεὶ βρώματα.
Τὰ τεταγμέν' εὐθύς ἐστί μοι πρὸς τὸν βίον.
Ἕτερ' ἐστὶ τοῖς ἐρῶσι καὶ τοῖς φιλοσόφοις,
Καὶ τοῖς τελώναις. Μειράκιον ἐρωμένην
Ἔχον, πατρῴαν οὐσίαν κατεσθίει·
Τούτῳ παρέθηκα σηπίας καὶ τευθίδας,

Καὶ

Καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων
Ἐμβαμματίοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένα.
Ὁ γὰρ τοιῦτος ἐςὶν ἐ δειπνητικὸς,
Πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἔς' ἔχων.
Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλέαν, πόδας·
Ἀδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν
Ἐςίν. Τελώνῃ γλαῦκον, ἔγχελυν, σπάρον,
Ὅταν ἐγγύς· ἦν δ' ὅδ' ὕςερος, ἀρτύω φακῆν.
Καὶ τὸ περίδειπνον τῦ βίυ λαμπρὸν ποιῶ.
Τὰ τῶν γερόντων σώματα διαφορὰν ἔχει,
Νωθρότερα γὰρ πολλῷ 'ςὶν ἢ τὰ τῶν νέων.
Σίναπι τύτοις παρατίθημι, καὶ ποιῶ
Χυλὺς ἐχομένυς δριμύτητος τὴν φύσιν,
Ἵνα διεγείρας πνευματῶ τὸν ἀέρα.
Ἰδὼν τὸ πρόσωπον γνώσομ', ὃ ζήτει φαγεῖν
Ἕκαςος ὑμῶν ————

Hæc Anthippus. Primum notandum illud, παλαιὰ καὶ θρυλλέμενα ἀρτύματα. *Condimenta antiqua illa et omnium ore celebrata.* Quomodo locutus eſt Antiphanes apud Athenæum lib. ii. p. 45.

———Μεταλλάξαι διάφορα βρώματα
Ἔσθ' ἡδὺ, καὶ τῶν πολλάκις ΘΡΥΛΛΟΥΜΕΝΩΝ
Διάμεσον ὄντα τὸ παραγεύσασθαί τινος
Καινῦ παρέχει διπλασίαν τὴν ἡδονήν.

Verſus nonus inquinatus admodum eſt. Tentabat vir magnus, ſed tentabat fruſtra. Nos tum metro, tum ſenſu loci poſtulante, emendavimus.

PARS V. davimus. Deinde legendum ἐλεὸν, non ἐλαῖον. Ἐλεὸς ſive Ἐλεὸν eſt *menſa coquinaria*. Vox occurrit non ſemel apud Homerum. Occurrit etiam apud Ariſtophanem in Equit. 152.

Ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεόν——

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes.* Σκεῦος ξύλινον vocat Harpocratio v. Ἐλεοκόπων. Paulo infra recte conjecimus, Χορευτοῦ τ' Ἀσπενδίου. Notum Proverbium, Ἀσπένδιος κιθαριστής, de eo qui ſibi ſoli canit: quod erudite explicat Caſaubonus. Quod ſequitur male accepit vir magnus. Γεύσω eſt *guſtum* ſive *ſpecimen dabo*. Nos Angli; *I will give you a taſte of my inventions*. Eurip. Cyclop. 149.

Βούλει σε ΓΕΥΣΩ πρῶτον ἄκρατον μέθυ; †

Hinc Γεῦμα et Γευστήριον, qe quibus viri docti ad Pollucem et Athenæum. Noſtram interpretationem confirmant ſequentia; in quibus coquus noſter artem ſuam et elegantiam deſcribit. Quæ ſequuntur, ἰχθύων τῶν ποικίλων, elliptica ſunt.‡ Recte autem τῶν ποικίλων, de quo Macho apud Athenæum lib. vi. p. 244.

* De hac voce vide omnino Hemſterhuſium ad Lucian. vol. i. p. 371.

† Confer Cl. Valckenaer. ad Herodotum p. 532. Edit. Weſſeling. et nos Emend. in Suidam P. III. p. 142.

‡ Confer et Sotadem Comicum apud Athenæum lib. vi. 11. p. 293.

Quod vero legitur, Ἦν δ' οὐδ' ὕστερος, ἀρίστου φακῆς, *Si ſparus deſit, lenticulam apparo*, longe feſtiviſſimum eſt. Haud aliter Menander in Carchedonio, PARS V.

——— Ἐπεὶ δ'

Ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ΕΨΗΣΩ ΦΑΚΗΝ.

De quo nos Emend. in Suidam P. III. p. 384. Quod ſequitur, καὶ τὸ περίδειπνον τοῦ βίου, omnes Interpretes fefellit. Feſtive Comicus *ſenum convivia*, περίδειπνα τοῦ βίου, *the laſt ſupper of life*, vocat. Sed hoc Atticæ ſalivæ eſt, et quod noſtri homines non ſapiunt. Denique ſcripſimus, Νωθρότερα πολλῷ. *Palata ſeniorum ſunt multo languidiora et obtuſiora quam juvenum.* Vulgo male legitur Νωθρότατα. Atque hæc hactenus.

ΣΩι. Μονοσυλλάβως, ὦ σῶοι. ——— Ὁλόκληρόν τι καὶ σῶν καὶ ἄρτιμὴ ἐργασάμενον.] Scribe ἐργασάμενος. Quomodo recte legitur apud Suidam v. Θεόπομπος, ad quem locum conſulendus Kuſterus.

ΣΠΟΔΕΙΝ. Τύπτειν.

——— Ὁμοθυμαδὸν

Σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ.]

Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Av. 1017. Verbum autem Σποδεῖν ſenſu nunc honeſto, nunc inhoneſto uſurpatur: de quo nos nonnulla in

co inedito; ἐκδιλέγετο φρένας. Quod ad veram lectionem ducit. Scribendum, PARS V.

Πάμπαν δὲ τυφὼς ἐκ δ' ἔλετο φρένας.

Reſpexit Alcæus ad Homer. Iliad. Z. 234.

Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης ΦΡΕΝΑΣ ΕΞΕΛΕΤΟ Ζεύς.

ΤΙ Δ' ΑΛΛΟ ΜΕΓΑΡΟΙ; Λείπει τὸ, ἢ ἀπολέσαι σπουδάζεις;] Ariſtoph. Acharn. 758.

Δ. Αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων. Μ. Σαμάν.
Τί δ' ἄλλο; Δ. Μεγαροῖ πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;
Μ. Παρ' ἁμὲ πολυτίματος, ἅπερ τοὶ θεοί.

Ad hunc locum reſpexit Suidas, et ex eo proinde eſt reformandus.

ΤΟΥ. Τοῦτο καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τάττεται, ὥσπερ τὸ τινός. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ·

Ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.

Ἐπὶ ἑτέρας δὲ Δαναΐσιν·

Ἀλλ' ὅπως, ὡς τὸ πρᾶγμα λέξαι βούλομαι
Τουτί. Προσόζειν γάρ κακόν του μοι δοκεῖ.]

Verſus poſterior claudicat. Legendum, Κακοῦ του. Quomodo recte exhibet Photius in Lex. MS.

ΤΟΥΘ' ΑΙΔΗΣ ΔΙΑΚΟΝΕΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ, Η ΕΓΩ ΠΕΙΣΟΜΑΙ.] Hic locus exſtat apud

ΣΤΟΛΙΟΝ. Ἡ ϛολή. Καὶ Στολίς. PARS V.

Ἀκήρατον θλίβων νέκταρ ἀπὸ ϛολίδων.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis in Anacreontem, quod exſtat Anthol. lib. iii. p. 400. ubi male legitur, ἀπὸ ϛαλίκων.

Υ.

ΤΑΣ ΟΦΡΥΣ ΑΝΕΣΠΑΚΩΣ ——

Ὥσπέρ τι δεινὸν ἀγγελῶν ἐπέργελαι.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Acharn. 1068. ubi ita legitur,

Καὶ μὴν ὁδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς
Ὥσπέρ τι δεινὸν ἀγγελῶν ἐπείγεται.

ΤΕΘΟΛΩΜΕΝΟΣ. Ἐπὶ λύπης.

Ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀπεθολοῦθ' ἡ καρδία.]

Scribendum, ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία. Quomodo recte legitur apud Etymologum, et Photium in Lex. inedito, ex quo deſcripſit Suidas. Atque ad hunc locum reſpexiſſe videtur Heſychius: Ἀνεθολοῦτο, ἀνεταράσσετο. Verbum non ſemel uſurpant Procopius et Philoſtratus. Confer etiam Suidam v. Ἀναθολώσει. Cæterum haud aliter locutus eſt Euripides Alceſt. 1067.

—— ΘΟΛΟΙ ΔΕ ΚΑΡΔΙΑΝ, ἐκ δ' ὀμμάτων
Πηγαὶ κατέῤῥώγασι ——

Atque

Ariſtophanis in Plut. 1119. Confer nos ſupra ad v. Ἧτlον. PARS V.

ΤΡΑΓΟΣ. Παρὰ Μεσσηνίοις ὁ ἐριφός. Ἐδέξατο δὲ Ἀριστομένης χρησμὸν, ὡς, ἡνίκα πίῃ ὕδωρ τοῦ Ἔδα ποταμοῦ ὁ τράγος, ἁλώσεται ἡ Ἰρὰ τὸ ὄρος.] Scribendum, τοῦ Νέδα ποταμοῦ. Quomodo recte legitur apud Pauſaniam in Meſſenicis. Quod et recte obſervavit Cl. Kuhnius.

ΤΡΙΓΕΡΩΝ. Τρεῖς γενεὰς βιοὺς.

———— Νέστωρ
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.]

Ad hunc locum nonnulla jampridem ſcripſimus Emend. P. III. p. 265. quæ omnino conſulenda. Dicebatur autem Neſtor τριγέρων et τριγερήνιος. M. Antonin. iv. 50. Τί διαφέρει ὁ τριήμερος τοῦ τριγερηνίου; Quod vocabulum fictum et πεπαιγμένον. Noſti illud Homeri,— Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Hinc feſtive Antoninus, Τριγερήνιος. Dicitur autem τριγέρων de homine ſilicernio, et qui plurimos annos vixerat. Sic Τρικόρυζος, Τρίπορνος, Τριόρχης, atque alia ejuſdem formæ ſexcenta; de quibus nos in Addendis ad Theocritum p. 409. Cum Suida facere videtur Propertius ii. 13.

Nam quo tam dubiæ ſervetur ſpiritus horæ?
Neſtoris eſt viſus POST TRIA SECLA *cinis.*

PARS V.

Qui ſi tam longæ minuiſſet fata ſenectæ
Garrulus Iliacis miles in aggeribus,
Non ille Antilochi vidiſſet corpus humati,
Diceret aut, o mors, cur mihi ſera venis?

Ita ſcribendus iſte locus, præeunte Cl. Marklando ad Statii *Sylvas* p. 173. Atque hac occaſione emendandum Epigramma non illepidum in Anthol. Cephalæ Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 106.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Χρυσέος ἦν γενεὴ κ̀ Χαλκέος, ἀργυρέη τε
Πρόσθεν, πανλοίη δ' ἡ Κυθέρεια τανῦν.
Καὶ χρυσοῦν τίει, κ̀ χαλκέον ἄνδρ' ἐφίλησεν,
Καὶ τοὺς ἀργυρέους οὔποτ' ἀποστρέφεται
Νέστορας ἡ Παφίη. Δοκέω δ' ὅτι κ̀ Δανάη Ζεὺς
Οὐ χρυσὸς, χρυσοῦς δ' ἦλθε φέρων ἑκατόν.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Νέστορας ἀργυρέους. *Senes bene nummatos. Rich old fellows.* Vulgo inepte legitur Νέστωρ.

ΤΡΟΧΙΣΘΕΙΣΑ. Βασανισθεῖσα. Ἀπὸ τοῦ τροχοῦ ὅπερ ἐστὶν ὄργανον βασανιστικὸν, κ̀ διατείνον τὰ σώματα.] Antipho Orat. I. Τῷ γὰρ δημοκοίνῳ ΤΡΟΧΙΣΘΕΙΣΑ παρεδόθη. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΤΡΥΓΟΣ ΓΛΥΚΕΙΑΣ. Τελέστι τοῦ νέου οἴνου. Τρύγα γὰρ κ̀ τὸν νέον οἶνον ἐκάλουν, κ̀ τὴν ὑποστάθμην.] Ariſtoph. Pac. 575.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ἄνδρες, PARS V.
Τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
Τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
Τῆς ΤΡΥΓΟΣ ΤΕ ΤΗΣ ΓΛΥΚΕΙΑΣ.

Huc reſpexit Suidas. Verba autem Scholiaſtæ, quæ exhibet Suidas, ex libris melioribus atque auctioribus, quam qui nunc exſtant, deſcripta ſunt. Quod non ſemel obſervavimus.

ΤΥΝΝΟΥΤΟΝΙ. Δεικτικῶς. Ἀντὶ τοῦ, μικρόν.] Ariſtoph. Equit. 1217.

Ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀπὸ τεμὼν τυννουτονί.

Ubi Schol. Τυννουτονί. Δεικτικῶς συλλαβῶν τοὺς δακτύλους φησί. Φαῦνος, ἀντὶ τοῦ μικρόν. Ad hunc locum ſpectavit Suidas. Confer Schol. ad Ariſtoph. Ran. 139. ubi legitur, συνάγων τοὺς δακτύλους. Quod perinde eſt.

Υ.

ΥΔΩ. Τὸ ᾄδω. Ὕδειν ἔοικε, καὶ Ὑδέομαι ἀντὶ τοῦ ὑμνοῦμαι.

Αἴθρην τε εὔτεκνον ἐπ' ἀγρομένοις ὑδέοιμι.] Scribe ob metrum,

Αἴθρην τὴν εὔτεκνον ——

Eſt autem, opinor, verſus Callimachi in Hecale; quæ mulier hoſpitio excepit Theſeum: de quo Plutarchus in Theſeo. Æthra autem

 mater

co inedito: ἐκδιλέγξε φρένας. Quod ad veram lectionem ducit. Scribendum, PARS V.

Πάμπαν δὲ τυφὼς ἐκ δ' ἕλετο φρένας.

Reſpexit Alcæus ad Homer. Iliad. Z. 234.

Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης ΦΡΕΝΑΣ ΕΞΕΛΕΤΟ Ζεύς.

ΤΙ Δ' ΑΛΛΟ ΜΕΓΑΡΟΙ; Λείπει τὸ, ἢ ἀπολέσαι σκυδάζεις;] Ariſtoph. Acharn. 758.

Δ. Αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων. Μ. Σαμάν.

Τί δ' ἄλλο; Δ. Μεγαροῖ πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;

Μ. Παρ' ἀμὲ πολυτίματος, ἅπερ τοὶ θεοί.

Ad hunc locum reſpexit Suidas, et ex eo proinde eſt reformandus.

ΤΟΥ. Τοῦτο καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τάττεται, ὥσπερ τὸ τινός. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ·

Ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.

Ἐπὶ ἀμφοτέρου δὲ Δαναοῖσιν·

Ἀλλ' ἄπιθ', ὡς τὸ πρᾶγμα λέξαι βούλομαι

Τουτί. Προσόζειν γάρ κἀκ του μοι δοκεῖ.]

Verſus poſterior claudicat. Legendum, Κακοῦ του. Quomodo recte exhibet Photius in Lex. MS.

ΤΟΥΘ' ΑΙΔΗΣ ΔΙΑΚΟΝΕΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ, Η ΕΓΩ ΠΕΙΣΟΜΑΙ.] Hic locus exſtat apud

" log. lib. iii. p. 396. rectius legitur ὑπέκβαλε." *Kuſter*. Epigramma hoc, quod DIONYSII nomen præfert, non uno loco corruptum eſt. Primum ſcribendum κυνῶν γένυς, quod et jampridem monuimus ad Suidam, Emend. P. III. p. 300. Deinde legendum, PARS V.

Ἀλλ' ἀΐδης καὶ γῆρας ΥΠΕΡΒΑΛΕ ——

Euripides apud Polybium lib. xii. p. 929.

Δέδοικα δὲ μὴ
Πρὶν ΥΠΕΡΒΑΛΗι με ΓΗΡΑΣ,
Πρὶν ἂν χαρίεσσαν προσιδεῖν ὥραν,
Καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς,
Φιλοστεφάνους τε κώμους.

Atque ad hunc locum Euripidis non ſine gratia adluſit Epigrammatiſta.*

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ. Οἱ μήπω λογισμοὺς παρεσχηκότες, μηδὲ εὐθύνας τῆς ἀρχῆς, ἧς ἐπιστεύθησαν.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Equit. 259.

ΥΠ' ΗΟΙ. Ὑπὸ τὸν ὄρθρον. Homer. Iliad. Θ. 530.

Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

Ubi Schol. Ὑπὸ τὴν ἕω. Ὑπὸ τὸν ὄρθρον. Ad hunc locum

* Hæc male leguntur apud Stobæum, Serm. clxxii. p. 587. quæ ſanare non potuit Grotius, Floril. p. 209. Iſtud tamen Epigramma, quod reſpexit Suidas, aliter legit Cl. Brunckius, quem vide. Analect. vol. ii. p. 242. et vol. iii. p. 189.

PARS V. locum reſpexit Suidas. Sed utrobique legendum una voce, Ὑπηοῖοι. Homer. Odyſſ. P. 25.

——μή με δαμάσσῃ

Στίβῃ ΥΠΗΟΙΗ——

Apollon. Rhod. iv. 841.

Ὥς κεν ΥΠΗΩΙΟΙ μνησαίατο νόϛον ἑλέσθαι.

ΥΠΟΔΟΧΗΣ. Πλῆθος. Ὑποδοχῆς Διονυσίων. Ἀντὶ τοῦ πλῆθους καὶ πολλῶν Διονυσίων. Ἀριϛοφάνης.] Locus Ariſtophanis, quem reſpexit Suidas, exſtat in Pac. 529.

——Ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων.

Ubi conſulendus Scholiaſtes. Vocem autem ὑποδοχὴν uſurpat Polybius in Excerpt. Legat. p. 1259. Ἀποδεξάμενος δὲ τοὺς ἄνδρας φιλανθρώπως, τὴν μὲν πρώτην ΥΠΟΔΟΧΗΝ αὐτῶν ἐποιήσατο μεγαλομερῶς. Nec non Teles apud Stobæum p. 780. Ὄψον μὴ τὸ τυχὸν, οἶνον ἡδὺν, ΥΠΟΔΟΧΑΣ ΤΑΣ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΣΑΣ. Quæ locutio notanda.*

ΥΠΟΚΑΘΕΣΘΑΙ. Συγχωρῆσαι, ἀφεῖναι. Ὁ δὲ βουληθεὶς μηδὲν ἀλλότριον ὑποκαθέσθαι, μηδὲ δυσμενὲς μηδὲν ἀπολείπειν τῇ βασιλείᾳ.] Hæc ſunt verba

* Athenæus lib. v. 13. p. 210. Ὁ γὰρ τῷ προειρημένῳ Ἀλεξάνδρῳ ὁμώνυμος βασιλεὺς, Δημητρίου δ' υἱὸς, ὡς ἱϛορεῖ Ποσειδώνιος, ΥΠΟΔΟΧΑΣ ποιούμενος καθ' ἡμέραν ΟΧΛΙΚΑΣ χωρὶς τῶν ἀναλισκομένων, συνεβούματα ἑκάϛῳ ἀποφέρειν ἐδίδου τῶν ἑϛιαθέντων ὁλομερῆ κρέα χερσαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων ἀδιαίρετα ἐσκευασμένα, ἅμαξαν πληρῶσαι δυνάμενα.

Polybii

Polybii in Excerptis Valeſii, p. 118. Quod et recte obſervavit Cl. Erneſtus. PARS V.

ΥΠΟΠΕΠΤΗΧΟΤΕΣ. Ὑποκρυπτόμενοι. Μέχρι μέν τινος ὑποπεπτηχότες τοῖς ῥακίοις ἠρέμουν.] Interpres ita vertit: *Aliquandiu quidem ſub laceris pannis præ metu latentes quieverunt.* Fecit quod potuit vir optimus. Sed locus corruptus eſt, atque ita ſcribendus: ὑποπεπτηχότες τοῖς ΘΩΡΑΚΙΟΙΣ ἠρέμουν. Quomodo recte legitur apud Joſephum Bell. Jud. lib. v. p. 342. unde hoc fragmentum deprompſit Suidas. Confer etiam Noſtrum v. Θωράκιον.*

ΥΣΤΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ. Ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους ὕστερος λόγος. Τουτέστιν, ὕστερον αὐτοῖς μαχεσόμεθα. Παρὰ τὸ Ὁμηρικόν.

Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖθις.]

Hæc deſcripſit Suidas ex Schol. ad Ariſtoph. Av. 336. Sed ita ut verba pro more et arbitrio ſuo immutaverit. Quod diligens lector notabit.

ΥΦΕΣΘΑΙ. Ὑποχωρῆσαι. Εἶξαι.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Ran. 1251.

---

* Æſchyl. Septem ad Thebas. v. 32.

—— Εὖθε σὺν παντευχίᾳ,
Πληροῦτε ΘΩΡΑΚΕΙΑ, κἀπὶ σέλμασι
Πύργων στάθητε ——

Φ.

ΦΑΓΕΙΝ. Καὶ φάγεῖε, γενικῇ. Ἔλθεῖε, φάγεῖε τῶν ἐμῶν ἄρτων.] Hic locus legitur in Proverb. ix. 5.

ΦΙΛΕΡΓΟΣ. Φιλόπονος. Οἱ μὲν ὑπὸ ῥᾳθυμίας ϰ̀ τῆς πρὸς τὸ φιλεργεῖν μαλακίας ἀνόηῖοι ϰ̀ ἀμαθεῖς ἐπάνηκον αὐτῷ.] Hæc ſunt verba Joſephi Antiq. Jud. lib. xii. p. 603. Verbum φιλεργεῖν uſurpat Dionyſius Halicarn. in Excerptis Urſini p. 310. Uſurpat et Plutarchus de Educat. p. 13. Nec non Themiſtius Orat. 33. p. 364. Edit. Hard. cujus verba, quæ elegantiſſima ſunt, hic ſubjiciam. Ἀριςόξενος ὁ μȣσικὸς θηλυνομένην ἤδη τὴν μȣσικὴν ἐπειρᾶτο ἀναῤῥωννύναι, αὐτός τε ἀγαπῶν τὰ ἀνδρικώτερα τῶν κρȣμάτων, καὶ τοῖς μαθηταῖς ἐπικελεύων τȣ̃ μαλθακȣ̃ ἀφεμένȣς ΦΙΛΕΡΓΕΙΝ τὸ ἀῤῥενωπὸν ἐν τοῖς μέλεσι.

ΦΙΛΗΤΑΣ. Κῷος, ὑὸς Τηλέφȣ, ὢν ἐπί τε Φιλίππȣ ϰ̀ Ἀλεξάνδρȣ, γραμμαῖικὸς κρίῖικός.] Scribe, γραμμαῖικὸς καὶ κρίῖικός. Aliud eſt *Grammatice*, aliud *Critice*. In utraque autem excelluiſſe videtur Philetas. Suidas: Ἐχαῖαῖος, Ἀϐδηρίτης, ὃς ἐπεκλήθη κρίῖικὸς καὶ γραμμαῖικός. Cæterum de *Phileta* iſto confer quæ ſcripſimus in *Indice* noſtro ad Theocritum. Ubi Heſychii locus, quem

quem perperam adminiſtrarunt operæ, ita reſcribendus eſt. Ὑπ᾽ αὐλῆ, μετ᾽ αὐλῆ. Ὑπαυλίην, παρ᾽ Ἑκαταίῳ Φιλητᾶς. *Dicit Philetas vocem* Ὑπαυλίην *apud Hecatæum exſtare.* Hæc mens Lexicographi eſt. Atque hinc emendandus Photius in Lexico inedito: Τενθεὺς, ὁ Πενθεὺς, παρ᾽ ἑκαταίῳ. Scribe meo periculo, παρ᾽ Ἑκαταίῳ. Idem: Ῥοῖζος, παρ᾽ Ὁμήρῳ θηλυκῶς· PARS V.

Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε ——

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Confer Homer. Odyſſ. I. 315. Recte autem ſupra Ὑπ᾽ αὐλῆ, μετ᾽ αὐλῆ. Reſpexit Heſychius ad Heſiod. Scut. Hercul. 281.

———— νέοι κώμαζον ΥΠ᾽ ΑΥΛΟΥ.

ΦΙΛΟΝ. Οὐδετέρως, Δεῦρο δὲ, φίλον ἐμόν.] Ariſtoph. Eccleſ. 947.

Δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ, φίλον ἐμὸν, δεῦρό μοι,
Πρόσελθε καὶ ξύνευνός μοι
Τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει.

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΦΩΡΙΑ. Λαθραῖα. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Φώρια δ᾽ ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis in Anthol. Cephalæ: quod et pridem ad Suidam monui-

PARS V. monuimus.* Carmen integrum, quod non inelegans eſt, hic ex Cod. MS. emendatum ſubjiciam.

ΠΑΥΛΟΥ.

Κλέψωμεν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τήν τ' ἐρατεινὴν
Καὶ περιδηρίτην Κύπριδος ἐργασίην·
Ἡδὺ λαθεῖν, φυλάκων τε πανάγρεα κάνθον ἀλύξαι.
Φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα.

Vulgo legitur, ἡδὺ λαλεῖν. Sed de *nuptiis furtivis*, quæ ſuaviores et jucundiores ſunt ſcilicet, hic agit Poeta. Quare recte emendavimus. Vocem autem πανάγρεα alibi uſurpat Paulus in Epigrammate: de quo nos in Epiſt. ad Cl. Warton. p. 335.

Adjungam et aliud Pauli Epigramma, elegans ſane et feſtivum, quod ex Anthologia inedita primus publicavit Cl. Ruhnkenius in Epiſt. Crit. I. p. 44.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ῥίψωμεν, χαρίεσσα, τὰ φάρεα, γυμνὰ δὲ γυμνοῖς
Ἐμπελάσῃ γυίοις γυῖα περιπλοκάδην.
Μηδὲν ἔοι τὸ μέταξυ. Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο
Τεῖχος ἐμοὶ δοκέει λεπτὸν ὕφασμα σέθεν.
Στήθεα δ' ἐζεύχθω, τά τε χείλεα, τἄλλα δὲ σιγῇ
Κρυπτέσθω, ἐχθαίρω τὴν ἀθυροστομίην.

---

* Vide nos ſupra P. III. p. 357.

Ubi

Ubi vir doctiſſimus: "Nollem *Semiramidis* "*murum* adjeciſſet de ſuo, qui profecto ridi-"culus eſt et puerilis." Atqui non de ſuo adjecit Paulus, ſed de Syneſio Epiſt. 4. cujus verba ſunt: Ἐπιβέβηται ὅλης πλεῖν ἢ πεντήκοντα, τριτημόριόν που μάλιστα γυναῖκες, αἱ πλεῖστοι νέαι καὶ ἀγαθαὶ τὰς ὄψεις. Ἀλλὰ μὴ φθόνει. Παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετείχιζε, καὶ τοῦτο ἐῤῥωμενέστατον οὐ πάλαι διεῤῥωγότος ἱστίου τεμάχιον σωφρονοῦσιν ἀνθρώποις ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΟ ΣΕΜΙΡΑΜΙΔΟΣ. Qui locus notandus.

ΦΟΙΝΙΚΕΛΙΤΗΣ. Ὁ ἀπατηλός,] Idem φοινικελίτης, φοινικελίστης, et φοινικελίκτης. Quæ vox e ſcena petita eſt. Heſychius: Φοινικελίκτην, ἀπατηλόν.

> Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα
> Κάπηλον ———

Ita ſcribendus iſte locus. Λόγων κάπηλος eſt *Caupo verborum. Qui verba mercede locat.* Quod cauſidicorum eſt. Hinc Horatius,

> *Perfidus hic caupo* ———

Quod minus intellexerunt viri eruditi.* Recte autem Suidas, ὁ ἀπατηλός. Homer. Odyſſ. Ξ. 288.

---

* D. Paulus in Secunda Epiſtola ad Corinth. ii. 17. Οὐ γάρ ἐσμεν, ὡς οἱ πολλοὶ, ΚΑΠΗΛΕΥΟΝΤΕΣ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὡς ἐξ εἰλικρινείας, ἀλλ' ὡς ἐκ Θεοῦ, κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν.

PARS V.

Δὴ τότε φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ΑΠΑΤΗΛΙΑ εἰδώς.

Quo reſpicere videntur Grammatici. Atque hac occaſione corrigendus Heſychii locus, qui viros doctiſſimos penitus eluſit. Φοινικόχλοις, ξανθόχλοις. Emendabat Cl. Hemſterhuſius, Φοινικοχλόοις, ξανθοχλόοις. Ruhnkenius noſter, Φοινικοκόχλοις, ξανθοκόχλοις. Sed uterque lapſus eſt. Scribendum ſine dubio, Φοινικοχαλίνοις, ξανθοχαλίνοις. Homer. Iliad. Δ. 141.

Ὡς δ᾽ ὅτε τίς τ᾽ ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
Μῃονὶς, ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων.

Ubi Schol: Παρήϊον, παραγναθίδιον, τὸ νῦν ΧΑΛΙΝΑΡΙΟΝ καλούμενον. Qui locus notandus.*

ΦΡΙΞ. Ἡ ἄνωθεν καὶ ἐξεπιπολῆς τῶν κυμάτων κίνησις· ἢ ὁ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρὸς, ὅτε ἄνεμος ἄρχεται πνεῖν.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Homer. Iliad. Η. 63.

---

* Philoſtratus in Polemon. ii. p. 532. Αὐτὸς δὲ ἐπὶ ΖΕΥΓΟΥΣ ΑΡΓΥΡΟΧΑΛΙΝΟΥ, Φρυγίου τινὸς ἢ Κελτικοῦ, πορεύοιτο, εὔκλειαν τῇ Σμύρνῃ ἐπραττε. Ita et in Epigrammate in Laida

ΠΟΜΠΗΙΟΣ.

Ἡ τὸ καλὸν καὶ πᾶσιν ἐράσμιον ἀνθήσασα,
Ἡ μόνη Χαρίτων λείρια δρεψαμένη,
Οὐκ ἔτι ΧΡΥΣΟΧΑΛΙΝΟΝ ὁρᾷ ΔΡΟΜΟΝ ἠελίοιο
Λαΐς, ἐκοιμήθη δ᾽ ὕπνον ὀφειλόμενον,
Κώμους, καὶ τὰ νέων ζηλώματα, καὶ τὰ ποθεύντων
Κνίσματα, καὶ μύστην λύχνον ἀπειπαμένη.

Ad quod Epigramma vide Cl. Brunck. Analect. vol. iii. p. 149.

Οἴη

Οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ
'Ορνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς.

Ubi notandum illud, μελάνει. Quo referendus Suidas infra: Φρίξ. Τῶν ὑδάτων ΜΕΛΑΝΙΑ. Cæterum ad hunc locum Homeri manifeſto reſpexit Leonides in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 365.

—— Καὶ μαλακὴν ΦΡΙΚΑ φέροι ΖΕΦΥΡΟΣ.

ΦΡΟΝΤΩΝ ΕΜΙΣΗΝΟΣ. 'Ρήτωρ, γεγονὼς ἐπὶ Σευήρε τε βασιλέως ἐν 'Ρώμῃ — ἔγραψε δὲ συχνὲς λόγες.] Exſtat hujus Frontonis, ut videtur, unum atque alterum Epigramma in Anthologia Cephalæ, quæ, quia ſatis elegantia, et ejuſdem indolis ſunt, hic in gratiam lectoris eruditi adſcribam.

ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

Μέχρι τίνος πολεμεῖς μοι, φίλτατε Κῦρε; τί ποιεῖς;
Τὸν σὸν Καμβύσην ἐκ ἐλεεῖς; λεγέ μοι.
Μὴ γίνε Μῆδος, Σάκας γὰρ ἔσῃ μετὰ μικρὸν,
Καὶ ποιήσεσίν σ' αἱ τρίχες 'Ασυάγην.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. De quo Cl. D'Orvill. ad Charit. p. 615. et doctiſſimus Albert. ad Heſych. v. Σάκας. Recte πολεμεῖς μοι. Xenophon. Inſtit. Cyri. lib. i. Ὦ παῖ, ἔτω τῷ Σάκᾳ ΠΟΛΕΜΕΙΣ; Quo reſpexiſſe videtur Epigrammatiſta.* Deinde recte ſcripſimus, Καὶ

* Demoſthenes Περὶ Παραπρεσϐ. p. 153. Ἐξὸν αὐτῷ μετὰ τῶν μικρὸν ἠδικηκότων ἐξετάζεσθαι, ΤΟΥΤΟΙΣ ΜΕΝ ΠΟΛΕΜΕΙΝ.

ποιή-

PARS V. ποιήσουσίν σε. Quomodo locutus eſt Fronto in altero Epigrammate apud Stratonem, quod hic integrum ſubjiciam.

ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

Τὴν ἀκμὴν ΘΗΣΑΥΡΟΝ ἔχων, κωμῳδὲ, νομίζεις,
Οὐκ εἰδὼς αὐτὴν ΦΑΣΜΑΤΟΣ ὀξυτέρην.
Ποιήσει σ' ὁ χρόνος ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΝ, εἶτα ΓΕΩΡΓΟΝ,
Καὶ τότε μαστεύσεις τὴν ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗΝ.

Alluſit hic Fronto, idque haud illepide, ad nomina quinque fabularum Menandri: de quibus conſulendi Grammatici. Confer etiam nos in Epiſt. Crit. p. 447. ubi Epigramma geminum germanum exhibuimus.* Menandri Φάσμα, ut alios taceam, laudat Athenæus lib. xiv. p. 661. Καὶ Μένανδρος ἐν Φάσματι·

——— Ἐπισημαίνεσθ' ἐὰν
Ἡ σκευασία καθάριος ἢ καὶ ποικίλη.

Ita recte legendum vidit Cl. Bentleius. Sed vim τοῦ, Ἐπισημαίνεσθαι, minus cepit vir doctiſſimus. Ἐπισημαίνεσθαι eſt *applaudere, approbare.*† Suidas: Ἐπισημαίνεσθαι. Ἀντὶ τοῦ, ἐπαινεῖν μὲν, καὶ ἐπιφωνεῖν. Ἰσοκράτης. Locus Iſocratis, quem

* Hoc etiam Frontonis Epigramma in iſto loco citatur. Vide notas.

† Æſchines Περὶ Παραπρεσβ. p. 256. Ἐφ' ἅπασι δ' ἡμῖν ἀνίσταται τελευταῖος Δημοσθένης, καὶ τερατευσάμενος, ὥσπερ εἴωθε, τῷ σχήματι, καὶ τρίψας τὴν κεφαλὴν, ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον, καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους. Athenæus lib. ix. 2. p. 368. Ἐξῆς δὲ τούτων πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ἐπιφερομένων, ἡμεῖς ἐπισημαινόμεθα τὰ μνήμης ἄξια.

respexit

reſpexit Suidas, exſtat in *Panathenaico*: quem et laudat Hermogenes de Form. p. 291. Quare verba Menandri ita interpretanda eſſe cenſeo: *Si omnia apparata ſint probe et curata, plauſum date.* Sunt verba coqui ſcilicet. Confer Cl. Gataker. ad M. Antonin. vi. 20. ubi de hoc verbo agit. PARS V.

ΦΡΩΓΕΙΝ. Φράττειν. Ἀττικῶς.] "Legendum, "Φώγειν, Φρύττειν. Ἀττικῶς. Niſi quis malit: "Φρύγειν, Φρύττειν. Ἀττικῶς." *Ruhnken.* Poſterius placet: nam Φρύγειν Atticorum, Φώγειν vero Bithynorum eſt. Etymologus: Φώζειν σημαίνει τὸ καίειν. Στράττις·

Ἀλλ' εἰ μέλλεις ἀνδρείως φώζειν ὥσπερ μύστακα σαυτόν. Βιθυνοὶ δὲ φώγειν λέγουσι. Ita ſcribendus iſte locus. Confer Etymologum v. Φηγός. Eſt et φώγειν vox Dorum. Epicharmus apud Athenæum lib. ii. p. 56.

Καὶ φασήλους φῶγε θᾶσσον, αἴχ' ὁ Διόνυσος φιλῇ.

Et phaſelos ocyus torre, ſi Baccho grati ſint.

Ita ſcribendus et interpretandus iſte verſiculus, qui Trochaicus eſt: quod miror viros eruditiſſimos non animadvertiſſe.* Cæterum hac occaſione corrigendus Heſychius, quem nuperi Editores cura ſua indignum judicarunt. Φώγειν, Φρύγειν. ΦΩΙΔΕΣ, τὰ ἀπὸ πυρὸς ἐν σώματι γενόμενα

* Poteris etiam legere, αἴχ' ὁ Διόνυσος ΘΕΛΗ. *Si Baccho placet.*

PARS V. ἐκφυσήματα. Ita legendum. Confer Etymolog. v. Φῶς. et Heſychium v. Φλύκταινα.*

X.

ΧΑΛΔΑΙΚΟΙΣ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑΣΙ. *Διαπορουμένῳ γοῦν τῷ Πρόκλῳ περὶ τῶν Ἰσιδώρου μιμήσεων τῶν ὀρνέων καὶ τῶν φωνῶν τῶν ἀπηχημάτων ἐνίας ἐν τοῖς Χαλδαϊκοῖς ἐπιτηδεύμασιν, αὐτὸς ὑπεδείκνυε τὴν ὁδὸν τῆς μιμήσεως.*] Hic locus ex Damaſcio in Vita Iſidori depromptus eſt; ut recte notavit Kuſterus. Voculæ autem ἐν τοῖς ſunt non niſi correctio vocis præcedentis ἐνίας, quæ vox igitur delenda eſt. Idem mendum apud Julian. Epiſt. 35. quod recte Petavio animadverſum.

ΧΑΛΕΠΑΙΝΕΙ. — *Διὰ τὸ πολλάκις ἰδεῖν πρότερον, οὐ χαλεπῶς γνωρίσας τὸν ἄνθρωπον.*] Hæc ſunt verba Polybii. Sed locus non ſuccurrit. Cæterum hoc fragmentum locum tenet non ſuum: pertinet enim ad Χαλεπῶς, non Χαλεπαίνει. Reſtituendus autem, dum hæc agimus, Pauſanias in Eliacis Poſter. cap. 24. *Καὶ εἰσὶν ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, τῆς ἀγορᾶς βωμοὶ πλῆθος οὐ πολλοί. Καταλύονται γὰρ οὐχ ἁπλῶς, ἅτε αὐτοσχεδίως οἰκοδομούμενοι.* Scribendum ſine dubio: *Καταλύονται γὰρ οὐ* ΧΑΛΕΠΩΣ. *Facile enim diſſolvuntur.* Quod ex contextu ſatis manifeſtum eſt. Atque haud incommodum fuerit et al-

* Sed ſupra legendum, opinor, Φώγειν, φρύγειν, φλύειν. Confer Cl. Pierſon. ad Mœrin. p. 382.

terum

terum locum Pauſaniæ, qui Editores plurimum torſit, hic una opera vindicare. Eſt autem in Eliac. Poſter. cap. 12. p. 480. Τίμωνι δὲ τῷ Αἰγύπτε, καθέντι ἐς Ὀλυμπίαν ἵππες, ἀνδρὶ Ἠλείῳ, ἐςὶ τέτῳ Χαλκῦν ἅρμα, ἐπ' αὐτῦ δὲ ἀναβεβηκὸς σθένος νίκης. Ita ſcribendus iſte locus. Σθένος νίκης dicitur, ut σθένος Ὠρίωνος. De quo viri docti ad Homer. Iliad. Σ. 486. Sophocles Trachin. 501.

PARS V.

Μέγα τὶ ΣΘΕΝΟΣ ἁ
Κύπρις ἐκφέρεται ΝΙΚΑΣ ἀεί.

Ubi recte Scholiaſtes: Σθένος δὲ νίκης, περιφραςικῶς τὴν νίκην. Atque ad hunc locum Tragici reſpexit, opinor, Pauſanias. Cæterum ita fere locutus eſt Noſter infra p. 495. Ἐςι δὲ καὶ τῦ Κυρηναίε Κρατισθένες ΧΑΛΚΟΥΝ ΑΡΜΑ. Καὶ ΝΙΚΗ τε ἐπιβέβηκε τῦ ἅρματος. Qui locus geminus germanus eſt.

ΧΑΛΥΔΩΝΙΟΣ ΟΙΝΟΣ.] Scribendum, Χαλυβώνιος. De *vino Chalybonio* conſulendus Cl. Caſaubonus ad Athenæum i. 22. Ejus meminit Plutarchus de Alexand. Virt. p. 342. Ἀλεξάνδρῳ δὲ ἐπίςατο μὲν ἡ ἀρετὴ τὸν βασιλικὸν καὶ θεῖον ἆθλον, ἕ τέλος ἦν, ἐ χρυσὸς ὑπὸ μυρίων καμήλων παρακομιζόμενος, ἐδὲ τρυφαὶ Μηδικαὶ καὶ τραπέζαι καὶ γυναῖκες, ἐδὲ ΧΑΛΥΒΩΝΙΟΣ ΟΙΝΟΣ, ἐδὲ Ὑρκανικοὶ ἰχθύες· ἀλλ' ἐνὶ κόσμῳ κοσμήσαντα πάντας ἀνθρώπες, μιᾶς ὑπηκόες ἡγεμονίας, καὶ μιᾶς ἐθάδας διαίτης καταςῆσαι. Ita ſcribendus iſte locus. Cl. Reiſkius legebat, Βαβυλώνιος οἶνος. Sed noſtra

PARS V: lectio ſine controverſia vera eſt. Notandum autem illud, Ὑρκανικοὶ ἰχθύες. *Piſces ex Hircania*: qui minus noti ſcilicet. Eorum tamen mentio apud Plutarchum infra, p. 1101. Ὡς πρὸς τὰς ΥΡΚΑΝΟΥΣ ΙΧΘΥΣ ἔχομεν, οὔτε χρηστὸν οὐδὲν, οὔτε φαῦλον ἀπ' αὐτῶν προσδοκῶντες. Sed locus proculdubio corruptus eſt atque ita legendus: Ὡς πρὸς τοὺς Ὑρκανοὺς ἢ Σκύθας ἔχομεν. Quod et Xylandro placebat.

ΧΑΣΜΑι. Μετεωροφρονεῖς. Περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχεις.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Equit. 821.

ΧΟΙΔΙΑ. Σταμνία. Κατεσκεύασαν χοΐδια τὸ μέγεθος, λεπτὰ ταῖς κατασκευαῖς διαφερόντως.] Hic locus male interpunctus eſt: quod miror non animadvertiſſe Interpretes. Scribendum omnino: Χοΐδια. Σταμνία κατεσκεύασαν χοΐδια τὸ μέγεθος. *Amphoras confecerunt congiales, arte admodum ſubtili fabricatas.* Σταμνία χοΐδια ſunt *amphoræ*, ſive *vaſa vinaria*, quæ χοᾶ ſive *cotylas octo* continerent. Hinc σαμνία *Thaſia*, *Chia*, et *Mendæa*. Photius in Lexico inedito: Σταμνία, τὰ Θάσια κεράμια. Οἱ δὲ τὰ Χῖα, καὶ τὰ Μενδαῖα. de quibus viri docti ad Mœridem et Pollucem.* Reſtituenda vox iſta Eubulo in

* Hinc eleganter Ariſtophanes in Ran. v. 22.

Ὁ τ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
Αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ ——

Auge

Auge apud Athenæum lib. xiv. p. 622. PARS V.

Παρεγκέκαπται ΣΤΑΜΝΙ' ἐννέ' ἢ δέκα.

Ita ſcribendus iſte verſiculus: quod et recte monuit vir doctiſſimus ad Ammonium. Hinc Καταςαμνίζειν. *Vinum e dolio in dolium diffundere.* Verbum uſurpat Nicoſtratus apud Athenæum. Confer et viros doctos ad Polluc. vii. 162. Καταγγίζειν vocat Dioſcorides. Quod perinde eſt. Cæterum notandum verbum Παρεγκέκαπται, quod haud protritum eſt. Κάπτειν eſt *deglutire*: et nunc de *eſu*, nunc de *potu* dicitur: de quo, ut alios taceam, Cl. Hemſterhuſius ad Ariſtophanis Plutum. Xenarchus ſive Timocles apud Athenæum lib. ix. p. 431.

Μὰ τὸν Διόνυσον σὺ κάπτεις ἴσον ἴσῳ.

Ubi nihil mali ſuſpicatus eſt magnus Animadverſor. Verſus autem turpiſſime claudicat, atque ita ſublevandus eſt:

Μὰ τὸν Διόνυσον, ὃν σὺ κάπτεις ἴσον ἴσῳ.

Quæ elegans emendatio. Atque hic una opera corrigendus Heſychius: Ἐγκάπτει, ἐκπίνει. Vulgo inepte legitur, ἐκπνεῖ. Atque hinc Ἔγκαφος. Suidas: Ἔγκαφος, τὸ ἐλάχιςον. Εὔπολις·

Ubi Schol. Δίον εἰπεῖν, υἱός Διός· υἱός Σταμνίȣ εἶπε παρ' ὑπόνοιαν· ἐπειδὴ ὁ οἶνος ἐν ςαμνίῳ βάλλεται. Ὁ δὲ Διόνυσος εἰς τὸν οἶνον ἀλληγορεῖται. Σταμνία δὲ, καὶ ςάμνȣς, τȣ̀ς ἀμφορεῖς τȣ͂ οἴνȣ φασίν. Ἔπαιξεν ȣ͂ν, ἐπεὶ ὁ κέραμος ἐν ἑαυτῷ βαςάζει τὸν οἶνον καὶ φέρει.

Οὐ γὰρ ΛΕΛΕΙΠΤΑΙ τῶν ἐμῶν οὐδ' ΕΓΚΑΦΟΣ.
Ne mica quidem rerum mearum jam reliqua eſt.

Οὐδ' ἔγκαφος. *Not a mouthful.* Quod de homine dicitur, qui patrimonium ſuum abligurierat. Ita legendus et intelligendus iſte verſiculus, quem perperam accepit vir doctiſſimus ad Ammonium. Huc facit Eubulus apud Athenæum lib. xiv. p. 622.

Ὡς' εἴ τι βούλει ΤΩΝ ΛΕΛΕΙΜΕΝΩΝ φαγεῖν.

Quod imprimis notandum.

ΧΡΕΜΕΤΙΖΕΙΝ——Τὴν ἀρχὴν ὁπόθεν εὑρέθη ὁ μῦθος, καὶ ὅς τις πρῶτος ἐφεῦρεν οὐ μᾶλλον εὕροι τις ἂν, ἢ εἴ τις ἐπιχειρήσειε τὸν πτάραντα ἢ χρεμψάμενον ἀναζητεῖν.] Hæc ſunt verba Juliani Orat. vii. p. 205. ubi male legitur, σπαρέντα ἢ χρεμψάμενον. Sed veram lectionem conſervavit Suidas: quod et recte obſervavit Cl. Wyttenbachius. Quin et viciſſim Suidas ex Juliano corrigendus eſt: τὸν ΠΡΩΤΟΝ πτάραντα ἢ χρεμψάμενον. *Qui primus ſternutarit aut ſcrearit.* Quod et ſenſus loci requirit.

ΧΡΙΣΑΣΘΑΙ. Ἀλείψασθαι. Καὶ ἀποδυσάμενον χρίσασθαι κελεύει ἐλαίῳ. Καὶ αὖθις·

Νέκταρι δ' εἰνάλιαι Νηρηΐδες ἐχρίσαντο,
Καὶ νέκυν ἀκλαίη θῆκαν ὑπὸ σπιλάδι.

Ita

Ita ſcribendus eſt iſte locus, qui in Vulgatis mire disjunctus eſt. Diſtichon autem illud eſt pars Epigrammatis in Homerum, quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 386. Quod diligens lector notabit. PARS V.

ΧΡΥΣΗ ΕΙΚΩΝ. *Ὤμνυον οἱ Ἀθήνησιν ἄρχοντες, ἂν μὴ παρέλθωσιν, ἐφ' οἷς ἂν ἄρχωσιν, χρυσῆν εἰκόνα αὐτῶν ἀναθήσειν ἐν ἄστει, ἐν Πυθοῖ, ἐν Ὀλυμπίᾳ.*] Hunc locum non intellexit Kuſterus. Παρελθεῖν εἰς τὴν ἀρχὴν eſt *ad magiſtratum accedere*, ſive, *inire magiſtratum.* Παρελθεῖν ἐφ' οἷς ἂν ἄρχωσι eſt, *Capeſſere quæ ad officium ſuum pertinerent. Defungi officio ſuo. To diſcharge their truſt.* Quare locus ita vertendus eſt. *Archontes Athenis jurabant ſe*, ſi officio ſuo defuiſſent, *ſtatuam ſuam auream dedicaturos eſſe.* Quod uſquequaque verum eſt. Et notanda locutio, quæ elliptica eſt, et Helleniſmi exquiſitioris. Cæterum hujus moris meminit Plato in Phædro, et Plutarchus in Solone, ut alios taceam, de quibus conſulendus Cl. Corſinus Faſt. Attic. I. p. 23.

Ψ.

ΨΑΘΥΡΟΝ. *Ξηρόν. Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ καῦσις ἐψαθυρώθη.*] Hæc ſunt verba Pſalmographi cii. 3.

terum locum Pauſaniæ, qui Editores plurimum torſit, hic una opera vindicare. Eſt autem in Eliac. Poſter. cap. 12. p. 480. Τίμωνι δὲ τῷ Αἰγύπτυ, καθέντι ἐς Ὀλυμπίαν ἵππυς, ἀνδρὶ Ἠλείῳ, ἐςι τύτῳ Χαλκῦν ἅρμα, ἐπ' αὐτῦ δὲ ἀναβεβηκὸς σθένος νίκης. Ita ſcribendus iſte locus. Σθένος νίκης dicitur, ut σθένος Ὠρίωνος. De quo viri docti ad Homer. Iliad. Σ. 486. Sophocles Trachin. 501.

> Μέγα τὶ ΣΘΕΝΟΣ ἁ
> Κύπρις ἐκφέρεται ΝΙΚΑΣ ἀεί.

Ubi recte Scholiaſtes: Σθένος δὲ νίκης, περιφραςικῶς τὴν νίκην. Atque ad hunc locum Tragici reſpexit, opinor, Pauſanias. Cæterum ita fere locutus eſt Noſter infra p. 495. Ἔςι δὲ καὶ τῦ Κυρηναίυ Κρατισθένυς ΧΑΛΚΟΥΝ ΑΡΜΑ. Καὶ ΝΙΚΗ τε ἐπιβέβηκε τῦ ἅρματος. Qui locus gemi- nus germanus eſt.

ΧΑΛΥΔΩΝΙΟΣ ΟΙΝΟΣ.] Scribendum, Χαλυβώνιος. De *vino Chalybonio* conſulendus Cl. Caſaubonus ad Athenæum i. 22. Ejus meminit Plutarchus de Alexand. Virt. p. 342. Ἀλεξάνδρῳ δὲ ἐπίςατο μὲν ἡ ἀρετὴ τὸν βασιλικὸν καὶ θεῖον ἆθλον, ὃ τέλος ἦν, ὁ χρυσὸς ὑπὸ μυρίων καμήλων παρακομιζόμενος, ὐδὲ τρυφαὶ Μηδικαὶ καὶ τράπεζαι καὶ γυναῖκες, ὐδὲ ΧΑΛΥΒΩΝΙΟΣ ΟΙΝΟΣ, ὐδὲ Ὑρκανικοὶ ἰχθύες· ἀλλ' ἑνὶ κόσμῳ κοσμήσαντα πάντας ἀνθρώπυς, μιᾶς ὑπηκόυς ἡγεμονίας, καὶ μιᾶς ἐθάδας διαίτης καταςῆσαι. Ita ſcribendus iſte locus. Cl. Reiſkius legebat, Βαβυλώνιος οἶνος. Sed noſtra

chium viderat magnus Salmaſius. Quocum facit Etymologus v. Ψηφίδες. Cratinus in Fugitivis apud Athenæum lib. viii. p. 344. Λάμπωνα τ᾽ ἐ βροτῶν ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δείπνε φίλων ἀπείργειν. Quem locum non intellexit Caſaubonus. Φλεγυρὰ ψῆφος eſt *flagrans rumor. The common talk of the town.* Hinc Horatius, *Flagare rumore malo.* Quod ex Græco fonte petitum. Heſych. Φλεγυρὰ, ὑβριςικὴ, λαμπρά. Reſpexit Ariſtophanem in Acharn. 665.

PARS V.

Δεῦρο, Μῦσ᾽, ἐλθὲ ΦΛΕΓΥΡΑ.

Ita ſcribendus iſte locus, præeunte Scholiaſta. Quocum facit noſter Suidas v. φλεγυρά. Eſt et ψῆφος *calculus computatorius.* Τὸν χρημάτων ἀριθμὸν vocat Suidas. Hinc Argentarius in Epigrammate, συμβολικὴ ψῆφος· de quo nos ſupra in v. Λάγυνος. Et ψηφίζειν. *Computare.* Epigramma, neſcio cujus, in Anthol. lib. ii. p. 272.

Πολλὰς μυριάδας ψηφίζει Ἀρτεμίδωρος,
Καὶ μηδὲν δαπανῶν, ζῇ βίον ἡμιόνων,
Πολλάκις αἳ χρυσῦ τιμαλφέα φόρτον ἔχυσαι
Πολλὸν ὑπὲρ νώτυ, χόρτον ἔδυσι μόνον.

Atque hinc neſcio an corrigendus Automedon in Epiſtola noſtra ad Cl. Warton. p. 343.

——————βίον ζώοιτε κορώνης
Ἡμίονοι, ΜΟΥΝΗΝ ἦρα βοσκόμεναι.

ΨΙΘΥ-

PARS V.

ΨΙΘΥΡΙΣΜΟΣ. Ἡ τῶν παρόντων κακολογία παρὰ τῷ Ἀποςόλῳ.] "Malim ἡ τῶν ἀπόντων, "i. e. *abſentium*. Abſentes enim calumnia pe- "tere ſolet." *Kuſter*. Male vir doctiſſimus. Nihil enim opus *ſuſurro* ſive *ſubmiſſa voce* in abſentes. Atque hinc explicandus Paulus in Epiſtola Secunda ad Corinth. xii. 20. Καταλαλιαὶ, ψιθυρισμοί. Hæc *tacita* ſive *tecta*, illa *aperta* calumnia. Quod ſedulo notandum. Atque ad hunc locum Apoſtoli reſpexit Suidas. Confer etiam Paulum ad Romanos i. 30. Cæterum huc facit Pſalmographus xl. 8. Κατ' ἐμῦ ἘΨΙΘΥΡΙΖΟΝ πάντες οἱ ἐχθροί μυ. *All mine enemies* WHISPER *together againſt me*.* Hinc Juvenal. iv. 110.

——— *ſævior illo*

Pompeius tenui jugulos aperire SUSURRO.

Ubi conſulendi Interpretes. Et notandus Græciſmus, *Sævus jugulare*. Sic Græci, δεινὸς λέγειν, δεινὸς φαγεῖν.† Heliodorus Æthiop. lib. viii. p. 397. Δεινὸς δὲ ὁ τῆς δίκης ὀφθαλμὸς

* Plutarchus in libello, Περὶ τῦ ἀκύειν, vol. ii. p. 45. Ὥστε ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκροάσεως, ὐ μόνον βαρύτης ἐπισκυνίυ, κ̀ ἀηδία προσώπυ, —ἀλλὰ κ̀ νεῦμα, κ̀ ΨΙΘΥΡΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΕΤΕΡΟΝ, κ̀ μειδίαμα, χάσμαί τε ὑπνώδεις, κ̀ κατήφειαι, κ̀ πᾶν εἴ τι τύτοις ἔοικεν, ὑπεύθυνόν ἐςι, κ̀ δεῖται πολλῆς εὐλαβείας. Idem infra p. 143. Τότε ὖν δεῖ μάλιςα τὴν νῦν ἔχυσαν ἀποκλείειν τὰ ὦτα, κ̀ φυλάττεσθαι ΤΟΝ ΨΙΘΥΡΙΣΜΟΝ, ἵνα μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ γένηται.

† Ita Demoſthenes Olynth. A. p. 63. Edit. Mounteney; Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι κ̀ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη.

ἐλέγχειν

ἐλέγχειν τὰ ἀμήνυ[illegible]α, καὶ τὰ κρύφια, καὶ ἀθέμιτα φωτίζειν. Ita ſcribendus iſte locus. Atque ad hanc normam emendandus Philoſtratus in Heroicis p. 665. Ξυγχωρεῖ ὁ Ἥρως, ΧΡΗΣΤΟΣ ΩΝ ΞΕΝΙΖΕΙΝ τουτοισὶ τοῖς θάκοις. Vulgo legitur ξενίζων. Atque hinc vindicandus etiam Galenus de Loc. Affect. lib. i. cap. 3. Ἀλλ' οὕτω γε καὶ Ζωΐλος ΕΝΔΟΞΟΣ τὴν Ὁμήρου ΜΑΣΤΙΖΕΙΝ εἰκόνα. Quod perperam ſollicitavit Cl. Olearius ad Philoſtratum. Ita locutus eſt Heſychius: * Τετράδι μὲν φασι Ἡρακλέα γενέσθαι, καὶ πρῶτον ΕΝΔΟΞΟΝ ὄντα ἄλλοις ΤΑΛΑΙΠΩΡΕΙΝ.† Huc ſpectat Horatius: PARS V.

Hunc equis, illum SUPERARE *pugnis*
NOBILEM.

* Apud Heſych. in præcedentibus vulgo male legitur Τετράδι μὲν τ' οἴχου. Scribendum, Τετράδι μὲν τ' ΕΤΕΚΟΥ.

† Notandum illud Τετράδι γενέσθαι. Confer Auctor. Vitæ Ariſtoph. p. 13. Edit. Kuſteri, Photium in Lex. MS. et Suidam v. Τετράδι γέγονας. Addas Heſych, et Suidam v. Ἀρκάδας μιμούμενος.

F I N I S.

Ita ſcribendus eſt iſte locus, qui in Vulgatis mire disjunctus eſt. Diſtichon autem illud eſt pars Epigrammatis in Homerum, quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 386. Quod diligens lector notabit. PARS V.

ΧΡΥΣΗ ΕΙΚΩΝ. Ὤμνυον οἱ Ἀθήνησιν ἄρχοντες, ἂν μὴ παρέλθωσιν, ἐφ' οἷς ἂν ἄρχωσιν, χρυσῆν εἰκόνα αὐτῶν ἀναθήσειν ἐν ἄστει, ἐν Πυθοῖ, ἐν Ὀλυμπίᾳ.] Hunc locum non intellexit Kuſterus. Παρελθεῖν εἰς τὴν ἀρχὴν eſt *ad magiſtratum accedere*, ſive, *inire magiſtratum.* Παρελθεῖν ἐφ' οἷς ἂν ἄρχωσι eſt, *Capeſſere quæ ad officium ſuum pertinerent. Defungi officio ſuo. To diſcharge their truſt.* Quare locus ita vertendus eſt. *Archontes Athenis jurabant ſe*, ſi officio ſuo defuiſſent, *ſtatuam ſuam auream dedicaturos eſſe.* Quod uſquequaque verum eſt. Et notanda locutio, quæ elliptica eſt, et Helleniſmi exquiſitioris. Cæterum hujus moris meminit Plato in Phædro, et Plutarchus in Solone, ut alios taceam, de quibus conſulendus Cl. Corſinus Faſt. Attic. I. p. 23.

Ψ.

ΨΑΘΥΡΟΝ. Ξηρόν. Καὶ τὰ ὀςᾶ μου ὡσεὶ καῦσις ἐψαθυρώθη.] Hæc ſunt verba Pſalmographi cii. 3.

ΨΑΘΥΡΙΑ-

EMENDATIONES

IN

HESYCHIUM.

SCRIPSIT

JO. TOUP, A. M.

ECCLESIÆ CATHEDRALIS EXON.

PRÆBENDARIUS.

chium viderat magnus Salmaſius. Quocum facit Etymologus v. Ψηφίδες. Cratinus in Fugitivis apud Athenæum lib. viii. p. 344.

Λάμπτωνα τῆ ἐ βροτῶν ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δεῖπνε φίλων ἀπείργειν. Quem locum non intellexit Caſaubonus. Φλεγυρὰ ψῆφος eſt *flagrans rumor. The common talk of the town.* Hinc Horatius, *Flagare rumore malo.* Quod ex Græco fonte petitum. Heſych. Φλεγυρὰ, ὑβριστικὴ, λαμπρά. Reſpexit Ariſtophanem in Acharn. 665.

Δεῦρο, Μᾶσ', ἐλθὲ ΦΛΕΓΥΡΑ.

Ita ſcribendus iſte locus, præeunte Scholiaſta. Quocum facit noſter Suidas v. φλεγυρά. Eſt et ψῆφος *calculus computatorius.* Τὸν χρημάτων ἀριθμὸν vocat Suidas. Hinc Argentarius in Epigrammate, συμβολικὴ ψῆφος· de quo nos ſupra in v. Λάγυνος. Et ψηφίζειν. *Computare.* Epigramma, neſcio cujus, in Anthol. lib. ii. p. 272.

Πολλὰς μυριάδας ψηφίζει Ἀρτεμίδωρος,
Καὶ μηδὲν δαπανῶν, ζῇ βίον ἡμιόνων,
Πολλάκις αἳ χρυσᾶ τιμαλφέα φόρτον ἔχεσαι
Πολλὸν ὑπὲρ νώτε, χορτον ἔδεσι μόνον.

Atque hinc neſcio an corrigendus Automedon in Epiſtola noſtra ad Cl. Warton. p. 343.

————βίον ζώοιτε κορώνης
Ἡμίονοι, ΜΟΥΝΗΝ ἠέρα βοσκόμεναι.

ΨΙΘΥ-

PARS V. ΨΙΘΥΡΙΣΜΟΣ. Ἡ τῶν παρόντων κακολογία παρὰ τῷ Ἀποςόλῳ.] "Malim ἡ τῶν ἀπόντων, "i. e. *abſentium.* Abſentes enim calumnia pe-"tere ſolet." *Kuſter.* Male vir doctiſſimus. Nihil enim opus *ſuſurro* ſive *ſubmiſſa voce* in abſentes. Atque hinc explicandus Paulus in Epiſtola Secunda ad Corinth. xii. 20. Καταλαλιαὶ, ψιθυρισμοί. Hæc *tacita* ſive *tecta,* illa *aperta* calumnia. Quod ſedulo notandum. Atque ad hunc locum Apoſtoli reſpexit Suidas. Confer etiam Paulum ad Romanos i. 30. Cæterum huc facit Pſalmographus xl. 8. Κατ' ἐμȣ̃ ΕΨΙΘΥΡΙΖΟΝ πάντες οἱ ἐχθροί μȣ. *All mine enemies* WHISPER *together against me.** Hinc Juvenal. iv. 110.

——— ſævior illo
Pompeius tenui jugulos aperire SUSURRO.

Ubi conſulendi Interpretes. Et notandus Græciſmus, *Sævus jugulare.* Sic Græci, δεινὸς λέγειν, δεινὸς φαγεῖν.† Heliodorus Æthiop. lib. viii. p. 397. Δεινὸς δὲ ὁ τῆς δίκης ὀφθαλμὸς

* Plutarchus in libello, Περὶ τȣ̃ ἀκȣ́ειν, vol. ii. p. 45. Ὥσπερ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκροάσεως, ȣ̓ μόνον βαρύτης ἐπισκυνίȣ, κ̀ ἀηδία προσώπȣ, — ἀλλὰ κ̀ νεῦμα, κ̀ ΨΙΘΥΡΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΕΤΕΡΟΝ, κ̀ μειδίαμα, χάσμαί τε ὑπνώδεις, κ̀ κατήφειαι, κ̀ πᾶν εἴ τι τȣ́τοις ἔοικεν, ὑπεύθυνόν ἐςι, κ̀ δεῖται πολλῆς εὐλαβείας. Idem infra p. 143. Τότε ȣ̃ν δεῖ μάλιςα τὴν νȣ̃ν ἔχȣσαν ἀποκλείειν τὰ ὦτα, κ̀ φυλάττεσθαι ΤΟΝ ΨΙΘΥΡΙΣΜΟΝ, ἵνα μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ γένηται.

† Ita Demoſthenes Olynth. A. p. 63. Edit. Mounteney; Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι κ̀ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη.

ἐλέγχειν

ἐλέγχειν τὰ ἀμήνυτα, καὶ τὰ κρύφια, καὶ ἀθέμιτα φωτίζειν. Ita ſcribendus iſte locus. Atque ad hanc normam emendandus Philoſtratus in Heroicis p. 665. Ξυγχωρεῖ ὁ Ἥρως, ΧΡΗΣΤΟΣ ΩΝ ΞΕΝΙΖΕΙΝ τουτοισὶ τοῖς θάκοις. Vulgo legitur ξενίζων. Atque hinc vindicandus etiam Galenus de Loc. Affect. lib. i. cap. 3. Ἀλλ' οὔτω γε καὶ Ζωΐλος ΕΝΔΟΞΟΣ τὴν Ὁμήρου ΜΑΣΤΙΖΕΙΝ εἰκόνα. Quod perperam ſollicitavit Cl. Olearius ad Philoſtratum. Ita locutus eſt Heſychius: * Τετράδι μέν φασι Ἡρακλέα γενέσθαι, καὶ πρῶτον ΕΝΔΟΞΟΝ ὄντα ἄλλοις ΤΑΛΑΙΠΩΡΕΙΝ.† Huc ſpectat Horatius: PARS V.

> *Hunc equis, illum* SUPERARE *pugnis*
> NOBILEM.

---

* Apud Heſych. in præcedentibus vulgo male legitur Τετράδι μὲν τ' οἴχου. Scribendum, Τετράδι μὲν τ' ΕΤΕΚΟΥ.

† Notandum illud Τετράδι γενέσθαι. Confer Auctor. Vitæ Ariſtoph. p. 13. Edit. Kuſteri, Photium in Lex. MS. et Suidam v. Τετράδι γέγονας. Addas Heſych, et Suidam v. Ἀρκάδας μιμούμενος.

FINIS.

EMENDATIONES

IN

HESYCHIUM.

SCRIPSIT

JO. TOUP, A. M.

ECCLESIÆ CATHEDRALIS EXON.

PRÆBENDARIUS.

PARS V. lectio ſine controverſia vera eſt. Notandum autem illud, Ὑρκανικοὶ ἰχθύες. *Piſces ex Hircania*: qui minus noti ſcilicet. Eorum tamen mentio apud Plutarchum infra, p. 1101. Ὡς πρὸς τοὺς ΥΡΚΑΝΟΥΣ ΙΧΘΥΣ ἔχομεν, οὔτε χρηστὸν οὐδὲν, οὔτε φαῦλον ἀπ᾽ αὐτῶν προσδοκῶντες. Sed locus proculdubio corruptus eſt atque ita legendus: Ὡς πρὸς τοὺς Ὑρκανοὺς ἢ Σκύθας ἔχομεν. Quod et Xylandro placebat.

ΧΑΣΜΑι. Μετεωροφρονεῖς. Περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχεις.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Equit. 821.

ΧΟΙΔΙΑ. Σταμνία. Κατεσκεύασαν χοΐδια τὸ μέγεθος, λεπτὰ ταῖς κατασκευαῖς διαφερόντως.] Hic locus male interpunctus eſt: quod miror non animadvertiſſe Interpretes. Scribendum omnino: Χοΐδια. Σταμνία κατεσκεύασαν χοΐδια τὸ μέγεθος. *Amphoras confecerunt congiales, arte admodum ſubtili fabricatas*. Σταμνία χοΐδια ſunt *amphoræ*, ſive *vaſa vinaria*, quæ χοᾶ ſive *cotylas octo* continerent. Hinc ςαμνία *Thaſia*, *Chia*, et *Mendæa*. Photius in Lexico inedito: Σταμνία, τὰ Θάσια κεράμια. Οἱ δὲ τὰ Χῖα, καὶ τὰ Μενδαῖα. de quibus viri docti ad Mœridem et Pollucem.* Reſtituenda vox iſta Eubulo in

* Hinc eleganter Ariſtophanes in Ran. v. 22.

Ὅ τ᾽ ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
Αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ ——

Auge

Auge apud Athenæum lib. xiv. p. 622. PARS V.

Παρεγκέκαπται ΣΤΑΜΝΙ' ἐννέ' ἢ δέκα.

Ita ſcribendus iſte verſiculus: quod et recte monuit vir doctiſſimus ad Ammonium. Hinc Καταςαμνίζειν. *Vinum e dolio in dolium diffundere.* Verbum uſurpat Nicoſtratus apud Athenæum. Confer et viros doctos ad Polluc. vii. 162. Καταγγίζειν vocat Dioſcorides. Quod perinde eſt. Cæterum notandum verbum Παρεγκέκαπται, quod haud protritum eſt. Κάπτειν eſt *deglutire*: et nunc de *eſu*, nunc de *potu* dicitur: de quo, ut alios taceam, Cl. Hemſterhuſius ad Ariſtophanis Plutum. Xenarchus ſive Timocles apud Athenæum lib. ix. p. 431.

Μὰ τὸν Διόνυσον σὺ κάπτεις ἴσον ἴσῳ.

Ubi nihil mali ſuſpicatus eſt magnus Animadverſor. Verſus autem turpiſſime claudicat, atque ita ſublevandus eſt:

Μὰ τὸν Διόνυσον, ὃν σὺ κάπτεις ἴσον ἴσῳ.

Quæ elegans emendatio. Atque hic una opera corrigendus Heſychius: Ἐγκάπτει, ἐκπίνει. Vulgo inepte legitur, ἐκπνεῖ. Atque hinc Ἔγκαφος. Suidas: Ἔγκαφος, τὸ ἐλάχιςον. Εὔπολις·

Ubi Schol. Δέον εἰπεῖν, υἱός Διός· υἱός Σταμνίε εἶπε παρ' ὑπόνοιαν· ἐπειδὴ ὁ οἶνος ἐν ςαμνίῳ βάλλεται. Ὁ δὲ Διόνυσος εἰς τὸν οἶνον ἀλληγορεῖται. Σταμνία δὲ, καὶ ςάμνες, τὲς ἀμφορεῖς τε οἴνε φασίν, Ἔπαιξεν ἔν, ἐπεὶ ὁ κέραμος ἐν ἑαυτῷ βαςάζει τὸν οἶνον καὶ φέρει.

Aj. 735. Ἀρσενικῶς δὲ ὁ Κύδος ἐπὶ τῆς ὕβρεως. PARS I.
Scholiaſtam ipſum vide. Vide et Arnaud ad Heſych.

ΑΓΕΝΝΗΤΩΝ. Δυσγενῶν.] Reſpexit locum Sophoclis in Trachin. v. 60.

Ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα,
Μῦθοι καλῶς πίπτουσιν ——

Schol. Ἀγεννήτων. Δυσγενῶν.

ΑΙΟΛΗ ΝΥΞ. — Σοφοκλῆς Τραχινίαις.] Reſpexit locum v. 93.

Ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα
Τίκτει ——

Ad quem locum vide Scholiaſtam. Quintus Calaber, lib. viii. 244.

——— Ὑπέστενε δ' ΑΙΟΛΟΣ αἰθὴρ
Ἐσσυμένων ποτὶ δῆριν ——

ΦΡΕΝΟΥΝ. Φρονεῖν. Διδάσκειν. Νουθετεῖν.] Notat verſum Æſchyli Sopingius: cui addetur Sophocles Trachin. v. 51.

Νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
Γνώμαισι δούλαις ——

Ubi Schol. φρενοῦν, νουθετεῖν, εἰς φρόνησιν ἄγειν. Sappho p. 68. Edit. Wolf.

Ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς,
Κεῖνον οὐ σὴς, οὐδὲ κὶς δάπτει,
Βροτέαν φρένα κρατιστὸν φρενῶν.

PARS I.

ΣΤΙΠΤΟΣ.] Sophocles in Philoct. v. 32.

Στειπτή γε φυλλάς ——

Scholiaſtes ad Ariſtophanis Acharn. 179. Στιπτοὶ γέροντες. Ἀντὶ τοῦ, πυκνοί. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἐσθήτων, αἵτινες ὑφανθεῖσαι εἰς πυκνότητα συνάπτονται. Ἢ ἀντὶ τοῦ, στερεοὶ καὶ πεπιλημένοι. Ἀπὸ τοῦ, στείβειν, ὅ ἐστι πατεῖν.

ΚΑΘΑΓΙΖΩ. Συντελέσω καὶ καθιερώσω. Παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται.] Reſpexit locum in Antig. 1197.

Ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν
Ἢ θῆρες ——

Schol. Καθήγνισαν. Μετὰ ἄγους ἐκόμισαν. Forſan, ἐκοίμισαν. Recte Salmaſius, Καθαγνίζω. Sed vide nos infra v. Καθαγίζω.

ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ. Ὅ τις ἂν ἀποτράποιτο. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι.] Reſpexit locum in Oedip. Tyr. v. 1328.

Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν
Ἀπότροπον ἐπιπλόμενον.

Schol. Ἀπότροπον. Ὃ ἄν τις ἀποτρέψαιτο. Confer et Schol. ad Ajacem v. 613.

ΑΡΤΑΝΗ. Ἡ διὰ καλωδίων ἀγχόνη.] Sophocles in Oedip. Tyr. 1275.

Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην ——

Ubi eadem fere Schol.

EN

PARS I.

ΕΝ ΟΠΙ. Φωνῆ. Βοῆ.] Recte corrigunt, ἐνοπῆ. Tryphiod. 10.

Σϐέννυτο θωρήκων ΕΝΟΠΗ——

ΑΝΑΠΤΥΣΤΑ. Φανερά. Ἀνήκοα. Ἀναφανδά.] Hæc perturbata ſunt et mutila: illud enim ἀνήκοα non pertinet ad ἀνάπτυςα. Legendum, Ἀνάπτυςα, ſive Ἀνάπτυκτα. Φανερά. Ἀναφανδά. Et Ἀνάπυςα. Ἀνήκοα. Herodotus lib. vi. 65. p. 351. Edit. Gronov. Ἔδεε δὲ (ὡς ἔοικε) ΑΝΑΠΥΣΤΑ γενόμενα ταῦτα, καταπαῦσαι Δημάρητον τῆς βασιληΐης. Homer. Odyſſ. Λ. 273.

——ἄφαρ δ' ΑΝΑΠΥΣΤΑ Θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι.

Rem exploratam fecerunt. Sic etiam Tryphiodorus v. 104.

——δόλον δ' ΑΝΑΠΥΣΤΟΝ ΕΝΙΣΠΗι.

Ita forſan legendum, pro ἀνάψη.

ΜΑΚΙΣΤΟΣ. Πορρώτατος. Ὄφελος ἔχοντα.] Legendum, opinor, Μάκιςον. Πορρώτατον. Ὄφελος ἔχοντα. Occurrit in hoc ultimo ſenſu apud Sophoclem in Philoct. 845.

Ἀλλ', ὅ,τι δύναιο μάκιςον.

Schol. Μάκιςον. Μέγιςον, εὐσύμϐουλον, σύμφορον.

ΠΑΡΑ ΠΟΔΑ. Εὐθέως. Ἐγγύθεν.] Sophocles Philoct. 833.

Καιρὸς

Καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων,
Πολὺ παρὰ πόδας κράτος ἄρνυται.

Scholiaſtes legit παρὰ πόδα, idque forſan rectius. Παρὰ πόδα, inquit, πλησίον. Confer Lucian. vol. i. p. 610. et nos infra v. Παρὰ πόδα.

ΑΓΥΡΤΗΣ. Ὀχλαγωγός.] Schol. ad Sophoclis Oedip. Tyr. 406. Ἀγύρτην. Πτωχόν, ὀχλαγαγόν Scribe ὀχλαγωγόν ex Heſychio.

ΟΥΧ ΗΚΙΣΤΑ. Οὐ μάλιστα.] Delendum illud οὐ. Infra, Οὐχ ἥκιστα, μάλιστα. Vide et Heſych. in v. Οὐκ ἀπεικιός. Sophocles in Oedip. Tyr. 1059.

Ἦδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

Ubi Schol. Οὐχ ἥκιστα. Ἀντὶ τοῦ, πάνυ. Αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις μίαν συγκατάθεσιν ποιοῦσι. ΜΑΛΙΣΤ' ἂν ταῦτα εἴποι ἡ Ἰοκάστη. Hinc corrigendus Mœris: Οὐχ ἥκιστα, πάνυ μάλιστα, ἀλλάγε ἄλλα. Sed ἀντὶ τοῦ, ἀλλάγε, legendum μάλά γε. Iſtud ἄλλα eſt corruptio ſive prava emendatio τοῦ, μάλα.

ΕΠΙΡΡΟΘΗΤΑ. Ἐπίψογα.] Forſan ἐπίῤῥοθα. Sophocles Antig. 424.

Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
Κακοῖσιν ——

Schol.

Schol. Ἐπιῤῥόθοις, λοιδόροις, ὑβριστικοῖς. Sed recte ἐπιῤῥόθητα. Sophocles Trachin. 267. PARS I.

——πολλὰ μὲν λόγοις
ΕΠΕΡΡΟΘΗΣΕ, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί.

ΑΜΑΙΜΑΚΗΤΟΝ. Ἀκαταμάχητον.] Scribe, ἀμαιμακέτον. Sophocles Oedip. Col. 124. ἀμαιμακέταν κορᾶν. Ubi Schol. ἀκαταμαχήτων. Homer. Odyſſ. Ξ. 311.

Ἶσον ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπρώροιο
Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.

ΚΑΤΕΛΑΣΑΙ. Καταλῆξαι.] Legendum, καταπλῆξαι.

ΚΑΤΕΞΑΝΙΕΙ. Διεσθίει.] Legendum κατιξαίνει. Vide nos infra ad eandem vocem.

ΑΡΟΤΟΥΣ. Ἐνιαυτούς. Σοφοκλῆς Τραχινίαις.] Locus extat v. 68.

Τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου.

Schol. Ἄροτον, τὸν ἐνιαυτόν. Ἅπαξ γὰρ τοῦ ἔτους ἀροτριᾶται ἡ γῆ. Scribe apud Heſych. ἀρότους, non ἀροτοὺς. Vide Arnaud, qui ſcribit ἀρότους.

ΔΙΑΣΕΑ. (ΔΙΑΣΙΑ.) Ἑορτὴ Ἀθήνησι καὶ σκυθρωποὺς ἀπὸ τῆς ἑορτῆς εἶναι ἐπετέλουν, μετά τινος συννότητος θύοντες.] Schol. ad Lucian. vol. i. p. 3. Τὰ διάσια. Ἑορτῆς Ἀθήνησι οὕτω καλουμένης,

ἣν

EMENDATIONUM

IN

HESYCHIUM

PARS PRIMA.

ΙΣΟΔΕΤΗΣ. Ὑπ' ἐνίων ὁ Πλέτων, ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλέτωνος ὑός.] Recte corrigunt, Ἰσοδαίτης. Plutarch. Περὶ τȢ ΕΙ — p. 692. Edit. Steph. Διόνυσον δὲ Ζαγρέα ϗ Νυκτέλιον καὶ ΙΣΟΔΑΙΤΗΝ αὐτὸν ὀνομάζȢσι. PARS I.

ΧΑΣΜΑ ΘΗΡΟΣ. Ὄψις θηρός.] Reſpexit ad Euripid. Herc. Fur. 362.

> Ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας,
> Δεινῷ χάσματι θηρός.

Plutarch. de Iſide p. 96. Καὶ χάσμασι λεοντείοις τὰ τῶν ἱερῶν θυρώματα κοσμȢσιν. Anacreon

> Λέȣσι χάσμ' ὀδόντων.

ΟΡΓΩΣΑΝ. Ἐπιθυμȣσαν.] Ariſtoph. Av. 462.

> Καὶ μὴν ΟΡΓΩ νὴ τὸν Δία ——

Schol. Ἐπιθυμητικῶς ἔχω. Plutarch. de Iſide p. 109. Τὸν δὲ Ἄπιν, εἰκόνα μὲν Ὀσίριδος ἔμψυχον εἶναι, γενέσθαι δὲ ὅταν φῶς ἐρείσῃ γόνιμον ἀπὸ τῆς Σελήνης, ϗ καθάψηται ΒΟΟΣ ΟΡΓΩΣΗΣ. Porphyrius de Abſtin. iii. 5. p. 107. Καὶ ὁ βȣκόλος οἶδεν νῦν μὲν, ὅτι ἡ βȢς πεινῆ, ἢ διψῆ, ἢ κέκμηκεν, ἢ ΟΡΓΑι, ἢ τὸν μόσχον ζητεῖ.

ΕΩΛΟΝ. Χθιζὸν, ἐχθεσινὸν ὄν.] Legendum χθεσινόν. Heſych. Χθιζοὶ, χθεσινοί. Schol. ad Lucian. vol. i. p. 25. Edit. Grævii: Ἑώλȣ· τινός. Χθεσινȣ̃.

ΠΡΟ-

PARS I. Idem v. 1730.

——ὅτ' ΑΠΟΛΛΩΝΑ θυηλαῖς
ΑΙΓΛΗΤΗΝ 'Ανάφης τιμήορον ἱλάσκονται.

ΑΡΙΗΚΟΣ. Πολυήκοος.] Recte Salmaſ. 'Αριήκοος. Schol. ad Apoll. Rhod. iv. 1707. 'Αριήκοος. Λίαν ἐπήκοος.

ΕΣΠΕΡΟΣ. 'Ο ἀςὴρ ἕσπερος ὃς κάλλιςος.] Scribe, ὁ ἀςήρ. Ἕσπερὸς ὃς κάλλιςος — Homer. Iliad. X. 318. Verſiculus ſatis notus,

Ἕσπερος ὃς κάλλιςος ἐν ὐρανῷ ἵςαται ἀςήρ.

Vide et Iliad. B. 850.

ΜΥΙΩΝΕΣ. Μύεν.] Legendum, μύες. Heſych. Μύες, αἱ συνεςραμμέναι σάρκες. Ubi Guy. Μῦες. Apoll. Rhod. iv. 1520.

——αὐτὰρ ὁ μέσσην
Κερκίδα καὶ μυῶνα πέριξ ὀδύνησιν ἑλιχθεὶς,
Σάρκα δακὼν ἐχάραξεν——

ΔΙΚΡΑ. Ὄψις, ἡ διπλῆ.] Legendum fortaſſe, Δικραίρα ὄψις, ἡ διπλῆ. Apoll. Rhod. iv. 1613.

Αὐτὰρ ὑπαὶ λαγόνων δικραίρα οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
Κήτεος ἀλκαίη μηκύνετο——

Ubi Schol. Διπλῆ. Τοιαύτη γὰρ ἡ τῦ τρίτωνος ὐρὰ διῃρημένη εἰς δύο.

ΔΟΜΕ-

ΔΟΜΕΟΥΣ. Οἰκόπεδα.] Recte corrigunt, Δομαίους. Apoll. Rhod. i. 737. PARS I.

——οἵγε νέον βάλλοντο ΔΟΜΑΙΟΥΣ
Ἱέμενοι ——

ΑΝΑΘΑΡΑΓΗΣΑΙ. Ἀναψοφῆσαι, ἀναπηδῆσαι.] Forte ſcribendum: Ἀναραβῆσαι, ἀναψοφῆσαι. Sed melius, Ἀναβραταγῆσαι. Heſych. Ἐβρατάγησεν, ἐψόφησεν. Lego: Ἀναραθαγῆσαι. Heſych. Ῥάθαγος — ψόφος.

ΚΟΛΑΖΕΙΝ. Περαίνειν.] Recte Petavius, παραινεῖν. Confer fragmentum Hyperidis Ἐπιταφίου apud Stobæum p. 618. Schol. ad Sophoclis Aj. 1128. Κόλαζε, ἤγουν δίδασκε. Κολάζειν τὸ παιδεύειν, ἀφ' οὗ κεκολασμένα ἤθη, τὰ πεπαιδευμένα· καὶ ἀκόλαστα, τὰ ἀπαίδευτα. Vide et Sophoclis Ajac. 1180. et Schol. ad Apoll. Rhod. i. 739.

ΚΕΡΑΜΟΣ. Πίθος καὶ πᾶν ὄστρακον καὶ δεσμωτήριον καὶ ὀχύρωμα καὶ πόλις Καρίας, ἤδη δὲ ἐπὶ χρώματος.] Guy. χώματος. Heinſ. δώματος. Nihil autem mutandum. Schol. Apoll. Rhod. iv. 1348. Οὐ γὰρ μόνα τὰ στέρνα μέλανα ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ σῶμα, ὅθεν καὶ τὸ Κεράμιον στέρφος λέγεται. Ubi vides στέρφος a colore κεράμιον dici.

ΣΤΥΠΗ. Ὁ στύπος, ἡ στελέχη.] Apoll. Rhod. iv. 1401.

Μήλειον βέβλητο ποτὶ στύπος ——

Vide nos infra P. I. v. Στυπογλύφος. Forſan ΤΟ ςύπος. Nicander Theriac. v. 951.

Καὶ τὰ μὲν ἐν ςύπεϊ ——

ΑΝΑΥΔΕΑ. Ἄῤῥητα. Ἄφωνα.] Forte ab ἀναυδής. Vel legendum ἄναυδα. Vide Sophoclem in Aj. 966. ubi Schol. ἄῤῥητον. Vel legendum ἀναύδητα. Sophocles Aj. 727.

Πάνθ᾽ ὁ μέγας χρόνος μαραίνει
Τέ, ϗ φλέγει· ϗ οὐδὲν ΑΝΑΥΔΗΤΟΝ ——

Schol. Ἀναύδητον. Ἀπόῤῥητον, ἀνέλπιςον, ἄλεκτον. Lucian. de Domo p. 451. Ὥσπερ τὶς ἄναυδος. Euripides Alceſt. 171.

Ἄκλαυςος, ἀςένακτος ——

Sed apud Sophoclem ἀντὶ τοῦ, φλέγει, forſan legendum φθίνει. Ita Euripides in Alceſt. 201.

—— ΦΘΙΝΕΙ γὰρ ϗ ΜΑΡΑΙΝΕΤΑΙ νόσῳ.

ΑΝΑΣΦΟΔΗΞΑΙ. Ἀναπηδῆσαι, ἐξελάσαι.] Legendum, Ἀνασφαδάξαι, ἀναπηδῆσαι, ἐξάλλεσθαι vel ἐξήλασθαι.

ΕΠΙΒΟΛΙΣ. Μέρος τοῦ ἥπατος.] Legendum, literarum ordine poſtulante, Ἐπιλοβίς. Heſych. Λόβιον — τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος.

ΚΥΔΟΣ. Δόξα, ἀρετὴ, νίκη, τιμὴ, ἀριςεία, λοιδορία, κακολογία.] Erudite. Schol. ad Sophoclis

Aj.

Aj. 735. Ἀρσενικῶς δὲ ὁ Κύδος ἐπὶ τῆς ὕβρεως. Scholiaſtam ipſum vide. Vide et Arnaud ad Heſych. PARS I.

ΑΓΕΝΝΗΤΩΝ. Δυσγενῶν.] Reſpexit locum Sophoclis in Trachin. v. 60.

> Ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα,
> Μῦθοι καλῶς πίπτουσιν ——

Schol. Ἀγεννήτων. Δυσγενῶν.

ΑΙΟΛΗ ΝΥΞ. — Σοφοκλῆς Τραχινίαις.] Reſpexit locum v. 93.

> Ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα
> Τίκτει ——

Ad quem locum vide Scholiaſtam. Quintus Calaber, lib. viii. 244.

> ——— Ὑπέστενε δ' ΑΙΟΛΟΣ αἰθὴρ
> Ἐσσυμένων ποτὶ δῆριν ——

ΦΡΕΝΟΥΝ. Φρονεῖν. Διδάσκειν. Νουθετεῖν.] Notat verſum Æſchyli Sopingius: cui addetur Sophocles Trachin. v. 51.

> Νῦν δ' εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέροις φρενοῦν
> Γνώμαισι δούλαις ——

Ubi Schol. Φρενοῦν, νουθετεῖν, εἰς φρόνησιν ἄγειν. Sappho p. 68. Edit. Wolf.

> Ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς,
> Κεῖνον οὐ σὴς, οὐδὲ κὶς δάπτει,
> Βροτέαν φρένα κρατιστὸν φρενῶν.

PARS I.

ΣΤΙΠΤΟΣ.] Sophocles in Philoct. v. 32.

Στειπτή γε φυλλάς——

Scholiaſtes ad Ariſtophanis Acharn. 179. Στιπτοὶ γέροντες. Ἀντὶ τȣ͂, πυκνοί. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἐσθήτων, αἵτινες ὑφανθεῖσαι εἰς πυκνότητα συνάπτονται. Ἢ ἀντὶ τȣ͂, στερεοὶ καὶ πεπιλημένοι. Ἀπὸ τȣ͂, στείβειν, ὅ ἐστι πατεῖν.

ΚΑΘΑΓΙΖΩ. Συντελέσω καὶ καθιερώσω. Παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων ἐπὶ τȣ͂ μιαίνειν τέτακται.] Reſpexit locum in Antig. 1197.

Ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν
Ἢ θῆρες——

Schol. Καθήγνισαν. Μετὰ ἄγȣς ἐκόμισαν. Forſan, ἐκοίμισαν. Recte Salmaſius, Καθαγνίζω. Sed vide nos infra v. Καθαγίζω.

ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ. Ὅ τις ἂν ἀποτρέποιτο. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι.] Reſpexit locum in Oedip. Tyr. v. 1328.

Ἰὼ σκότȣ νέφος ἐμὸν
Ἀπότροπον ἐπιπλόμενον.

Schol. Ἀπότροπον. Ὅ ἄν τις ἀποτρέψαιτο. Confer et Schol. ad Ajacem v. 613.

ΑΡΤΑΝΗ. Ἡ διὰ καλωδίων ἀγχόνη.] Sophocles in Oedip. Tyr. 1275.

Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην——

Ubi eadem fere Schol.

ΕΝ ΟΠΙ. Φωνῆ. Βοῆ.] Recte corrigunt, ἐνιπῆ. Tryphiod. 10.

Σβέννυτο θωρήκων ΕΝΟΠΗ——

ΑΝΑΠΤΥΣΤΑ. Φανερά. Ἀνήκοα. Ἀναφανδά.] Hæc perturbata ſunt et mutila: illud enim ἀνήκοα non pertinet ad ἀνάπτυςα. Legendum, Ἀνάπτυςα, ſive Ἀνάπτυκ]α. Φανερά. Ἀναφανδά. Et Ἀνάπτυςα. Ἀνήκοα. Herodotus lib. vi. 65. p. 351. Edit. Gronov. Ἔδεε δὲ (ὡς ἔοικε) ΑΝΑΠΤΥΣΤΑ γενόμενα ταῦτα, καλαπαῦσαι Δημάρητον τῆς βασιληΐης. Homer. Odyſſ. Λ. 273.

——ἄφαρ δ' ΑΝΑΠΤΥΣΤΑ Θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι.

Rem exploratam fecerunt. Sic etiam Tryphiodorus v. 104.

——δόλον δ' ΑΝΑΠΤΥΣΤΟΝ ΕΝΙΣΠΗι.

Ita forſan legendum, pro ἀνάψῃ.

ΜΑΚΙΣΤΟΣ. Πορρώτατος. Ὄφελος ἔχοντα.] Legendum, opinor, Μάκιςον. Πορρώτατον. Ὄφελος ἔχοντα. Occurrit in hoc ultimo ſenſu apud Sophoclem in Philoct. 845.

Ἀλλ', ὅ,τι δύναιο μάκιςον.

Schol. Μάκιςον. Μέγιςον, εὐσύμβολον, σύμφορον.

ΠΑΡΑ ΠΟΔΑ. Εὐθέως. Ἐγγύθεν.] Sophocles Philoct. 833.

Καιρὸς

PARS I.

Καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων,
Πολὺ παρὰ πόδας κράτος ἄρνυται.

Scholiaſtes legit παρὰ πόδα, idque forſan rectius. Παρὰ πόδα, inquit, πλησιόν. Confer Lucian. vol. i. p. 610. et nos infra v. Παρὰ πόδα.

ΑΓΥΡΤΗΣ. Ὀχλαγωγός.] Schol. ad Sophoclis Oedip. Tyr. 406. Ἀγύρτην. Πτωχόν, ὀχλαγαγόν Scribe ὀχλαγωγόν ex Heſychio.

ΟΥΧ ΗΚΙΣΤΑ. Οὐ μάλιστα.] Delendum illud ὐ. Infra, Οὐχ ἥκιστα, μάλιστα. Vide et Heſych. in v. Οὐκ ἀπεικιός. Sophocles in Oedip. Tyr. 1059.

Ἦδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

Ubi Schol. Οὐχ ἥκιστα. Ἀντὶ τοῦ, πάνυ. Αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις μίαν συγκατάθεσιν ποιοῦσι. ΜΑΛΙΣΤ' ἂν ταῦτα εἴποι ἡ Ἰοκάστη. Hinc corrigendus Mœris: Οὐχ ἥκιστα, πάνυ μάλιστα, ἀλλάγε ἄλλα. Sed ἀντὶ τοῦ, ἀλλάγε, legendum μάλά γε. Iſtud ἄλλα eſt corruptio ſive prava emendatio τοῦ, μάλα.

ΕΠΙΡΡΟΘΗΤΑ. Ἐπίψογα.] Forſan ἐπίῤῥοθα. Sophocles Antig. 424.

Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
Κακοῖσιν ——

Schol.

Schol. Ἐπιῤῥόθοις, λοιδόροις, ὑβριστικοῖς. Sed recte ἐπιῤῥόθητα. Sophocles Trachin. 267. PARS I.

——πολλὰ μὲν λόγοις
ἘΠΕΡΡΟΘΗΣΕ, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί.

ΑΜΑΙΜΑΚΗΤΟΝ. Ἀκαταμάχητον.] Scribe, ἀμαιμακέτον. Sophocles Oedip. Col. 124. ἀμαιμακέταν κορᾶν. Ubi Schol. ἀκαταμαχήτων. Homer. Odyſſ. Ξ. 311.

Ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπρώροιο
Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.

ΚΑΤΕΛΑΣΑΙ. Καταπῆξαι.] Legendum, καταπλῆξαι.

ΚΑΤΕΞΑΝΙΕΙ. Διεσθίει.] Legendum κατεξαίνει. Vide nos infra ad eandem vocem.

ΑΡΟΤΟΥΣ. Ἐνιαυτοῦς. Σοφοκλῆς Τραχινίαις.] Locus extat v. 68.

Τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου.

Schol. Ἄροτον, τὸν ἐνιαυτόν. Ἅπαξ γὰρ τοῦ ἔτους ἀροτριᾶται ἡ γῆ. Scribe apud Heſych. ἀρότους, non ἀροτοῦς. Vide Arnaud, qui ſcribit ἀρότους.

ΔΙΑΣΕΑ. (ΔΙΑΣΙΑ.) Ἑορτὴ Ἀθήνησι καὶ σκυθρωποὺς ἀπὸ τῆς ἑορτῆς εἶναι ἐπετέλουν, μετὰ τινὸς στυγνότητος θύοντες.] Schol. ad Lucian. vol. i. p. 3. Τὰ διάσια, Ἑορτῆς Ἀθήνησι οὕτω καλουμένης,

PARS I. ἣν εἰώθεισαν μετὰ συγνώτηλος (lege συγνότηλος) ἐπιτελεῖν, θύοντες Διΐ τῷ Μειλιχίῳ· ἔοικε δὲ κ τοὔνομα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι. Forſan ἀπὸ τοῦ Δία αἰνεῖν.

ΑΠΟ ΤΡΟΠΟΥ. Ἔξω τοῦ τρόπου.] Confer Plutarchum de Iſide et Oſiride p. 66. et p. 133. Edit. Squire. Ita etiam Noſter: Οὐδὲν ἀπὸ τρόπου. Ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπεικός.

ΠΑΡΩΟΣ. Εἶδος τι πυῤῥοῦ χρώματος ἵππου.] Forſan legendum, πάρωχρος. Vox occurrit apud Plutarchum de Iſid. et Oſir. p. 82. Διὸ καὶ πυῤῥόχρων γεγονέναι τῷ σώματι καὶ πάρωχρον νομίζοντες. Vide tamen Noſtrum, v. Παρωάς.

ΣΤΕΛΕΟΝ. Οὐδετέρως τὸ τοῦ πελέκυος ξύλον.] Στελεὴν vocat Apoll. Rhod. iv. 957.

Ὀρθὸς ἐπὶ στελεῇ τυπίδος ——

Schol. Στελεῇ. Τῇ λαβῇ. Vide Heſych. Στειλειή, μακέλλη. Confer nos infra, P. I. v. Στελεόν.

ΑΔΟΥΣΙΟΝ. Ἐραστόν. Σύμφωνον.] Reſtituenda hæc vox Plutarcho de Iſide p. 73. Καὶ γὰρ Πλάτων τὸν Ἅδην, ὡς αἰδοῦς υἱὸν (lege ἀδούσιον) τοῖς παρ᾽ αὐτῷ γενομένοις κ προσηνῆ θεὸν, ὠνομάσθαι φησίν.

ΓΑΥΛΟΙ. Τὰ ποιμενικὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα.] Theocrit. v. 58.

Στασῶ

Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος. PARS I.

Eſt vox Solenſium. Schol. ad Lucian. vol. i. p. 29. Edit. Grævii: Κάδον. Μέτρον οἰνηρόν. ΓΑΥΛΟΣ ΥΠΟ ΣΟΛΕΩΝ. Κεράμιον ὑπὸ Ἰώνων. Vide et Apoll. Rhod. iii. 757.

ΑΝΑΒΡΟΖΕΙΝ. Ἀναῤῥοφῆσαι.] Recte corrigunt, Ἀναβρόξειν. Apoll. Rhod. iv. 826.

—— μὴ πάντας ΑΝΑΒΡΟΞΑΣΑ φέρησιν.

ΕΦΕΣΙΣ. Ἔκκλησις.] Ita recte. Schol. ad Lucian. vol. i. p. 7. Ἔφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλητον. Forſan ἔκκλησιν. Sed vide Heſych. v. Ἔκκλητοι. Confer nos infra P. I. v. Ἐφέσιον.

ΜΕΓΑΡΑ. Οἱ μὲν, τὰς καταγείους οἰκήσεις, καὶ βάραθρα, οἰκία, καὶ θεῶν οἴκημα.] Legendum οἰκήματα. Vide nos infra P. III. v. Ἀνάκτορον. Hinc corrigendus Plutarchus de Iſide p. 161. Edit. Squire: Καὶ Βοιωτοὶ τὰ τῆς Ἀχαιᾶς μέγαρα κινοῦσιν. Lege μέγαρα ΟΙΚΟΥΣΙΝ. Simile mendum extat apud Æſchinem Dialog. de Morte p. 112. Edit. Cler. Ὑπόγειον κίνησιν. Legendum, οἴκησιν. Vide et p. 49. ejuſdem Dial. Corrigendus etiam Porphyr. de Abſtin. lib. iv. 9. p. 155. Edit. Cantab. Ἔτι δὲ ἐκ περιττῆς σοφίας κατέλαβον ἱέρακα—— μετὰ τὸν βίον ἰσχὺν ἔχειν μαντικὴν, καὶ εἶναι λογικώτατον ἀπολυθέντα τοῦ σώματος·

καὶ

PARS I. ϗ προγνωςικώπαλον, τελεῖν τε ἀγάλμαλα ϗ ναὺς OIKEIN. Ita ſcribendum, non κινεῖν. Lege ſupra ἀντὶ τῦ, κάλωγίυς, apud Heſych. κάλαγαίυς. Ita Herodotus lib. iv. 95. p. 252. Edit. Gronov. Ἐν τύτῳ κάλάγαιον οἴκημα ἐποιέετο. Vel potius legendum κάλαγέυς. Verbum uſurpat Plato apud Porphyr. de Antr. Nymph. p. 255. Παρά τε Πλάτωνι ἐν τῷ ἑϐδόμῳ τῆς πολιλείας λέγεται· Ἴδε γὰρ ἀνθρώπυς οἷον ἐν κάλαγείῳ ἄνlρῳ κοὴ οἰκήσει σπηλαιώδει, ἀναπεπlαμένην πρὸς τὸ Φῶς τὴν εἴσοδον ἐχύση μακρὰν, παρ' ἅπαν τὸ σπήλαιον. Item Pollux lib. ix. v. p. 1011. Μέρη δὲ πόλεων, ϗ κάλάγειοι οἰκήσεις, ϗ σειροὶ, ϗ Φρέαlα.

ΔΙΑΜΩΜΕΝΟΙ. Διΐςανlες.] Plutarch. de Iſide p. 163. Διαμώμενοι ταῖς χερσὶ τὴν γῆν. *Scindentes. Dividentes.*

ΗΛΙΓΝΥΣ. Ὁ καπνός.] Legendum Ἡ λιγνύς. Ὁ καπνός.

ΤΑΥΡΟΦΑΓΟΣ. Ὁ Διόνυσος.] Forſan Ταυρόμορφος. Plutarch. de Iſide p. 87. Διὸ ϗ Ταυρόμορφον Διόνυσον ποιῦσιν ἀγάλμαlα πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων. Lege cum Bentleio ἀγαλμάlαποιοί, vel rectius, ἀγαλμάlοποιοί, ut θαυμάlοποιοί. Porphyrius de Abſtin. lib. ii. 49. p. 90. Οὕτως ὁ τῦ ἐπὶ πᾶσιν θεῦ ἱερεὺς, ἔμπειρος τῆς αὐτῦ ἀγαλματοποιΐας.

ΙΣΟΔΕ-

Ὀλκῷ δουρατέῳ ῥοδίοις ϛορέσαντο τάπητας.

Vulgo ἀμέλγομεναι. Utitur et Sappho p. 80.

ΑΛΗΜΩΤΩΝ. Ἀφυλάκτων.] Legendum Ἀλημόνων. Tryphiodorus v. 342.

Κύκλον ἐποχμεύουσιν ΑΛΗΜΟΝΕΣ ΟΡΧΗΘΜΟΙΟ.

Reddunt, *Ignari choreæ*. Sed rectius ΑΛΗΜΟΝΟΣ cum viris doctis. *Erraticæ ſaltationis*. Ideo recte Heſych. Ἀφυλάκτων. *Errabundi. Incuſtoditi.* Homer. Odyſſ. P. 376.

ΑΗΣΥΡΟΝ. Κοῦφον ἐλαφρόν.] Tryphiodor. v. 348.

Ἔδραμεν ἠύτε πόρτις ἀήσυρος, ἤ τε τυπεῖσα.

Maximus apud Fabricium, Bib. Græc. vol. viii. p. 438. v. 424.

—— ἀήσυρα γυῖα φέρων ἐπὶ λήϊον αὖον.

Confer Apoll. Rhod. lib. ii. 1103. Vide D'Arnaud ad Heſych. Æſchylus in Prometh. v. 451.

Κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥς τ' ἀήσυροι
Μύρμηκες ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.

Ita legendum cum Scholiaſta. Male ἀείσυροι.

ΝΑΙΕΣΘΑΙ. Πορεύεσθαι.] Recte Tryphiodor. v. 350.

Ἡ δ' ἔτ' εἰς ἀγέλην πολιναίεσθαι ——

Quem locum fruſtra ſollicitant viri doctiſſimi.

ΕΝΣΤΑΤΗΣ. Ἐχὸς ἐνισάμενος, καὶ μὴ ἀναχωρῶν.]

PARS I.

ΓΛΗΝΕΑ. Οἱ δὲ ποικίλ' ἄτλα.] Legendum, Γλήνεα, ὀφθαλμοὶ, οἱ δὲ ποικίλματα. Ὀφθαλμοί legit ex ſuperiori loco Guyet. Apoll. Rhod. iv. 429.

Ἡ δ' ἔπορ' Αἰσονίδῃ πολέσιν μετὰ καὶ τὸ φέρεσθαι
ΓΛΗΝΕΣΙΝ εὐεργὲς ξυνήιον ——

Ubi Schol. Γλήνεσι. Ποικίλμασιν. Legendum quoque ξεινήιον.

ΑΚΡΟΧΑΛΙΞ. Ἀκροθώραξ, ἡμιμέθυσος.] Legendum, ἡ μέθυσος, vel forſan, ἡ ἄκρως μέθυσις. Apoll. Rhod. iv. 433.

Ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι ——

Schol. Ἀκροχάλιξ. Ἄκρως μεθύων ἀκράτῳ ἢ νέκταρι.

ΑΠΡΙΞ. Προσπεφυκότως. Ἰσχυρῶς. Σφοδρῶς. Ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι. Καὶ τὴν σύγχυσιν.] Legendum, πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν. Schol. ad Sophoclis Ajac. 311. Ἀπρὶξ, ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, προσπεφυκότως, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΦΥΣΙΝ. Schol. Theocrit. xv. 68. Ἀπρὶξ. Ἀντὶ τοῦ, ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διαπρῆσαι (lege διαπρίσαι) τὴν συμφυΐαν. Hinc corrigendus eſt Suidas v. Προσπεφυκότος, qui tamen ad v. Ἀπρὶξ veram lectionem habet. Hæc vox reſtituenda eſt Themiſtio, Orat. xv. p. 357. Edit. Petavii: Ἀλλ' ὅτι σημεῖον αὐτῷ ποιοῦμαι τοῦ μὴ εἰκῆ λέγειν

λέγων ἃ λέγω, μηδὲ ἄλλως ᾄδειν, καὶ προσᾴδειν ὑμῖν, ἀλλ' ΑΠΡΙΞ ἄχρι τοῦ βάθους καὶ τῆς καρδίας. Vulgo male ἅπαξ. Harduinus tamen legit, ἀλλ' ἄπτεαξ ἄχρι τοῦ βάθους καὶ τῆς καρδίας. Quem vide p.315. Sed nobis noſtra emendatio unice placet. PARS I.

ΛΗΝΑΙΑ. Τὰ ἔρια.] Recte Guyet. Ληνέα. Apoll. Rhod. iv. 173.

Μαρμαρυγῇ ληνέων φλογὶ εἴκελον ἶζεν ἔρευθος.

Infra, Λίναια. Ἔρια. Corrige, Ληνέα.

ΟΙΟΖΩΟΝ. Μονόςολον] Recte Salmaſ. οἰόζωνον. Sophocles in Oedip. Tyr. v. 856.

Εἰ δ' ἄνδρ' ἂν ΟΙΟΖΩΝΟΝ αὐδήσει ——

Schol. Οἰόζωνον. Μονόζωνον. Μόνον.

ΝΗΙΘΗι. (Lege Νηῒθ, ἡ) Ἀθηνᾶ παρ' Αἰγυπτίοις.

ΝΗΙΣΤΗΝ. Στρατὸν τὸν ἐν ταῖς ναῦσι.] Recte viri docti, Νήϊτην. Apoll. Rhod. iv. 239.

——— Οὐ δέ κε φαίης
Τόσσον νήϊτην ςόλον ἔμμεναι ——

ΕΥΡΙΝΟΣ. Εὔμνους.] Recte Palmer. εὔπνους. Schol. ad Apoll. Rhod. iii. 1298. Εὐῤῥίνοις. Εὐπνόοις. Sophocles Ajac. v. 8.

——— Εὖ δέ σ' ἐκφέρει
Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις ΕΥΡΙΝΟΣ βάσις.

PARS I. Ο ΔΗ. Εἰς δή. Τȣ̃το δή.] Scribendum, ΟΣ δή. Τȣ̃το δή. Utitur Apollonius Rhod. iv. 651. ſed alio ſenſu:

——Ὃ ΔΗ βωμοί τε ϗ ἱερὰ τοῖσι τέτυκται
Ἔμπεδον——

Ὃ δή. *Quapropter.* Idem infra v. 1718.

——Ἀνάφην δέ τε λισσάδα νῆσον
Ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβος μὲν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε.

Hic male ſcribitur ὁ δή. Odyſſ. M. 295.

Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων.

ΚΑΜΝΕΙ—Ἀποθνήσκει.] Plutarch. de Iſide p. 54. Οὐ μόνον δὲ τούτου (Ὀσίριδος) οἱ ἱερεῖς λέγουσιν, ἀλλὰ ϗ τῶν ἄλλων Θεῶν, ὅσοι μὴ ἀγέννητοι μηδὲ ἄφθαρτοι, τὰ μὲν σώματα παρ' αὐτοῖς κεῖσθαι ΚΑΜΟΝΤΑ ϗ θεραπεύεσθαι, τὰς δὲ ψυχὰς ἐν οὐρανῷ λάμπειν ἄστρα. Vox occurrit in pulcherrimo Epigrammate in Erinnam, quod hic libet apponere.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Ἄρτι λοχευομένην σὲ μελισσοτόκων ἔαρ ὕμνων,
Ἄρτι δὲ κυκνείῳ φθεγγομένην στόματι,
Ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺ κῦμα ΚΑΜΟΝΤΩΝ
Μοῖρα, λινοκλώστου δέσποτις ἠλακάτας.
Σὸς δ' ἐπέων, Ἤριννα, καλὸς πόνος, οὔ σε γεγωνεῖ
Φθῖσθαι, ἔχειν δὲ χορὸς ἄμμιγα Πιερίσιν.

Ad

Ad quod Epigramma vide Cl. Wolf. p. 7. Confer Heſych. v. Ἀντίπλαςον. PARS I.

ΠΑΓΧΑΡΟΣ. Ζεῦς.] Forſan Παγχαῖος. Plutarch. de Iſide p. 58. Edit. Squire: — ὡς δὴ πάλαι γεγονότων, ἐν δὲ ΠΑΓΧΑΙΑι γράμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένων — Ita forſan legendus iſte locus. Confer omnino Cl. Editorem.

ΟΜΟΓΝΟΤΑ. Ἡ ἄγνοια.] Forſan, Ὁμογνία, ἡ γνωστή. Vox ὁμόγνιος occurrit apud Apoll. Rhod. iv. 743.

Ἀλλ' ἐπεὶ ἂν ἱκέτις τε ὁμόγνιος ἔπλευ ἐμεῖο
Ἄλλο μὲν ἔτι κακὸν μητίσομαι ἐνθάδ' ἰούσῃ.

ΔΡΙΑ ΤΟΠΟΙ. Σύνδενδροι τόποι καὶ χλοώδεις.] Legendum, Δρία. Τόποι σύνδενδροι καὶ χλοώδεις. Apoll. Rhod. iv. 970.

Καὶ τὰ μὲν ΕΡΣΗΕΝΤΑ ΚΑΤΑ ΔΡΙΑ ποιμαίνεσκεν
Ὁπλοτέρη Φαέθουσα θυγατρῶν ἠελίοιο,
Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα.

Vide et Heſychium v. Δρίον.

ΤΥΠΑΔΙ. Σφύρα.] Forſan Τυπίδι. Schol. ad Apoll. Rhod. iv. 957. Τυπίδος δὲ, τῆς σφύρας.

ΤΥΠΑΙΣ. Πλειγαῖς.] Legendum Τυπαῖς, πληγαῖς.

PARS I.

ΚΑΠΕΤΟΣ. Τάφος.] Sophocles in Ajac. 1185.

Ἀλλ' ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
Σπεῦσον ΚΟΙΛΗΝ ΚΑΠΕΤΟΝ τιν' ἰδεῖν
Τῷ δ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
Τάφον εὐρώεντα καθέξει.

Schol. Κάπετον. Τάφον. Confer Noſtrum v. Σκάπετος.

ΦΟΙΤΩΝΤΑ ΑΝΔΡΑ ΜΑΝΙΑΣΙ ΛΥΣΣΑΙΣ. Λυσσήμασι.] Hæc mutila ſunt, atque ita ſupplenda: Φοιτῶντα ἄνδρα μανιάσι νόσοις, ἀναστρεφόμενον ταῖς λύσσαις ἢ λυσσήμασι. Supra, Φοιτῶν, ἀναστρεφόμενος. Sophocles in Ajac. 59.

Ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
Ὤτρυνον ——

Schol. Φοιτῶντα. Ἀντὶ τοῦ, μαινόμενον. Φοῖτος γὰρ ἡ μανία. Ἢ περιερχόμενον ἐν τοῖς ποιμνίοις διὰ τὴν μανίαν· λέγει γὰρ, μανιάσι νόσοις. Ἢ ἀναστρεφόμενον ἐν τῇ μανίᾳ. Euripides Herc. Fur. 878.

——Ὀλεῖς μανίαισι λύσσαις
Χορευθέντ' ἐναύλοις.

Sed vide nos infra P. I. v. Φοιτῶν.

ΑΒΟΛΗΣΑΙ. Ἀπαντῆσαι.] Reſtituenda hæc vox Tryphiodoro v. 376.

Αὐτὴ δ' Εἰλείθυια γενήσεται, ἥ μιν ἔτευξε·
Γαστέρα δὲ πλήθουσαν ἀνακλίνασ' ΑΒΟΛΗΣΕΙ
Μαῖα πολυκλαύτοιο τόκου πτολιπόρθος Ἀθήνη.

Vulgo

Vulgo legitur, tum ſenſu tum metro repugnante, ἀναβοήσει. Eandem vocem uſurpat Apoll. Rhod. ii. 772. PARS I.

Ἠδ' ὡς κυανέας πέτρας φύγον, ὥς τ' ΑΒΟΛΗΣΑΝ
Λητοΐδη κατὰ νῆσον ——

Confer etiam eundem v, 1161. et Heſych. v, Συνηβόλησεν;

ΑΒΟΛΕΙΝ. Συντήσειν.] Legendum, Συναντήσειν.

ΘΕΜΕΙΛΑ. Θεμέλιοι.] Lege Θεμείλια. Callimachus Hymn. in Del. 260.

Χρύσεά τοι τότε πάντα ΘΕΜΕΙΛΙΑ γείνετο, Δῆλε.

Item Tryphiodor. 385.

—— προθέλυμνα ΘΕΜΕΙΛΙΑ Λαομέδοντος.

ΑΧΕΟΣ ΝΕΦΕΛΗ. Περιφραστικῶς, λύπη.] Hoc deſcripſit Heſych. ex Homer. Odyſſ. Ω. 314.

Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.

Ita νεφέλην ἄτης apud Tryphiodorum v. 399.

ΑΧΕΡΔΟΣ. Ἄκανθα ποιὰ, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.] Scribe Ἄκανθα ποιά·

—— καὶ ἐθριγκωσεν ἀχέρδῳ.

Hæc deprompta ſunt ex Homer. Odyſſ. Ξ. 10. Theocrit. Idyll. xxiv. 88.

—— ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον.

Eſt et nomen loci alicujus apud Sophoclem, Oedip. Col. 1592.

> Ἐφ' οὗ μέσου στὰς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου,
> Κοίλης τ' ΑΧΕΡΔΟΥ, κἀπὸ λαΐνου τάφου,
> Καθέζετ' ———

Ubi ἀντὶ τοῦ, κἀπὸ, forſan legendum κἀπί.

ΑΝΤΙΣΤΑΤΗΣ. Ὁ ἀνθέτης ἐν τῇ μάχῃ.] Legendum, ὁ ἐνστάτης. Vide Heſych. v. Ἐνστάτης. Verbum ἀνθιστατεῖ occurrit apud Sophoclem, Philoct. 641. Confer nos infra p. 233. v. Ἐνστάτης.

ΑΙΤΝΑΙΑ ΠΩΛΟΣ. Ἡ Σικελικὴ, ἡ μεγάλη ἀπὸ μέρους. Σοφοκλῆς Οἰδίπ. ἐπὶ Κολωνῷ.] Extat v. 303.

> ——— Αἰτναίας ἐπὶ
> Πώλου βεβῶσαν ———

Ad quem locum vide Scholiaſtam. Sed iſta in Heſychio nonnihil luxata ſunt. Lego, Αἰτναία πῶλος, ἡ Σικελικὴ, ἀπὸ μέρους· ἢ (vel ᾗ) μεγάλη. Niſi mavis μεγάλη, ἀπὸ ὄρους. Schol. ad Ariſtoph. Pac. v. 72. Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον. Ὑπερμεγέθη. Μέγιστον γὰρ ΟΡΟΣ Η ΑΙΤΝΗ. Confer Heſych. et Suidam v. Κάνθαρος, et nos infra P. III. v. Κάνθαροι Αἰτναῖ.

ΑΟΙΓΟΝ. Τὸν ὀλέθριον.] Legendum Λοιγὸν, τὸν ὄλεθρον. Heſych. infra, Λοιγὺς, (lege Λοιγὸς) ὀλεθρός.

PARS I.

ΝΗΦΑΛΙΑ. Ξύλα τὰ μὴ ἀμπέλινα, ἢ συκάμινα, ἢ σύκινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγονται.] Scribendum Νηφάλια ξύλα,—— οἰνόσπονδα. Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. v. 99. Νήφων ἀοίνοις.— Καὶ οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ ἐξέκαιον. Κράτης μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινα τῶν ξύλων πάντα νηφάλιά φησι προσαγορεύεσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι, τὰ μήτε ἀμπέλινα, μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων, νηφάλια καλεῖσθαι. Porphyr. de Abſtinent. lib. ii. 20. p. 66. Τὰ μὲν ἀρχαῖα τῶν ἱερῶν νηφάλια παρὰ πολλοῖς ἦν· νηφάλια δ' ἐστὶν τὰ ὑδρόσπονδα. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα μελίσπονδα· τοῦτον γὰρ ἕτοιμον παρὰ μελιττῶν πρῶτον ἐλάβομεν τὸν ὑγρὸν καρπόν· εἶτ' ἐλαιόσπονδα· τέλος δ' ἐπὶ πᾶσιν, τὰ ὕστερα γεγονότα οἰνόσπονδα. Confer Heſychium v. Οἰνόσπονδοι.

ΛΑΒΡΟΣΙΑΩΝ. Χορτασμῶν ἀκόσμων.] Lege Λαβροσυνάων. Tryphiodor. v. 411.

Οὐδὲ παλιμφήμων ἐκορέσσατο ΛΑΒΡΟΣΥΝΑΩΝ,

Hunc ipſum locum, opinor, reſpexit Heſychius.

ΛΑΙΓΨ. Πέτρα.] Scribe ἁ λίψ. Scilicet Dorice pro ἡ λίψ. Vide Heſychium v. Λίψ.

ΑΝΗΞΕΙΣ. Κολυμβήσεις.] Legendum Νήξεις, Heſych. Νέχεται, (Νήχεται) κολυμβᾷ.

ΑΛΛΩΣ.

PARS I.

ΑΛΛΩΣ ΤΕ ΜΑΛΙΣΤΑ, ΚΑΙ ΚΑΤ' ΑΛΛΟΝ ΤΡΟΠΟΝ.] Hæc male diſtincta ſunt. Scribe, Ἀλλῶς τε, μάλιϛα κ̀ καὶ' ἄλλον τρόπον. Euripides in Ion. 618.

Ἄλλως τε, τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτείρω, πάτερ,
Ἄπαιδα γηράσκουσαν ——

ΑΛΙΡΡΩΘΟΥΣ. Κύματα θαλάσσης.] Forſan ἁλιῤῥόθους. Sophocles Aj. 413.

ΠΟΡΟΙ ΑΛΙΡΟΘΟΙ, πάραλά τ' ἄντρα,
Καὶ νέμος ἐπάκτιον. —

Ubi Schol. Πόροι ἁλίροθοι. Ποταμοὶ εἰς θάλασσαν ῥέοντες μετὰ ἤχου.

ΑΚΡΑΤΕΣ. Ἀσθενές. Εὐριπίδης Αἰόλῳ.] Utitur Sophocles ἀκράτωρ eodem ſenſu, Philoct. 486.

——Προσπίτνῶ σε γόνασι, καίπερ ὤν
Ἀκράτωρ, ὁ τλήμων, χωλός ——

Schol. Ἀκράτωρ. Ἀσθενὴς, κρατεῖν ἐμαυτοῦ μὴ δυνάμενος. Lat. *Impotens*. Ariſtot. Rhetor. lib. iii. cap. iii. 2. Ἀκράτωρ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένος. Ita legendum. Vulgo male τεθηγμένον.

ΑΜΑΡΓΟΜΕΝΗ. Δρασσομένη.] Recte corrigunt, ἀμεργομένη. Reſtituenda hæc vox Tryphiodoro v. 331.

Ἄλλαι δὲ χνοόεσσαν ΑΜΕΡΓΟΜΕΝΑΙ χάεροι ὄμβρου,

Ὀλκῷ

Ὀλκῷ δουρατέῳ ῥοδέοις στορέσαντο τάπητας. PARS I.

Vulgo ἀμέλγομεναι. Utitur et Sappho p. 80.

ΑΛΗΜΩΤΩΝ. Ἀφυλάκτων.] Legendum Ἀλημόνων. Tryphiodorus v. 342.

Κύκλον ἐποχμεύουσιν ΑΛΗΜΟΝΕΣ ΟΡΧΗΘΜΟΙΟ.

Reddunt, *Ignari choreæ.* Sed rectius ΑΛΗΜΟΝΟΣ cum viris doctis. *Erraticæ ſaltationis.* Ideo recte Heſych. Ἀφυλάκτων. *Errabundi. Incuſtoditi.* Homer. Odyſſ. P. 376.

ΑΗΣΥΡΟΝ. Κοῦφον ἐλαφρόν.] Tryphiodor. v. 348.

Ἔδραμεν ἠΰτε πόρτις ἀήσυρος, ἥ τε τυπεῖσα.

Maximus apud Fabricium, Bib. Græc. vol. viii. p. 438. v. 424.

—— ἀήσυρα γυῖα φέρων ἐπὶ λήϊον αὖον.

Confer Apoll. Rhod. lib. ii. 1103. Vide D'Arnaud ad Heſych. Æſchylus in Prometh. v. 451.

Κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥς τ' ἀήσυροι
Μύρμηκες ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.

Ita legendum cum Scholiaſta. Male ἀείσυροι.

ΝΑΙΕΣΘΑΙ. Πορεύεσθαι.] Recte Tryphiodor. v. 350.

Ἡ δ' οὔτ' εἰς ἀγέλην πωλιναίεται ——

Quem locum fruſtra ſollicitant viri doctiſſimi.

ΕΝΣΤΑΤΗΣ. Ἐχὸς ἐνιστάμενος, καὶ μὴ ἀναχωρῶν.]

PARS I. ρῶν.] Diſtingue, Ἐχθρὸς ἐνιςάμενος ϗ μὴ ἀναχωρῶν. Sophocles Aj. 104.

Ἐγώγ' Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνςάτην λέγω.

Ad quem locum conſule Scholiaſtam. Lyſias p. 73. Edit. Taylor. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν ἠμυνάμην, ΕΝΣΤΑΣ ἔβαλλέ με λίθοις. Ita legendus iſte locus.

ΜΕΛΑΓΧΕΤΟΝ. Μεγάλῳ δράματι ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· οἷον ἀκμάζουσαν.] Recte Bentleius, Μελαγχαίταν Ἴων μεγ. Vox etiam occurrit apud Sophoclem, Trachin. 847. ubi Schol. δασύθριχα exponit.

ΚΑΘΑΓΙΣΩ.] Corrigit Salmaſius καθαγνίσω. Sed recte, opinor, καθαγίσω. Herodotus vii. 54. p. 401. Τῇ δὲ ὑςεραίῃ ἀνέμενον τὸν ἥλιον, ἐθέλοντες ἰδέσθαι ἀνίσχοντα, θυμιήματά τε παντοῖα ἐπὶ τῶν γεφυρέων ΚΑΤΑΓΙΖΟΝΤΕΣ, ϗ μυρσίνῃσι ςορνῦντες τὴν ὁδόν. Corrigendus igitur Sophocles auctoritate Heſychii: Καθήγισαν pro καθηγνίσαν. Vide nos ſupra p. 214. Hanc vocem agnoſcit Ariſtophanes in Lyſiſt. 238.

Φέρ', ἐγὼ καθαγίσω τήνδε——

Ubi Schol. Καύσω, καθιεράσω. Ἄγνισαι tamen utitur Apoll. Rhod. lib. ii. 928.

Χύτλα τέ οἱ χεύοντο, ϗ ἥγνισαν ἔντομα μήλων.

Schol.

Schol. Ἥγνισαν. Ἀντὶ τοῦ, ἐκάρπωσαν καὶ ἔκαυσαν. Vide et Heſych. v. Περιήγνισε, et Lucian. Necyom. p. 330. PARS I.

ΑΡΤΙΠΟΥΝ. Ὑγιῆ τοὺς πόδας ἔχοντα.] Ἀρτίποδα vocat Plutarch. in lib. de Iſide et Oſiride p. 150. Edit. Squire: Ἡ δὲ Ἶσις διατιμῶσα καὶ διαςήσασα τὰ μέρη ταῦτα τοῦ σώματος ΑΡΤΙΠΟΔΑ τὴν πορείαν παρέχειν.

ΛΟΧΑΙΟΣ. Κλινόμενος.] Forſan λόχειος. Plutarch. de Iſide p. 154. λοχείους ἡμέρας. Sed vide Wolfium ad Erinnam, p. 18. in Epigr. Cod. Uffenb.

Νοσφὶ λοχαίου ἔρωτος ——

ΠΕΡΙΠΛΗΞ. Περιειληφώς.] Lege Περιπλέξ. Corrigendus Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. 1606. ubi πτύξας, περιπλήξας. Legendum περιπλέξας.

ΣΕΥΕΣΘΑΙ. Ὁρμᾶσθαι. Διώκειν.] Lege διώκειν et ὁρμᾶσθαι. Sophocles Trachin. 652.

Σεῦται πάσας ἀρετᾶς
Λάφυρ' ἔχων, ἐπ' οἴκους.

Schol. Ἐνορμᾶται, ἥξει.

ΜΑΤΑΙΣΣΕΙ. Μωραίνει.] Legendum ματάζει. Sophocles Oedip. Tyr. 905.

Ἢ τῶν ἀθίκτων ἅψεται ματάζων.

Ubi

PARS I.

Ubi Schol. Ματάζων. Ματαιοφρονῶν. Scribitur et forſan, ματαΐζει, et ματαΐζει. Vide nos infra P. II. v. Ἀποματαιάσαι.

ΓΥΛΟΣ. Μένος.] An? Γῦρον. Μέλος.

ΑΠΟΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ. Ἀπολυμαίνεσθαι.] Forſan ἀπολοιγίζεσθαι, a λοιγός. Vide v. ἀπολυμαίνεσθαι.

ΡΑΧΙΣΤΗΡ. Μεγάλα κακουργῶν.] Schol. ad Sophoclis Aj. 56. Τοὺς μεγάλως κακουργοῦντας ῥαχιστὰς φαμέν.

ΡΑΧΙΖΩΝ. Διακόπτων. Διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι.] Eadem habet totidem verbis Schol. ad Sophoclis Ajac. 56.

ΑΔΑΓΟΣ. Ἀδιαίρετος.] Fortaſſe ἄδαστος. Schol. ad Soph. Ajac. 54. ἄδαστα, ἀδιαίρετα. Vel legi poſſit Ἄδαιος, quod idem eſt. Vide D'Arnaud ad Heſych.

ΗΜΗΝ. Ἀλλ' οὖν, ἀλλ' ὅμως, ὄντως δὴ καὶ ἤμην ἐκαθήμην.] Hæc confuſa ſunt, et loco mota. Scribe Ἦ μὴν, ὄντως δὴ, καὶ ἤμην, ἐκαθήμην. Schol. ad Sophoclis Philoct. 594. Ἦ μὴν, ὄντως μήν. Deinde loco ſuo reſtituenda, Ἀλλ' οὖν, ἀλλ' ὅμως. Emendandus in hac voce Achilles Tatius lib. v. p. 333. Ὄμνυμί σοι, φιλτάτη, τοὺς πατρῴους θεοὺς, ἦ μὴν σφόδρα καὶ αὐτὸς ἐπείγομαί σου τὴν σπουδὴν ἀμείψασθαι. Vulgo ἢ μέν. Confer et p. 445.

Simile

Simile mendum extat apud Herodotum lib. v. 93. p. 322. Edit. Gronovii: Lege, Ἱππίης δὲ αὐτὸν ἀμείβετο, τοὺς αὐτοὺς ἐπικαλέσας θεοὺς κείνῳ· Ἡ μὴν Κορινθίους μάλιστα πάντων ἐπιποθήσειν Πεισιστρατίδας, ὅταν σφι ἥκωσι ἡμέραι αἱ κύριαι ἀνιᾶσθαι ὑπ' Ἀθηναίων. Corrigendus idem p. 348. et p. 355. necnon Heliodorus p. 117. PARS I.

ΑΝΑΨΑΙ. Ἀναθεῖναι.] Recte. Tryphiod. 249.

—— ἀρήιον ἵππον ἀνάψαι.

ΕΚΟΜΗΣΕΝ. Ἔλαβεν, ἐποίησεν, εἰργάσατο, ἐπιμελῶς ἔθρεψεν. Legendum ἐκόμισεν. Vide Noſtrum infra ad v. κομίσαι. Forſan legere oportet ἀνέλαβεν. Recte ἐποίησεν. Notus verſiculus in Odyſſ. A. 356.

Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε.

Tuas res age. Ἐπιμελῶς ἔθρεψεν, tam ad ἐκόμησεν, quam ἐκόμισεν, pertinet. Heſych. Κομεῖν, ἐπιμελείας ἀξιοῦν, et κομίσαι, θρέψαι. Callimach. Del. 262.

Χρύσεον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης.

ΑΣΚΟΠΟΝ. Ἄθετον. Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ.] Extat v. 21. — πρᾶγος ἄσκοπον. Mox ἄσκοπος, ἀνόητος ἀπροόρατος. Tryphiodor. 301. Ὁμίχλη ἄσκοπος.

ΡΑΚΚΙΖΕΙΝ. Τὸ διαιρεῖν τὰ μέλη τῆς ῥάχεως, ἢ παίειν.] Recte corrigunt, ῥαχίζειν

ΡΑΚ-

PARS I.

ῬΑΚΚΙΖΕΙ. Ὁ διακόπτων.] Lege Ῥαχίζων, διακόπτων. Sophocles Ajac. 56. Κύκλῳ ῥαχίζων. Schol. σφάζων καὶ διακόπτων. Heſych. ῥαχίζων, διακόπτων. Sophocles infra, 301.

Ἔσφαζε, κἀῤῥάχιζε ——

ΘΟΡΥΚΟΣ. Δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.] Recte Meurſius Θόρικος. Sophocles Oedip. Col. 1591. Θορικίου πέτρου. Schol. Θόρικος δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ ΘΕΟΥ. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ— Ἐστι γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος.] Male corrigunt ἱερεῖον. Vide Schol. ad Sophoclis Electr. v. 6.

ΧΛΟΙΑ. Ἑορτὴ ἀπὸ τῶν κάλπων.] Legendum ἀπὸ τῶν κήπων χλόης. Vide Meurſ. v. χλόεια. Vide omnino Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. 1596. ubi corrigendus Eupolis, χρίων εὐχλόῳ Δήμητρι. Vide Porphyr. de Abſtin. lib. ii. 5. p. 58. Edit. Cant. Οὐ τούτων ἔθυον πρότερον, ἀλλὰ χλόης, οἷον εἴ τινα τῆς γονίμου φύσεως χνοῦν ταῖς χερσὶν ἀραμένοι. Vocabatur etiam χλόη. Vide Meurſ. Græc. Feriat. p. 28.

ΑΣΤΑΚΤΟΝ. Οὐ κατάσταζον, ἀλλὰ ῥύδην.] Legendum forſan cum Sopingio, Ἀστακτί. Occurrit apud Soph. Oedip. Col. 1641.

—— ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
Στενάζοντες ὡμαρτοῦμεν ——

Ubi Schol. Ἀστακτὶ, πολυστακτί.

ΝΗΑΣ,

ΝΗΑΣ, Ἐίσας, τὰς ἰσοτείχες ἐν τῷ πλοίῳ.] Dele diſtinctionem et ſcribe, Νηᾶς ἐίσας, τὰς ἰσοτείχες (forſan ἰσοτοίχες) ἐν τῷ πλοίῳ. PARS I.

ΕΥΚΤΕΩΣ. Ὑγιῶς.] Legendum, Εὐκτῶς. Heſych. Εὐκτεῖ, (ſcribe, Εὐεκτεῖ,) εὐρωςεῖ, ὑγιαίνει.

ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ. Δυσχερὲς τέλος ἔχον ἢ μὴ ἔχον τέλος.—ΔΥΣΤΗΝΙΑ. Μοχθηρία.—ΔΥΣΤΕΡΟΝ. Δύσηθατον.] Hæc perturbata ſunt et corrupta. Legendum, Δυςέκμαρτον, δυσχερὲς, τέλος ἔχον, ἢ μὴ ἔχον τέλος, δυσεύρετον, δύσθηρατον.—Δυςηνία, μοχθηρία. Porphyrius de Vita Pythag. p. 208. Edit. Cantab. Οἵ τ' ἐκφυγόντες Λύσις τε ϗ Ἄρχιππος, ϗ ὅσοι ἀποδημῦντες ἐτύγχανον, ὀλίγα διέσωσαν ζώπυρα τῆς φιλοσοφίας, ἀμυδρά τε ϗ ΔΥΣΘΗΡΑΤΑ. Oppian. Halieut. Γ. 431.

—— Ἤτοι δὲ πόνον ΔΥΣΘΗΡΟΝ ἔθηκε.

Vox εὐεύρετον occurrit apud Xenoph. Oeconom. p. 71. et δυσεύρετον apud Æſchyl. Prometh. 815. Confer etiam Menandrum in Excerpt. p. 112. et Schol. ad Sophoclis Oedip. Tyr. v. 108. Addas Suidam v. Δυσπόριστον.

ΑΠΕΣΤΗΛΕΝ. Ἀπῆλθεν.] Lege Ἀπεςάλη. Sophocles Oedip. Tyr. 114.

Πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ' ὡς ἀπεςάλη.

Schol. Καθὰ ἀπεδήμησεν. Ἀπεςάλη τις ὑπό τινος· ἀντὶ

PARS I. ἀντὶ τοῦ, ἐπέμφθη. Ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ, ΑΠΗΛΘΕ, καὶ ἀπεδήμησεν. Æſchylus Prometh. v. 392.

Στέλλου, κομίζου, σῶζε τὸν παρόντα νοῦν.

Herodotus lib. iv. 163. p. 274. Συλλεγομένου δὲ στρατοῦ πολλοῦ, ΕΣΤΑΛΗ ἐς Δελφοὺς Ἀρκεσίλεως, χρησόμενος τῷ χρηστηρίῳ περὶ κατόδου. *Profectus eſt.* Confer Lucian. vol. i. p. 21.

ΑΣΤΟΜΟΣ. Ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ.] Hæc vox occurrit in alio ſenſu apud Sophoclem in Electra v. 726.

Ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
Πῶλοι βίᾳ φέρουσιν ——

Ubi Schol. Ἄστομοι, σκληρόστομοι.

ΧΑΛΑΡΓΟΥΣ. Τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν τῶν ὀνύχων, οἷον ποδαργοὺς ἢ ταχύποδας.] Corrigunt, τῶν ὀνύχων καὶ ποδῶν ἀργούς. Vel forſan, τῶν ποδῶν ὀνύχων ἀργούς. Sophocles Elect. 865.

—— χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις.

Ubi Schol. Ταῖς λευκόποσιν, ἢ ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς χηλαῖς. Χηλὰς δὲ ἀντὶ τῶν ὁπλῶν παρέλαβεν.

ΡΑΙΔΗΛΕΣ. Ἐμφανές.] Legendum, Ἀρίδηλες.

ΠΕΡΠΕΡΟΣ. Μετὰ βλακείας ἐπαιρόμενος.] Sophocles Antig. 334

Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν ——

Schol.

Schol. Σεμνολόγει τὴν δόκησιν. Περιλάλει. Κομψῶς γὰρ ἔλεγον ὡς νῦν ἡμεῖς περπαίρως (lege περπέρως) καὶ πολυλάλως φαμέν. Vide Salmaſii Linguæ Helleniſt. Funus, p. 152. PARS I.

ΛΑΚΠΑΤΗΣΑΙ. Λακτίσαι, καταπατῆσαι, ἀνατρέψαι.] Ultima hæc vox ortum habuit ex illo Sophoclis in Antig. 1391.

Οἴμοι λακπάτητον ΑΝΤΡΕΠΩΝ χαράν.

Ubi Schol. Τὴν χαρὰν λὰξ πατήσας.

ΒΑΡΚΑΙΟΙΣ ΟΧΟΙΣ.] Reſpexit locum in Sophoclis Elect. 729.

Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις.

Schol. Τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη. Vide nos infra P. III. v. Βαιών.

ΥΠΟΤΡΟΠΟΣ. Ἐξαποστροφῆς.] Legendum, Ἐξ ὑποστροφῆς. Sophocles Elect. 727.

—— ἐκ δ᾽ ὑποστροφῆς
Τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ᾽ ἤδη δρόμον.

Homer. Odyſſ. Φ. 211.

—— Τῶν δ᾽ ἄλλων οὔ τευ ἄκουσα
Εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἴκαδ᾽ ἱκέσθαι.

Apoll. Rhod. i. 998.

Σὺν δὲ καὶ ὦ᾽λλοι δῆθεν ὑπότροποι ἀντιόωντες.

PARS I.

ΑΝΑΚΩΧΕΥΕΙΝ. Ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει ϛείλαντες τὰ ἄρμενα ἑαυτὲς σαλεύωσιν.] Eadem habes apud Schol. ad Sophoclis Elect. 734. Legendum tamen ex Scholiaſta, αὐτόθι σαλεύωσιν. Nam ἑαυτὲς nihili eſt. Vide nos infra P. I. v. Ἀνακωχή.

ΑΛΙΠΑΡΗ. Ἀχμηράν.] Recte Palmerius, αὐχμηράν. Sophocles Elect. 452.

——δὸς αὐτῷ τὴν δ' ἀλιπαρῆ τρίχα.

Schol. Τὸ δὲ ἀλιπαρῆ ἀντὶ τῦ, αὐχμηράν.

ΑΠΙΟΣ. Ἡ ὄγχνη καλεμένη βοτάνη.] Legendum, Ἡ ὄχνη καλεμένη, ἢ βοτάνη. Scilicet, *Apium*. Alibi tamen Heſych. Ὄγχναι, αἱ ἄπιοι. Ὄγχνια, ἄπιον. Lege Ὄγχναν. Theocrit. i. 134.

——καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι.

Schol. Ὄχνας, ἀπίυς καὶ ἀχράδας, ἀχλάδας. Ἀχλάδας μὲν διὰ τὸ ἐν τῷ ἐσθίεσθαι, ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖν, ὀχλάδας τινὰς ὄσας· ὄχνας δὲ, ἀπὸ τῦ ἄγχειν δοκεῖν· ἀπίυς δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δοκῦσι φῦναι, ἣ ἐλέγετο Ἀπία. Heſych. ἀχράδα, ἄπιον καὶ βολάνη. Scribe βοτάνην.

ΟΙΑΤΙΔΟΣ. Ἐκνομῦ. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ· Τῆς προβατευομένης ἐκνεμήσεως· οἱ δὲ ἀοίκε δημῦ κακῶς, ὑ γὰρ ἐγγύς κεῖται.] Hæc male diſtincta ſunt et corrupta. Scribendum, Οἰάτιδος ἐκ νομῦ. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ· Τῆς προ-

βατευομένης

Ϲυνοικισμένης ἐκ νεμήσεως. Οἱ δὲ ἀπὸ οἴας τῦ δήμυ, νεμεῖς· ἐ γὰρ ἐγγύς κεῖται. Reſpexit ad v. 1054. PARS I.

Οἰάτιδος ἐκ νομῦ.

Schol. Οἶα δῆμος τῆς Ἀττικῆς· ὅθεν καὶ τὸ οἴηθεν. Ἐκ νομῦ δὲ πάλιν, χωρίυ Ἀττικῦ ὄντος καλυμένης, ἐν ᾧ νέμυσιν, ὡς νεμήσεως παρῳκισμένης.

ἸΛΙΛΟΝ. Ἀθρόον, ἀθρόοις.] Scribe Ἰληδὸν. Supra Ἰλαδὸν, ἀθρόοις. Quint. Calab. i. 7.

— — — — — — ἀλλὰ φέβονται

ΙΛΑΔΟΝ πτώσσυσαι, ἀνὰ ῥωπήια πυκνά.

ΙΣΧΑΝΑΑ. Ἐπιθυμεῖ.] Q. Calab. i. 64.

Ὄμβρον ὅτ' ἰσχανόωσι θεουδέα — —

Idem iv. 221.

Ἀμφ' ἐλάφοιο μάχονται, ἐδητύος ἰσχανόωντες.

Homer. Odyſſ. Ω. 345.

Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάαις, μεῖναί τε μὲ κεῖνον ἄνωγας.

ΘΕΟΥΔΕΣΙ. Ὑπὸ θεῦ διδομένοις.] Sic Q. Calaber i. 64. Ὄμβρον θεουδέος. *Imbrem, dei munus.* Ut recte Interpres; quod male vituperat Cl. Pauw. Vox occurrit alio ſenſu apud Calabrum iii. 772.

Καί οἱ δῶρον ἔγωγε ΘΕΟΥΔΕΑ νῆσον ὀπάσσω.

Orpheus Περὶ Λίθων v. 30. ΟΣΤΡΙΤΗΣ.

Χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, ΘΕΟΥΔΕΑ πέτρον ἀείρας.

PARS I.

ΑΠΕΘΡΙΞΕΝ. Ἀπέκειρεν, ἀπέκοψεν.] Legendum ἀπέθρισεν vel ἀπέθριζεν. Sic ἐθρίσεν apud Quint. Calab. lib. vi. 629.

—— παρὰ δ' ΕΘΡΙΣΕΝ ὀςέα φωτός.

Idem lib. viii. 322.

—— ΔΙΕΘΡΙΣΕ δ' αὐχένος ἶνας.

Porphyr. de Abſtin. p. 58. Edit. Cant. Αἶγα δ' ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀττικῆς ἐχειρώσαντο πρῶτον, ὅτι ἄμπελον ἀπέθρισεν. Vide nos infra, P. II. v. Ἐθρίσεν.

ΕΙΔΑΤΙ. Βρώματι.] Hinc δόρπον πανείδατον. Quint. Calab. i. 87.

Καὶ οἱ δόρπον ἔτευξε πανείδατον——

ΑΣΣΟΝ. Πλησίον, ἐγγύς.] Vox ἆσσον reſtituenda Q. Calabro lib. i. 102.

—— ἦ νύ τοι ΑΣΣΟΝ

Ἔςηκε θανάτοιο τέλος, καὶ δαίμονος αἶσα.

Ἆσσον excidit ob αἶσα in ſequenti verſu.

ΕΠΤΩΚΩΣ. Σφαλεὶς ἢ πεπτωκώς.] Legendum Ἐπτακώς.

ΥΠΟΘΗΣΟΜΑΙ. Διδάξω.] Recte. Lucian. Harmon. p. 587. Ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι. Hinc corrigendus vexatiſſimus locus Luciani in Timone p. 131. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποςήσομαι. Lege ΥΠΟΘΗΣΟΜΑΙ. *Ego vero vobis* (theſaurum) *oſtendam*. Lucian. de Conſcrib. Hiſtor. p. 603.

Παραί-

Ὑφαίνουσιν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ΥΠΟΘΗΣΟΜΑΙ τοῖς συγγράφουσιν. Theognis v. 28.

Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ΥΠΟΘΗΣΟΜΑΙ οἷά περ αὐτὸς,
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἔτ' ἐὼν, ἔμαθον.

Homer. Odyſſ. A. 279.

Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ΥΠΟΘΗΣΟΜΑΙ, αἴκε πίθηαι.

Herodot. lib. vii. 8. p. 382. Edit. Gronov. Διὸ ὑμέας νῦν ἐγὼ συνέλεξα, ἵνα τὸ νόεω πρήσσειν ὑπερθέωμαι ὑμῖν. Recte legit Galeus ΥΠΟΘΕΩΜΑΙ. Sic ὑποθήκαο p. 387. Hinc corrigendus idem p. 389. Τούτων λεχθέντων, ἐνθαῦτα ἐπαρθέντες τῇ ὄψει, ὡς ἡμέρη ἐγένετο τάχιστα, Ξέρξης τε ὑπετίθετο ταῦτα Πέρσῃσι. Hinc Ὑποθήκη. *Monitum*. Vide Meurſ. Græc. Feriat. p. 107.

ΑΜΦΙΓΝΟΕΙΝ. Τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν.] Plut. de Iſid. p. 132. Ἡ πρόθεσις τοῦ ἄρθρου τοὔνομα πεποίηκεν ἀμφιγνοεῖσθαι.

ΒΡΑΒΕΥΕΙ. Διακρίνει, ἐπιψηφίζεται, μεσιτεύει διοίκησιν.] Legendum μεσιτεύει, διοικεῖ. In ſignificatione τοῦ, διοικεῖν, occurrit apud Plutarchum de Iſide, p. 133. Καὶ τὴν Ἶσιν Εὔδοξός φησι ΒΡΑΒΕΥΕΙΝ τὰ ἐρωτικά. Porphyr. de Abſtin. p. 72. Καίπερ τὸ ἀρχαῖον οὐχ οὕτως τῆς ὁσίας ταῦτα ΒΡΑΒΕΥΣΑΣΗΣ, ἀλλ' ἐκ τῶν καρπῶν ἕκαστον τῶν θείων τιμώντες.

ΦΑΡΜΑΣΣΩΝ. Βαπτών.] Plutarch. de Iſid. p. 136. Φαρμάττει δὲ καὶ λοιμοῖς ὕδατα. et p. 175.

ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΕΙ — Ἀναποδίζει.] Plutarch. de Iſide p. 136. Καὶ μέχρι Σελήνης ἀνατρέχει καὶ ἀναχαιτίζει. Vide nos infra P. II. v. Ἀνεχαίτισεν.

ΗΛΙΒΑΤΟΝ. Ὑψηλὴν, ἄβατον, ἧς ἐςὶν ἀλιτεῖν βαίνοντα, δυσπρόβατον, ἄλλοι δὲ τὴν ἀλὶ βεβηκυῖαν. Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει, ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν ἡλίῳ φαινόμενον.] Eadem fere habet Schol. ad Luciani Apol. pro Merced. Cond. vol. i. p. 26. Edit. Græyii. Vide et Lucianum ipſum de Merc. Cond. p. 450. Ex Heſychio corrigendus eſt Scholiaſta.

ΚΡΗΣΦΥΓΕΤΑ. Τὰ πρὸς τῆς χειρὸς ςεγνὰ καὶ ὀχυρώματα.] Schol. ad Lucian. vol. i. p. 26. Κρησφύγετα τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας ςενὰ καὶ ὀχυρώματα. Corrigendus uterque hoc modo: Κρησφύγετα, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας ςεγνὰ καὶ ὀχυρώματα. Vide et Lucian. Eunuch. p. 845. et Herodot. p. 474.

ΕΥΑΓΩΓΟΝ. Εὐχαρές.] Corrigendus Schol. ad Lucian. vol. i. p. 20. Εὐάγωγος, ἀχερής. Corrige εὐχερής.

ΚΑΤΑΓΡΑΠΤΟΣ. Ποικίλος.] Lucian. Cataplo p. 442. vocem κατάγραφος uſurpat eodem ſenſu.

ΒΟΥΠΛΗΞ. Μάςιγξ, πέλεκυς, βούσκοπος.] Legendum forſan βουκόπος. Calab. i. 158.

Ἀμφι-

Ἀμφίτυπον βȣπλῆγα ——

Idem 262.

Κόψας αὐχενίȣς ςίβαρῷ βȣπλῆγι τένοντας.

Sed vide Heſych. v. Βοοσόῳ, et nos infra ad eandem vocem. Confer D'Arnaud. ad Heſych.

ΑΜΦΙΤΥΠΙΑ. Ἐπταισμένα.] Alio prorſus ſenſu occurrit vox apud Calab. i. 158.

Ἀμφίτυπον βȣπλῆγα ——

ΣΤΟΜΑ. Τὸ κατεργαςικώτατον μέρος τȣ̃ πολέμȣ.] Lege Στόμα πολέμȣ. Τὸ κατεργαςικώτατον μέρος τȣ̃ πολέμȣ. Heſych. Πολέμȣ ςόμα. Q. Calab. i. 193.

———— κατὰ ςόμα δηϊοτῆτος.

ΚΑΤΑΣΤΟΜΑ. Κατὰ τὴν ἀρχήν. Μεταφορικῶς.] Recte Salmaſius Κατὰ ςόμα. Vide ſupra Q. Calabrum.

ΑΜΑΛΛΟΤΗΡΕΣ. Οἱ τὰς ἀμάλλας δεσμεύοντες.] Recte corrigunt, ἀμαλλοδετῆρες. Vox extat apud Q. Calabrum ii. 184.

——ὅς ἐπὶ ἔργον

Ἧδυ μάλα κνώσσοντας ἀμαλλοδετῆρας ἐγείρει.

Vide eundem lib. v. 59. et confer nos infra P. I. v. Ἀμαλλοτῆρες.

ΦΟΡΥΝΕΤΟ. Ἐμολύνετο.] Q. Calaber ii. 355.

—— λύθρῳ δ' ἐφορύνετο γαῖα.

Heſych.

PARS I.

Heſych. φολυνεὶ, μολύνει, niſi ibi legendum, φορύνει.

ΕΝΑΥΛΟΙ. Αἱ ἐπὶ τῶν χειμάῤῥων ποταμῶν καταβάσεις, τινὲς δὲ ποταμοὺς χειμάῤῥους ἢ διατριβάς.] Delendum illud, ἐπί. Καταβάσεις πόταμων. *Fluviorum deſcenſus* vel *locus ubi defluunt*. *Fluviorum alvei*. Q. Calaber ii. 471.

—— πλήθοντα ἔναυλοι
Ὕδατος ἐσσυμένοιο ——

ΕΝΕΝΙΠΤΕΝ. Ἐνέπληξεν.] Q. Calaber lib. ii. 429.

Ὣς φάτο· τὸν δ᾽ ΕΝΕΝΙΠΕ θρασὺς παῖς Αἰακίδαο.

Tu corrige ἐνένιπτε.

ΑΝΕΓΚΑΨΑΝ. Ἀνέλυσαν, ἀνεκαψαν, ἀνετράπησαν.] Legendum Ἀνέγναψαν, ἀνέλυσαν, ἀνέκαμψαν. —— ΑΝΕΓΝΑΦΘΗΣΑΝ. Ἀνετράπησαν. Heſych. infra, Γνάπτει, κάμπτει. Scribitur ſcilicet γνάπτει et γνάμπτει. Vox ἀνεγνάφθησαν occurrit apud Q. Calabrum ii. 528.

Αἰχμαὶ ἀνεγνάφθησαν ἐν ἀσπίσιν ——

Id eſt, ἀνετράπησαν. Interpres: *Reflecterentur*. Quare recte hanc vocem Heſychio reſtituimus. Vide et Q. Calabrum iv. 204. Sed ἀντὶ τοῦ, ἀνέγκαψαν, ſcribendum apud Heſych. ἀνέγναμψαν. Ita enim Homer. Odyſſ. Ξ. 348.

Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
Ῥηϊδίως ——

ANH-

ΑΝΗΡΗΨΑΝΤΟ. Ἀνήρπασαν.] Corrigendum ſine dubio, Ἀνηρείψαντο. Quod et viderunt viri docti. Q. Calaber ii. 552. PARS I.

Οἳ καὶ ΑΝΗΡΕΙΨΑΝΤΟ θοῶς——

Heſych. Ἀνερείψάμενοι (ſcribe ἀνηρειψάμενοι) ἀναρπάσαντες. Vide nos infra P. II. v. Ἀνερίψαντο. Homer. Odyſſ. Ξ. 371.

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.

ΚΑΤΗΦΟΝΕΣ. Καταίσχυντοι, κατηφείας ἄξια πράττοντες.] An legendum? Κατηφιόωντες. Q. Calaber iii. 9.

—— καὶ μή τι ΚΑΤΗΦΙΟΩΝΤ' ἀκαχῆσθαι.

ΑΝΟΣΧΗΝ. Ἄνανδρος.] Legendum, Ἀνόρχης, ἄνανδρος, vel Ἀνόρχην, ἄνανδρον. Heſych. infra: ΕΝΟΡΧΑ. Ὄρχεις ἔχοντα. Legendum Ἐνόρχαν. Reſpicit locum Theocriti, iii. 4. Confer Ariſtoph. Equit. 1382. Et Ἐνόρχην λαὸν, τὸν ἐπὶ ἥβης, ἀφ' τοῦ καὶ τὸ ὀρχίδιον. Scribe, καὶ τὸ ΟΡΧΗΔΟΝ. Heſychius, Ὀρχηδὸν, ἡβηδόν. Herodot. lib. vii. 144. p. 426. Ἔμελλον λαξέσθαι ΟΡΧΗΔΟΝ ἕκαστος δέκα δραχμάς. Sed ſupra nihil mutandum. Homer. Ψ. 147.

Πεντήκοντα δ' ΕΝΟΡΧΑ παρ' αὐτόθι——

Vide Schol. ad Theocritum, ut ſupra. Confer Herodot. lib. vi. 32. p. 341.

ΘΑΙΡΟΣ.

PARS I.

ΘΑΙΡΟΣ.

Vox extat apud Q. Calab. iii. 27.

Θαιρῶν ἐξερύσας ——

Idem xi. 391.

Θαιρῶν ἐξερύσαντες ——

ΔΑΙΚΤΑΜΕΝΩΝ. Ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων.] Corrigit Steph. Δαὶ κ[λ]αμένων. Sed perperam. Q. Calaber iii. 31.

Ὡς ἴδεν ἄσπετα φῦλα δαϊκταμένων ἡρώων.

ΛΟΓΓΑΣΑΙ. Ἐνδιατρίψαι, στρατεύεσθαι.] Legendum στρεύγεσθαι. Vide v. Ἐλιννύειν, vel στραγγεύεσθαι. Nam hæ voces ſæpius commutantur. Confer nos ſupra p. 223. Heſych. Λαγγάζει, ὀκνεῖ. Forſan Λογγάζει. Vide nos infra P. III. v. Λαγγάζει.

ΘΥΜΕΛΗ. Οὕτως ἔλεγον, ἀπὸ τῆς θηλῆς τὸν βωμόν.] Legendum ἀπὸ τῆς θυηλῆς τὸν βωμόν. Schol. ad Lucian. de Saltat. vol. i. p. 36. Θυμέλη. Ὁ βωμὸς, ἀπὸ τῦ θύειν. Heſych. Θυηλὴ, θυσίαν.

ΑΚΑΜΑΣ. Ἀκοπίαστος, ὁ μὴ κάμνων.] Ἀκαμὴς occurrit apud Lucian. Prometh. p. 180. Edit. Grævii, ſi fides Scholiaſtæ; nam hodie legitur, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν ὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ ΑΚΑΛΛΗ ὖσαν. Plutarch. ii. 754. ἀκαλλῆ καὶ ἄμορφον.

NAT-

ΝΑΥΣΤΑΘΜΑ. Λιμήν.] Dicitur et ναύσταθμος. Schol. ad Lucian. de Sacrificiis p. 16. ναύσταθμον, τὸν λιμένα. PARS I.

ΤΡΙΒΟΥΝΟΣ. Ἔμπειρος.] Legendum, opinor, Τρίβωνες, ἔμπειροι. Schol. ad Luciani Reviviſcent. p. 16. Τρίβωνες. Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. Σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ πολλῆς πείρας ἐληλακότας. Vide et Lucian. de Merced. Conduct. p. 451. et Schol. ad locum p. 24. ubi fere eadem.

ΕΝΑΥΛΟΝ. Νέαν ἔχοντα τὴν εὐεργεσίαν οὐ πρὸ πολλοῦ, ἢ διατρίβοντα.] Legendum τὴν ἐργασίαν. Supra, Ἐναύλισμα, ναυστὶ γενόμενόν τι οἴκημα. Vide nos infra P. I. v. Ἔναυλος.

ΑΝΟΗΤΑΙΝΕΙ. Μωραίνει.*] Aſteriſco notatur hic locus, quaſi corruptus. Sed fruſtra. Vox ἀνοηταίνει occurrit apud Schol. ad Luciani Timon. vol. i. p. 4. Ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι. Vide omnino Kuſterum ad Schol. Ariſtoph. Nub. v. 416. Conſulas etiam Schol. ad Ariſtoph. Plut. v. 2.

ΠΕΡΙΑΕΣΧΗΝΕΥΤΟΣ. Περιλάλητος.] Herodot. lib. ii. 136. p. 140. Ἥσσον δὲ τῆς ἑτέρης περιλεσχήνευτος. Et ſic ſcribe apud Heſychium.

ΟΒΡΙΜΟΣ. Ἰσχυρὸς, — καὶ ὀβριμόπατρις λέγεται ὁ ἰσχυρὸς πατήρ.] Forſan, καὶ ὀβριμοπάτρη λέγεται, ἡ ἰσχυρὸς

PARS I. ἰσχυρὸς πατήρ. Vox iſta occurrit apud Quint. Calab. lib. iii. 419.

Οἷος Ἄρης, ὅτε μιν δεινὴ θεὸς ΟΜΒΡΙΜΟΠΑΤΡΗ
Τρώων ἐν πεδίῳ πολυαχέϊ κάββαλε πέτρῃ

Scribendum ΟΒΡΙΜΟΠΑΤΡΗ. Sed et ſcribitur cum μ apud eundem in lib. v. 20. et 31.

ΓΑΣΤΡΙΖΕΣΘΑΙ. Λαβρότερον τρέφεσθαι ὑπὲρ [lege ἢ ὑπὲρ) τὴν χρείαν, ἤγουν γαστριμαργεῖν.] Schol. ad Lucian. vol. ii. p. 47. Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον (corrige ex Heſychio λαβρότερον) τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρείαν γαστριμαργεῖν. Diſtinguendum, χρείαν, γαστριμαργεῖν. Sic alter alterius ope ſanandus. Utitur Themiſt. p. 86. Edit. Petav. Τῷ μὲν γὰρ πρόκειται κερδαίνειν ἢ γαστρίζεσθαι ἐκ τοῦ ἔργου.

ΑΣΤΙΚΩΝ. Πολιτικῶν.] Hinc corrigendus Schol. ad Lucian. vol. ii. p. 26. Ἀστικὰ, πολεμικά. Scribe πολιτικά.

ΖΑΗΝ. Ἀνέμον, σφοδρῶς μεγάλως πνέοντα.] Hæc male diſtincta ſunt. Scribe Ζαῆν ἄνεμον, σφοδρῶς, μεγάλως πνέοντα. Quint. Calab. lib. iii. 617.

Ἄλλοτε μὲν ζαὴς ἄνεμος πέλον, ἄλλοτε δ' ὕδωρ.

Homer. Odyſſ. E. 368.

Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ
Καρφαλέων ————

Idem M. 313.

Ὦρσεν ἐπὶ ζαῆν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεύς.

ΠΟΛΥ-

ΠΟΛΥΠΑΙΛΟΣ. Αἰθὴρ πεποικιλμένος, οὐχ ὁμαλός.] Lege et diſtingue: Πολυαίολος αἰθὴρ, πεποικιλμένος, οὐχ ὁμαλός. Sic αἰόλη νὺξ dixit Sophocles. Vide Heſych. in v. Αἰόλη νὺξ. Q. Calab. lib. viii. 244. PARS I.

——— ὑπέστενε δ' αἰόλος αἰθὴρ
Ἐσσυμένων ποτὶ δῆριν ———

Hinc corrigendus Oppian. Hal. lib. iii. 41.

Ψυχὴν δ' ἀσπαλιεὺς πολυαίολος ἠδὲ νόημα
Εἴη ———

Alii πολυπαίπαλος, alii πολυδαίδαλος legunt. Sed noſtra emendatio eſt vera, atque etiam a ſequenti verſu confirmatur.

ΝΕΟΔΜΗΤΗΝ. Νεωτέραν, ἢ δαμασθεῖσαν, ἢ οἰκοδομηθεῖσαν.] Excidit vox. Repone ἢ νέον δαμασθεῖσαν. Quint. Calab. lib. iii. 404.

——— νεοδμήτων τε γυναικῶν.

Lycophron. v. 65. νόδμηλον νέκυν. *Recens cadaver.*

ΑΛΕΝΤΕΣ. Συγκλεισθέντες.—Ἀλέντων, ἢ συγκλεισάντων (lege συγκλεισθέντων, vel συγκλεισαμένων) ἢ ἀθροισθέντων, ἢ συστρεψάντων.] Legendum, συστραφέντων, vel forſan συστρεψαμένων. Apud Quint. Calab. lib. iii. 412. ſcribitur cum aſpiratione,

——— ἐς τεῖχος ἁλέντων.

Ubi vide Cl. Pauw, qui ſtrenue nugatur. Vide etiam nos P. I. v. Ἀλείς.

ΔΙΑ

PARS I.

ΔΙΑ ΚΤΗΣΙΝ ΔΑΤΕΟΝΤΟ. Τὴν θυσίαν διαμερίζων.] Optime Salmaſ. τὴν ἑςίαν ἐμέριζον, vel potius, διεμέριζον. Similis locutio occurrit apud Quint. Calab. lib. iii. 415.

——Πάντη δὲ διὰ κτῆσιν φορέοντο.

ΚΩΚΥΤΟΣ. Θρῆνος καὶ τὰ ὅμοια, καὶ ὄνομα ποταμοῦ ἐν ᾅδου. Κωκυτὸς, Ὅρκος, &c.] Hæc male disjuncta ſunt. Ita diſpone, καὶ ὄνομα ποταμοῦ ἐν ᾅδου Κωκυτός.

Ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ.

Homer. Odyſſ. κ. 514.

Κωκυτός θ' ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ.

ΚΩΔΙΝΗΣΑΣ. Πειράσας, ἠχήσας.] Lege Κωδωνήσας, πειράσας.——Κωδωνῆσαι, δοκιμάσαι, διαπειράσαι. Lege διαπειράσαι.

ΚΑΤΩΠΙΑΣΑΙ. Κατηφῆσαι.] Quint. Calab. lib. iii. 133.

Ἧστο ΚΑΤΟΠΙΑΩΝ——

Ubi recte Rhodoman. κατωπιόων.

ΠΑΙΟΝ. Ἀσφαλὲς, βέβαιον.] Reſtituenda, opinor, hæc vox Quinto Calabro, lib. iii. 248.

——τῷ σε θανόντι

ΠΗΩΙ συνθανέεσθαι ἐπ' ἤματι τῷ δὲ καὶ αὐτῷ.

Lege παῖον. *Quo cum exanimato, te quoque ipſum hoc die occumbere certum eſt*, vel, *tu quoque proculdubio occumbes*. Heſych. v. Πάγχυ.

TAP-

ΤΑΡΦΕΑ. Συνεχῆ — τραχέα.] Legendum ταχέα. In hoc ſenſu occurrit Quint. Calab. lib. iii. 360.

—— τοὶ δ' ἰλαδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ

Τάρφεα αἴσσουσιν ——

Hi gregatim celeriter avolant. Ita reddendum, non *frequenter*, ob precedens ἰλαδὸν. Sed vide D'Arnaud p. 127.

ΠΑΠΠΟΣ. Ἄκανθαι ἐπὰν γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῇ καὶ πρὸ ἀνέμων ἐκριπίζεται.] Lege, καὶ ΠΡΟΣ ἀνέμων. *A ventis*. Vide D'Arnaud. ad Heſych. p. 33. Suidas v. Γενειάς. — Ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις λέγεται μύσταξ· τὸ δὲ κάτω, πάππος. Confer Heſych. v. Γήριά, ubi tamen legendum, Γήρεια.

ΜΕΘΥΟΥΣΑ ΑΛΟΙΦΗ. Ἀνάβροχος τῷ λίπει.] Scribendum ἀλοιφῇ cum ι ſubſcripto, ut ex interpretamento patet. Patet etiam ex Homero, ad quem reſpexit Heſych. Iliad. Ρ. 390.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαοῖσιν δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ.

Haud aliter Oppian. Hal. lib. v. 603.

Αἱ δ' ὅταν ἐμπελάσωσι βοείης μεθύουσαι ἔρωτι

Ad quem locum vide omnino Ritterſhuſium. Eadem phraſis occurrit apud Anacreon. et Philoſt. Icon. lib. i. 15. p. 786. Sic μεθύων πλίνθῳ apud Zoſimum lib. v. p. 301. Ita Lucretius lib. iii. 1064.

Ebrius

PARS I. *Ebrius* urgeris multis miſer undique *curis.* Suidas v. Μεθύουσαν, ubi ἀντὶ τῦ, ἅλμης, lege ἅλμῃ. Confer eundem ad v. Κύδνιον ῥεῦμα.

ΑΛΟΙΤΗΕΣΣΑΝ. Κοινὴν, ἄνανδρον, φονέα ἢ χρῆσις.—Ἀλοιφὴ, πιμελή. Ὃ ἐστι λίπος ἢ ἁμαρτωλόν.] Hæc corrupta nonnihil ſunt, et loco mota. Lege et diſpone: Ἀλοιτήεσσαν, κοινὴν, ἄνανδρον, φονέα ἢ ἁμαρτωλόν. Ἀλοιφὴ, πιμελὴ, ὅ ἐστι λίπος ἢ χρίσις. Nihil verius. Infra Heſych. p. 67. Ἀλοιφὴ, χρίσις.

ΕΤΙΤΑΙΝΕΝ. Ἔτινεν, εἷλεν.] Lege εἷλκεν. Heſych. Τιταίνειν, σπεύδειν,—τίνειν, ἕλκειν. Vox occurrit apud Quint. Calabr. lib. iv. 137.

——Θέμις δ' ἄρα καγχαλόωσα
Ἀργυρέας ΕΤΙΤΑΙΝΕΝ ἐπισπέρχουσα τραπέζας.

ΛΙΠΑ. Λίθος.] Male corrigunt, λῖπος. Legendum, λίπα, λίθον. Vide Heſych. v. Λίψ.

ΜΟΣΧΟΣ. Νέος, λυγός.] Scribe, Μόσχος, νέος λυγός. Noſter ſupra, Μόσχοι, οἱ νέοι βλαστοί. Schol. ad Nicandrum p. 87. Μοσχηδὸν δὲ, μόσχου δίκην· δι' οὗ σημαίνει τὸ ἁπαλὸν καὶ τρυφερόν. Μόσχευμα γὰρ πᾶν τὸ ἁπαλόν. Ὅμηρος·

————ὥ ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι,
Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.

ΜΟΤΑ.

ΜΟΤΑ. Τὰ πληρȣ͂ντα τὴν κοίλην τῶν τραυμάτων ῥάκη.] Forſan Μοταί. Ita ſane occurrit apud Q. Calabr. iv. 212. PARS I.

——— θέσαν δ᾽ ἐφύπερθε μοτάων
Εἴρια ———

Heſych. Μόδα. Στρώματα.

ΜΙΣΧΗ. Πιλήματα. Ταινίαι.] Legendum, Μίτραι. Vide Noſtrum infra, v. Μίτρα. Q. Calab. iv. 213.

——— ἀμφὶ δὲ μίτρην
Δῆσαντ᾽ ἐνδυκέως ———

ΛΕΠΑΔΙΑ. Ἱμάντες πλατεῖς, οἷς ἀναδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν.] Recte corrigunt, λέπαδνα. Q. Calab. iv. 504.

Ἵπποις δ᾽ ἀμφὶ λέπαδνα βάλον ———

Vide Cl. Wolfium ad Erinnam p. 19.

ΑΛΕΙΣΟΝ. Ποτήριον τετορνευμένον.] Vox occurrit apud Q. Calab. lib. iv. 542. et lib. xiii. 5. necnon ſæpius apud Homerum.

ΝΕΗΚΕΣΣΙ. Νεωςὶ ἠκονημένοις.] Q. Calaber v. 58.

Σπεύδοντες δρεπάνησι νεηκέσι ———

Atque ita forſan legendum apud Heſychium.

ΒΟΥΚΟΛΕΙΣΘΑΙ ΧΡΗΣΤΑΙΣ ΕΛΠΙΣΙ.] Vox

 excidit.

excidit. Lege, Βουκολεῖσθαι, χρηςαῖς ἐλπίσι ἀπατᾶσθαι. Lucian. Ocypo. vol. ii. p. 824.

ΚΡΥΦΑΝΔΟΝ. Κρυφίως.] Sic ἀναφάνδον. Atqui forſan legendum, Κρυφηδόν. Quintus Calab. i. 749.

Ἀμφαδὸν οὔτε κρυφηδόν.——

ΟΛΙΓΟΔΡΑΝΕΩΝ. Ὀλίγον δυνάμενος.] Hinc ὀλιγοδρανίη. Quint. Calab. i. 761.

Σῇ δ᾽ ὀλιγοδρανίῃ θυμὸν λίπες——

ΠΕΡΙΑΥΓΙΖΕΣΘΑΙ. Περιςέφεσθ.] Lege περιςρέφεσθαι.

ΣΤΕΡΟΠΗΓΕΡΕΤΑ ΖΕΥΣ. Ὁ τὰς ἀςραπὰς συναγείρων ἀςραπή.] Legendum et diſtinguendum, συναγείρων, ἀςραπηγερέτα.

ΒΟΟΣΚΟΝ. Βούφορβον, Ὀρεινόμον.] Corrigit Guyet. Βοοσκόλον. Sed male. Heſych. infra: Βουκόλος, βοονόμος, βοσκός. Quare ſcribendum forſan in loco ſuperiori: Βοοσκὸν, β. ο.*

ΒΟΟΣΣΟΩι. Μάςιγι καὶ βούτης.] Forſan, καὶ ΒΟΥΤΗι. Q. Calab. v. 64.

——βοοσσόα κέντρα φέροντες.

* Aliter in Marg.—Scribe vel Βοοκὸν, (vide Anthol. p. 410.) vel cum Suida Βοοβοσκόν. Alterum ne Græcum quidem. Vide nos ad Suidam vol. ii. p. 499.

ΠΑΡΑ ΠΟΔΑ. Εὐθέως, ἐγγύθεν.] In hoc ultimo ſenſu παρὰ ποσὶ utitur Q. Calab. v. 67. PARS I.

Ἐν δὲ χοροὶ ἕςαντο νέων παρὰ ποσσὶ γυναικῶν.

In eodem ſenſu utitur et ἐν ποσὶ, lib. xii. 534.

—— καὶ ἐν ποσὶ κέιμεθ' ὀλέθρε.

Priorem phraſin non intellexerunt Interpretes. Vide nos ſupra p. 215.

ΓΥΑΛΑ. Θησαυροί. Ταμεῖα. Κοίλια.] Legendum, Κοῖλα. Vide nos infra P. I. v. Θώρηκος.

ΓΥΑΛΟΝ ΚΟΪΛΟΝ.] Lege et diſtingue: Γύαλον, κοῖλον. Infra Heſych. Γυέλιον, κόλπον. Legendum, Γύαλον, κοῖλον. Sophocles Philoct. 1078.

Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον.

Schol. Γύαλον, ἀντὶ τοῦ, κεῦθος. Κυρίως δὲ γύαλα, τὰ κοῖλα λέγεται· ἀλλ' ἐὰν ὅτω μεταφράσῃς, ἀπίθανον ἔςαι τὸ κοῖλον κοίλωμα. Διὸ δὴ τὸ κεῦθος ἡμεῖς ἀντὶ τοῦ, ἄλσος, μεταφράζομεν. Q. Calaber v. 110.

Ἀμφὶ δὲ θώρηκος γύαλον παρεκέκλιτο καλόν.

Vox εὐγυάλοιο occurrit apud Tryphiodorum. Sed locus eſt mendoſus. Forſan tamen κόλπον ſtare poteſt; et reſpexerit Noſter ad Sophoclis locum.

ΙΕΡΑ ΝΟΣΟΣ. Ἐπιληψία.] Heſych. Μεγάλη Νόσος, ἡ ἐπιληψία. Quare errarent qui ἱερὰν νόσον, *ſacrum morbum*, redderent. Heſych.

PARS I. Ἱερὴ, μεγάλη. Confer Noſtrum infra, v. Νόσος μεγάλη, et nos P. II. v. Ἱερὴ νόσος. Virgil.

Auri ſacra fames ——

Ita Herodot. lib. iii. 33. p. 172. Καὶ γάρ τινα ἐκ γενεῆς νοῦσον μεγάλην λέγεται ἔχειν ὁ Καμβύσης, τὴν ἱρὴν ὀνομάζουσί τινες.

ΜΕΛΕΪΣΤΙ. Τὸ κατὰ μέλος τὶ κόπτειν.] Hæc vox male conjungitur cum διὰ apud Homer. Odyſſ. Σ. 338.

——ἵνα σ' αὖθι διαμελεϊστὶ τάμησιν.

Ita etiam occurrit ſupra, Odyſſ. I. 291. et apud Q. Calab. v. 208. Sed legendum diſjunctim, διὰ μελεϊστὶ, vel ex auctoritate Heſychii. Q. Calaber v. 358.

Δηώσει μελεϊστὶ θοῶς δολόεντ' Ὀδυσῆα.

ΕΠΗΜΑΙΕΣΘΑΙ. Ἐπιζητεῖν. — ΕΠΙΛΑΜΒΑΝΕΣΘΑΙ. Ἐπιψαύειν.] Hæc ſunt uno ordine legenda: Ἐπιμαίεσθαι, ἐπιζητεῖν, ἐπιλαμβάνεσθαι, ἐπιψαύειν. Quod vidit et D'Arnaud. Confer Noſtrum v. Ἐπεμαίετο. Atque in hoc poſtremo ſenſu occurrit apud Quint. Calabrum v. 233.

——μεγάλων ἐπιμαίεαι ἔργων.

Interpres vertit: *Ad res magnas adſpiras.* Haud accurate. *You meddle with what dont concern you — with what is above your ſtrength.*

Forſan

Forſan reſtituenda eſt hæc vox Q. Calabro lib. xii. 562. et lib. xiv. 574. quod et recte monuit Rhodoman. Occurrit apud Homerum cum Accuſativo, Odyſſ. Λ. 530. PARS I.

—— ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην.

ΕΠΙΤΑΡΡΟΘΟΣ. Ἰσχυρὸς, βοηθὸς, σύμμαχος.] Sic Q. Calaber lib. v. 254.

Δέξατό μ' ἐκ πάντων ἐπιτάῤῥοθον ——

Sic quoque mox uſurpat ἐπίῤῥοθον, v. 257.

Ἤγαγον Ἀτρείδῃσιν ἐπίῤῥοθον ——

Vide Heſychium v. Ἐπίῤῥοθος, et nos infra ad hanc vocem, P. I. ubi corrigendum monuimus.

ΑΠΟΡΟΥΣΕΝ. Ἀφήλατο.] Legendum, ἀφήλατο. Q. Calaber lib. v. 346.

Ἠέλιος δ' ἀπόρουσεν, ἐπεσκιόωντο δ' ἀλωαί.

Contra ἀνόρουσεν. Homer. Odyſſ. Γ. 1.

Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ——

ΦΟΙΤΩΝ. Ἀναστρεφόμενος. — Φοιτῶντα ἄνδρα μανιάσι λύσσαις, λυσσήμασι.] Hæc male digeſta ſunt et corrupta. Lege Φοιτῶν, ἀναστρεφόμενος. Φοιτῶντα ἄνδρα μανιάσι νόσοις. Ἀναστρεφόμενον λύσσαις ἢ λυσσήμασι. Q. Calaber lib. v. 405.

PARS I.

> Αἴας δ' αὖ, ἀκαμάτῳ ἐναλίγκιος Ὠρίωνι,
> Φοίτα, ἐνὶ ϛέρνοισιν ἔχων ὀλοόφρονα λύσσαν.

Sed vide nos ſupra p. 228.

Η ΤΑΧΑ. Οὕτω γὰρ ἴσως.] Forſan Οὕτω γὰρ, ἴσως. Q. Calaber lib. v. 415.

> Σήμερον ἢ τάχα πᾶσιν ὀλέθριον ἔσσεται ἦμαρ.

Hic reddunt; *Proculdubio.*

Scribitur ἢ τάχα apud Theocrit. Idyll. xxi. 55.

> Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.

Pindar. Olymp. Od. vi. 39.

> ——— ἀλλὰ ζεῦξον ἤ-
> δη μοι σθένος ἡμιόνων
> ἢ τάχος ———

Menander in Fragment. No. 261. ubi vide Bentl.

> Ἢ δεῖ θεόν σε γ' εἶναι, ἢ τάχα δὴ νεκρόν.

ΜΕΜΟΡΥΧΜΕΝΑ. Μεμολυγμένα.] Forſan legendum, Μεμορυχμένα, μεμορυγμένα. Q. Calaber lib. v, 450,

> ——— μεμορυγμένον αἵματι πολλῷ.

Ubi vide Interpretem, et Dauſqueium. Confer et eundem, lib. vi. 255. Vide etiam D'Arnaud ad Oppian. p. 218. Sed lege denique, ΜΕΜΟΡΥΓΜΕΝΑ. ΜΕΜΟΛΥΣΜΕΝΑ. Homer. Odyſſ. N. 435.

> Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα,
> Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.

Ubi

Ubi Schol. Μεμορυγμένα. Μεμολυσμένα. Sic etiam Schol. ad Nicandri Alexiph. v. 315. p. 84. Μεμορυγμένος, τυτέςι, μεμολυσμένος. PARS I.

ΑΣΒΟΛΘΕΝ. Μέγα. Ὑψηλόν. Μέλαν.] Legendum fortaſſe, Ἀσϐοληθέν. Vide Dauſq. ad Q. Calab. lib. v. 450. ubi legit apud Heſych. ἠσϐολισμένα pro ἠσϐολημένα. Lucian. vol. ii. p. 608. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ΑΣΒΟΛΩ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον.

ΕΡΠΥΖΕΙ. Ἑρπυςάζει παρὰ τὸ πορεύεσθαι, μετὰ φθορᾶς βαδίζει, ἢ πορεύεται.] Delenda, opinor, illa παρὰ τὸ πορεύεσθαι. Vide Ariſtoph. Plut. 675. et Schol. necnon Porphyr. in Vita Pythag. p. 51. Edit. Kuſteri Guyet. ἀντὶ τῦ, φθορᾶς, legit φορᾶς. Sed fruſtra. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1223. et nos infra P. II. v. Ἐῤῥήσει. Heſych. Ἔῤῥων. Μετὰ φθορᾶς παραγινόμενος. Ita ſcribendum. Idem: Φθείρεται. Πλανᾶται. Vel forſan legendum: Ἑρπύει, ἑρπύζει,—μετὰ φθορᾶς βαδίζει, ἢ πορεύεται. Quint. Calaber lib. xiii. 93.

Ἀμφὶ νεκρὺς εἵρπυον ἀάσπετα κωκύοντες.

Niſi hic legeres cum Rhodoman. εἵρπυζον. Confer Schol. ad Theocrit. vii. 2.

ΕΝΤΥΠΑΣ. Πενθικῶς, ὥςε τὸν τύπον τῦ σώματος φαίνεσθαι.] Fruſtra emendant, τυπικῶς. Q. Calaber lib. v. 527.

Ἠδὲ

PARS I.

Ἤδη μέγα ϛενάχȣσα, φίλῳ περικάππεσε νεκρῷ,
ΕΝΤΥΠΑΣ ἐν κονίῃσι, καλὸν δέμας αἰσχύνȣσα.

Apoll. Rhod. lib. i. 264.

—— σὺν δὲ σφι πατὴρ ὀλοῷ ὑπὸ γήρᾳ
ΕΝΤΥΠΑΣ ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοαάσκεν.

Ad quem locum conſulas Scholiaſtam.

ΚΥΗΠΑΖΕΙΝ. Διατρίζειν, ϛρατεύειν, ϰ ἐναισχύνειν, ἐπικύπτειν, καὶ χρονίζειν.] Legendum ΚΥΠΤΑΖΕΙΝ, ΔΙΑΤΡΙΒΕΙΝ, ΣΤΡΑΓΓΕΥΕΣΘΑΙ, ϰ ἐναισχύνειν, ε. κ. χ. Confer etiam Plato. p. 14. Edit. Forſter. Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 509. Κυπτάζεις, ϛραγγεύῃ, διατρίβεις. Idem ad Ariſtoph. Pac. v. 730. Κυπτάζειν, κρυφαίως διατρίβειν ϰ κρύπτεσθαι. Vide et Theocrit. iii. 7. Sed ἀντὶ τȣ̃, ϛρατεύειν, legendum potius cum Sopingio ϛραγγεύειν, vel ϛρεύγειν. Hæ voces ſæpius commutantur. Vide nos ſupra, p. 223.

ΔΟΡΥΦΟΡΟΣ. Ὁπλοφόρος, ὑπασπιϛὴς ἢ φύλαξ τῶν τυράννων, ϰ πρόσωπον.] Cum πρόσωπον dicit, τὸ δορυφόρημα intelligit. De quo Schol. ad Lucian. Icaromen. p. 21. Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα συνέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδȣ̃σιν, αὐτὰ δ' ȣ̓δὲν διαλέγεται καθάπερ οἱ ἄλλοι. Confer etiam Lucian. de Conſcrib. Hiſt. p. 602.

ΧΥΤΡΑΙΣ ΛΗΜΑΝ. Μεγάλαις τισὶ κωλυέσθαι βλέπειν, ϰ λίαν λημᾶν.] Puto τισὶ λήμαις. Schol.

ad Lucian. vol. ii. p. 39. Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τῦ, χύτραις ἴσας περιφέροντες λήμας. Et ſic quoque correxit Gronovius. PARS I.

ΚΙΧΛΗΣΚΟΥΣΙ. Γελῶσι, μειδιῶσι.] Legendum forſan Κιχλίζεσι, Γελῶσι. Mox Κιχλησμὸς, γέλως σφοδρός. Lege κιχλισμός. Ariſtoph. Nub. 979.

Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, ἐδὲ κιχλίζειν, ἐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.

Ubi Schol. Ἀτάκτως γελᾷν καὶ ἀμέτρως. Theocrit. v. 117.

Εὖ πόκα κιγλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας.

Vide Caſaub. ad Theocrit. cap. 13. Illa ſuperiora non comparent in Edit. Batav. Heſych. ſed extant in Edit. Hagoenſ.

ΕΠΙΚΑΓΧΑΖΩΝ. Ἐπιγελῶν.] Fortaſſe Ἐπικαγχλάζων. Heſych. Καγχλάζει, ἀθρόως γελᾷ. Apoll. Rhod. iv. 944.

—— ἀμφὶ δὲ κῦμα

Λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ΕΠΙΚΑΓΧΛΑΖΕΣΚΕΝ.

Sophocles tamen ſine λ ſcribit, Aj. 200.

Πάντων ΚΑΓΧΑΖΟΝΤΩΝ γλώσσαις
Βαρυάλγητ' ——

Schol. Καγχαζόντων. Γελώντων. Et Ariſtoph. Concion. 844. habet καγχάζων. Sed ibi legendum

PARS I. gendum metri gratia vel κιχλίζων cum Kuſtero, vel, quod rectius puto, καχλάζων. Heſych. Καχλάζει, ἀθρόως γελᾷ. Etiam Καγχάζει, ἀτάκτως γελᾷ. Vide nos infra P. I. v. Καχλάζει, et P. II. v. Γιγλισμός.

ΚΑΧΝΑΖΕΙ. Καγχάζει.] Lege Καχλάζει, καγχάζει. Heſych. Καχλάζει, κιχλίζει. Hinc corrigendus eſt Mœris: Καναχεῖν, Ἀττικῶς. Κιγλίζειν, Ἑλληνικῶς. Lege, ΚΑΧΛΑΖΕΙΝ. ΚΙΧΛΙΖΕΙΝ.

ΘΕΡΙΣΤΟΝ. Λεπτὸν ὕφασμα, θερινὸν ἱμάτιον.] Θέριστρον vocat Schol. ad Lucian. vol. ii. p. 40. Confer Noſtrum v. Σειρόν. Theocritus Idyll. xv. 69.

Ὦ μοι δειλαία, δίχα μεῦ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισαι, Γοργοῖ ——

Vide Procop. in Reg. lib. i. cap. 13. p. 40. Edit. Meurſ. ubi hæc vox in alio ſenſu occurrit. Τὸ θέριστρον αὐτοῦ, καὶ τὸ σκεῦος αὐτοῦ.— Θεοδοτίων τὸ θέριστρον, βουκεντρὸν ἐξέδωκεν.

ΑΤΕΝΕΣ. Ἰθὺ, ἀναλγὲς, συνεχές.] Hinc corrigendus Schol. ad Lucian. vol. ii. p. 49. Ἀτενὲς, συνεχθές. Lege, συνεχές.

ΕΞΗΜΟΙΒΑ. Ἀλλακτὰ, διὰ τὸ πλῆθος.] Vox occurrit apud Quint. Calab. vii. 436.

Πολλὰ γὰρ ἐξημοιβὰ παρ' αὐτόθι τεύχεα κεῖτο.

Item

PARS I.

Item apud Homer. Odyſſ. Θ. 249.

Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.

ΒΛΩΘΡΗ. Εὐάζης.] Recte corrigunt Εὐαύξης. Vide nos infra P. III. v. Βλωθρή. Vocem uſurpat Quint. Calab. viii. 204.

Ἤριπε δ' ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονὸς, ἠύτε βλωθρὴ
Ἢ πίτυς, ἢ ἐλάτη, κρυεροῦ Βορέαο βίηφι
Ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα ——

Uſurpat etiam non ſemel Homerus.

ΩΧΡΑΣ. Ὠχριάσεις.] Fruſtra emendant. Eſt Accuſativus ab Ὠχρὴ ſive Ὠχρά. Atque hinc Ὠχροίη Q. Calabro viii. 209.

—— χλοερὴ δὲ θοῶς κατεχεύατο νεκρῷ
Ὠχροίη ——

Sed hic legendum fortaſſe, Ἀχροίη, ut in lib. ix. 470.

Ἀχροίη γὰρ ἔρευθος ἐπήλυθεν ——

ΣΤΡΟΦΑΛΙΓΞ. Συστροφὴ κονιορτοῦ, καὶ ἐν ᾧ οἱ τρογοὶ (lege τροχοὶ) στρέφονται.] Quint. Calaber viii. 238.

—— δεύοντο περὶ στροφάλιγξιν ἔησι.

ΗΓΕΙ. Ἔλαμπεν.] Et ſenſus et literarum ordo poſcit Ηὔγει. Αὐγὴ, αὐγέω. Et ſic D'Arnaud. Job. xxix. 3. Ὅτε ΗΥΓΕΙ λύχνος αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς μοῦ.

ΧΗΡΩ-

PARS I.

ΧΗΡΩΣΤΑΙ. Οἱ μακρόθεν κατὰ γένος, προσήκοντες δὲ, καὶ οἱ χηρεύοντες τοῦ οἴκου τῶν ἀγχιστέων κληρονομούντων.] Inepte emendant, κληρονομοῦντες. Vertendum: *Et qui domo egent, eo quod genere propinquiores eum poſſideant.* Q. Calab. viii. 299.

——Πόνον δὲ οἱ ἔργμα τε πάντα,
Χηρωσταὶ μελέπιοθεν ἀποφθιμένοιο, δάσαντο.

ΕΠΙΡΡΟΙΖΕΙΝ. Ἐπιπιέζειν.] Scribendum ἐπιρῥοιζεῖν. In ſenſu τοῦ, ἐπιπιέζειν, occurrit ἐπιρῥοιζεῖν, quod idem eſt, apud Q. Calab. viii. 322.

——Βαλὼν δ' ὅγε δεύτερον ἰόν,
Λαιμῷ ἐπεῤῥοίζησε——
Jugulo infixit.

ΜΑΣΤΙΝ. Μάστιγα.] Q. Calab. ix. 156.

——Οὐδ' ἔχε μάστιν, ἔλαυνε δὲ ἔγχεϊ θέων.

Ita Homer. Odyſſ. O. 182.

Ἦ καὶ ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν——

ΕΥΛΗΡΑ. Ἱμάντες.] Vox occurrit apud Homer. Iliad. Ψ. 481.

——ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε.

Q. Calab. ix. 156.

——ἵπποισι δ' ἐκέκλετο μακρὰ τινάσσων
ΕΥΛΗΡ', οὐδ' ἔχε μάστιν——

Ita legendum. Vulgo male εὐκλήρου. Vide Rhodoman. ad locum.

ΚΟΥΡΙΞ.

ΚΟΥΡΙΞ ΑΙΝΟΜΕΝΟΥΣ. Τῆς κόρης λαμβανομένυς.] Legendum τῆς κόῤῥης. Schol. ad A-poll. Rhod. iv. 18. Κυρὶξ, κατὰ κόῤῥης. Confer Sophoclis Ajac. 311. Sed ἀντὶ τῦ, αἰνομένυς, legendum fortaſſe αἰνύμενυς. Homer. Odyſſ. x. 500.

Χεῖράς τ' αἰνύμεναι ——

Ubi Schol. Αἰνύμεναι. Ἐπιλαμβανόμεναι.

ΑΝΙΑΖΕΙΝ. Ἀνιᾶσθαι.] Q. Calaber xi. 177.

Μακρὸν ἀνϊάζοντες ——

Quod perperam mutant in ἀνίυζοντες viri docti.

ΑΠΕΦΘΙΤΟΝ. Ἀπεφθάρησαν.] Reſtituenda hæc vox Q. Calabro xi. 283.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πολλοὶ μὲν ἀπέφθιθον ἐν κονίῃσι.

Rhodoman. ἐπέφθιθεν. Sed in lib. xiv. 605. κατέφθιθεν legitur.

ΑΤΑΛΟΦΡΟΝΑ. Νήπια, ἀπαλόφρονα] Legendum νήπιον, ſive νηπίην. Q. Calaber ſcribit ἀταλάφρονι. Vide lib. xii. 104.

ΑΠΤΙΣΤΩΝ. Ἀκόπτων.] Legendum Ἀπρίςων. Q. Calab. xii. 133.

—— οὐδ' ἄρ' ἀπ' ὄζυς
Λείαινον πελέκεσσιν ἔτ' ἀπρίςων ἀπὸ φιτρῶν.

ΔΥΣΑΜΟΙΡΟΣ. Κακόμοιρος.] Recte Salma-
ſius

PARS I.

ſius ΔΥΣΑΜΜΟΡΟΣ. Quint. Calab. lib. xii. 355.

Ἀγχόθι δ' αὖτε Σίνωνα δυσάμμορον εἰσενόησαν.

ΣΤΕΡΕΟΝ. Καταπληκτικὸν, ποικίλον.] Lege πολεμικόν. Vide Heſych. v. Σμερδνόν. Vox στερεὸν occurrit apud Q. Calab. ix. 460. et σμερδνὸν infra v. 520.

Ἄλλοτε μὲν, σμερδνὸν τελέθειν, ὅτε δ' ἤπιον εἶναι.

ΑΕΙΚΙΖΕΙ. Ἀπολύει.] Lege ἀπολλύει. Q. Calab. x. 401.

Αὐτίκ' ΑΕΙΚΙΣΟΥΣΙΝ ἐμὸν δέμας ——

Ita legendum cum Rhodoman.

ΔΙΑΡΡΑΙΣΕΙ. Διαφθείρει.] Scribe διαφθερεῖ. Q. Calab. x. 403.

Αἶψα διαῤῥαίσουσι· νέκυν δ' οὐ γαῖα καλύψει.

ΜΑΡΓΟΣ. Μαινόμενος, ὑβριστής.] In hoc poſtremo ſenſu occurrit vox apud Quint. Calabr. x. 472.

—— καὶ ἀνήγαγε ΜΑΡΓΟΝ ΑΚΟΙΤΙΝ.

Interpres reddit, *Pellicem luxu perditam*. Confer eundem lib. xii. 544.

ΑΣΦΑΡΑΓΟΣ. Φάρυγξ, ἢ βρόγχος.] Vox extat apud Q. Calabr. xi. 82.

ΦΑΡΥΡΞ. Λάρυγξ, βρόχος.] Lege βρόγχος.

ΘΡΕΠΤΑ.

ΘΡΕΠΤΑ. Τροφεῖα.] Q. Calab. xi. 89. PARS I.

Θρέπτα τοκεῦσιν ἔδωκεν ——

ΑΜΦΑΔΑΣ. Ψηλαφᾶς.] Recte corrigunt ἀμφαφᾶς. Q. Calaber ix. 246.

Πορφύρων φρεσὶ πολλὰ, καὶ ἀμφαφόων δόρυ χερσί.

ΥΠΕΡΕΠΤΕ. Ἤσθιεν.] Vox occurrit apud Q. Calabrum ix. 376.

—— λυγραὶ δ' ὑπερέπτον ἀνίαι.

ΥΠ' ΙΧΝΙΟΝ. Ὑπὸ τὰ ἴχνη.] Scribendum, opinor, unica voce, Ὑπίχνιον. Q. Calab. ix. 382.

Ὡς τοῦ ΥΠΙΧΝΙΟΝ ἕλκος ἀέξετο πυθομένοιο.

ΔΥΣΑΛΓΗΣ. Δυσίατος, ἀσυμπαθής.] Hæc duo interpretamenta non uni voci congruunt. Legendum, ΔΥΣΑΛΓΗΣ, ἀσυμπαθής. ΔΥΣΑΛΘΗΣ, δυσίατος. Sic mox, Δυσάλθητα, ἀθεράπευτα, et Ἀναλθὲς, ἀνίατον. Vide Q. Calab. xii. 400.

ΑΛΘΑ. Θερμασία, ἢ θεραπεία.] Forſan legendum ΑΛΘΑΙΑ.

ΑΛΘΕΤΟ. Ὑγιάζετο περὶ τὴν ἀλθαίαν.] Forte, παρὰ τὴν ἀλθαίαν. Vide nos infra P. III. v. Ἀλθεῖναι.

ΕΠΗΤΡΙΜΟΙ. Ἀλλεπάλληλοι.] Scribendum Ἐπίτριμοι. Quod ordo literarum poſtulat. Utraque vox proba eſt. Q. Calab. xiv. 247.

Εὐρύτερον

Εὐρύτερον, καὶ μᾶλλον ἐπίτριμον —— Heſych. ſupra,

ΕΠΗΤΡΙΜΑ. Ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, πυκνά.] Ita diſtinguendum. Vide D'Arnaud ad Oppian. p. 201. qui ἐπήτριμος cum ή ſcilicet ubique legendum contendit.

ΑΔΕΥΚΕΣ. Ἄφοβον, ἀηδές.] Forſan ἄφορον.

ΑΔΕΥΚΕΙ. Ἀπεοίκοτι, οἱονεὶ, ἀδοκεῖ, ἀπροσδοκεῖ. Ἡλιόδωρος δὲ φησιν, ἀνεικέςω.] Salmaſ. legit, ἀνηκέςω. Forſan ἀνεικάςω. *Quod conjectura aſſequi nequis.*

ΑΔΕΥΚΗΣ. Χαμνὸς, πικρός.] Vide Schol. ad Nicandrum, p. 85. v. 325.

ΕΝΑΥΛΟΣ. Ὁ ἀκυόμενος, περὶ τὸν αὐλόν.] Ita, opinor, diſtinguendum. Æſchines contra Cteſiph. p. 114. Ἔναυλον γὰρ ἦν ἔτι τοῖς πᾶσιν. *Norant enim omnes.* Vide nos ſupra p. 251.

ΔΥΣΑΕΟΣ. Δυςήνυ, δύσπνυ.] Forſan δύσπνου. Q. Calab. xiii. 134.

Ὡς δ' ὑπὸ θώεσι μῆλα δαΐζεται, ἠὲ λύκοισι,
Καύματος ἐσσυμένοιο ΔΥΣΑΕΟΣ ἤματι μέσσῳ.

Δυσαέος, δυςήνυ. Recte Interpres: *Moleſto ſolis æſtu graſſante.* Nugatur Pauw. Ζεφύροιο δυσαέες

σαέος non ſemel habet Homerus. Schol. ad Oppian. Hal. iii. 434. Δυσαέος, δυσόσμου, δυσοσμητικῆς.

ΔΥΣΑΛΕΟΣ. Δυσπνεύστου.] Corrigunt, δυσαέος. Sed legendum, δυσάλγεος. Vide nos ſupra p. 271. Δυσαλγής, *Qui ob dolorem ægre reſpirare poteſt.* Δύσπνευστος. Confer Q. Calab. xiv. 68.

ΥΠΟΚΥΔΕΣ. Ὑποφρύδιον.] Forſan, Ὑποβρύχιον. Vide Harpocrat. ad vocem, et emenda.

ΑΛΑΛΥΚΤΗΜΑΙ. Τεθορύβημαι, ἀπὸ τοῦ κατὰ διάνοιαν ἀλᾶσθαι.] Vox ἀλάλυκτο occurrit apud Q. Calab. xiv. 24.

Καὶ κραδίη ἀλάλυκτο φόβῳ ——

ΟΜΕΣΤΙΚΟΣ. Ὁμόοικος.] Recte Palmer. Ὁμέστιος. Q. Calab. xiv. 186.

—— ἐπεὶ μακάρεσσι θεοῖσιν
Ἤδη ὁμέστιός εἰμι ——

ΠΕΠΑΛΑΓΜΕΝΟΝ. Μεμολυσμένον αἵματι καὶ λύθρῳ, ἢ λελευκαμένον.] Poſterius interpretamentum ad v. παλύνειν pertinere videtur. Sed habet Q. Calaber xii. 402.

—— νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ.

Quod fruſtra tentant viri docti. Homer. Odyſſ. x. 184.

—— σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ.

PARS I. ΑΓΕΛΕΙΗ. Λαφυραγωγῦ ϗ ἡγυμένης τῦ πολέμυ. Ἀθηνᾶς. Τὸ ἐπίθετον.] Legendum, Ἀγελέης,—πολέμυ. Ἀθηνᾶς τὸ ἐπίθετον. Q. Calab. xii. 408.

—— καὶ ἀθανάτην Ἀγελείην
Ἔῤῥιγ' ——

Confer Homer. Odyſſ. N. 359. et in aliis locis.

ΑΥΙΑΧΟΙ. Ἄνευ βοῆς μετὰ ἰαχῆς, ἢ ἀΐαχοι, σιωπῆ, ἄφοβοι, ϗ αὐλοὶ ἠχῦντες.] Legendum forſan, ἄνευ βοῆς ΚΑΙ ἰαχῆς, ἢ ἀΐαχοι, σιωπῆ, ΑΦΩΝΟΙ. Ἀνίαχοι ſcribit Q. Calab. xiii. 70.

Ὡς οἵγ' ἀνίαχοι Τρώων ποτὶ ἄςυ νέοντο.

Ad quem locum vide Cl. Pauw. Quæ ſequuntur apud Heſychium, αὐλοὶ ἠχῦντες, ad v. αὐλίαχοι, ſi modo ſit ejuſmodi verbum, pertinere videntur.

ΑΓΕΝΙΟΥΣ. Τὰς μὴ γεγεννημένας.] Forſan ſcribendum, ἀγεννήτυς. Æſchines contra Cteſiph. p. 131. Edit. Oxon. Ἐπιςολὰς δὲ σιγῶ ψευδεῖς, καὶ κατασκόπων συλλήψεις, ϗ βασάνυς ἐπ' αἰτίας ἀγενήτοις. Lege ἀγεννήτοις. *Crimina, quæ non erant.* Vide nos ſupra p. 213. Hanc vocem reſtituimus M. Tyrio, Diſſert. viii. p. 91. Edit. Daviſ. Θεῖον ἴςω ΑΓΕΝΝΗΤΟΝ μόνον. Ita legendus iſte locus, quem fruſtra tentarunt viri erudititiſſimi.

ΚΑΣΩ-

ΚΑΣΩΡΕΙΣ. Πόρναι.] Nihil muta. Heſych. Κασαύρα, κασωρὶς, πόρνη. Ubi legendum, opinor, Κασαύρας. Vide v. Κασαυρείοις. PARS I.

ΑΝΑΤΕΙΝΑΣΘΑΙ. Ἀπειλῆσαι.] Hinc Ἀνάτασις pro Ἀπειλή. Porphyr. de Abſtin. lib. i. 8. p. 8. Ἡ δὲ τῆς ζημίας ΑΝΑΤΑΣΙΣ, πρὸς τὰς μὴ προορωμένους τὸ λυσιτελοῦν.

ΑΝΕΠΙΣΤΑΤΗΤΟΝ. Ἀφύλακτον.] Porphyr. de Abſtin. lib. i. 9. p. 8. Τὸ ἀνεπίςατον τῆς διαφορᾶς. *Inconſiderantiam.* Maximus Tyrius Diſſert. xiv. p. 163. Ἐὰν δέ του μοχθηρὰν δείξῃς ψυχὴν, ἀνέςιος αὕτη καὶ ἀνεπιςάτητος,

ΠΑΡΑΣΠΑΣ. Φυτὸν ἀνεσπασμένον.] Vox occurrit, opinor, ſed corrupta apud Porphyr. de Abſtin. lib. i. 10. p. 10.

ΠΙΝΑΚΑΣ. Τὰς σανίδας, καὶ τὰ θραύσματα τῶν ὀρνίων (forſan legendum τῶν νεῶν, *tabulæ navium*) καὶ οἱ ἐπὶ τῶν σκυτίνων (forſan συκίνων.) τραπεζῶν λίθοι.] Vide Porphyr. de Abſtin. i. 13. p. 13. et D. Marc. vi. 25. et 28.

ΑΝΑΒΗΜΕΝΑΙ. Ὅμηρος τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀναχωρῆσαι.—Ἀναβλυςάνειν καὶ ἀναβλύσαι.] Scribe ſine virgula ἀναχωρῆσαι, ἀναβλυςάνειν καὶ ἀναβλύσαι. Vide Porphyr. Sentent. p. 280. Πηγῇ γὰρ ἔοικεν οὐκ ἀποῤ-

PARS I. ῥύτῳ, ἀλλὰ κύκλῳ εἰς ἑαυτὴν ἀναβλυζέσῃ ἃ ἔχει. Confer etiam Heſych. v. Ἀναβήσομαι.

ΑΣΤΛΛΟΓΙΣΤΟΝ. Μὴ καλῶς γεγονός.] Alio ſenſu occurrit apud Porphyr. de Abſtin. i. 7. *Pro eo qui ratiocinari nequit.*

ΑΝΗΡΩΡ. Ὧι τέκνα ὐ γίγνεται, ἄτεκνος.] Scribendum Ἀνήνωρ. Heſych. ſupra: Ἀνήνορα, ἀδύνατον, ἄνανδρον. *Qui non ſufficit liberis procreandis. Impotens.*

ΕΞΕΔΡΟΝ. Τὸν ὐκ αἴσιον οἰωνὸν, ὐκ εὔθετον ὄρνιν, ὐκ ἐνδέον τὶ τὴν ἕδραν ἔχοντα.] Ariſtot. Rhetor. lib. iii. cap. iii. 3. ΕΞΕΔΡΟΝ τὴν τῆς μοχθηρίας ὑπερβολήν. Sed ἀντὶ τῦ, ἐνδέον τι, legendum ἐνδέοντα. Vel forſan melius Guyet. ἐν δέοντι. Eurip. Oreſt. 211.

Ὦ φίλον ὕπνυ θέλγητρον, ἐπίκυρον νόσυ,
Ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε.

ΑΤΤΟΚΑΒΔΑΛΑ. Αὐτοσχέδια, ποιήματα εὐτελῆ.] Hinc αὐτοκαβδάλως, pro εὐτελῶς, uſurpatur ab Ariſtot. Rhetor. lib. iii. cap. vii. 1. Τὸ δ' ἀνάλογόν ἐςιν, ἐὰν μήτε περὶ εὐόγκων, αὐτοκαβδάλως λέγηται.

ΕΤΑΛΔΗ. Ἐυαυξῆ.] Forſan Εὐάλδητα. Heſych. ſupra: Ἄλδητα, ἄτμητα.

ΛΑΒΡΟΣ-

ΛΑΒΡΟΣΤΟΜΙΑ. Ἡ διάχρηστος λαλιά.] Lege ἡ ἄχρηστος, ſive potius, ἀκόλαστος λαλιά. Hinc Λαβράζειν et Λαβροστομεῖν. Vide Schol. ad Nicand. Alex. v. 160. p. 74. PARS I.

ΔΙΑΦΟΡΟΝ. Ἀμφίλεκτον, καὶ ἀνάλωμα διάφορον.] Lucian. Hermotimo p. 566. Ἐκτετίκαμεν διάφορον. *Mercedem ſolvimus.* Suidas recte exponit, τὸ τίμιον.

ΣΥΦΑΡ. Γῆρας τὸ ὑπέρτατον. Οἱ δὲ τὸ τοῦ ὄφεως καὶ τὸ ἐρρυτιδωμένον σύκον, καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες.] Excidit vox. Repone, τὸ τοῦ ὄφεως δέρμα. Lucian. Hermot. p. 566. Τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ. Ubi Schol. ἤγουν τὸ δέρμα. Heſych. v. Λεβηρὶς, et v. Γυμνότερος λεβηρίδος. Γῆρας, ὄφεως δέρμα. Schol. ad Nicand. p. 24. Γηραιὸν δὲ φλόον, τὸ σύφαρ λέγει. Confer etiam Callimach. Fragm. Bentl. N°. 49.

—— Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν
Σύφαρ ἐμὸν, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖον ἐὸν περ.

Hæc vox eſt Sicula. Schol. ad Nicand. Alexiph. v. 90. p. 70. quo reſpexit Heſych. Γραῦς δὲ, ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γιγνόμενος πάγος. Ἐπειδὴ ῥυτιδοῦται ὥσπερ ταῖς γραυσὶ τὸ σῶμα συμβαίνει ῥυτιδοῦσθαι, τὸ ἐπιπολάζον τῷ γάλακτι· ὃ οἱ Σικελοὶ σύφαρα (lege σῦφαρ) καλοῦσιν, ἀφελοῦ, καὶ οὕτω δὸς πιεῖν.

PARS I.

ΑΠΕΜΑΣΣΕΤΟ. Καθήψατο, ἀπῴκισεν.] Illud Ἀπῴκισεν ad v. Ἀπενάσσατο pertinet. Heſych. infra

ΑΠΕΝΑΣΣΑΤΟ. Ἀπῴκησεν.] Lege ἀπῴκισεν. Lucian. Necyom. p. 330. Ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀπέμαξε. *Me purgavit et abſterſit.* Sic quoque ἐξέμαξε apud D. Lucam, vii. 44. et D. Joannem, xii. 3. Schol. ad Nicandri Alexiph. v. 139. Ἐμάττειν (lege ἐμμάττειν) ἐστὶ τὸ καθιέναι τοὺς δακτύλους εἰς κοῖλον τοπόν. Ὅμηρος·

Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐπεμάσσατο θυμόν.

Τουτέστι, καθήψατο τῆς ψυχῆς. Ἐμμάττειν ἐστὶ τὸ εἴς τι καθιέναι. Huc reſpexit Heſychius.

ΕΜΦΑΣΕΩΣ. Ἐννοητικῆς, ἐννοήσεως.] Diſtinguendum forſan, Ἐμφάσεως ἐννοητικῆς, ἐννοήσεως. Porphyr. de Abſtin. lib. i. ſub finem: Πόῤῥω ὑλικῆς ἐμφάσεως ἱδρυμένος.

ΦΥΛΑΚΗ.—Τήρησις ἐντολῶν.] In hoc ſenſu Porphyr. de Abſtin. i. 26. p. 21. Τὴν μεγίστην ποιούμενοι φυλακὴν, μή τινα αὐτῶν ἀποκτείνωσιν.

ΚΟΙΤΗ. Κίστη, ἐν ᾗ τὰ βρώματα ἐφέρον.] Legendum, opinor, τὰ στρώματα. *Veſtes ſtragulæ.* Confer Cl. Bos Animadverſ. p. 67. Vide etiam Valeſ. in Notas Mauſſaci ad Harpocrat. p. 90. ubi male corrigit Suidam et Etym. Mag.

Sed

Sed apud Noſtrum nihil muta. Menander in Dyſcolo:

——Ὡς θύουσι δ' οἱ τοιχωρύχοι
Κοίτας φέροντες καὶ σαμνί', οὐχὶ τῶν θεῶν
Ἕνεκ' ἀλλ' ἑαυτῶν——

Ità et Eupolis apud Pollucem vol. ii. lib. x. §. 92. p. 1263.

Ἀλλὰ τὰς κοίτας γ' ἔχουσι πλουσίως σεσαγμένας.

ΤΥΡΒΗ. Θόρυβος.] Porphyr. de Abſtin. i. 36. p. 30. Πᾶσα ἀπελήλαται τύρβη. Schol. ad Ariſtoph. Equit. 311. Τυρβάσαι δὲ κυρίως λέγεται τὸ πηλὸν ταράξαι. Lege πόλιν. Themiſtius p. 38. Edit. Petav. Οὐδὲ τὸν Περσικὸν νόμον αἰσχυνόμενος, ὃς διεχώρισε τῆς ἀγοραίας τύρβης τὰς ἐλευθέρους διατριβάς. Lucian. Navig. p. 505. Δεδία τοίνυν μὴ τοῦ σαλπιγκτοῦ ἐποτρύνοντος, καλαπεσὼν ἔγωγε συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὁπλαῖς. Hinc Τυρβάζομαι. D. Lucas x. 41. Μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά. Ad quem locum vide Cl. Bos. Propertius Lib. iii. Eleg ii. 24.

Alter remus aquas, alter tibi radat arenas,
Tutus eris: medio maxima turba mari eſt.

ΕΥΑΓΓΑΛΟΝ. Εὐβάστακτον, εὐπροσαγκάλιστον.] Recte corrigunt viri docti, εὐάγκαλον — εὐπροσαγκάλιστον. Porphyr. de Abſtin. i. 45. p. 38. ubi φορτίον οὐκ εὐάγκαλον. Reſpexit Æſchyl. Prom. v. 350.

——ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.

ΠΛΑΚΑ.

PARS I.

ΠΛΑΚΑ—Καὶ τὴν κοινήν.] Legendum ϗ τὴν κονίαν. Heſych. Κονίαν, μαζόνομον. Vide eundem v. Πλὰξ, τέτανος.

ΤΡΙΤΤΥΣ. Τριάς.] Scribendum forſan Τριττύς. Porphyr. de Abſtin. ii. 60. p. 97. Ἡ πόθεν οἱ μὲν τριτ]ύας χρυσόκερως, οἱ δ' ἑκατόμβας.

ΜΕΘΟΔΙΤΑΣ. Τέχνας.] Legendum μεθοδείας. Reſpexit D. Paulum ad Epheſ. vi. 11. Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τῦ Θεῦ, πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς ςῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τῦ διαβόλυ.

ΑΦ' ΕΣΤΙΑΣ ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ. Παροιμία. Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρωμένων.] Porphyr. de Abſtinent. lib. ii. 5. p. 53. Ἤρξατο πρῶτον ἀφ' Ἑςίας τοῖς ὐρανίοις θεοῖς θύειν.

ΑΦΗΝΙΑΣΑΝΤΕΣ. Ἀποχωρισθέντες, ἐκ μεταφορᾶς ἵππων ἁρμάτων.] Legendum ἁρματείων. *Equis currulibus.* Et ſic jam video correxiſſe D'Arnaud.

ΑΛΙΣ ΔΡΥΟΣ.] Porphyr. de Abſtin. lib. ii. 5. p. 54. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ βίος ἐπὶ τὴν ἥμερον ἤδη τροφὴν μεταβαίνων, καὶ θύμα]α ἐκ τῶν ΚΑΡΠΩΝ ΘΥΩΝ, ἅλις δρυὸς, ἔφη. Ita legendus iſte locus, qui vulgo mutilus eſt.

ΟΡΘΟΣΤΑΔΗ. Εἶδος πέμμα]ος.] Forſan Ὀρθος-

θοςάτης. Φθόϊς ὀρθοςάτης occurrit apud Porphyrium de Abſtinent. lib. ii. 7. p. 55. Vide D'Arnaud.

ΠΥΡΙΝΑΙ. Τὰ ἐντὸς τῶν ἐλαιῶν ὀςᾶ.] Porphyr. de Abſtin. p. 55. vocat πυρήνια, ſi locus non ſit mendoſus. Sed ita Herodot. lib. iv. 23. p. 229. Καρπὸν δὲ φορέει κυάμῳ ἴσον, πυρῆνα δὲ ἔχει. Polyb. Fragm. p. 1489. Ὁ λωτὸς πυρῆνα ἔχει τελέως μικρόν· ἐπὰν δὲ πεπανθῇ, συνάγουσιν καὶ τὸν μὲν τοῖς οἰκέταις μετὰ χόνδρου κόψαντες, σαττοῦσιν εἰς ἀγγεῖα· τὸν δὲ τοῖς ἐλευθέροις ἐξελόντες τὸν πυρῆνα, συντιθέασιν.

ΑΧΥΡΜΙΑΙ. Τόποι, εἰς οὓς τὰ ἀχύρα ἐκπίπτει λικμώμενα.] Homer. Iliad. E. 503.

Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί ——

ΑΨΙΣΙ ΛΙΝΟΥ. Ἅμμασιν ἀπὸ τῆς συναφῆς.] Forſan συναφῆς λίνου. Homer. Iliad. E. 487.

Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου.

ΘΕΟΚΛΥΤΟΥΣΑΙ. Θεὸν ἐπικαλοῦμεναι.] Porphyr. de Abſtin. lib. ii. 26. p. 71. Τῆς δὲ νυκτὸς τῶν ἄςρων ποιοῦνται τὴν θεωρίαν, βλέποντες εἰς αὐτὰ, καὶ διὰ τῶν εὐχῶν θεοκλυτοῦντες. *Per preces Dei mentem animadvertentes.* Heſych. Θεοκλυτήσαντες, θεοῦ ἀκουσάντες. Forſan, ΠΑΡΑ θεοῦ. Confer Daviſ. ad M. Tyr. p. 562.

ΚΕΝΤΡΙΑΔΑΙ. Τῶν περὶ τὰ μυςήρια.] Porphyr. de Abſtin. ii. 30. p. 75. Οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ παίξαντος

PARS I. αὐτὸς Σωπάτρȣ, Βύτυποι καλȣ́μενοι πάντες, οἱ δ' ἀπὸ τȣ̃ περιελάσαντος, ΚΕΝΤΡΙΑΔΑΙ.

ΕΥΣΤΟΝ. Τὸ σειόμενον.] Legendum, opinor, Εὔςομον, τὸ σιγώμενον. Porphyr. de Abſtin. lib. ii. 36. p. 80. Ἐμοὶ δὲ τὰ μὲν ἄλλα εὔςομα κείσθω.

ΘΕΟΚΟΛΟΣ. Ἱέρεια.] Forſan Θεοκλύτος. Heſych. ſupra: Θεοκλύτησαντες, Θεȣ̃ ἀκȣ́σαντες. Legendum παρὰ θεȣ̃. Heſych. Θεοκλυτεῖται, παρὰ θεȣ̃ ἀκούει. Æſchyl. Sept. ad Theb. v. 145.

——— Λιταῖς σε
ΘΕΟΚΛΥΤΟΙΣ ἀπύȣσαι
Πελαζόμεσθα ———

ΘΕΟΚΥΝΗ. Δόξαν θείαν ἔχȣσαν.] Forſan θεοκλυτῆ.

ΠΑΙΔΝΟΣ. Νεογμὸς, παῖς, νέος.] Lege παῖδνος, νεογνὸς, παῖς νέος. Heſych. Ἀντίπαις, νέος παῖς.

ΜΕΓΑΧΗΣΕΤΑΙ. Μέγα βοήσει.] Diſtinguendum Μέγ' ἀχήσεται. Dorice ſcilicet.

ΑΝΟΜΕΝΩ. Ἀρνȣμένω.] Scribendum, Ἀναινομένω. Heſych. Ἀναίνομαι, ἀρνȣ̃μαι.

ΑΝΟΜΟΛΟΓΙΑΙ. Αἱ διὰ λόγων συγκαταθέσεις.] Alio ſenſu ἀνομολόγως utitur Porphyr. de Abſtin. lib. ii. 40. p. 84.

ΥΠΑ-

ΥΠΑΓΩΝ. Ὑπὸ δίκην ἄγων.] Porphyr. de Abſtin. lib. ii. 40. p. 84. Καὶ τὸν ἄριστον θεὸν τούτοις τοῖς ἐκγλήμασιν ὑπάγειν. PARS I.

ΠΑΙΔΝΕΣ. Ἀλαλαγμοὶ ἐν πολέμῳ.] Legendum ΠΑΙΑΝΕΣ. Heſych. v. Παίων.—Ὁ δὲ ἀλαλαγμὸς, παιωνισμός. Γράφεται δὲ καὶ Παιανισμός.

ΠΑΙΟΝΕΣ. Ἔθνος βαρβαρικὸν, δοῦλοι καὶ ἰατροί.] Scribendum δηλοῖ καὶ ἰατροί. Vide Heſych. v. Παίων.

ΟΙΚΗΜΑ. Τὸ δεσμωτήριον. Ἀττικοὶ δὲ τὸ πορνεῖον.] Lucian. Eunuch. ſub. finem: Οἶδε, ἔτι γελοιότερον μεταστειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπύειν.

ΟΠΥΙΕΙΝ. Γαμεῖν.] Theoc. Idyll. xxii. 161.

Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε.

Lucian. in Eunuch. ut ſupra, et in Gallo p. 175. habet ὀπύειν.

ΔΙΕΦΕΡΟΝΤΟ. Διεμάχοντο.] Hæc deſcripta ſunt ex Schol. ad Lucian. vol. i. p. 43.

ΚΗΡΙΟΥΣΘΑΙ. Ἐκπλήττεσθαι.] Recte corrigunt ἐκπλάττεσθαι. Sophocles apud Porphyr. de Abſtin. lib. ii. 19. p. 65.

Ξουθῆς μελίσσης κηριόπλαστον ὄργανον.

Ita legendum, non κηρόπλαστον. Imo κηρόπλαστος apud Æſchyl. Prometh. v. 576.

——ὑπὸ

PARS I.

——ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτ]οβεῖ δόναξ
Ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον ——

Sed vide v. Ἐκηριώθην.

ΒΕΙΚΗΛΑ. Νωχελῆ, ἀχρεῖα, Λάκωνες.] Ita legendum. Male Taylor. ad Lyſ. p. 702. qui legit ἀνωφελῆ. Heſych. Νωχελὴς, ὁμαλὸς, βραδὺς, ἄχρηστος. Legendum Νωχελὴς, ἀμαλός. Heſych. Ἀμαλὸν, ἁπαλὸν, ἀσθενῆ. Idem: Νωχέλεια, ἀσθένεια, βραδυτής. Vox occurrit apud Porphyr. de Abſtin. p. 146.

ΣΕΙΡΟΝ. Τὸ ἀνδρεῖον, θέριστρον, Σικυώνιοι.] Ἀνδρεῖον forſan idem fuit ac Ἀνδρομέον. Heſych. Ἀνδρομέον, ἱμάτιον, Κρῆτες.

ΕΠΑΙΕΙΝ. Αἰσθάνεσθαι.] Ita recte. Porphyr. de Abſtin. iii. 6. p. 107. Διαλεκ]ικῆς μὲν αὐτά φασιν, οἱ τὸ ἄλογον αὐτῶν κα]αψηφιζόμενοι, ΕΠΑΙΕΙΝ τὰς κύνας.

ΤΕΤΑΝΟΣ. Κονία, χρίσμα.] Hæc pertinent ad Τίτανος, ut recte Palmer. Vox Τέτανος occurrit apud Porphyr. iii. 7. p. 109. Καὶ τέτανος λαμβάνει ἵππον. Ubi Interpres; *Rigor nervorum.*

ΒΡΑΧΕΙΑ. Ἡ περιτράχηλος ἀλγηδών.] Recte Palmer. Βραγχεῖα ſive Βραγχεία. Porphyr. iii. 7. p. 109. Ὗς δὲ βραγχᾷ. *Porcus rauceſcit.* Vocatur etiam et βραγχός. Vide Heſych. v. Βραγχός.

ΒΡΑΚΕΙΑΣ. Τραχεῖς τόποι.] Anglice, *Brakes.*

ΘΝΗΤΙΔΙΑ. Νεκριμαῖα.] Salmaſ. Θυσίδια. Heſych. Κενέβρια, τὰ θυσίδια καὶ νεκριμαῖα κρέατα. Ariſtoph. Av. 538. ubi Schol. Κενεβρείων. Ἀντὶ τοῦ, νεκριμαίων. Ὡς τῶν θνησιμαίων κρεῶν ποικιλωτέρας ἀρτύσεως δεομένων. Ἄλλως. Τὰ θνησιμαῖα κρέα οὕτως ἐκάλουν. Οὐκ ἔσται κενέβριον, ὅταν θύσῃ. Porphyr. de Abſtin. iii. 18. p. 120. θυσείδια, Hierocles θνησιμαῖα vocat. Vide Aur. Carm. p. 218. Edit. Needh.

ΑΦΙΔΡΥΣΜΑ. Ἱερόν.] Scribendum Ἀφίδρυμα. Porphyr. de Abſtin. iv. 6. p. 149. Πρός τι γὰρ τὴν ὅλην ὄρεξιν τῆς θεωρίας συγγενὲς ἦν παρὰ τοῖς ἐκείνων ἀφιδρύμασι διαιτᾶσθαι. Confer etiam nos infra P. 11. v. Ἀφίδρυσμα.

ΡΩΠΙΚΟΝ. Τὸ εὐτελὲς καὶ ὡραῖον.] Hoc ſenſu occurrit apud Porphyr. de Abſtin. iv. 3. p. 145. Ὥστε οὐδὲ πρίασθαί τι τῶν ξενικῶν καὶ ῥωπικῶν ὑπῆρχεν. Ubi Interpres; *Exoticas et exquiſitas merces.* Rectius fortaſſe; *Viles merces.* Salmaſ. ad Hiſt. Auguſt. Script. in Flav. Vop. "Ῥῶπος enim et ῥωπικὰ Græcis dicuntur "ejuſmodi minutæ variæque merces, quales "ex Ægypto advehebantur; ut unguenta, co-"lores, et ſimilia.——Ῥωπικὸν, οὐδενὸς ἄξιον καὶ "εὐτελὲς etiam Græci exponunt."

ΕΠΙΚ-

PARS I.

ΕΠΙΚΤΙΤΟΝ. Ἔξωθεν εἰσελθόν.] Legendum Ἐπίκτητον. Vide ſupra v. Ῥωπικόν.

ΚΑΤΑΣΤΟΧΗΝ. Περιβολήν.] Recte corrigunt Καταστολήν. Vide 1 Tim. ii. 9. Porphyr. iv. 6. p. 150. Λιτότητα δὲ ἐπῃδήδευσαν καὶ καταστολήν. Sed ibi legendum, opinor, κατὰ στολήν.

ΤΕΛΕΣΑΙ. Δοῦναι.] Lege Δῦναι. Porphyr. iv. 9. p. 155. Τελεῖν τε ἀγάλματα. Ubi Interpres; *Animare ſimulachra. Ingredi.* Forſan tamen nihil mutandum. Theocrit. xxv. 204.

Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τέλειν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς ——

Theognis v. 160.

——————Οἶδε γὰρ ἐδεὶς
Ἀνθρώπων ὅ, τι νὺξ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.

ΑΙΤΑ. Πνοήν.] Fortaſſe legendum Αἶκα. Heſych. Αἶκες, Ὁρμαί.

ΛΟΓΑΔΗΝ. Ἐπιλέκτως.] Imo Ἐπιλέκτους, vel Λογάδας ἐπιλέκτους. Porphyr. iv. 17. p. 167. Σαμαναῖοι δὲ λογάδες εἰσίν. Vide Heſych. v. Αἱμάσια.

ΣΚΕΠΑΣ. Σκέπη.] Porphyr. iv. 12. p. 159. Ζωσάμενοί τε σκέπασι λινοῖς, ὅτως ἀπολέονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασιν. Homer. Odyſſ. Z. 210.

Λέσατε δ' ἐν ποταμῷ ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔς' ἀνέμοιο.

Ita

Ita in pulcherrimo Epigrammate

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· οὐδὲ τραπέζαις
Δουλεύσω, Μουσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
Μισῶ πλούτου ἄνοιν, κολάκων τροφὸν, οὐδὲ παρ' ὀφρὺν
Στήσομαι· οἶδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

ΚΑΤΑΚΑΧΡΥΣΩ. Ῥήζω, ἐπεὶ αἱ κριθαὶ φρυγόμεναι ῥήγνυνται, τινὲς δὲ συνταράζω, καταχρύσω.] Lege καταχεύσω pro iſto καταχρύσω.

ΚΑΤΑΧΡΙΣΩ. Συγχέω, ταράζω, καὶ καταχρύσω ὁμοίως.] Legendum fortaſſe, ΚΑΧΡΥΣΩ, συγχεύσω, ταράζω, καὶ καταχρύσω ὁμοίως.

ΚΑΧΡΥΔΙΩΝ ΠΕΦΡΥΓΜΕΝΩΝ. Κριθῶν κυρίως.] Diſtingue Καχρυδίων, Πεφρυγμένων κριθῶν κυρίως.

ΣΥΓΚΑΓΧΡΗΣΑΙ. Συγχέαι, συμφῦραι, συμφιορύξαι.] Pro συγκαγχρῆσαι et Συμφιορύξαι, legendum Συγκαχρύσαι et Συμφρύξαι. Sed vide D'Arnaud ad Heſych.

ΣΑΙΝΕΙ——Θωπεύει, κινεῖται.] Aſſentior Heinſio reponenti,—Σαίνεται, κινεῖται. Sic utitur σαίνεσθαι D. Paulus ad 1 Theſſalon. iii. 3. Sed ἀντὶ τοῦ, κινεῖται, forſan legendum κυνεῖται.

ΦΑΣ-

PARS I.

ΦΑΣΣΟΦΟΝΩι. Τῷ τὰς φάσσας φονεύοντι. Ἔςι δὲ εἶδος περιςερᾶς ὑπὸ τὴν τρυγόνα.] Vox excidit. Repone, Ἔςι δὲ ΦΑΣΣΑ εἶδος περιςερᾶς ὑπὸ τὴν τρυγόνα. Nam φασσοφόνος eſt ex genere accipitrum. Porphyr. de Abſtin. lib. iii. 8. p. 112. Ὥσπερ ἐδὲ τὸ πέτεσθαι τὰς πέρδικας, ὅτι μᾶλλον αὐτῶν ἱέρακες πέτονται· ἐδὲ τὰς ἄλλας ἱέρακας, ὅτι ἢ τέτων καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὁ ΦΑΣΣΟΦΟΝΟΣ. Schol. ad Homer. Iliad. Ξ. 291. Κύμινδιν.—— Καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ ΦΑΣΣΟΦΟΝΟΣ, ὥς φησιν Ἀριςοτέλης.

ΠΤΩΞ. Λαγωός, ἀπὸ τῦ κατεπ]ηχέναι, ἢ πετεινόν.—Πτώσσει ἑαυτὸν, καταχρύπτει, φοϐεῖται, δέδιε. —Πτωτὸν, τὸ πίπ]ον.] Hæc miſere tranſpoſita ſunt et mutila. Scribendum: Πτὼξ. Λαγωὸς, ἀπὸ τῦ, κατεπτηχέναι ἢ πτώσσειν ἑαυτόν.—Πτώσσει, καταχρύπτει, φοϐεῖται, δέδιε.—Πτωτὸν, τὸ πίπτον ἢ πετεινόν. Similem tranſpoſitionem notavi ſupra p. 239.

ΔΙΑ ΚΕΝΗΣ. Μα]αίος.] Recte Salmaſius, μα]αίως. Porphyr. p. 128. uno verbo διακενᾶς ſcribit. Et ſic Corinna apud Hephæſt. p. 42. Edit. Wolf.

Ἦ διακενᾶς εὔδεις, ὁ μὰν πάρος ἦσθα Κορίννα.

Ita legendum cum D'Arnaud. Vulgo male διανεκῶς.

ΣΙΤΟΔΙΑ.

ΣΙΤΟΔΙΑ. Λιμὸς, ἔνδεια σίτε.] Recte corrigunt Σιτόδεια. Porphyr. de Vita Pythag. in initio: Σιτοδείας δὲ καταλαβέσης τὲς Σαμίες.

ΕΦΕΣΕΙ. Ὀρέξει.] Male corrigit Sopingius, ἐφέσει. Porphyr. Vita Pythag. p. 202. Τὰ τῆς ψυχῆς ὄμματα μετὰ τεχνικῆς ἀγωγῆς εἰς τὴν ἔφεσιν τῶν τροφῶν προσάγων. Vide Heſych. v. Ἔφεσις, et nos ſupra p. 219. Confer Porphyr. Sentent. p. 227.

ΕΚΚΑΧΡΥΣΩ. Ἐκκοκκίσω, ἐκτινάξω, ἢ συντρίψω, οἱ δὲ κρίμνα.] Legendum, Ἐκκαχρύσω, ἐκκοκκίσω, οἱ δὲ ἐκτινάξω ἢ συντρίψω τὰ κρίμνα. Vide Heſych. v. Κατακαχρυσω, et nos p. 287.

ΕΠΙΝΕΩΤΑ. Εἰς τρίτον ἔτος.] Corrige cum Salmaſ. Ἐπὶ νέωτα. Etiam lego, εἰς τὸ ἐπιὸν ἔτος. Heſych. Νέωτα, εἰς τὸ ἐπιὸν ἢ νέον ἔτος. Theocr. xv. 143. ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις. Dionyſ. Halicarn. de Struct. Orat. p. 8. Edit. Upton. Ἐκείνην μὲν ἔν τὴν πραγματείαν εἰς νέωτα πάλιν ὥραις ταῖς αὐταῖς προσδέχε.

ΟΧΘΑΣΘΑΙ. Ἀπὸ τῆ ὄχθη, οἱ γὰρ ςένοντες ἑαυτὲς μετεωρίζεσιν.] Hæc mutila ſunt et corrupta. Repone, Ὀχθᾶσθαι, ςένειν, ἀπὸ τῆ ὄχθε, οἱ γὰρ ςένοντες ἑαυτὲς μετεωρίζεσιν. Vide infra. v. Ὀχθήσας.

PARS I.

ZAN. Ζεύς.] Porphyr. Vit. Pythag. p. 187. Ὧδε θανὼν κεῖται Ζὰν, ὃν Δία κικλήσκουσιν.

ΡΩΠΗ ΤΙΣ. Τῶν τριπτῶν τις καὶ πατρίων, (forſan καταράτων) οὕτω καλεῖται.] Corrupta tamen, opinor, iſta ῥωπῆ τίς. Forſan Ῥωπῆτις una voce ſcribendum.

ΡΩΠΟΣ. Ῥωπικὸν, ἀντὶ τοῦ, οὐδένος ἄξιος, ὁ γὰρ λεπτὸς ῥῶπος ἤγουν ὁ φόρτος, μίγματα, χρώματα ὅσα ζωγράφοις, βαφεῦσι, μυρεψοῖς χρησιμεύει.] Scribe, ὁ γὰρ λεπτὸς φόρτος ὁ ῥῶπος, ἤγουν μίγματα, &c. vel ὁ γὰρ ῥῶπος λεπτὸς φόρτος, ἤγουν μίγματα. Quod melius. Vide Heſych. v. Ἐῤῥωπίζομεν, et Cl. Bentleium in Epiſt. ad Millium. Vide nos infra v. Ἐῤῥωπιζομεν, et P. II. v. Ῥωπάς. Forſan denique χόρτος. Vide Heſych. v. Κάρφος.

ΔΥΣΕΞΟΙΣΤΟΝ. Δυσερμήνευτον.] Hoc ſenſu utitur Porphyr. Vit. Pythag. p. 202. Διά τι τὸ δυσπερινόητον αὐτῶν καὶ δυσέξοιστον. Interpres: *Quod et intellectu et prolatu difficillima ſint.*

ΙΤΗΣ. Ἴταμος.] Unde ἰτητικὸς. Autor de Vita Pythag. p. 218. Συμβαίνει οὖν ἰτητικοὺς καὶ θρασεῖς εἶναι τοὺς οἰκοῦντας ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις.

ΕΝΔΟΣΙΜΟΝ. Τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα.] Hinc Porphyr. Sent. p. 240. Τοῦ λογισμοῦ τὸ ἐνδόσιμον διὰ τῆς ῥοπῆς παρεσχηκότος. Vide nos infra P. I. v. Ἐνδόσιμον

ΘΗΣΑΙ.

ΘΗΣΑΙ. Θρέψαι, θηλάσαι.] Lege, Θῆλαι, θρέψαι. Heſych. Θήλαντο, ἐθήλασαν: Forſan θῆσθαι. Homer. Odyſſ. Δ. 89. PARS I.

Ἀλλ᾽ αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.

ΤΙΘΑΙΒΩΣΣΕΙΝ. Βόσκειν——Τιθέναι τὴν βάσιν.] Recte corrigunt βόσιν. Porphyr. Antro Nymph. p. 259. Δηλοῖ δὲ τὸ τιθαιβώσσειν, τὸ τιθέναι τὴν βόσιν. Βόσις δὲ καὶ τροφὴ τὸ μέλι ταῖς μελίσσαις. Pro ἐθήβειν apud Heſych. legendum τιθηνεῖν. Heſych. Τιθηνεῖ, τρέφει. Schol. Nicand. Ther. p. 15. παρὰ τὴν (τὸ τὴν) βόσιν τιθέναι.

ΡΙΠΙΖΕΤΑΙ. Ἀνακλίνεται.] Forſan Ἀνακινεῖται. Infra, Ῥιπίζων, κινῶν. Vox bis occurrit apud Porphyr. de Styge p. 284.

ΘΡΟΕΙ. Λαλεῖ, ψοφεῖ——ἐκπλήττεται.] Reponendum, opinor,—Θροεῖται, ἐκπλήττεται. Sic θροεῖσθαι utitur D. Paul. 2 Theſſal. ii. 2. et D. Matth. xxiv. 6. Malala p. 48. Καὶ ἐθροήθη ἡ κόρη Σεμέλη.

ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΣ. Σεσοφισμένους, σοφούς.] Autor Incertus de Vit. Pythag. p. 215. Edit. Cant. Πλάτων, φησὶ, καὶ Ἀριστοτέλης ἀθάνατον ὁμοίως λέγουσι τὴν ψυχήν· κἂν τινὲς εἰς τὸν Ἀριστοτέλους νοῦν οὐκ ἐμβαθύνοντες, θνητὴν νομίζουσιν αὐτὸν λέγειν.

PARS I.

'ΑΛΥΚΟΝ. Ἀλμυρὸν.] Scribe, ἀλυκόν. Autor Incertus de Pythag. p. 213. σεμφὸς, ἀλυκός.

ΣΟΜΦΟΝ. Χαῦνον.] Autor de Vita Pythag. p. 213. ut ſupra. Heſych. Σομφάδες, αἱ χαυνώτεραι τῶν αἰγιάλων. Scribe χαυνότεραι.

ΑΝΑΣΤΗΣΕΙΝ. Ἀνασάντα ποιήσειν, ἀνάςωσιν.] Lege, Ἀναςήσειν, ἀνάςατα ποιήσειν, ἀναςατώσειν. Sic ſupra, Ἀναςήσειεν, ἀναςάτους ποιήσειεν, et Ἀνάςατα ἐποίει, ἐθαυμάζετο.

ΑΝΑΣΣΥΤΩΤΑ. Ἀνασεσεισμένα.—Ἀναστάτα ἐποίει, ἐθαυμάζετο.] Scribe Ἀναςατωτὰ, ἀνασεσεισμένα. Quod et voluit Salmaſius. Occurrit vox ἀναςατώσας apud Lucam Act. Apoſt. xxi. 38. Deinde recte legitur——Ἀνάςατα ἐποίει, ἐθαυμάζετο. Quippe qui gentem aliquam funditus evertit, admiratione dignus. Putabam olim vocem hic excidiſſe, et legendum——Ἀναςάτους, ἀνάςατα ἐποίει. Quod et perplacet. Demoſth. Olynth. ii. Φιλίππος ὅσῳ πλέονα ὑπὲρ τὴν ἀξίαν πεποίηκε τὴν αὑτοῦ, τοσούτῳ θαυμαςότερος παρὰ πᾶσιν νομίζεται.

ΙΑΛΕΜΟΙ—θρηνητικοὶ—δυςυχεῖς.] Hermog. p. 353. Edit. Porti: Καὶ παρέχει μυρία πράγματα τοιαῦτα ζητοῦσι περὶ αὐτοῦ τοῖς ἰαλέμοις τούτοις, οἵ φασιν ἐξηγεῖσθαι τὸν ῥήτορα.

EKKO-

ΕΚΚΟΧΥΖΕΙΝ. Ἐκκοτίζειν.] Forſan Ἐκκοκύζειν. Quæ vox Hyperidi uſitata. Vide Hermog. p. 387. PARS I.

ΕΜΦΙΛΟΧΩΡΕΙ. Σχολάζει, ἢ τὴν χώραν φιλεῖ.] Lucian. de Conſcrib. Hiſt. ſub init. Ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν.

ΣΦΕΛΑΣ. Ὑποπόδιον.] Vide Noſtrum Ἐπισφελίτης. Vide Schol. Nicand. Theriac. v. 644.

ΑΚΕΣΤΩΡ. Ἰατρός.] Hinc Ἀκεστορίη. *Medicina* ſive *Ars medici* in Epigr. in Soſandrum ἱπποΐατρον, p. 167. Edit. a Tho. Bentl. Sed Carmen ipſum apponitur.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἰητὴρ μερόπων Ἱππόκρατες, ἀλλὰ καὶ ἵππων
 Σώσανδρε κρυφίης ἴστορ ΑΚΕΣΤΟΡΙΗΣ·
Ἢ τέχνην μετάμειψον, ἢ οὔνομα· μηδὲ καλείσθω
 Ἄτερος ἐκ τέχνης, ἧς ἕτερος κρατέει.

ΙΣΙΣ. Ἔνιοι ὀμνῦντες τὴν Ἶσιν ἐξ ἑτοίμου ἐνόσουν.] Ita Epigram, in Floril. a Tho. Bentl. edit.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥΣ.

Ἤν τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν, Διονύσιε, μὴ καταράσῃ
 Τὴν ΙΣΙΝ τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη,
Μηδ' εἴτις τυφλοὺς ποιεῖ, θεόν ἀλλὰ Σίμωνα·
 Καὶ γνώσῃ τί θεὸς καὶ τί Σίμων δύναται.

PARS I. Tibullus Lib. i. Eleg. iii. 23.

Quid tua nunc Iſis mihi, Delia? quid mihi proſunt
Illa tua toties æra repulſa manu?

Ad quem locum vide Joſ. Scaliger.

ΑΝΤΗΡΕΤΑΙ. Ἴσον, ἀπὸ τῶν ἐξ ἴσȣ ἐρεσσόντων.] Legendum ἀντερέτη. Longus Paſtor. p. 262. Ὁ δὲ εὐθὺς τῆς ἐπιȣ́σης ἀναγόμενος ΑΝΤΕΡΕΤΑΙΣ ςρατιώταις, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς. Hic tamen legendum ΑΥΤΕΡΕΤΑΙΣ. Ἀντήρης quoque dicitur. Euripides in Phæniſſ. v. 782.

Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν.

Vide D'Arnaud ad Heſych. p. 16.

ΟΡΓΑ. Ἐπιτεταμένως ἐπιθυμεῖ. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀκμάζειν, μανίαι.] Recte reponunt viri docti, ἀκμάζειν.——Ὀργαὶ, μανίαι, θυμοὶ, ἐπιθυμίαι, καὶ ἦθος. Ubi fruſtra pro ἦθος legendum putant τρόπος. Theognis:

Εἰδέναι φέρειν τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἶναι,
Γιγνώσκων ΟΡΓΗΝ ἥντιν' ἕκαςος ἔχει.

Idem:

Μήποτ' ἐπαινέσσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
ΟΡΓΗΝ καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον, ὅςις ἂν ᾖ.

Atque iterum;

Τιμαγόρα,

Τιμαγόρα, πολλῶν ΟΡΓΗΝ ἀπάτερθεν ὁρῶντι PARS I.
Γινώσκειν χαλεπὸν καίπερ ἐόντι σοφῷ.

Interpres *Ingenium* reddit. Vide nos ſupra p. 221.

ΝΑΥΤΙΛΟΣ. Τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶον, ὅ τῷ ἑαυτῦ σώματι πλοῖον ἀπομιμεῖται.] Vox occurrit apud Callimach. Epig. v.

Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερον· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον, ἔχεις
ΝΑΥΤΙΛΟΝ, ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον——

Hic legendum, cenſeo, Ναυτίλυ pro Ναυτίλον. De *Nautilo* vide Thom. Bentl. ad Callimach. p. 45.

ΠΕΡΙΣΚΕΠΩι. Πάντοθεν ὁρωμένῳ.] Recte Salmaſ. Περισκέπτῳ.] Callimach. Epigr. v.

Ἐς τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰυλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ ΠΕΡΙΣΚΕΠΤΟΝ παίγνιον Ἀρσινόης.

ΣΚΟΠΗ. Ἄποψις.] Legendum forſan σκοπιή. Epigr. in Pindarum, Anthol. p. 533.

——ὅν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἔτρεφε Βοιωτοῖο παρὰ ΣΚΟΠΙΗΝ Ἑλικῶνος,
Καὶ μέλος ἁρμονίης ἐδιδάξετο——

Et ſic paſſim. Lucianus tamen in Hermotimo p. 526. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα——Sed ibi legendum σκοπιήν. Schol. ad Theocriti Idyll. ix. 11. Σκοπία ἐςὶ ὁ ὑψηλὸς τόπος· ἐφ' ὗ ἔςι τινὰ ἱςάμενον, τὰ κύκλῳ περισκέπ]εσθαι. Vide et Heſych.

PARS I. Heſych. v. Σκοπή. Recte tamen legitur σκοπὴ ἄποψις, non σκόπη. Lucian. vol. i. p. 623. Ποιέμενος τὴν σκοπήν.

ΗΜΙΔΕΑ. Τὰ ἐκ ὁλόκληρα.] Legendum Ἡμιδαῖα. Epigram. p. 108. Edit. Thom. Bentl.

Χείλεα δὲ συφθεὶς, χαμάδις βάλεν, ὡς ἂν ὀδίταις
Εἴη νεισομένοις ΗΜΙΔΑΕΣ ΣΚΥΒΑΛΟΝ.

Semeſæ reliquiæ. Sed rectum ἡμιδιᾶ vel ἡμιδεῆ. Utitur voce Syneſius Epiſt. p. 96.

ΚΡΑΝΙΟΝ——γυμνάσιον.] Lucian. de Conſcrib. Hiſt. ſub. init. Σπεδῇ μάλα καὶ αὐτὸς (Διογένης) ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τῦ Κρανίε. Scribitur et Κρανίον. Laertius in Diog. p. 147. Edit. Pearſon. Ἐν τῷ Κρανείῳ ἡλιεμένῳ αὐτῷ Ἀλέξανδρος ἐπιςὰς φησιν, Αἴτησόν με ὃ θέλεις· Καὶ ὃς, Ἀποσκότησόν με, φησί. Idem infra, p. 156. Ἐτύγχανε μὲν γὰρ διάγων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθε γυμνασίῳ.

ΟΥΧΕΙΑΙ. Φωλεοί.] Legendum Οὐ χειαὶ, οὐ φωλεοί. Vide Heſych. v. Χεία.

ΘΩΝΤΑΙ. Θοινῶνται, εὐωχῦνται, εὐθυνῦνται.] Legendum εὐθυμῦνται. Heſych. Θῶται, εὐθύνεται. Lege εὐθυμεῖται, vel εὐθηνεῖται. Vide v. Θύεται.

ΘΩΧΘΕΙΣ.

ΘΩΧΘΕΙΣ. Θωρηχθεὶς, μεθυσθείς.] Theognis, PARS I.

Μηδ᾽ εὕδοντ᾽ ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅντιν᾽ ἂν ἡμῶν

ΘΩΡΗΧΘΕΝΤ᾽ ΟΙΝΩι μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι.

ΤΕΘΩΓΜΕΝΟΙ. Μεμεθυσμένοι.] Scribendum, Τεθωσμένοι, ex ordine literarum. Heſych. Θώσασθαι, μεθυσθῆναι.

ΒΑΜΒΑΛΕΙΝ. Τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χείλεσι.] Scribendum Βαμβαίνειν. Heſych. Βαμβαίνων, τρέμων τοῖς ποσὶν, ἢ τοὺς ὀδόντας. Paulus Silent. in Epigr. p. 171. Edit. Bentl. et p. 601. Anthol. Brod.

Μαζὸς ὑπεκλίνθη, πέσον ὀφρύες, ὄμμα τέτηκται,

Χείλεα ΒΑΜΒΑΙΝΕΙ φθέγματι γηραλέῳ.

Themiſtius Orat. xiii. p. 301. Edit. Petav. Καὶ ἔπαλλε μὲν αὐτῆς ἡ καρδία, ΕΒΑΜΒΑΙΝΕ δὲ ἡ φωνή. Hinc confirmatur iſta lectio apud Bion. Idyll. iv.

Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατόν τινα μέλπω,

Βαμβαίνει μὲν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ᾽ ἀείδει·

Ἢν δ᾽ αὖτ᾽ ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσδω,

Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

Vulgo male legitur καμβαίνει.

ΦΡΙΜΑΣΣΕΤΑΙ. Σκιρτᾷ, ἐπεγείρεται ——

ΦΡΥΑΤΑΙ. Βριμμενᾶ.] Scribe uno ductu, Φριμάσσεται, σκιρτᾷ, ἐπεγείρεται, Φρυάσσεται, βριμᾷ. Vide v. Φρύασσεται.

ΕΜΠΕ-

PARS I.

ΕΜΠΕΡΑΜΟΝ. Ἔμπειρον.] Callimachus Hymn. in Jov. 71.

Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅτι φέρτατον· ȣ̓ σύ γε νηῶν
Ἐμπεράμȣς, ȣ̓κ ἄνδρα σακέσπαλον, ȣ̓ μὲν ἀοιδόν.

Hinc ἐμπεράμως apud eundem in Lav. Pallad. v. 25.

ΟΥ ΛΑΙΝΕΙ. Οὐ σχολάζει.] Forſan ȣ̓ λήγει.

ΑΔΗΝΗ. Ἄκακος.] Legendum, opinor, ἀδηνὴς, ἄκακος.

ΑΠΕΡΕΙΣΑΤΟ. Ἀπετινάξατο.] Callimach. Del. 120.

Ὠμότοκȣς ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λεαίναι.

Dolores removerunt.

ΥΠΑΡΞΑΣ. Κατάρξας.] Notus verſiculus,

Ὡς ȣ̓χ ὑπάρξας ἀλλὰ τιμωρȣ́μενος.

Maximus Tyrius Diſſert. xviii. 5. Καθόλȣ δὲ, εἰ τὸ ἀδικεῖν πονηρὸν, καὶ τὸ ἀνταδικεῖν ὅμοιον· ȣ̓ γὰρ τῷ ὑπάρξαι πλεονεκτεῖ κατὰ πονηρίαν ὁ ἀδικῶν, ἀλλὰ τῷ ἀμύνασθαι ἐξισȣ̃ται κατὰ μοχθηρίαν ὁ ἀνταδικῶν.

ΑΝΑΣΥΡΑΙ. Ἀποκαλύψαι ἢ περιποιῆσαι. — Ἀνασυροίμεθα. Τὸ πολὺ ἀργύριον ἤ τι ἄλλο λαμβάνειν, σῦραι ἔλεγον Ἀττικοὶ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὰς σωτῆνας αἰρόντων.] Illud ἀνασυροίμεθα hic male inſertum eſt, atque ejus interpretamentum excidit. Delendum igitur; et totus locus ita legendus:

gendus: Ἀνασῦραι. Ἀποκαλύψαι, ἢ περιποιῆσαι, τὸ γὰρ πολὺ ἀργύριον ἢ τὶ ἄλλο λαμβάνειν, σῦραι ἔλεγον Ἀττικοὶ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὰς σωλῆνας αἱρόντων. Recte viderunt σωλῆνας legendum, ſed non recte interpretati ſunt. Οἱ σωλῆνες enim ſunt τὰ μόρια. Heſych. Σωλῆνες—Τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων. Idem igitur eſt σωλῆνας αἴρειν, ac αἴρειν τὰ σκέλη Ariſtophani: nempe *meretricem agere, atque adeo quæſtum corpore facere.* Confer Luciani Aſinum p. 82. Edit. Grævii, et Galen. Suaſ. p. 230. Edit. Bentleii.

ΑΤΙΖΕΙΣ. Περηφανεῖς πένης ἀτίζεται.] Scribendum, ſuſpicor, Ἀτίζεις, ὑπερηφανεῖς πένητα.—Ἀτίζεται, πενέται, ἀτιμάζεται. Ultima litera in πένητα abſorpta erat a ſequenti α. Hinc πένης factum. Scribitur et ἀτίει ſine ζ. Theognis:

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ΑΤΙΕΙ ΔΕ ΠΕΝΙΧΡΟΝ.

Quod et noſtram emendationem firmat. Utitur ἀτίζει Nicander in Alexiph. v. 194. p. 76.

——————ὁδ' ἠέρα παῦρον ἀτίζει.

Sed ſcribe ἀτύζει. Corrige etiam Schol. ad locum, qui pro ἀτύχθεις legit ἀτιχθείς. Reſpexit ad Homer. Iliad. Z. 468.

Ἂψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ΑΤΥΧΘΕΙΣ.

ΑΡΕΣΣΑΜΕΝΑΙ. Φιλοφρονήσασαι, ἀρεστὸν ποιήσασαι.] Theognis——σπονδὰς Θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι.

PARS I. μενοι. Quæ ſequuntur apud Heſych. ſunt virgula ſeparanda:——Ἀρέσαϲθαι, ἱάσαϲθαι, ἀρεϲὸν ποιῆσαι. Theocritus Idyll. i. 60.

——τῶ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν.

Sed ἀντὶ τȣ͂, ἱάσαϲθαι, legendum cum D'Arnaud ἱλάσαϲθαι.

ΜΩΣΘΙ. Ζητεῖ.] Scribe Μῶσθαι, ζητεῖν. Vox occurrit apud Theognidem p. 202. Edit. Thom. Bentl.

Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνὺν', ἄλλα δὲ ποιεῖν,
Τί σφιν χρήσηται μȣ͂νος ἐπιϲάμενος;

ΑΙΡΕΙΝ ΝΟΕΙΣ. Δοξάζειν ἡγῆ. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ.] Lege Αἱρεῖς, νοεῖς, δοξάζεις, ἡγῃ, &c.

ΚΥΡΟΝ. Οὔτ' εἶπον ȣ̓δὲν πρὸς σὲ Κῦρον ὦ γύναι σοὶ ἀνῆκον, εἰς σὲ τεῖνον.] Diſtinguendum poſt γύναι,—Verſiculus eſt iſte,

Οὔτ' εἶπον ȣ̓δὲν πρὸς σὲ Κῦρον, ὦ γύναι.

ΘΑΣΤΡΕΥΕΣΘΑΙ. Ἀναβάλλεσθαι.] Lege Θὰ ϛρεύγεσθαι, ἀναβάλλεσθαι. Noſter ſupra, Ἦ δηθὰ ϛρεύγεσθαι. Ἐπὶ πολὺ ἀναβάλλεσθαι. Homer. Iliad. O. 512.

Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
Ἢ δηθὰ ϛρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.

Idem in Odyſſ. M. 351.

Βέλτ'

Βύλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, PARS I.
Ἢ δηθὰ ϛρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Vide Cl. Taylor. ad Lyſiam p. 703.

ΘΗΣΕΙ. — Ποιήσει.] Callimach. Hymn. Cer. 55.

Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ ϛεγανὸν δόμον——

Scribe θασεῖ. Dorice pro θήσει. Vide et Pindar. Pyth. ix. ſub. init. Hinc corrigendus Etymologus Magn. v. Θεῶμεν. Ὥσπερ δαμῶ, δαμέω, ὕτω θῶ, θέω· (lege θείω) Καὶ παρὰ Σαπφοῖ Ὄττινας γὰρ εὖ θέω—Legendum θείω. *Quibus beneſaciam.* Hæc citantur a Cl. Wolf. ad Sapph. p. 156. ſed non corriguntur.

ΡΙΧΝΟΥΣΘΑΙ. Κινεῖσθαι ἀσχημόνως.] Scribendum, Ῥικνῦσθαι. Heſych. Ῥικνῦσθαι, διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι κατ' εἶδος. Oppian. Hal. v. 593.

——ἐξαῦτις ἀφαυροτέροις μελέεσσι
Ῥικνῦσθαι——

Ad quem locum vide Schol.

ΡΥΗΦΕΝΗΣ. Πλύσιος.] Hinc ῥυηφενίη Callimacho Jov. 84.

Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔϐαλές σφισιν——

Schol. Ῥυηφενίην. Πλῦτον, σύγκειται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ, ῥύδην, καὶ ἄφενος, τυτέςι, τὴν τῦ πλύτυ ῥύσιν.

ΧΛΩΡΟΣ.

PARS I.

ΧΛΩΡΟΣ. Τυρός.] Excidit interpretamentum. Repone, Χλωρὸς τυρὸς, ἁπαλὸς τυρός. Infra Heſychius: Χλωρὸν τυρὸν, ἁπαλόν. Forſan ἁπαλὸν τυρόν. Et ſic quoque in v. Χλωραὶ συκαῖ interpretamentum excidit.

ΧΛΩΡΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΒΛΕΠΟΝ. Ἀντὶ τῦ, ζῶντα.] Legendum χλωρόν τε καὶ βλέποντα, ἀντὶ τῦ, ζῶντα. Sic Latini; *Vivus-videnſque*. Nam χλωρὸς eſt *virens vegetuſque*. Æſchylus in Agamemn. v. 686.

Καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα ——

Hic legendum ex Heſychio ΧΛΩΡΟΝ τε καὶ βλέποντα. Vide nos infra, P. II. v. Χλωρόν τε καὶ βλέποντα.

ΑΛΩΠΗΞ. Ὄρχησις τὶς καὶ ἀλωπεκίαι μώμων ὡς Σοφοκλῆς· ὅπερ ἐςὶ ἐν σώματι πάθος γενόμενον.] Legendum καὶ ἀλωπέκια ὡς Σοφοκλῆς μώμῳ. Callimach. Dian. 79.

—— κόμην ἐπινείματ' ἀλώπηξ.

Ubi Schol. Πάθος περὶ τὴν κεφαλὴν γινόμενον ἀπὸ μεταφορᾶς τῦ ζώυ. Τὸ γὰρ ζῶον τῦτο λέγεται, ὅτι ἔνθα ἂν ὀρήσῃ, ἄγονος ὁ τόπος τῷ ἔτει ἐκείνῳ γίγνεται. Alio ſenſu ἀλωπεκίας utitur Lucian. vol. i. p. 418. Καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τὺς πολλὺς αὐτῶν, ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρυς.

ΕΠΙΝΥΣΚΕΙΝ. Διδάσκειν.] Legendum Πινύσκειν. Illud Ε pertinebat ad priorem vocem.

Sic

Sic ſæpius Heſychius. Callimach. Dian. 152. PARS I.

—— μάλα τῷδε πινύσκει.

Schol. Πινύσκει. Σωφρονίζει. Mox Heſych. Ἐπίνυσεν, ἐσωφρόνισεν. Proclus in Timæum, lib. v. Ὀρφεὺς σοφίαν παρὰ Καλλίοπης τῆς μητέρος ἐπινύσθη. Contra ἀπινύσσειν. Homer. Odyſſ. E. 342.

—— δοκέεις δέ μοι ὐκ ἀπινύσσειν.

ΛΑΠΤΗΣ — οἱ δὲ τὸν ἐπὶ τῦ γάλακτος ὑμενώδη πελόν.] Legendum πέλανον.

ΦΕΡΕΑ. Ἀθήνησι ξενικὴ θεός. Οἱ δὲ τὴν Ἑκάτην.] Scribendum Φεραία. Callimach. Dian. 259.

Πότνια Μενοχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.

ΣΑΡΟΝ. Ἴων Ἀργείοις, ὡς παλαιὸν ἀκίοσαρον.] Forſan ὡς παλαιὸν εἰσὶ σάρον. Nam addit Heſychius θέλει δὲ λεγειν ὅτι ἄχρηστοι εἰσὶ διὰ τὸ γῆρας. Vel forſan ὡς π. κακὸν σάρον. Callim. Hymn. in Del. 225.

Ἀστερίη πόντοιο κακὸν σάρον ——

Forſan verſiculi pars fuerit, ὡς σάρον εἰσὶ παλαιόν.

ΕΝΔΡΟΜΙΔΕΣ. Ὑποδήματα.] Recte. Callimachus Del. 237.

Οὐδέ ποτε ζώνην ἀναλύεται, ὐδὲ ΤΑΧΕΙΑΣ
ΕΝΔΡΟΜΙΔΑΣ ——

Interpres:

PARS I. Interpres: *Pernices calceos.* Vox etiam occurrit apud eundem, Hymn. in Dian. 16.

ΛΗΛΑΝΤΕΙΟΝ. Πεδίον τῆς Εὐβοίας ὠνομασμένον ἀπὸ Ληλάντȣ βασιλέως.] Scribendum Ληλάντιον. Callimachus Del. 289.

—— κεῖθεν δὲ διαπλώȣσιν Ἀβάντων
Εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ληλάντιον· ȣ̓δ᾽ ἔτι μακρὸς
Ὁ πλόος Εὐβοίηθεν ——

Atque huc reſpexit Heſychius. Hinc corrigendus Homerus Hymn. in Apoll. v. 220.

—— τάχα δ᾽ εἰς Ἰωλκὸν ἵκανες,
Κηναίȣ τ᾽ ἐπέβης ναυσικλείτης Εὐβοίης·
Στῆς δ᾽ ἐπὶ ΛΗΛΑΝΤΟΥ πεδίῳ ——

Ita legendum, non Ληλάντῳ.

ΟΛΟΠΤΕΙΝ. Λεπίζειν, τίλλειν.] Scribendum Ὀλόπτειν. Callimachus Hymn. in Dian. 77.

Ὠλόψας δὲ βίηφι ——

Vide Kuſterum ad Suidam v. Δάψατο, et v. Ἑανῷ. Vide etiam Bentleium ad Ariſtophanis Plutum.

ΝΕΝΙΗΛΟΣ. Τυφλὸς ἀπόπληκτος, ἀνόητος.] Vox occurrit apud Callimachum, Hymn. in Jov. 63.

Ὅς μάλα μὴ νενίηλος ——

Schol. Νενίηλος δὲ, ὁ ματαιόφρων καὶ ἐςερημένος τȣ͂

ἰὤλλειν καὶ κινεῖν τὸν νοῦν. Vide Spanhemium ad locum.

ΣΤΥΠΟΓΛΥΦΟΣ. Ξυλογλύφος, ςύπος γὰρ ὁ ςέλεχος, ἤγουν τὸ πρέμνον.] Forſan TO ςέλεχος. Schol. Apoll. Rhod. iv. 1401. Στύπος, τὸ ςέλεχος. Vide nos ſupra p. 212.

ΕΒΛΩ. Ἔδακε, διέσπασεν, ἐφανῆ, ὤχετο, ἔςη, ἐβόα, ἐκάλει.] Legendum, Ἔβλω, ἔδακε, διέσπασεν, ἔφαγε. Heſychius: Ἔβρω, ἔφαγεν, ἔδακε, διέσπασεν. Callimachus Jov. 49.

——ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.

Quæ ſequuntur apud Heſych. ὤχετο, ἔςη, ἐβόα, ἐκάλει, ad aliud verbum pertinent; et legendum, Ἔβω, ὤχετο, ἔςη, ἐβόα, ἐκάλει. Heſych. Βῶ, ἐπιβῶ. Idem: Ἔβωσεν, ἐκάλεσεν. Vide et Noſtrum v. Βεβάασι.

ΠΡΟΠΟΔΕΣ ΟΡΟΥΣ. Τῶν ὀρῶν τὰ πρόχειλα.] Malim Πρόποδες ὀρῶν, ut interpretamento melius conveniat. Julian. Epiſt. ad Eugenium: Εἰς αὐτοὺς ἂν τῶν ὑμετέρων ὀρῶν τοὺς πρόποδας ἔπτην.

ΧΕΡΑΔΟΣ. Ἡ μετ᾽ ὀςράκων καὶ λίθων ὕλη.] Recte corrigunt, ἰλῦς. Schol. ad Pindar. Pyth. vi. 15. Χεράς, ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός. Vide Cl. Wolf. ad Sapph. p. 246.

ΒΕΔΟΣ. Στέμμά τι καὶ ἱμάτιον γυναικεῖον, καὶ πόλις καὶ ἄγαλμα.] Corrigit Salmaſ. Βεῦδος;

 Sed,

PARS I. Sed, opinor, legendum; Βέδος, πόλις ϰ ἄγαλμα. Βεῦδος, ςέμμά τι καὶ ἱμάτιον γυναικεῖον. De βεῦδος vide Cl. Wolf. ad Sapph. p. 98. Βέδος autem Laconum pro ἕδος. Vide Heſych. v. Ἕδος. Luciani Schol. vol. i. p. 14. Ἕδη, τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ ἑδρᾶσθαι.*

ΑΚΑΡΙΑΙΑ. Ῥιπὴ, ὀλίγη, μικρά.] Diſtingue, Ἀκαριαία ῥιπὴ, ὀλίγη, μικρά.

ΦΑΙΝΟΛΙΣ. Λαμπρὰ φωσφόρος.] Diſtinguendum, Λαμπρὰ, φωσφόρος. Reſpexit Sapphus locum p. 54.

Ἕσπερε πάντα φέρων, ὅσα φαινολὶς ἐσκέδασ' αὔως.

Φαινολὶς αὔως idem ac λαμπρὰ αὔως, ſive φωσφόρος αὔως.

ΤΟΔΟΙ. Ὄζοι, κλάδοι.] Recte corrigunt, Ὕσδοι. Sappho p. 72.

Ἀμφὶ δ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων.

ΑΙΘΥΣΣΕΙΝ. Ἀνασείειν. Σίνωνι Σοφ.] Atque ita utitur Sappho p. 74.

——Αἰθυσσομένων δὲ φύλλων,
Κῶμα καταῤῥεῖ.

---

* Ita in Marg.—Confundit Βεῦδος et Βέδος. Βεῦδος eſt *ornamentum muliebre*. Βέδος autem, ſive ἕδος, eſt *ſedes, urbs, ſtatua*. Vide Heſych. v. ἕδος.

Ita digere. Confer D'Arnaud ad Oppian. p. 228. et nos infra P. I. v. Ἀναιθύσω. PARS I.

ΗΜΙΤΥΒΙΟΝ. Λινῦν ἔνδυμα, ἢ σινδόνιον δίχρωσσον.] Sappho apud Schol. ad Ariſtoph. Plut. 729. Ἡμιτύβιον ϛαλάσσων. Quæ ſequuntur, ἢ δίχρωσσον φακιόλιον, Scholiaſtæ ſunt et Heſychianis gemina. Vide Wolfium ad Sapph. p. 242.

ΛΥΣΙΜΕΛΗΣ. Ἐπιθετικῶς ὁ ὕπνος ἤτοι ὁ τὰ μέλη τῦ σώματος λύων, ἢ τὰς μελεδῶνας, τυτέϛι, τὰς μερίμνας λύων. Μελεδήματα θυμῦ.] Repone λύων. Λύων μελεδήματα θυμῦ. Homer. Odyſſ. Υ. 56.

Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμῦ,
Λυσιμελής ——

Idem Odyſſ. Ψ. 342.

Τῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
Λυσιμελὴς ἐπόρυσε, λύων μελεδήματα θυμῦ.

Vide Cl. Wolfium ad Sapph. p. 231.

ΑΥΩΣ. Ἡμέρα.] Sappho Φαινόλις αὔως. Vide nos ſupra p. 306. Confer Theocr. vii. 35.

ΠΕΔΕΛΘΕ. Ἱκέτευσον, μέτελθε. — Πεδελύει, ἱκετεύει.] Lege Πεδέλθει, ἱκετεύει. Eſt ex Æolum Dialecto. Sic Sappho ΠΕΔΕΧΕΙΣ ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίης, pro μετέχεις. Ita legendum. In Edit. Ald. et Baſil. παῖδ' ἔχεις. Vulgo μετέχεις. Sed

PARS I. noſtra emendatio eſt ſaniſſima. Vide Sapphus Fragment. p. 58. Edit. Wolfii. Corrigendus et Alcæus apud Hephæſt. p. 39. quod et vidit D'Arnaud ad Hephæſt. Confer Heſych. v. Πέδα.

ΑΥΓΑΣΑΣΘΑΙ. Ἰδεῖν.] Ita utitur Callimach. Hymn. in Del. v. 181.

Ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγας
Δυσμενέων ——

Ad quem locum vide doctiſſimum Bentleium. Confer Suidam v. Μῆχος. Vox etiam occurrit in Epigram. Polyſtrati apud Cl. Wolf. ad Sapph. p. 234. quod hic quoque apponere libet, ut emendatius legatur.

Διοσὸς ἔρως αἴθει ψυχὴν μίαν· ὦ τὰ περισσὰ
'Οφθαλμοὶ πάντη πάντα καλασσόμενοι.
Εἴδετε τὸν χρυσέαισι περίβλεπτον χαρίτεσσι
Ἀντίοχον, λιπαρῶν ἄνθεμον ἠϊθέων.
Ἀρκέσω τὶ τὸν ἡδὺν ΕΠΗΥΓΑΣΑΣΘΕ καὶ ἁβρὸν
Στασικράτη, Παφίης ἔρνος ἰοστεφάνου;
Καίεσθε, τρύχεσθε, καταφλέχθητε ποτ' ἤδη,
Τὼ δύο γὰρ ψυχὴ οὐκ ἂν ἕλοιτο μία.

In primo Pentametro vulgo male legitur Ὀφθαλμὸς καλασσόμενος. Male reddit Interpres Ἐπηυγάσασθε, *Illuminaſtis*. Verte, *Vidiſtis*. Poſtremus verſiculus eſt vulgo admodum corruptus: Οἱ δύο γὰρ ψυχὴν οὐκ ἂν ἕλοιτε μίαν. Tentavit

vit Cl. Editor, ſed tentavit fruſtra. Nos veram lectionem reſtituimus. PARS I.

ΓΕΛΩ. Εἴδωλον ἐμπέσης τὸ τῶν ἀώρων τῶν παρθένων.] Puto, legendum, Γελλὼ, εἴδωλον, ἢ ἐμπεσε τῶν ἀώρων παρθένων. Nam quid ſit, εἴδωλον ἐμπέσης, neſcio. Recte vidit Meurſius legendum eſſe ἀώρων παρθένων. Vide omnino Sapph. p. 98. Edit. Wolfii.

ΘΑΨΙΝΟΝ. Τὸ ξανθὸν ἀπὸ τῦ ξύλυ τῆς θάψυ, ὃ βάπτει, ᾧ ξανθίζυσι τὰ ἔρια κ̣ τὰς κεφαλάς.] Lego, θάψυ, ᾧ βάπτυσι καὶ ξανθίζυσι. Schol. ad Nicand. Theriac. v. 529. Ταύτης (θάψυ) δὲ τῷ χυλῷ χρῶνται πρὸς ὄφεις· ἔςι δὲ χλωρότερ☉, ὅθεν οἱ βυλόμενοι χλωροὶ φαίνεσθαι κ̣ νοσώδεις, ταύτην περιχρίονται τὸ πρόσωπον. Confer Schol. ad Nicand. Alexiph. v. 567. et ad Theocriti Idyll. ii. 88. Vide etiam Plinium lib. xiii. 22. apud Broukhuſ. ad Tibullum p. 40. Heſych. Σκυθικὸν ξύλον, τὴν (τὸ) διάπυρον, ἔνιοι τὴν θαψίαν, κ̣ ᾧ ξανθίζονται αἱ γυναῖκες καὶ βάπτυσι τὰ ἔρια. Nam hæc male avulſa erant et voci ſequenti annexa.

ΔΗΝΑΙΑ. Ἀχρεῖα κ̣ ἄφορα ἄνδρα.] Sine dubio reponendum cum Guyeto, ἀρχαῖα. Callimach. Jov. 60.

Δηναιοὶ δ' ὖ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.

Ubi Schol. Δηναιοὶ, οἱ παλαιοί.

PARS I.

ANHN. Ἄνυσιν, ἢ δαπάνην.] Illud δαπάνην ad αἰτὴν pertinet, ut viderunt docti. Vocem ἄνην habet Callimachus Hymn. in Jov. 90,

Αὐτὸς ἄνην ἐκόλυσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.

Schol. Ἄνην, ἄνισιν, (lege cum Fabro ἄνυσιν) τελείωσιν. Vide Heſych. v. Πρόσανων — ubi legendum, ANHN, τὴν αὔξησιν.

AKΥΤΟΣ. Ἄτοκος, στερίφη.] Legendum AKΥΘΟΣ. Callimach. Hymn. in Apoll. 55,

——οὐδ' ἀγάλακτες

Οἶες, οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δὲ κεν εἶεν ὕπαρναι.

Schol. Ἄκυθοι, ἄγονοι, κύθος γὰρ τὸ κύημα. Vide Schol. ad Theocr. Idyl. ix. 3. et Heſych. v. Κυσαμένη. Et pro στερίφη lege στεῖρα. Heſych. Ἀκύμων, στεῖρα, ἄτεκνος, ἄτοκος.

AKΥΛΟΝ. Ἄδοξον.] Legendum ex ordine, Ἄκυδρον, ἄδοξον. Heſych. Κυδρὸς, ἔνδοξος.

KΥΘΝΟΝ. Τὸ ἄκιον φάρμακον, καὶ πολύκυθνα, πολύσπερμα, κυθνὸν γὰρ τὸ σπέρμα.] Recte corrigunt, τὸ ἄκυον. Sed litera initialis, ut ſolet, excidit. Legendum ἄκυθνον, τὸ ἄκυον φάρμακον. Idem ſcilicet eſt ἄκυθνον ac ἀκυκτήριον. Heſych. Ἀκυκτήριον, φάρμακον πρὸς τὸ μὴ κυεῖν γυναικεῖον.

KATAKEXPHMENH. Κατακεχυμένη.] Legendum, puto, Καλακαχρυσμένη, καλακεχυμένη.

KATA-

ΚΑΤΑΚΕΧΡΗΣΘΑΙ. Κατακεχύσθαι.] Legendum item Καταχαχρύσθαι, κατακεχύσθαι. Vide nos ſupra p. 287.

ΤΟΠΗΙΑ. Ὅπλα νεώς.] Eſt vox Laconica, Callimach. Del. 315.

—— τοπήϊα νηὸς ἐκείνης.

Schol. Τοπήϊα. Ὅπλα νεὼς παρὰ Λάκωσι· σχοινία, κάλοι.

ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΝ. Ταχέως.] Scribe Ἐπὶ κεφαλὴν, ταχέως. Lucian. de Conſcrib. Hiſt. Λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, ἔῤῥιψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΑ. Οὕτως ἐκάλουν τὸ ἁρμόζον. Lucian. de Conſcrib. Hiſt. p. 611. καὶ παρὰ πόδα ἡ ἱστορία. Ubi legendum cum MS. Angl. περὶ πόδα, et forſan τῇ ἱστορίᾳ. *Conveniens Hiſtoriæ.*

ΚΥΦΕΛΛΑ. Τὰ νέφη.] Suidas, Κύφελλα τὰ νέφη οἱονεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην. Ἐτμήγη δὲ κύφελλα. Καλλίμαχος δὲ τὰ κοῦφως ἐλαυνόμενα. Sed legendum: Καλλίμαχος· Οἱ δὲ τὰ κοῦφως ἐλαυνόμενα. Nihil verius. Vide Bentl. ad Callim. p. 409.

ΨΩΜΙΕΙ. Τρέφει.] Legendum Ψωμίζει, τρέφει. Aliter tamen utitur D. Paulus 1 Cor. xiii.

PARS I. xiii. 3. Καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου,— ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.

ΠΤΥΡΕΤΑΙ. Κλᾶται, κεραδαίνεται, σείεται.] D. Paulus ad Philip. i. 28. Καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων. Hinc πτυρμὸς Heſychio, et πτύρμα Malalæ p. 235.

ΑΛΙΒΑΤΕΙ. Ἀφανίζει.] Scribendum Ἀλιβδέει, vel ἀλιβδεῖ, ἀφανίζει. Mox Heſych. Ἀλιβδύσαι, ἀφανίσαι. Scribitur ſcilicet Ἀλιβδῦσαι, et ἀλιβδῆσαι, Vide Bentl. ad Callimach. p. 402.

ΚΡΕΚΕΙΝ. Κιθαρίζειν.] Schol. ad Ariſtoph. Av. 683. Κρέκουσα νῦν ἀντὶ τοῦ, λαλοῦσα· κυρίως δὲ τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. Vide Cl. Wolfium ad Sapph. p. 230.

ΑΒΛΗΧΡΗ. Ἀσθενῆ. Οἱ δὲ ἁπαλὸν ἐπὶ τοῦ θανάτου.] Huc imprimis facit Ælian. Animal. iv. 41. Ἔοικε δὲ ὁ θάνατος ὕπνῳ καὶ μάλα γε ἡδεῖ καὶ ἀνωδύνῳ, καὶ οἷον οἱ ποιηταὶ τὸν λυσιμελῆ φιλοῦσιν ὀνομάζειν ἢ τὸν ἀβληχρόν. Homer. Odyſſ. Λ. 133.

——Θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνῃ
Γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον——

ΟΥ ΜΑ. Μὰ τόν.] Scribe Οὐ μὰ τόν, Μὰ τόν. Demoſthenes Περὶ στέφανου· Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας — Ubi MS. Par. Longini, μὰ τοὺς, ſine οὐ. Vide Longinum § xvi.

ΚΑΠΥ-

PARS I.

ΚΑΠΥΡΟΣ. Καπύσσων, ἐκπνέων.] Iſtud Καπυρὸς amiſit interpretamentum ſuum, nec non proprium locum. Scribe Κάπυς, πνεῦμα, κῆπος. ——Καπύοντων, ἐκπνέων. De voce καπυρὸς conſulas Wolfium ad Noſſid. p. 82. Uſurpat vocem Theocritus Idyll. ii. 24. 85. vi. 16. et vii. 37. Vide et Heſych. v. Ἰτρία.

ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΝ. Ἐφοδιασμόν.] Latine; *Viaticum. Commeatum.* Lucian. Gallo p. 172. Εἶτα ὤχετο ὁ κακοδαίμων ὀλίγου τῶν ψηγμάτων ἧκεν (lege ΕΧΩΝ ἧκεν, vide ſupra p. 162.) ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος. Quod non intellexit Interpres. Verte, *ex illo (auro) mihi viatico comparato.* Vox ἐπισιτισμὸν occurrit Luca, ix. 12. atque huc reſpexit Heſychius.

ΑΜΑΞΙΣ. Γένος σταφυλῆς ἀπὸ ἀναδενδράδος.] Legendum Ἀμαμάξις. Vide omnino Sapph. Wolfii p. 152.

ΔΑΓΥΣ. Κηρύλλιον, νύμφη λευκόχειρος.] Corrigunt λευκόχειρες. Male. Intelligit *Imagunculam ceream.* Vide Heſych. v. Κάχαρις, et v. Πλαγγών. Legendum tamen, Δαγύς, κηράλλιον vel κηράλλιον. Sed κη pro κυ. Confer Heſych. v. Κωράλλιον, et Theocrit. Idyll. ii. 110.

ΔΑΝΕΙΝ.

PARS I.

ΕΜΠΕΡΑΜΟΝ. Ἔμπειρον.] Callimachus Hymn. in Jov. 71.

Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅτι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν.

Hinc ἐμπεράμως apud eundem in Lav. Pallad. v. 25.

ΟΥ ΛΑΙΝΕΙ. Οὐ χολάζει.] Forſan οὐ λήγει.

ΑΔΗΝΗ. Ἄκακος.] Legendum, opinor, ἀδηνὴς, ἄκακος.

ΑΠΕΡΕΙΣΑΤΟ. Ἀπετινάξατο.] Callimach. Del. 120.

Ὠμότοκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.

Dolores removerunt.

ΥΠΑΡΞΑΣ. Κατάρξας.] Notus verſiculus,

Ὡς οὐχ ὑπάρξας ἀλλὰ τιμωρούμενος.

Maximus Tyrius Diſſert. xviii. 5. Καθόλου δὲ, εἰ τὸ ἀδικεῖν πονηρὸν, καὶ τὸ ἀνταδικεῖν ὅμοιον· οὐ γὰρ τῷ ὑπάρξαι πλεονεκτεῖ κατὰ πονηρίαν ὁ ἀδικῶν, ἀλλὰ τῷ ἀμύνασθαι ἐξισοῦται κατὰ μοχθηρίαν ὁ ἀνταδικῶν.

ΑΝΑΣΥΡΑΙ. Ἀποκαλύψαι ἢ περιποιῆσαι. —— Ἀνασυροίμεθα. Τὸ πολὺ ἀργύριον ἤ τι ἄλλο λαμβάνειν, σῦραι ἔλεγον Ἀττικοὶ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὰς σωτήνας αἱρόντων.] Illud ἀνασυροίμεθα hic male inſertum eſt, atque ejus interpretamentum excidit. Delendum igitur; et totus locus ita legendus;

dum Ὑποθυμίας. Vide Sapph. p. 136. Edit. Wolf. Tibullus lib. i. Eleg. viii. 52. PARS I.

Illius e nitido ſtillent unguenta capillo;
Et capite et collo mollia ſerta gerat.

Ad quem locum vide doctiſſimum Broukhuſium.

ΛΙΤΡΟΝ ΚΑΚΩΝ. Ἀναιρετικόν.] Scribe, Λύτρον, κακῶν ἀναιρετικόν. Heſych. Λύτρα, καθάρματα.

ΑΤΜΗΣΙΦΡΩΝ. Οὐδὲ μιᾶς τόλμης ἔννοιαν ἔχων.] Legendum fortaſſe, μιᾶς τομῆς.

ΑΠΕΣΚΛΗ. Ἀπέθανεν.] Lege Ἀπέσκληκε. Statim Heſych. Ἀπεσκληκὼς, ἀναισθήτως ἔχων.

ΑΙΩΝ——Εὐριπίδης δὲ Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει, Ἀπέσκευσεν αἰῶνα.] Forſan, Ἀπεσκεύαζεν αἰῶνα. Heſych. Ἀποσκευάσαι, ζημιῶσαι. Vel potius, Ἀπεσκύλευσεν. Theocritus Idyll. xxiv. 5.

Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος·

ΑΛΑΩΝ. Τρυφῶν, λακίζων.] Nihil mutandum. Τρυφῶν eſt a θρύπτω, *frango*; ut φαγὼν a τρώγω. Vide D'Arnaud ad Heſych. p. 8. *

* Ita in Marg.—Nihil muta. Modo ſcribas, Ἀλαῶν, τρυφῶν. Eſt a θρύπτω, ut φαγὼν a τρώγω, et κανὼν a κτείνω. Vide Heſych. v. Κανών.

ΑΛΕΙΝΟΝ.

PARS I.

ΑΔΕΙΝΟΝ. Ἀσθενὲς, λεπτόν.] Male corrigit D'Arnaud, Ἀδινὸν, ἀσθενές. Ἀλεινὸν idem eſt quod ἀλινόν. Heſych. Ἀλινὸν, ἀμυδρόν. Κρῆτες. Idem: Ἀμυδρὰ, τὰ ἀσθενέστερα.

ΛΕΠΑΣ——Ἡ ὑψηλὸν, ἀγρότατον, ὀρεινόν.] Recte corrigunt, ἀκρότατον. Schol. ad Theocriti Idyll. i. 40. Ἐπεὶ καὶ λέπας τοῦ ὄρους τὸ ἄκρον φασίν. Vide nos infra, P. III. v. Λέπας.

ΒΟΛΟΣ. Θύρα, πηλὸς, βόλου ὄνομα καὶ δίκτυον.] Hæc peſſime corrupta ſunt. Legendum, cenſeo, Βόλος, θήρα, πάλος, βόλος ὄνομα καὶ δικτύου. Vide Schol. ad Oppian. Hal iii. 465. Recte correximus, θήρα. Theocritus Idyll. i. 40.

——μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει.

Ubi Schol. ἐς βόλον, ἤγουν εἰς ἄγραν. Heſych. Θήρα, ἄγρα. Simile mendum apud Heſych. v. Ἀγρευς, ubi pro θήραν legendum θύραν. Recte quoque πάλος. Heſych. Πάλλος, (lege cum Gronovio Πάλος) κλῆρος, ἀπὸ τοῦ, πάλλεσθαι. Idem quoque βόλος, ἀπὸ τοῦ, βάλλεσθαι. Confer Suidam v. Φάλος, et Cl. D'Arnaud ad Heſych. p. 30. qui pejus corrupit. Confer et D. Heinſ. ad Theocritum, cap. iii. Scribebatur et βολή. Vide Schol. ad Oppian. Hal. iii. 52. Ita et Oppian. infra v. 71.

—— καὶ εὔβολος ἔσσεται ἄγρη.

ΟΛΚΑΣ

ΟΛΚΑΣ——Εἰρήνη δυνατάς.] Forſan, Εἰρῆναι δυνατά. Vel fortaſſe, Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήνῃ, δυνατά. Quærendum. Vide nos infra P. II. et P. III. v. Ὁλκάς. PARS I.

ΓΕΥΛΟΦΑΣ. Ἡ γεολόφα ὄχθη, τινὲς δὲ ὄρη γεώδη.] Forſan Γεύλοφος vel Γεύλοφα, pro Γεώλοφα. Theocritus Idyll. i. 13.

Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ᾽ αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΚΑΥΚΟΝ. Καυλίον, καὶ ἄγριον λάχανον.] Legendum, puto, Καυκίον, καυλίον. Schol. ad Theocr. Idyll. i. 27. Κισσύβιον—Καυκίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χισσύβιον. Heſychius κισσίβιον vocat.

ΜΗ ᾿ΠΙΣΕΙΕ ΜΟΙ. Μὴ ἐπίσειέ μοι.] Reſpexit locum Euripidis in Oreſte v. 255.

Ὦ μᾶτερ, ἱκετεύω σε μὴ ᾿πίσειέ μοι
Τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας.

ΚΥΛΑ. Τὰ ὑπὸ κάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα.] Lege ὑποκάτω. Schol. ad Theocr. Idyll. i. 38. Κοῖλα δὲ (forſan κύλα) τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. Vide et Schol. ad Nicand. Alexiph. v. 475. Confer etiam Heſych. v. Κοικύλλειν.

ΛΕΠΡΑ. Πάγος τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος.] Lege ΠΑΘΟΣ τ. ε. τ. σ.

ΕΚΘΕΙΑΣΑΙ.

PARS I.

ΕΚΘΕΙΑΣΑΙ. Ἐπαινέσαι, ἢ ἔκθεμα.] Legendum, ἢ ἔκθεμα ποιῆσαι. Ezekiel xvi. 24. a Sopingio laudat. Καὶ ἐποίησας σεαυτῇ ἔκθεμα ἐν πάσῃ πλατείᾳ. *Thou haſt made thee a high place in every ſtreet.*

ΑΝΤΑΙΑ. Ἐναντία, ἱκέσιος—Καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ (δὴ) ἀνταίαν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἐπιπέμπειν αὐτά.] D'Arnaud, Ἄντα. Sed ἄντα eſt Adverbium. Heſych. Ἄντα, ἐξεναντίας, κατὰ πρόσωπον. Legendum, ἐπιπέμπειν ἀνταῖα, vel ἄντια. Sed vide Sophoclem. in Elect. 196.

ΓΛΑΖΕΙ. Πτερύσσεται, κέκραγε.] Pindarus apud Schol. ad Theocriti Idyll. i. 2. Τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις. Addit Schol. Τουτέστιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις.

ΣΗΚΙΛΛΑΙ. Αἱ ταμίαι παιδίσκαι.] Legendum, puto, Σηκῖται. Voce utitur Theocritus, Idyll. i. 10. ſed alio ſenſu:

Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας——

Vide Heſych. v. Σηκίς.

ΟΠΟΣ. Πυτίων.] Lege Πύιον. Heſych. Πύιον, γάλα. Vide et in v. Πύον. Hinc πυετίην apud Nicandrum, Alexiph. v. 320. Vide Schol. Ariſtoph. Veſp. 352.

ΙΝΙΣ. Υἱὸς νέος, παῖς.] Eſt vox Dorum, ut ſcimus ex Schol. ad Theocrit. i. 43. Ἐλέγετο

δὲ

δὲ παρ' αὐτοῖς (Dorenſ. ſcil.) καὶ ὁ ὑὸς, ἶνις. Quare diſtinguendum potius apud Heſych. Ἶνις, ὑὸς, νέος παῖς. PARS I.

ΤΙΤΘΗ. Τιτθὸς, μαςός.] Hinc emendandus Schol. ad Theocriti Idyll. i. 45. Τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος· παρὰ τὸν τυτθόν, (lege τιτθὸν) ὃ σημαίνει τὸν μαζόν. Legendum, μαςόν. Vide Heſych. v. Μαςός. ubi pro λίθον ſcribendum τιτθὸν, ſive τιτθίον. Confer nos infra P. II. v. Τιθηνός.

ΔΙΑΛΗΜΜΑ. Διάςημα.] Lucian. de Domo vol. ii. p. 455. Ἐκ διαςήματος περιλαμπόμενος καὶ ἐκ διαλεύματος (lege διαλήμματος) ἀνθῶν τῷ πυρί. Sed legendum fortaſſe διαλεῖμμα, et διαλείμματος.

ΑΤΤΙΣ. Ἀθῆναι.] Recte corrigunt, Ἀθηναῖα. Lucian. in Tragopodagra p. 806.

Καὶ νύκτεροις καθ' ὕλαν
Τὸν Ἴτυν ςένει δακρύοις
Ἀτθὶς γοῶσ' ἀηδών.

Heſych. Ἀτθίδων, Ἀθηναίων.

ΤΙΛΛΑ. Πτερά.] Excidit litera initialis, ut ſolet. Legendum, Πτίλα, πτερά. Heſych. Πτίλα, πτερὰ ἁπαλά. Vide nos infra P. II. v. Πτίλα.

ΤΙΛΛΕΙ. Ἀνασπᾷ —— Ἀποκόπτει.] Fruſtra corrigunt, ἀποσκώπτει. Theocritus Idyll. iii. 21.

Τὸν ςέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς.

Schol.

PARS I. Schol. Ἤτοι καταπῖλαι, καὶ καταπιλῶσαι. Vide S. Matthæum xii. 1. Hinc ἀποτίλματα apud Theocritum Idyll. xv. 19. et ἀποτιλθεὶς apud Noſtrum v. Ἀπολυχισθείς. Vide nos P. II. v. Τίλλει.

ΕΠΕΛΗΚΕΟΝ. Ἐκρότουν τοῖς ποσί.] Homer. Odyſſ. Θ. 379.

——Κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι.

ΠΡΟΤΕΡΑΝΙΣΑΜΕΝΟΣ. Προσπτυξάμενος.] Recte Salmaſ. Προστερνισάμενος. Schol. ad Theocrit. Idyll. iii. 48. Δοκεῖ δὲ ὁ Ἄδωνις μῆνας ς' παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτῃ, ἀπὸ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ ΠΡΟΣΤΕΡΝΙΖΕΣΘΑΙ.

ΨΕ. Αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτὸν, αὐτοὶ, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό.] Scribe Ψὲ, αὐτοὺς, αὐτὰς αὐτὰ, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. Vide Heſych. v. Σφέ. Theocritus Idyll. iv. 3.

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις;

Schol. Τῷ ΨΕ οἱ Δωριεῖς, ἀντὶ τοῦ σφὲ, χρῶνται.

ΕΧΛΕΛΑΘΟΝ. Ἐπιλαθέσθαι ἐποίησαν.] Theocritus Idyll. i. 63.

Οὔτι πω εἰς Ἀΐδαν τὸν ἐκλελάθοντα φυλάξεις.

Schol. Τὸν ἐκλελάθοντα, ἀντὶ τοῦ τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον.

ΚΙΝΑΙΔΟΙΟΝ. Ὄρνεον ἴυγξ.] Scribe, Κιναίδιον. Vide Heſych. v. Ἴυγξ. Schol. ad Theocriti Idyll. ii. 17. κίναιδον vocat.

ΗΚΕΙΟΝ.

ΗΧΕΙΟΝ. Τὸν χαλκὸν, οἱ δὲ μυστικὸν, τὸ πρὸς τῇ μαγάδι χάλκωμα.] Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 36. Φησὶν Ἀπολλόδωρος, Ἀθήνησι τὸν ἱεροφάντην τῆς κόρης ἐπικαλυμένης, ἐπικρύειν τὸ καλύμενον Ἠχεῖον. Forſan legendum apud Heſych. Ἠχεῖον, τὸ χαλκίον· ut apud Theocr. PARS I.

—— τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

ΕΠΙΦΟΡΟΝ. Τὴν φέρουσαν σύγ[γ]ονον, Λάκωνες.] Lege Τὴν φέρουσαν ἔγκυον. Sic mox, Ἐπίφορος, τοῦ τεκεῖν ἐγγὺς οὖσα. Græci, ἐπίτοκος. Herodot. de Vita Homeri, cap. iii. Χρόνου δὲ προϊόντος, ἐξελθοῦσα ἡ Κρηθηῒς μετ' ἄλλων γυναικῶν πρὸς ἑορτήν τινα ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν καλούμενον Μέλητα, ἤδη ΕΠΙΤΟΚΟΣ οὖσα, τίκτει τὸν Ὅμηρον.

ΔΕΜΑΣ. Σῶμα. —— Στρῶμα.] D'Arnaud legit πτῶμα pro στρῶμα. Sed Δέμας et Δέμνιον idem fere, opinor. Heſych. Δέμνια, στρώματα.

ΠΑΙΓΜΑ. Βῆμα, ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν παραβάντες τοῖς σκέλεσι κατέχωσι.] Male corrigit Salmaſ. πλῆγμα. Vide D'Arnaud ad Heſych. p. 40. Sed et legendum, puto, ΔΙΑΒΑΝΤΕΣ τοῖς σκέλεσι. Et ſic Lambertus Bos.

ΔΙΕΚΑΝΕΣΕ. Διέσεισε.] Recte emendat D'Arnaud, p. 41. Διεκάναξε. Heſych. Κανάξας, ταράξας. Reſpexit Euripid. Cyclop. 157.

Μῶν τὴν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς;

Sed hunc locum notavit D'Arnaud.

ΑΙΟΛΙΖΕΙΝ. Ποικίλλειν.] Etiam et ἀπατᾷν ſignificat. Schol. ad Theocr. Idyll. i. 56. Αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. Καὶ Ἱεροκλῆς· Μήδ' αἰόλιζε ταῦτα.

ΞΥΣΤΙΔΕΣ. Ποδήρη, ἐνδύματα, ἢ χλανίδας κωμικάς.] Legendum ex ordine literarum atque ex interpretatione Ξυςίδας, ποδήρη ἐνδύματα. Vide Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 74.

ΛΑΠΑΘΟΝ. Ὄρυγμα καὶ βοτάνη.] Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 85. Ἀλλάπαθα, (lege λάπαθα) παρ' Ἀττικοῖς τὰ κενώματα, καὶ λάπαθος βοτάνη τὶς κενωτική.

ΑΧΕΡΩΙΣ. Δένδρυ γένος ἀκάρπυ, λεύκη.] Vide omnino Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 121.

ΟΛΠΑ. Ἡ ἐλπὶς καὶ χόνδρυ τὶς ἔψεσις, λήκυθος, ἰδίσμά τι.] Forſan λήκυθος ἢ δερματίνη. Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 156. Ὄλπη κυρίως, ἡ δερματίνη λήκυθος.

ΠΡΟΓΕΝΙΟΣ. Εὐγένιος.] Scribe Προγένειος εὐγένειος. Theocr. Idyll. iii. 9.

Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ ΠΡΟΓΕΝΕΙΟΣ——

Ubi Schol. Προμήκης τὴν γενειάδα.

ΛΕΠΑΡΓΟΥΒΟΣ.] Recte Salmaſ. Λεπάργυ βοὸς, τῦ λαπάρας λευκὰς ἔχοντος. Theocritus Idyll. iv. 45.

——Σιτθ'

—— Σίτϑ' ὁ λέπαργος.

Ad quem locum vide omnino Schol. Confer nos infra P. III. v. Ἀργιφόντυ.

ΑΣΠΑΛΑΘΟΙ. Ἄκανθαι.] Theocritus Idyll. iv. 57.

Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοί τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

Schol. Ἀσπάλαθος δὲ εἶδος ἀκάνθης, ᾗ πληγέντες οἱ ἔλαφοι, ἀποθνήσκυσιν. Ἀσπάλαθος εἴρηται, διὰ τὸ μὴ ῥαδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι.

ἸΣΟΠΑΛΗ. Ἶσος ἐν κλήρῳ πάλος.] Legendum ἰσοπαλής. Theocritus Idyll. v. 30.

Ὥριφος ἰσοπαλὴς ——

Schol. Ἰσοπαλὴς, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. Et forſan Heſychius ex Schol. ſupplendus eſt.

ΙΣΟΠΑΛΕΙΣ. Ἐς ἶσον ἐμμένοντας ἴσυς.] Audacter lego, Ἰσοπαλεῖς, ἐς ἶσον ἡμῖν ὄντας, ἴσυς. Schol. ad Theocr. Idyll. v. 30. Ἀλλ' ὐδαμῶς ὁ ἔριφος ὗτος ἐν ἴσῃ μοίρᾳ.

ΚΩΝΟΙ——Οἱ στρόβυλοι.] Recte Salmaſ. στρόβιλοι. Schol. ad Theocr. Idyll. v. 49. Ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τῦ ὕψυς στροβίλυς ἀφίησιν. Sed et ſcribitur στροβύλυς. Schol. ad Theocr. Idyll. v. 102.

PARS I. κώνυς, ἤγυν ϛροϐύλυς. Quare forſan nihil mutandum. Vocantur etiam ϛροϐίλια. Vide Heſych. v. Κύτ]αροι, et v. Στρόϐιλος.

ΤΑΡΦΗΙΑ. Ἐν]άφια.] Guyet. Ταφῆια. Sed legendum Ταρχῆια. Heſych. Ταρχάνιον, ἐντάφιον. Scribendum, puto, Ταρχῆιον. Et ſic ordo literarum poſtulat.

ΣΤΡΕΥΓΟΜΑΙ. Δια]ρίϐω, ἀφ' ὖ καὶ ϛράγξ, ἡ μετὰ βραχὺ πρόεσις.] Legendum, ἡ κατὰ βραχὺ πρόεσις τῦ ὕδατος. Schol. ad Apol. Rhod. iv. 1058. Στρευγομένοις. Φθειρομένοις καὶ καταπονυμένοις, ἢ καὶ προσδιατρίϐυσιν· ὅθεν καὶ ϛράγξ ἡ κατὰ βραχὺ πρόσθεσις (lege ex Heſych. πρόεσις) τῦ ὕδατος. Οὕτω Δίδυμος. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ϛραγ]υρία, ἀπὸ τῦ, κατὰ ϛράγ]α ὐρεῖν. Ariſtoph. Nub. 131.

—— Τί ταῦτ' ἔχων ΣΤΡΑΓΓΕΥΟΜΑΙ;

Redde; *Quid moror?* Confer et Schol. Biſet. ad locum. Schol. ad Nicand. Alexiph. v. 289. Στρευγομένῳ, ἐλαυνομένῳ, ἢ συνεχομένῳ· οἱ δὲ γλωσσογράφοι, κατὰ ϛράγ]α ἀπολυμένω. Hinc Στρευγεδὼν apud Nicand. v. 310.

Ἤν δέ τις ἀφροσύνῃ ταύρυ μέλαν αἷμα πάσηται,
Στρευγεδόνι προδέδυπε δαμαζόμενος καμάτοισιν.

ΤΟΥΤΟ. Ἐντεῦθεν. Λάκωνες.] Scribendum, cenſeo, τυτόθε. Theocritus Idyll. iv. 10.

Κὤχετ' ἔχων σκαπανάν τε καὶ εἴκατι τυτόθε μᾶλα.

Schol. Τὸ δὲ τυτόθε ἀντὶ τῦ, ἐντεῦθεν.

ΑΦΑ-

ΑΦΑΝΤΟΝ. Ἀφανὲς, ἀθεώρητον, μὴ φαινόμενον, Ἀφανῆ.] Ordo literarum poſtulat ut ſcribas, Ἀφανὲς, ἄφαντον, ἀθεώρητον, μὴ φαινόμενον.—Ἀφανῆ, μὴ ὁρώμενον.

ΚΑΛΑΒΡΩΨ. Ποιμενική.] Recte corrigunt, Ῥάβδος ποιμενική. Apoll. Rhod. iv. 974.

Λαμπέτιη δ' ἐπὶ βουσὶν ὀρειχάλκοιο φαεινῆς
Πάλλεν ὀπηδεύουσα καλαῦροπα ——

Schol. Καλάβροψ, ἡ βουκολικὴ ῥάβδος. Scribebatur etiam καλαύροψ, ſive καλαύρωψ. Schol, ad Lucian, vol. ii. p. 9. Καλάβροψ ἐστὶ ποιμενικὴ ῥάβδος. Sed vide locum. Vide etiam D'Arnaud, Lect. Græc. p. 193. et nos infra P. II. v. Ῥομβωτόν.

ΑΚΕΙΝΑ. Κέντρον βοῶν ἀρότρου.] Legendum Ἄκαινα. Vide ſupra Heſych. in voce. Apoll. Rhod. iii. 1322.

Ἐργατίνης ὥς τίς τε πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ.

ΤΕΝΑΓΗ. Κάθυδροι τόποι, ἢ ποταμὸς πηλός.] Recte corrigunt ποτάμιος, ſive ποταμοῦ. Apoll. Rhod. iv. 1237.

Πάντῃ γὰρ τέναγος, πάντῃ μνιόεντα βυθοῖο
Τάρφεα ——

Schol. Τέναγος. Ὁ πηλώδης τόπος.

ΗΒΗ. Νεότης, ἀκμὴ —— καὶ ἄμπελος.] Scribendum, opinor, καὶ ἄμπελος ἡβῶσα.—Ἡβήσας,

PARS I.

σας, τριχώσας. Vox excidit ob ſequentem ſimilem. Reſpexit autem Heſychius ad Theocritum, Idyll. v. 109.

Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἀμὸν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἇβαι.

Schol. Ἅβαι ἀντὶ τοῦ, ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι.

ΛΙΨ. Ἐπιθυμία.] Erudite. Hinc λίπτειν, ἐπιθυμεῖν Apollonio Rhod. iv. 813.

Νηϊάδες κομέουσι τεοῦ λίπτονται γάλακτος.

Schol. Λίπτονται, ἐπιθυμοῦντα. Heſych. Λίγξαντα, ἐπιθυμήσαντα, ἠχήσαντα. Confudit duas voces unius fere ſoni. Legendum Λίγξαντα, ἠχήσαντα—et Λίψαντα, ἐπιθυμήσαντα. Hinc Homericum illud, πολυδίψιον Ἄργος, emendandum πολυλίψιον Ἄργος, i. e. πολυπόθητον. *Multum deſideratum Argos.*

Ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
Αἴκε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο,
Καί κεν ἐλέγχιστος ΠΟΛΥΛΙΨΙΟΝ Ἄργος ἱκοίμην.

Quo nihil verius. Nicander in Theriac. v. 126.

Ἢ ὅτε δὴ λίπτησι μεθ' ὃν νομὸν, ἢ ἐπὶ κοῖτον
Ἐκ νομοῦ ὑπνώουσα κίῃ κεκορημένη ὕλης.

Schol. Λίπτησιν· ἤτοι ὅταν ἐπιθυμίαν σχοίη νομῆς. Vide Heſych. v. Δίψιον Ἄργος, ubi recte Ariſtarchus. Confer nos infra P. II. v. ΛΙΨ.*

* Ita in Marg. Heſych. ad v. Δίψιον Ἄργος.—Confundit duas voces, ἴψιον et λίψιον. Ἴψιον eſt βλαπτικὸν ab ἴψαι. Λίψιον autem eſt πολυπόθητον a λὶψ, ἐπιθυμία. Vide Noſtrum in v. Quare ſcribendum, puto, apud Poetam πολυλίψιον Ἄργος. *Multo deſideratum Argos.*

BATZEIN.

ΒΑΥΖΕΙΝ. Ὑλακτεῖν.] Theocrit. Idyll. vi. 10.

——ἁ δὲ βαΰσδει

Εἰς ἅλα δερκομένα——

Schol. Ἀντὶ δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. Τὸ βαΰζειν, ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως· ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν, τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰζδει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ, ὑλακτεῖ, λέγεται.

ΚΑΧΛΑΖΕΙ — Γέγονε δ᾽ ἀπὸ τῶν κυμάτων.] Theocritus vi. 12.

——τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει

Ἅσυχα καχλάζοντα ἐπ᾽ αἰγιαλοῖο θέοισαν.

Schol. Καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς ΚΑΧΛΗΚΑΣ. Vide nos ſupra p. 266.

ΚΑΧΛΙΚΟΣ. Τοῦ κόχλου.] Recte Salmaſ. ΚΑΧΛΗΚΟΣ. Et ſic Schol. ad Theocritum modo laudatus. Oppian. Hal. iii. 375.

——ἐν δὲ οἱ αἰεὶ

Τέσσαρας ἀκταίους διεροὺς κάχληκας ἰεῖσι.

Vide Heſych. v. Κάβακος ſive Κλάβακος.

ΑΝΕΒΑΛΛΕΤΟ. Προοιμιάζετο.] Ita legendum. Vide omnino Schol. ad Theocriti Idyll. vi. 20. et Merrick ad Tryphiodorum v. 468. Vel forſan legendum φροιμιάζετο. Confer Homer. Odyſſ. P. 262.

ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΝ. Τὸ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα καὶ

γράψαι

PARS I. γράψαι ἀποςάσιον.] Reſpexit D. Matthæum v. 31.

ΚΝΑΚΟΣ. Ψαρὸς, ἵππος.] Dele diſtinctionem, et lege Κνακὸς, ψαρὸς ἵππος.—Κνακὸν, λευκὸν πυρόν. Ita recte forſan; licet κνακὸν ſit πυῤῥόν. Vide Schol. ad Theocr. Idyll. iii. 5. Idem ad Idyll. vii. 16. Κνακὸν—ὅτι ὁ μὲν κύκλος αὐτȣ̃ μέλας· τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς ΚΝΗΚΗΣ· τοιȣ́τε δὲ καὶ τὸ τȣ̃ κνήκȣ ἄνθος· ἢ ψαρὸν ἢ ΠΥΡΡΟΝ. Ita legendum ex Schol. ad Idyll. iii. 5. et non, ut vulgo, κνίδης—ἢ ψαρὸν, ἢ πυρόν. Sed ſupra ἀντὶ τȣ̃, πυρὸν, ſcribendum apud Heſych. πυῤῥόν. Vide nos infra P. III. v. Πιτύνη.

ΚΕΚΡΟΠΙΔΑΣ. Ἀθηναίȣς τȣ̀ς ἀπώκιδας.] Legendum τȣ̀ς ἐκ ἀποίκιδας. Vide Heſych. v. Εὐπατρίδαι, et Fabrum in Epiſt. p. 14. qui nugatur.

ΕΛΙΝΝΥΕΙΝ—Στρατεύεσθαι ἢ διατρίβειν.] Scribendum Στραγγεύεσθαι vel ςρεύγεσθαι. Heſych. Στρεύγομαι, διατρίβω. Ariſtoph. Lyſiſt. 17.

Ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν.

Schol. Ἐκύπτασεν. Ἀντὶ τȣ̃, ἐςράτευσεν· κυπτάζειν ἐςὶ τὸ περί τι πονεῖν καὶ διατρίβειν. Legendum, Ἀντὶ τȣ̃, ΕΣΤΡΑΓΓΕΥΣΕΝ. Vide Ariſtoph. Nub. 131. Apoll. Rhod. i. 589.

——Διπλόα δὲ ἀκταῖς
Ἦματ' ἐλιννύεσκον——

Ubi Schol. Ἐλιννύεσκον. Περὶ τὸ αὐτὸ διέτριβον ἢ ἐςρεύ-

ἐςραίγοντο ἐμποδιζόμενοι τῆς ὁδϛ. Vide Theocritum Idyll. x. 52. Scribitur ἐλίγυον apud Herodot. lib. vii. 71. p. 481. Confer nos ſupra p. 223. 250, et 324. PARS I.

ΘΥΛΟΝ. Ὀλέθριον.] Scribe Οὖλον.

ΕΚΠΑΘΟΣ. Ἀπόπληκτον.] Legendum, Ἐκπαθὲς.

ΣΙΔΗΡΙΟΣ Δ' ΟΡΥΜΑΓΔΟΣ. Ὁ ἀπὸ τϛ σιδήρϛ καὶ τῶν ἄλλων ψόφος.] Lege Σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς. Schol. ad Apoll. Rhod. ii. 115. Ὅμηρος δὲ καὶ σιδηρᾶν οἶδεν, Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ. Τινὲς δ' ἀποδεδώκασι σιδηρέῃ, τῇ εὐτόνῳ· ὥσπερ καὶ, Σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

ΑΨΕΑ. Αἱ συναφαὶ τῶν μελῶν, ἐχὶ τὰ μέλη.] Legendum, ἢ καὶ τὰ μέλη. Apoll. Rhod. ii. 199.

——τρέμε δ' ἄψεα νισσομένοιο
Ἀδρανίῃ γήρᾳ τε——

Ita etiam Homerus Odyſſ. Δ. 794. et Σ. 188.

——λύθεν δὲ οἱ ἄψεα πάντα.

ΑΙΞΑΝΤΑ. Ὁρμήσαντα.] Lege Ἀΐξαντα. Heſych. Ἀΐξας. Ὁρμήσας.

ΛΙΣΣΑΙ. Λιάσσαι, ὁρμῆσαι, βρίσαι.] Duæ poſtremæ voces ſunt interpretamenta τϛ, Ἀΐξαι. Scribe Ἀΐξαι, ὁρμῆσαι, βρίσαι. Supra, Βρίσσαι, ſive

PARS I. ſive Βρίσαι, ὁρμῆσαι—et Λίζει, βίσσει. Puto legendum, Ἀίσσει, βρίζει·

ΘΥΕΤΑΙ. Εὐθύνει, εὐφραίνεται.] Lege εὐθυμεῖ. Vide D'Arnaud ad Heſych. Atque hinc corrige Dionyſ. Halicarn. de Struct. Orat. p. 162. Edit. Upton. Euripides Cyclop. 530.

Μένων νῦν αὐτȣ̃, πῖνε, κ' εὐθυμεῖ, Κύκλωψ.

Vide Heſych. v. Εὐοχθεῖν, et D'Arnaud ad locum. Sed ibi nihil mutandum. Confer etiam Noſtrum v. Θάλεια.

ΚΝΙΔΑΙ. Σκνῆφαι.] Scribendum ἀκαλῆφαι. Heſych. Ἀκαλῆφαι, κνίδαι. Schol. ad Theocrit. Idyll. vii. 110. Κνίδη ὑφ' ἡμῶν, ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Hinc corrigendus Schol. ad Nicand. Theriac. v. 880. Κνίδην τὴν ἀκαλύφην λέγει, ȣ̔́τω γὰρ παρ' Ἀθηναίοις καλεῖται. Legendum, ἀκαλήφην. Vide eundem Schol. ad v. 52. Vide et Librum Περὶ Πνευμάτων Ed. Valck. p. 209.

ΠΑΡΩιΔΟΥΝΤΕΣ. Ἐκβάλλοντες.] Forſan Παρωθȣ̃ντες. Lucian. vol. ii. p. 411. Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βȣλόμενος, παρωθεῖται καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον. Vide Tanaquil. Fabri Lib. ii. Epiſt. xxxix. p. 99. Sed nihil mutandum. Ælian. Var. Hiſt. lib. ii. 24. Ἤδη τινὲς τὴν Μίλωνος τȣ̃ Κροτωνιάτȣ περιφερομένην ῥώμην ἐξέβαλον. Legendum tamen Παρωθȣ̃ντες. Vide nos infra P. I. v. Παρωθῶται.

ΑΛΕΙΣ—

'ΑΛΕΙΣ — Συςραφεὶς.] Schol. ad Theocrit. Idyll. vii. 34. 'Εντεῦθεν καὶ τὸ ἁλεὶς (ſpiritu aſpero) ἀντὶ τοῦ, συςραφεὶς. Vide nos ſupra p. 253. PARS I.

ΤΑΜΙΣΟΣ. 'Η πιτύα.] Corrigunt πυτία. Neſcio an recte. Theocritus Idyll. vii. 16.

—— νέας ταμίσοιο ποτοσδὸν.

Ubi Schol. 'Αντὶ τοῦ, προσφάτου πιτύας πνέων — Τάμισος δ' ἡ πιτύα εἴρηται παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐςι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ ςρεφόμενον. Schol. ad Nicand. Alexiph. v. 370. Τοῦτο ἄξιον θαύματος, ὅπως ἡ πιτύα διαλύει τὸ συνεςηκὸς ἐν τῇ κοιλίᾳ γάλα. Vide Heſych. v. Πιτία, quod legendum Πιτύα, niſi ex ordine literarum Πυτία præſtet. Sed et Schol. ad Theocritum Idyll. xi. 66. πιτείαν ſcribit: ſed ibi πιτύαν ſcribendum forſan. Nicander in Alexiph. v. 320. πυετίην habet.

ΤΡΙΒΑΚΟΝ. 'Ιμάτιον.] Schol. ad Theocr. Idyll. vii. 17. τριβαλὸν ſcribit. Γέρων, τριβαλὸν ἱμάτιον, ὅ ἐςι παλαιόν.

ΣΕΣΗΡΕ. Γελᾷ δολίως, ψύχει τοὺς ὀδόντας.] Quid ſi legamus? Γελᾷ δολίως, διεςηκὼς τὰ χείλη καὶ τοὺς ὀδόντας. Schol. ad Theocr. Idyll. vii. 19. Σεσαρὼς, ἀντὶ τοῦ, ἠρέμα ἐγέλα διεςηκὼς τὰ χείλη. Nam iſtud, ψήχει τοὺς ὀδόντας, non probo.

ΝΗΠΥΤΙΑ. Βοητά.] Legendum forſan, ἀνόητα. Infra, Νηπύτιον, νήπιον — ἀνόητον. Vox νηπυτίην eſt apud Apoll. Rhod. 3. 735.

'Ισον

PARS I.

Ἶσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ
Νηπυτίην, ὡς αἰὲν ἐγώ ποτε μητρὸς ἄκουον.

ΚΑΤΕΔΑΡΘΕΝ. Ὕπνωσεν.] Lege ὕπνωσαν. Apoll. Rhod. ii. 1231.

Μέσφ' αὖτις δόρποιο κορεσσάμενοι κατέδαρθεν.

ΑΙΑΨ. Ματαίως.] Scribe, Μάψ. Heſych. Μὰψ, μάτην, ματαίως. vel Αἶψ. Homer. Odyſſ. Δ. 283.

—— ἢ ἔνδοθεν αἶψ ὑπακοῦσαι.

Quæ vulgo non reddunt recte.*

ΑΝΩΙΣΤΟΝ. Ἀνόητον.] Lege ἀνυπονόητον. Schol. Apoll. Rhod. iii. 6. Ἀνωΐστως, ἀνυπονοήτως. Et ſic Heſych. in v. Ἀνωϊστί.

ΑΠΟΤΡΟΠΑΣΘΑΙ. Ἀποτρέπεσθαι.] Lege ἀποτρωπᾶσθαι Apoll. Rhod. iii. 16.

—— ἀποτρωπᾶσθαι ἔοικεν.

Ubi Schol. Ἀποτρωπᾶσθαι, ἀποτρέπεσθαι. Et ſic ordo literarum requirit.†

* Ita in Marg. — Vide an ſcribendum ſit Αἶψ; ex Homeri Odyſſ. Δ. 283.

—— ἢ ἔνδοθεν αἶψ ὑπακοῦσαι.

Ubi αἶψ eſt *fruſtra*, ματαίως. Vulgo enim nec ſcribunt nec vertunt recte.

† Ita in Marg. — Recte Iſ. Voſſius Ἀποτρωπᾶσθαι, quod et literarum ordo requirit. Apollon. Rhod. Argon. iii. 16.

—— ἀποτρωπᾶσθαι ἔοικεν.

Ubi Schol. Ἀποτρωπᾶσθαι, ἀποτρέπεσθαι.

ΦΛΕΟΣ. Βασκανία, φθορὰ ϗ ὁ αὔλιος φλαιός.] Legendum ὁ αὔλιος φλοιός. Infra: Φλιᾶς, τῆς θύρας παραςάδος.—Φλιὴ, πρόθυρον. Vide Homer. Odyſſ. P. 221. et Theocrit. Idyll. xxiii. 18. Apoll. Rhod. iii. 278. φλοιὴν vocat:

Ὦκα δ' ὑπὸ φλοιὴν προδόμῳ ἔνι τόξα τανύσσας
Ἰοδόκης ἀβλῆτα πολύςονον ἐξέλετ' ἰόν.

ΠΡΟΑΛΕΙ. Καταφερεῖ, καταβατῷ.] Scribendum κατωφέρει. Schol. ad Apoll. Rhod. iii. 73. Διεκπροαλὲς, (lege Δι' ἐκ προαλὲς) κατώφορον, κατωφερές. Syneſ. Epiſt. cxliii. p. 524. Οἱ διὰ τὸ προάλως ἀκηκοέναι ῥηματίων σεμνοτέρων, ἠπίςησαν ἑαυτοῖς.

ΝΕΟΣΤΙΣΙΗ. Ἑταιροίωσις.—Νεωτερισμὸς, ἔκπληξις.] Salmaſ. legit, Νεοςασίη, ἑταιροίωσις, νεωτερισμὸς, ἔκπληξις. Sed et legendum, ἑτεροίωσις. Vox νεοςασίη occurrit apud Apoll. Rhod. iii. 76.

——Κύπριν δὲ νεοςασίη λάβε μύθων.

Quod et vidit doctiſſimus D'Arnaud.

ΚΥΝΑΙΟΣ. Ἀναιδής.] Legendum, literarum ordine poſtulante, Κύνεος. Apoll. Rhod. iii. 641.

Ἔμπά γε μὴν θεμένη ΚΥΝΕΟΝ κέαρ——

ΠΕΡΙΠΛΑΣ. Περιόδος.] Lege cum Salmaſ. περίπλους. Schol. Apoll. Rhod. iii. 1149.

Περιπλο-

PARS I. Περιπλομένας, περιϊόντας· ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός. Καλλίμαχος. Ἔγρει καὶ τιν' ἔχοντα περίπλοον.

ΑΔΙΝΑΩΝ. Ἀθρόων, ἁπαλῶν.] Recte. Apoll. Rhod. iii. 1205.

——τὸ μὲν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λημνιὰς Ὑψιπύλη, ΑΔΙΝΗΣ μνημήϊον εὐνῆς.

Ubi male Interpres.

ΑΔΙΝΟΝ. Οἰκτρὸν, γοερὸν, λευκόν.] Forte legendum, λυπηρόν. Schol. Apoll. Rhod. iii. 1103. Ἀδινὸν ἐνταῦθα μὲν τὸ οἰκτρὸν καὶ λυπηρόν.

ΑΔΙΝΟΝ. Κῆρ πυκνὴν ψυχὴν, ἢ τὴν συνεχῶς λυπουμένην.] Hæc male diſtincta ſunt. Scribe, ἀδινὸν κῆρ, πυκνὴν ψυχὴν, ἢ τ. σ. λ.

ΑΔΙΝΟΙΟ. Γόοιο. Τοῦ ἀθρόως ἐρχομένου, ἤγουν σφαττομένου.] Diſtingue Ἀδινοῖο γόοιο, τοῦ ἀθρόως ἐρχομένου.

ΑΔΑΙΤΡΟΝ. Ἀδιαίρετον.] Legendum forte, Ἀδαίετον, ἀδιαίρετον. Vox occurrit Apoll. Rhod. iii. 1032. ubi Schol. ἀδιαμέριστον.

ΠΑΡΑΘΡΑΞΙΑΣ. Παραδραμείας.] Lege παραθρεξείας. Vide Schol. ad Apoll. Rhod. iii. 954.

ΕΥΠΑΛΙΝ. Ῥάδιον.] Lege Εὐπαλῆ. Apoll. Rhod. ii. 620.

——Ἐπεὶ

——'Ἐπεὶ μετόπισθεν ἀέθλους
Εὐπαλέας τελέεσθαι Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.

Et hoc vidit eruditiſſimus D'Arnaud ad Heſych.

ΥΠΑΣΣΕΑ. Ἔμπροσθεν.] Recte Sopingius, Ὕπαιθα. Apoll. Rhod. ii. 737.

Κοίλη ΥΠΑΙΘΑ νάπη——

Schol. Ὕπαιθα, τὸ ἔμπροσθεν.

ΠΗΓΥΛΙΣ. Ψυχρία, παγετώδης.] Legendum ψυχρά. Schol. ad Apoll. Rhod. ii. 739. Πηγυλὶς δέ ἐστιν ἡ παγετώδης, καὶ ψυχρά. Homer. Odyſſ. Ξ. 476.

——νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, Βορέαο πεσόντος,
Πηγυλὶς, αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη
Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.

ΟΙΑΤΑΝ. Κομήτην, οἷαι γὰρ αἱ κόμαι.] Scribe, Οἰατὰν, κωμητὴν, οἷαι γὰρ αἱ κῶμαι. Schol. ad Apoll. Rhod. ii. 139. Οἴαι δὲ, αἱ κῶμαι. Scribe Οἷαι.

ΕΠΙΡΡΟΘΟΣ. Ἰσχυρός.—Ἐπίκουρος, βοηθός.] Lege, ἰσχυρὸς, ἐπίκουρος, βοηθός. Apoll. Rhod. ii. 225.

Ἴσχω δ' οὔτινα μῆτιν ἐπίρροθον——

Auxiliatricem. Interpres ibi ineptit.

ΝΑΡΘ-

PARS I.

ΝΑΡΘΑΚΙΩΝΤΕΣ.——Διότι θερμός ἐϛι φύσει ὁ οἶνος. Ἡ πυρώδης οἶνος &c.] Diſtingue, ὁ οἶνος ἢ πυρώδης.

Οἶνος τῷ πυρὶ ἶσον ἔχει μένος ——

Ἐρατοσθένης. Eſt pars verſiculi Eratoſthenis apud Stobæum Flor. Tit. xviii. Callimacho tribuit Athenæus lib. ii. 2. p. 36. Panyaſis apud eundem p. 37.

Οἶνος γὰρ πυρὶ ἶσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ.

ΠΕΡΙΡΡΥΔΗΣ. Περικεκλασμένος.] Legendum περιῤῥηδής. Homer. Odyſſ. X. 84.

——————περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσε δινηθεὶς ——————

Apoll. Rhod. i. 431.

Ἤριπε δ' ἀμφοτέροισι περιῤῥηδὴς κεράεσσιν.

ΘΟΟΝ. Ὀξὺ, λαμπρόν.——ΘΟΩΣΑΙ. Ὀξῦναι, λαμπρῦναι, ποιῆσαι.] Lege λαμπρῦναι, λαμπρὸν ποιῆσαι. Vide Apoll. Rhod. i. 743. ubi τὸ θοὸν non capiunt Interpretes. Homer. Odyſſ. I. v. 327.

————— Ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραϛὰς
Ἄκρον ——————

ΗΛΑΙΝΕΙΝ. Μωραίνειν. Et infra, ΗΛΑΙΝΟΜΕΝΩ. Ὀδυνωμένῳ.] Legendum forſan ὀδυνωμένῳ. Theocr. Idyll. vii. 23.

Οὐδ'

Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται. PARS I.

Ubi Schol. Ῥέμβονται, πλανώμεναι στρέφονται.

ΑΡΒΥΛΑΙ. Εἶδος ὑποδήματος.] Melius, Ἀρβύλη. Schol. ad Theocr. Idyll. vii. 26. Ἀρβύλη δ' εἶδος ὑποδήματος. Ἀρβύλις vocat Theocritus.

ΥΣΠΛΗΓΑ. Τὸ ῥόπτρον τῆς σφραγῖδος.] Recte corrigunt τῆς παγίδος. Theocr. Idyll. viii. 58.

Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ ———

Ubi Schol. Ὃ ἐστιν εἶδος παγίδος. Vide Heſych. v. Ῥόπτρον.

ΛΑΜΠΟΥΡΙΣ. Ἀλώπηξ.] Schol. ad Theocr. Idyll. viii. 65. ſcribit λαμπουρίς. Λαμπουρὶς, inquit, ἡ ἀλώπηξ.

ΣΥΝΟΦΡΥΣ. Μεγαλόφρων, μεγάλαυχος.] In hoc poſteriori ſenſu vox accipienda forſan apud Theocr. Idyll. viii. v. 72. Σύνοφρυς κόρα. *Puella jactabunda, deriſoria.* Licet aliter longe intelligat Scholiaſta. Sequitur enim

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ.

Nihil acerbe reſpondi. Adeo ut nihil opus emendatione Heinſii, μικρόν. Vide Schol. ad Theocr. Idyll. xi. 50.

ΖΩΜΗΡΥΣΙΝ. Ζωμοῦ ἀρυστρίς.] Legendum Ζωμήρυσις, ζωμοῦ ἀρυστίς. Heſych. Ἀρυστεῖς, τὰς ἀ-

 πυουστὶ

PARS I. πνευςὶ πόσεις. Τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἀρυςῆρας καὶ ἀρυςίχυς ἐκάλυν. Idem: Κύταρον, ζωμήρυσις.

ΦΑΛΑΡΟΣ. Φαλιὸς, φαλακρὸς, λευκομέτωπος, λευκὸς καὶ φαλέον.] Forſan ſcribendum λευκὸς καὶ βαλιὸς, ſive βάλιος. Schol. Theocr. Idyll. viii. 27. Τὸ φάλιον δὲ καὶ βάλιον λέγυσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ. Vide Procop. Gotth.

ΚΡΑΥΓΗ. Βοὴ, ἢ νόσημά τι παιδίοις ἐπιφερόμενον, ὃ καταβλάπτει τοῖς παιδίοις. Καὶ γὰρ ἡ κραῦξ ἐριφιακρὶς ἐςιν ἡ λεγομένη βασκανία.] Scribe καὶ γὰρ ἡ κραῦξ σεριφία ἀκρὶς ἐςὶν ἡ λεγομένη βασκανία. Schol. ad Theocr. Idyll. x. 18. Ἀρίςαρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκύργυ Αἰσχύλυ, τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίγνεσθαι. Scribitur et γλαῦξ. Vide Heſych. v. Κρίγη. Vocatur etiam μάντις Theocrito Idyll. x. 18. et σεριφία γραῦς. Vide Heſych. v. Γραῦς ἔριφος. ubi legendum σέριφος, ut docti animadverterunt.

ΣΤΑΘΕΝ, Μένος. Τεκμαιρόμενος.] Scribendum Σταθμευμένος, ſive σταθμωμένος. Heſych. Σταθμήσασθαι, συμβαλεῖν, εἰκάσαι. Herodot. lib. vii. 237. p. 458. Ἐκ τύτυ ςαθμώμενος. Vide nos infra P. II. v. Σταθὲν μένος.

ΜΑΛΘΗ. Μεμαλαγμένος κηρὸς, ἢ μαλακία, καὶ τρυφερή.] Lego τρυφή. Vide omnino Schol. ad. Theocr. Idyll. vii. 105.

ΕΝΕ-

PARS I.

ΕΝΕΒΡΙΜΗΣΑΤΟ. Ὠργίσθη, ἐτάραξεν.] Optime notavit locum D. Joannis, xi. 33. quo reſpexit Heſychius. Sed et occurrit apud D. Matth. ix. 30. atque alio omnino ſenſu.

ΑΚΑΝΘΥΛΛΙΣ. Στρουθοῦ γένος.] Scribitur et Ἀκανθιλίς. Schol. ad Theocr. Idyll. vii. 141. Ἀκανθίδες, ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν· λέγονται δὲ καὶ ἀκανθιλίδες.

ΘΡΙΝΑΞ. Πτύον σίτου, ἢ τρίαινα.] Scribitur et Θρινάκη. Vide Schol. ad Theocr. Idyll. vii. 156.

ΑΜΑΛΛΑ. Δράγματα —— Δράγματα δύο, ὥς φησὶ Ἴστρος, Φιλήτας δὲ ἱστορεῖ ἐκ διακοσίων.] Schol. ad Theocr. Idyll. x. 44. Ἀμάλη δὲ συνέστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατόν, ἢ καὶ διακοσιῶν. Quare emendandus Heſychius.

ΑΜΑΛΛΟΤΗΡΕΣ. Οἱ τὰς ἀμάλλας δεσμεύοντες.] Recte Guyet. Ἀμαλλοδετῆρες. Theocritus Idyll. x. 44.

Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα ——

Vide nos ſupra p. 247.

ΕΥΚΤΟΝ. Εὐχῆς ἄξιον.] Theocr. Idyll. x. 52.

Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

PARS I. Schol. Εὐκτὸς δὲ, ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος. Ἀπευκτὸς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητος.

ΑΙΡΕΤΙΩ. Προσλαμβάνω.] Recte corrigunt Αἱρετίζω. D. Matthæus xii. 18. Ἰδού, ὁ παῖς μου, ὃν ἡρέτισα. Malala in Chron. p. 3. Καὶ ὁ μὲν ἐν σκηναῖς καλοικεῖν, κτηνοτροφεῖν τε, καὶ γεωργεῖν ἡρετίσατο. Heſych. Αἱρετιεῖ με.

ΣΑΤΟΝ. Σιτικὸν μέτρον.] D. Matthæus xiii. 33. Ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ζύμη, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία.

ΑΤΕΡΑΜΝΟΝ. Τὸ μὴ ἐνδιδοῦν, σκληρὸν, τέρσυ γὰρ τὸ ἁπαλόν.] Ἀντὶ τοῦ, τέρσεν, lege cum Salmaſ. τέρεν. Eadem fere habet Schol. Theocr. Idyll. x. 7. Ἀτεράμνους γὰρ τοὺς σκληροὺς φασὶ, τοὺς μὴ τέρενας· ἐπεὶ ΤΕΡΕΝ ΤΟ ΑΠΑΛΟΝ.

ΑΤΕΡΕΜΝΑ. Ἢ ἀτεράμονα*, τὰ μὴ ἑψόμενα ὄσπρια.] Schol. ad Theocritum, ut ſupra: Ἀτέραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνέψητα. Ariſtænetus lib. ii. Epiſt. xx. Ὡς φιλόνεικος, εἶπεν, ὑπάρχεις καὶ λίαν γύνη· ὡς ἀτεράμων, ὦ γῆ καὶ θεοί. Themiſt. Orat. i. p. 5. Ἀλλ' ἐγὼ νωθής τις πρὸς παιδείαν ἔφυν καὶ ἀτεράμων.

* Ita in Marg.—Schol. ad Theocr. Idyll. x. 7. Καὶ ἀτέραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνέψητα. Quare et hic legendum ἀτέρεμνα ἢ ἀτέραμνα.

ΑΣΚΑΛΑ.

ΑΣΚΑΛΑ. Ἀκάθαρτα.] Reſpexit locum Theocriti Idyll. x. 14.

Τοιγάρ τοι πρὸ θυρᾶν μεῦ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΑΛΙΤΡΟΝ. Ἁμαρτωλόν, ἄδικον.] Theocritus Idyll. x. 17.

Εὗρε Θεὸς τὸν ἀλιτρόν ——

ΠΕΠΑΣΘΑΙ. Κεκτῆσθαι.] Theoc. Id. x. 32.

Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπάσθαι.

Schol. Τὸ δὲ πεπᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι.

ΖΩΜΕΥΜΑΤΑ. Ὑποζώματα, σχοινία κατὰ μέσον τὴν ναῦν δεσμευόμενα.] Ita diſtinguendum. Confer D. Lucam in Act. Apoſtol. xxvii. 17.

ΚΑΝΑΧΙΖΕΝ. Ἐψόφει, ἐφώνει.] Scribitur et *καναχέω*. Theocritus Idyll. ix. 27.

—— *ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.*

ΟΛΟΦΥΚΤΙΣ. Τὴν φλυκταίναν, οὐκ εὖ.] Theocritus Idyll. ix. 30.

Μήκετ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.

Schol. Ὀλοφυγδὼν δέ ἐστιν, ἡ φλυκτώδης φύσκα. Λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Ἀττικοὶ ΟΛΟΦΥΚΤΙΔΑ. Quare errat, opinor, Heſychius. Vocabatur et *ψυδράκιον*. Vide Schol. ad Theocritum, et Schol. ad Lucian. Macrob. vol. ii. p. 42. Edit. Græ-

 vii.

PARS I.

vii. Occurrit vox ὀλοφυγδὸς apud Nicandrum Theriac. v. 682.

Ῥηγνυμένων ὀλοφυγδὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα.

Quæ ſequuntur apud Heſych. corruptiſſima ſunt.

ΟΓΜΟΥΣ. Τὰς αὔλακας, διὰ τὸ ὀγμοὺς εἶναι.] Schol. ad Theocr. Idyll. x. 2. Ὄγμον, τὴν αὔλακα παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν. Scribendum igitur apud Heſychium ΤΑΣ αὔλακας.

ΚΑΚΤΟΣ. Ἄκανθα.] Theocritus Idyll. x. 4.

—— ἀλλ᾽ ὑπολείπῃ,

Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.

Schol. Κακτὸς δὲ, εἶδος ἀκάνθης.

ΑΥΛΙΔΑ. Λιμένα.] Portum ſcilicet illum celeberrimum ubi naves ſolverunt Græci, Iphigenia mactata.

ΕΓΧΟΥΣΑ. Ῥίζα τὶς, παρ᾽ ἧς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες.] Corrigunt ἐρυθραίνονται. Sed altius latet ulcus. Scribe, Ῥίζα τὶς, ᾗ παρειὰς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες. Lucian. Imagin. p. 6. Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπὲς, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς, (lege ἐνερυθὲς) οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς. Homer. Odyſſ. Σ. 171.

Χρῶτ᾽ ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς.

ΚΗΝΣΟΣ.

ΚΗΝΣΟΣ. *Βοτάνη τὶς, τὸ δὲ τέλος κικὸς διὰ τῦ ί.*] Emendant *κινσὸς*, vel *κένσ@ διὰ τῦ ε.*] D. Matthæus xvii. 25. *Οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ τίνων λαμβάνυσι τέλη ἢ κῆνσον.* Ita ſcribitur.

ΜΥΛΗ ——*Οὕτω λέγεται καὶ ὁ κάτω τῆς μύλης λίθος, τὸ δὲ ἄνω ὄρος.*] Legendum, *ὁ δ' ἄνω ὄνος.* Heſych. *Ὄνος ὁ ἀνώτερος λίθος τῦ μύλυ.* D. Matth. xviii. 6. *μύλος ὀνικός.*

ΘΡΙΑΛΛΙΣ. *Ἐσχάρα——Καὶ τῶν Φυομένων τὶ, ἐξ ῦ ἐλλύχνια γίνεται.*] Vocabatur nempe *φλόμος.* Heſych. *Φλόμος, πόα τις ἣ καὶ ἀντὶ ἐλλυχνίυ χρῶνται· ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θρυαλλίς.* Recte igitur *θρυαλλὶς* legunt in ſuperiore loco. Vide Heſych. v. *Ἀγαλλὶς* et *Αἰθιοπίς.*

ΠΕΤΕΥΡΟΝ. *Σανὶς ἐφ' ἧς αἱ ὄρνεις κοιμῶνται.*] Ita utitur Theocr. Idyll. xiii. 13.

Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλοέντι πετεύρῳ.

Ad quem locum vide Scholiaſtam. Confer etiam Schol. ad Nicandri Theriac. p. 15.

ΕΥΔΡΩΣ. *Εὐθέτως, βεβαίως.*] Scribe *Εὐέδρως.* Theocr. xiii. 21.

—— *εὐεδρον ἐς Ἀργώ.*

ΘΕΙΟΣ ΟΝΕΙΡΟΣ. *Θεόπεμπτος, θεῖον δύσονται ἀγῶνα.*] Hæc male conjunctim ſcribuntur.

Scribe,

PARS I.

Scribe, Θεῖος ὄνειρος, θεόπεμπτος.——Θεῖον δύσινται ἀγῶνα, τὸ τῶν θεῶν ἀγώνισμα, ἐν ᾧ αὐτῶν τὰ ἱερά.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΑΓΡΑ. Σοφοκλῆς Δανάῃ·
Γόνον τε μήλων ἢ ἀφροδισίαν ἄγραν.] Ad purificationem quandam hæc pertinebant, ut ſcimus ex Heſychio, qui per ἀφροδισίαν ἄγραν ab aliis πέρδικας intelligi ſcribit, quippe qui in purificatione uſui erant. Ipſe autem *ſues* intelligit, ut quæ ad Venerem procliviores erant. Forſan tamen περιστεραὶ, *palumbæ*, hic intelligendæ ſunt; quæ ſunt *aves Veneris*, atque in purificatione uſui, ſaltem apud Judæos. D. Lucas ii. 22. Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν——δοῦναι θυσίαν, ζεῦγος τρυγόνων, ἢ δύο νεοσσοὺς περιστερῶν. Propertius Lib. iii. Eleg. ii. 31.

Et Veneris dominæ volucres mea turba columbæ
Tinguunt Gorgoneo punica roſtra lacu.

ΦΙΛΟΝΕΙΚΟΣ. Μάχιμος, φίλερις. Φιλονεικία γὰρ, ἡ μάχη.] Ita recte forſan. Melius tamen, cenſeo, νεικία γὰρ, ἡ μάχη.

ΡΟΔΩΝΙΑ——Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρὸς αἰδοῖον αὕτη.] Lego, γυναικὸς αἰδοῖον. Vide Heſych. v. ῥόδον. Schol. ad Theocr. Idyll. xi. 10. Ῥόδον δὲ τῆς γυναικείας ἥβης· παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἴσθ' ὅτι λέγει. Vide Dan. Heinſium ad locum.

ΤΡΟ-

ΤΡΟΦΑΛΛΙΣ. Τυρὸς μακρός.] Scribe, τυρὸς πηκτός. Vide Heſych. v. Περιτρέφετο. Schol. ad Theocr. Idyll. xi. 20. Τυρῦ πεπηγότος· ὃ οἱ Ἀτλικοὶ τροφαλίδα καλῦσι. Ubi nota vocem iſtam una λ ſcribi. Schol. ad Nicand. Theriac. v. 697. Στροφάλιγξα. Ἣν ἡμεῖς ΣΤΡΩΦΑΛΙΔΑ λέγομεν. Hic forſan ſcribendum ςροφάλιδα, quod idem ac τροφαλίδα. Sed ſine dubio legendum eſt apud Heſych. Τυρὸς ΜΑΛΑΚΟΣ. Vide Noſtrum v. Τρυφαλίδες. Recte tamen τυρὸς μακρός. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. v. 834. Τροφαλίδα. ΕΠΙΜΗΚΗ τυρόν.

ΡΩΘΥΝΕΣ. Μυκτῆρες.] Recte corrigit Junius, ῥώθωνες. Schol. ad Theocr. xi. 33. Σιμός ἐςιν, ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεςηκότας τὺς ΡΩΘΩΝΑΣ.

ΨΙΧΑΙ. Αἱ ἀποπίπ͂τυσαι τῶν ἄρτων τεμνομένων ψιχίαι.] D. Matthæus xv. 27. Τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπ͂όντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν.

ΘΑΛΥΣΙΑΙ. Αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί.] Recte emendant, Θαλύσια. *Fructuum primitiæ.* Hinc Cereris feſtum Θαλύσια dictum. Schol. ad Theocr. Idyll. vii. 3. Θαλύσια, ἑορτὴ ἣν ἐτέλυν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Vide et Schol. ad v. 31. ubi legendum, cenſeo, apud Theocr. Θαλύσιας'. *Ad Thalyſia.*

APTI-

PARS I.

ΑΡΤΙΣΑΣΘΑΙ. Παρασκευάσασθαι.] Theocritus Idyll. xiii. 43.

Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο.

Ubi Schol. Ἡτοίμαζον. Εὐτρέπιζον.

ΦΥ ΧΕΙΡΙ. Ἐμπεφυκότως λίξους τῇ χειρὶ.] Forſan ἔλιξε τῇ χειρί. Theocritus Idyll. xiii. 47.

—— ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.

Schol. Ἐνεπλάκησαν τῇ χειρί. Euripides in Androm. 426.

Λάβεσθέ μοι τῆσδ', ἀμφελίξαντες χέρας,
Δμῶες ——

Sed denique forte ſcribendum ΕΔΡΑΞΕ τῇ χειρί. Sic Themiſtius Orat. xiii. p. 290. Κἀκεῖνο μόνον νομιζόντων τὸ ἀληθὲς ὃ ἐςὶν ἐπιδράξασθαι ταῖν χεροῖν. Ariſtænetus Lib. i. Epiſt. iii. p. 20. Τῇ χειρὶ κατεδεξάμην. Lege κατεδραξάμην. Vide nos infra P. III. v. Κουρὶξ αἰνομενοὺς.

ΑΜΥΧΗ. Ἐπιπόλαιον ἕλκος.] Schol. ad Theocr. Idyll. xiii. 71. Ἀμυχαὶ, αἱ τοῦ δέρματος τομαί. Vide Heſych. v. Γραπτὺς et nos infra P. II. ad iſtam vocem. Vocabatur et Ἄμυξ. Heſych. Ἄμυξ, ἀμυχή. Item et ἀμυχμός. Theocr. Idyll. xxiv. 124.

—— ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν.

ΚΥΝΟΘΑΡΣΗΣ. Ἀναιδής.] Vox occurrit apud Theocrit. Idyll. xv. 53.

Ὀθὸς

Ὀθὸς ἀνεςα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγριος κυνοθαρσής. PARS I.

ΠΕΡΙΣΤΕΛΛΕΙ — Σκέπει, φυλάτ]ει.] Theocrit. Idyll. xv. 75. Ἄμμι περιςέλλων —— *Nos conſervans.*

ΚΝΑΣΑΙ. Ὀλέσαι, λυπῆσαι.] Theocrit. Idyll. xv. 88.

Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι ——

Me enecabunt. Inepte Schol. Ἐκκναισεῦντι δὲ, ἀντὶ τῦ, διαλέγυσι. Vide notas noſtras ad Theocritum. Male corrigit Heinſius. Scribendum apud Heſych. Κναῖσαι. Euripid. Heracl. 297.

Ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι.

Herodot. p. 385. Ὁρᾷς ὡς τὰ ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ Θεὸς, ὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι, τὰ δὲ σμικρὰ ὐδέ μιν κνίζει;

ΦΛΙΨΕΤΑΙ. Ἀποθλιβήσεται.] Homer. Odyſſ. P. 221.

Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραςὰς φλίψεται ὤμυς.

Eſt vox Æolica, ut diſcimus ex Euſtathio. Vide Caſaubon. ad Theocrit. cap. 16. Legendum apud Theocrit. 15. 79. Φλίβεται.

ΠΛΑΘΑΝΟΝ. Κύκλον, ἐφ' ὖ πλάσυσιν ἄρτυς καὶ πλακῦντας.] Lege πλάσσυσιν ſive πλάτ]υσιν. Theocrito πλαθάνη, Idyll. xv. 115.

—— ἐπὶ

PARS I.

—— ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται.

Schol. Πλαθάναι δὲ ἐν αἷς διαπλάττουσιν τοὺς ἄρτους. Vide nos ſupra v. Πλάκα. p. 280.

ΑΤΡΥΤΟΝ. Ἄπονον, ἄκοπον, ἄπληςον.] Scribendum potius, ἄπλητον ſive ἄπλετον. Heſych. Ἄπλετον, πολὺ, μέγα. Theocrit. Idyll. xv. 7.

Ἁ δ' ὁδὸς ΑΤΡΥΤΟΣ ——

Ubi Schol. Ἡ δ' ὁδὸς πολλή.

ΕΚΑΣΤΕΡΩ. Πορρωτέρω.] Theocritus Idyll. xv. 7. habet ἑκαςοτέρω, et Schol. πόῤῥω.

ΝΕΟΚΟΡΟΣ. Ὁ τὴν ἐκκλησίαν κοσμῶν· κορεῖν γὰρ τὸ σαροῦν.] Lego ἐκκλησίαν κορῶν, κορεῖν. Vide nos infra P. I. v. Ναοκόρος.

ΘΟΛΙΑ. Πέτασος εἰς ὀξὺ συνηγμένος, σκιάδιον.] Theocrit. Idyll. xv. 39.

Τὠμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν —

Ubi vide Schol. Confer et Valeſ. ad Harpocrat.

ΚΡΟΤΤΑ. Ἐκπεπαυμένα, εὐτίνακτα, ἐπιτετριμμένα.] Recte Salmaſ. Κροτητά. Sed et lego ἐπαινούμενα, εὐτίνακτα. Heſych. Κροτήσουσιν, ἐπαινέσουσι. Recte et exponit Heſych. ἐπιτετριμμένα, *trita, ſubacta*. Vide Theocrit. Idyll. xv. 49. et Schol. ad locum.

ΗΡΩΗ-

'ΗΡΩΗΣΟΥΣΙΝ. Μεθύσουσιν.] Recte D'Arnaud, μεθήσουσιν. Theocritus Idyll. xiii. 74. PARS I.

Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ.

Ubi Schol. Ἠρώησεν, (ita ſcribendum recte cum ſpiritu levi) ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρωεῖσθαι. Lege apud Heſych. Ἐρωήσουσιν. Reſpexit Theoc. Idyll. xxii. 174.

Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης.

Manus continebunt ab odioſa pugna.

ΔΙΦΡΑΞ. Κλιντὴρ, θρόνος γυναικεῖος.] Reſpexit, opinor, locum Theocr. Idyll. xiv. 41.

—— μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα.

Ubi Schol. Μαλακᾶς δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακῶς κάθηνται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακούσαις. Scribe Συρακουσίαις. Reſpicit locum in ſequenti Idyll. quod *Syracuſiæ* inſcribitur. Sic v. 2.

—— ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ.

Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον ——

Item v. 28.

—— αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδην.

ΔΊΚΛΙΔΟΣ. Δίθυρος.] Legendum διθύρου. Theocritum ante oculos habuit, Idyll. xiv. 42.

Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος ——

Schol. Τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου. Scribendum quoque apud Heſych. Δικλίδος. Homer. Odyſſ. P. v. 268.

—— θύραι

PARS I.

—— θύραι δ' εὐεργέες εἰσὶ
Δικλίδες ——

ΑΗΔΟΝΟΣ. Νεοσσὸς, καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ.] Scribe Ἀηδονιεύς, ἀηδόνος νεοσσός. Theocrit. Idyll. xv. 121.

Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων.

Ubi Schol. Οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

ΜΙΞΟΒΑΡΒΑΡΟΣ. Οὔτε βάρβαρος, οὔθ' ἕλλην, ἀλλ' ἀμφοτέρων μετέχων.] Vox eſt loco non ſuo. Extat apud Platon. in Epitaphio, et Longinum.

ΘΑΜΝΟΣ — Καὶ ἡ συνεχὴς φυτεία, καὶ ἡ περιοχὴ τῆς ἐλαίας καὶ ὅρμοι (lege ὄγμοι) καὶ οἱ σύμφυτοι ἢ δενδρώδεις.] Legendum, σύμφυτοι ΤΟΠΟΙ ἢ δενδρώδεις. Heſych. Θάμνοι — Οἱ σύνδενδροι τόποι. Heſych. Ὄγμος, ἡ ἐφεξῆς φυτεία. Vide Cl. D'Arnaud ad Heſych. Confer Schol. ad Oppian. Hal. i. 625. et nos infra P. II. v. Θάμνος. Sed forſan καὶ ὀρεινοὶ τόποι καὶ σύμφυτοι. Vide Heſych. v. Νάπη.

ΟΔΟΙΔΟΚΟΣ. Κλὼψ, ἐνεδρευτὴς, κακοῦργος, ἔνοδος, λῃστής.] Scribo, ἐνόδιος λῃστής.

ΕΠΙ ΞΥΡΟΥ. Ἐπὶ κινδύνου.] Theocr. Idyll. xxii. 6.

—— ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων.

ΠΥΡΕΙΟΝ.

ΠΥΡΕΙΟΝ. Ἀγγεῖον κεράμιον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν.] Homer. Hymn. in Mercurium v. 111. PARS I.

Ἑρμῆς τοι πρώτιστα πυρήια πῦρ τ' ἀνέδωκε.

Apollon. Rhod. i. 1184.

——τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήια δινεύεσκον.

Schol. Πυρήια γὰρ ταῦτα φησὶ τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγεννᾶν, ὧν τὸ μέν ἐστιν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεύς. Sophocles Philoct. 35.

——ΠΥΡΕΙ' ὁμȣ̃ τάδε.

Ollæ reddit Interpres. Schol. Πυρόβολα. Theocritus Idyll. xxii. 33.

——πυρεῖα τε χερσὶν ἐνώμων.

Ubi minus recte reddunt. Vide omnino Caſaubon. Lect. Theocr. cap. xx. et Cl. Kuhn. ad Polluc. lib. x. §. 133. Aliter tamen accepit Lucian. Ver. Hiſt. lib. i. p. 659. Αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιȣ́μεθα. Ubi Schol. Πυρεῖα. Τȣ̀ς πυρεκβολίτας λίθȣς λέγει. Ita Syneſius Epiſt. cxxxix. p. 508. Πρὸς ποῖον ἄλλο πυρεῖον παρατριβεὶς μετὰ τὴν ἱερὰν σȣ ψυχὴν, ἀποτέκοιμι τȣ̃ νȣ̃ φωτοειδὲς ἔγγονον; Vox πυρέθροις occurrit apud Nicand. Theriac. ſub fin.

Ἐν μὲν ἀριστολόχεια, καὶ ἴριδος ἐνδέ τε νάρδȣ
Ῥίζαι, χαλβανίδες τε σὺν αὐαλέαισι πυρέθροις
Εἶεν ——

An *berba*, an *ignitabulum*?

ΣΦΥΡΗ-

PARS I.

ΣΦΥΡΗΛΑΤΟΣ. Σφύραις ἐληλασμένος, ὁ χωνευτός.] Lege ἐληλαμένος. Theocritus Idyll. xxii. 47.

——ΣΦΥΡΗΛΑΤΟΣ οἷα κολοσσός.

Reſpexit Theocritum Philoſtrat. p. 845. Vox occurrit apud Lucian. de Conſcrib. Hiſt. et Herodot. lib. vii. 69. p. 405. Τὴν (Ἀρτυςώνην) μάλιςα ςέρξας τῶν γυναικῶν Δαρεῖος, εἰκὼ χρυσέην σφυρήλατον ἐποιήσατο.

ΠΙΤΥΛΟΥΣ. Οἱ ἀλεῖπται τὰς ἐν περιόδῳ καταβολὰς τῶν πληγῶν.] Lego, Οἱ ἀθληταί. Theocr. Idyll. xxii. 127.

Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον.

Scribebatur et πύτιλος. Vide nos infra p. 354. et Heſych. v. Πίτυλος ſive Πύτιλος, ubi emendationem noſtram firmare videtur.

ΝΕΥΜΑΙ. Ἥξω, ἐπανήξω.] Theocrit. Idyll. xviii. 56.

Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον——

ΝΕΟΛΑΙΑ. Νέον ἄθροισμα.] Recte Guyet. νέων. Theocr. viii. 24. Θῆλυς νεολαία. Ubi Schol. Dan. Heinſii, ὁ ἐκ νέων λάος.

ΤΡΑΦΕΡΗΝ. Ξηρὰν, τὸ γὰρ πῆξαι, θρέψαι λέγουσιν.—Τραφερὸν, πηκτὸν, τρόφιμον, λευκὸν, ξηρὸν, πεπηγμένον.] Scribendum, cenſeo, Τραφερὴν, ξηράν.

ξηρὰν.—Τραφερὸν—πεπηγμένον· τὸ γὰρ πῆξαι, θρέψαι λέγυσιν. Vox occurrit Theocrit. xxi. 44. PARS I.

Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξετο——

Interpres; *Ex grandibus. Ex bene ſaginatis.* Vide Heſych. Τρέφει, et nos infra, p. 354.

ΚΝΩΔΑΛΑ. Κυρίως τὰ θαλάτ]ια θηρία.] Atque ita Theocr. xxi. 48.

——περὶ κνώδαλον εὗρον ἄγωνα,
Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν——

ΜΙΣΗΤΗΝ. Τὴν καταφερῆ λέγυσιν—Μισητὴν.] Hæc ſunt uno ductu legenda: Μισητὴν τὴν καταφερῆ λέγυσιν·

Μισηταὶ δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται.

Legendum, καῖωφερῆ. Schol. Biſet. ad Ariſtoph. Aves v. 1619. Μιτήτην δ' ἔλεγον τὴν κατωφερῆ. Vide omnino locum.

ΕΡΡΗΓΑΣΙ. Φοβῦνται.] Recte Salmaſ. Ἐῤῥίγασι. Theocr. xvi. 77.

Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ΕΡΡΙΓΑΣΙΝ.

ΙΤΑΙΑΙ. Αἱ ἀσπίδες, διὰ τὸ πρώτας ἐκ ταύτης τῆς ὕλης καῖασκευαθῆναι.] Lego, Ἰτεαῖαι, ab Ἰτέα ſcilicet. Theocr. aliter ſcribit Idyll. xvi. 79.

Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν.

ΑΛΔΙΣΚΟΝΤΟΣ. Αὐξανομένυ.] Lege Ἀλδήσκοντος. Theocritus xvii. 78.

Λήϊον ἀλδήσκυσιν——

PARS I.

ΚΤΕΑΤΙΣΑΣΘΑΙ. Κτήσασθαι.] Theocritus xvii. 105.

—— τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.

Ubi inepte Scholiaſtes. Vide et Idyll. xvii. 119.

ΠΥΞ. Ἱμαντωμένην κλίνην.] Recte. *Pugnam quandam cum cæſtibus*. Heſych. Κλίναι, τροπαὶ τῶν μαχομένων.

ΦΟΙΝΙΞ. Τὸ δένδρον φοίνικος, νέον ἔρνος, καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ πυῤῥὸς τῷ χρώματι.] Diſtingue, Φοίνιξ, τὸ δένδρον. Φοίνικος, νέον ἔρνος. Eſt pars verſiculi Homer. Odyſſ. Ζ. 163. Heſych. ſupra: Φοίνικος ἔρνος, περιφραστικῶς τὸν φοίνικα. Priorem locum reſpexit. Quod autem explicat, ὁ πυῤῥὸς τῷ χρώματι, Theocrit. xxii. 195.

—— φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.

Confer eundem Idyll. xxv. 128.

ΠΙΤΥΛΟΣ — Συστροφὴ τῆς χειρὸς ὅταν πικρῶς ἐπιφέρηται.] Lege cum Sopingio πυκνῶς. Heſych. Πίτυλος, (legit Salmaſ. ex ordine literarum πίτιλος) ἡ συστροφὴ τῆς χειρὸς ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται. Euripides Heraclid. v. 837.

Τὰ πρῶτα μὲν νῦν πίτυλος Ἀργείας δορὸς
Ἐῤῥήξαθ' ἡμᾶς ——

Vide Eurip. Iphigen Taur. v. 308. et Alceſt. v. 810.

ΤΡΕΦΕΙΝ. Ἔχειν, πηγνῦναι.] In hoc ſenſu occurrit apud Theocrit. Idyll. xxv. 106.

—— ἄλλος

———— ἄλλος τρέφει πίονα τυρόν. PARS I.

Heſych. Περιτρέφετο, περιέπήσσετο. Hinc legendum apud Homer. Iliad. E. 903.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα ΠΕΡΙΤΡΕΦΕΤΑΙ
κυκόωντι.

Vulgo περιστρέφεται. Vide et nos ſupra p. 352.

ΑΤΙΜΑΓΕΛΑΣ. Ὁ ἀτιμάζων καὶ τῇ ἀγέλῃ μὴ συνυποτατλόμενος.] Ita recte legitur apud Theocrit. Idyll. xxv. 132.

Οἱ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην.

ΟΥ ΑΛΑ. Οὐδὲ τὸ ψυχρὸν καὶ ἄφθονον εἰς χρῆσιν. Αἰγύπτιοι δὲ τῶν ἄρτων τὰ φλογίσματα.] Scribendum, Οὐδ' ἄλα, et ſic extat apud Homer. Odyſſ. P. 455.

Οὐ σὺ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης.

Item apud Theocrit. Idyll. xxvii. 60.

Φῂς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα
δοίης.

Ubi vide doctiſſimum Caſaubonum. Quod autem ſcribit, φλογίσματα ἄρτων, vocabantur etiam φλογώματα. Heſych. Φλογώματα, τῶν ἄρτων τὰ ἐπικεκαυμένα.

ΑΒΛΑΔΕΩΣ. Ἡδέως.] Lege Ἀβλαβέως. Theocrit. xxiv. 96. ἀβλαβὲς ὕδωρ. *Puram, dulcem aquam.* Sed iſta vox ἀβλαβὲς ſolennis, opinor, in rebus luſtrationi inſerviendis. Hinc

PARS I.

Heſychius: Ἀβλαβύνιον, σειρὰ πλεκομένη παρ' Αἰγυπτίοις ἐκ βίβλων πρὸς καθάρσιν οὖσα. Vel forſan legendum, Ἀβλαβέως, ἀδεῶς.*

ΜΕΛΕΔΩΝΕΥΣ. Ὁ φύλαξ.] Theocritus Idyll. xxiv. 104.

—— μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.

ΤΥΝΝΟΣ. Μικρός.] Theocr. xxiv. 137.

Αὐτὰρ ἐπ' ἄμαλι τυννὸν ἀνεὺ πυρὸς αὔνῦτο δόρπον.

Vide Callimach.

ΦΡΑΔΗ. Φράζε, λέγε.—Φρονήσει, συνέσει.] Lege et ſcribe uno ductu: Φράδη, φράζε, λέγε, φρονήσει, συνέσει. Theocrit. xxv. 52.

—— ΦΡΑΔΗι τίνος ἐνθάδ' ἱκάνεις.

Conſilio reddit Interpres. Pindar. Olymp. Od. xii. 13.

Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.

---

* Ita in Marg. — Scribendum, Ἀβλαβέως. Voce utitur Maxim. Philoſoph. Περὶ Καταρχῶν v. 10. apud Fabric. Bibl. Græc. vol. viii. p. 416.

Ἀβλαβέως δ' οἴκον τε φίλους τ' εἰσόψειαι αὖτις.

Theocrit. xxiv. 96. ἀβλαβὲς ὕδωρ. *Puram aquam.* Forſan ſcribendum, Ἀβλαβέως, ἀδεῶς. Sed recte habet illud ἡδέως. Julian. Orat. vi. p. 191. ἀβλαβῶς καὶ ἀνεπαχθῶς. Vide et Suidam v. Λόγος. Theognis apud Stobæum p. 821.

Ζώειν ἀβλαβέως μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Homer. Hymn. in Mercur. v. 83.

Ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα.

BABA-

PABATTEIN. Ἄνω ϗ κάτω βαδίζειν, τινὲς δὲ τύπτειν ϗ ψόφον ποιεῖν ϗ φράσσειν τοῖς ποσὶ ϗ ῥάσσειν.] Scribendum, ϗ θράσσειν ſive θράττειν τοῖς ποσὶ ϗ ἀράσσειν. Error ortus ex ſimilitudine Θ et Φ. Heſych. Θράττειν, ἐνοχλεῖν, ταράττειν—Θρατ|εύομαι, (lego. Θράττομαι) συντρίβομαι, συγκόπτομαι. PARS I.

ENETYΛIΞEN. Ἐνείλισσεν.] Reſpexit Matthæum, xxvii. 59. Καὶ λαβὼν τὸ σῶμα ὁ Ἰωσὴφ ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ. Theocrit. xxiii. 54.

——οὐδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχὰν——

EYTYKAZON. Εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον.] Legit Salmaſ. Εὐτύκισον. Sed et legendum, εὔτυκον ἔχε, ἕτοιμον ἔχε. Theocrit. xxiv. 86.

Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔςω.

Vide Spanhem. ad Callimach. Reſtituenda iſta vox Herodoto lib. i. p. 50. Εὔτυκα δὲ ποιησάμενος, εἶχε ἑτοῖμα. Vulgo male legitur εὔτυκτα. Vide Cl. Hemſterhuſ. ad Polluc. lib. x. §. 148. p. 1331.

AXPEION IΔΩN—Καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης· Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασε, τὴν μὴ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν δηλοῖ.] Sic Theocrit. Idyll. xxv. 72.

Ἀχρεῖον κλάζοντε περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.

PARS I. Scribe apud Heſych. Ἀχρεῖον δὲ ἐγέλασσεν. Eſt ex Odyſſ. Σ. 162. Nicand. Theriac. v. 777.

—— παραπλῆγες δὲ καὶ ΑΦΡΑΣΤΟΝ γελόωσιν.

Ita legendus iſte locus. Vulgo male ἄφραστοι.

ΑΡΡΗΝΕΣ. Ἄγριον, δυσχερές.] Vox occurrit Theocrit. xxv. 83.

—— ζάκοτόν τε καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως.

ΑΡΡΗΣΑΙ. Ἀβουλῆσαι, ἀπαγορεῦσαι.] Lego Ἀῤῥηνῆσαι. Heſych. ſupra: Ἀῤῥήνειν, λοιδορεῖν, καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι. Scribendum puto, Ἀῤῥηνεῖν. Unde ἀῤῥηνῆσαι.

ΑΝΥΣΙΣ. Περαίωσις.] Theocrit. xxv. 93. Οὐδ' ἄνυσις. *Neque modus, neque finis.* Vide nos ſupra p. 310.

ΑΡΑΡΙΣΚΕ. Περιάρμοζεν..] Theocrit. xxv. 103.

Καλοπέδιλ' ἀράρισκε ——

ΠΕΦΙΜΩΣΟ. Παῦσον, φιμώθητι.] Reſpexit D. Marci locum, iv. 39. Καὶ εἶπε τῇ θαλάσσῃ· Σιώπα, πεφίμωσο.

ΡΕΘΟΣ. Πρόσωπον, παρειά.] Theocrit. Παιδικοῖς v. 16.

Κ' ΑΙ ΜΕΝ σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνήσαι,
Τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος.

Ita

Ita legendum. Vulgo καὶ μήν. Confer Idyll. ii. 124. PARS I.

ΠΡΟΣΙΤΟΝ. Ὁ δυναταί τις προσελθεῖν.] Corrigit Palmer. ᾧ δύναται. Reſtituenda, opinor, iſta vox Theocrito Παιδικοῖς·

Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον.

Lego, ποτιτώτερον, i. e. προσιτώτερον. *Facilioris acceſſus. Benigniorem. Blandiorem.* Contra, ἀπρόσιτον, et ἀπρόσικτον. Vide nos infra v. Ἀπρόσιτος.

ΑΚΙΚΥΣ. Ἀσθενής, ἀδύνατος, κατὰ στέρησιν, ἤτοι τοῦ κινεῖν, ἢ τῆς κίκυος, ἤ τις περὶ τὴν κίνησιν λέγεται ἰσχύσα.] Lego, ἰσχὺς οὖσα. Heſych. Κίκυς, δύναμις. Idem: Ἰσχὺς δύναμις, καὶ μύρμηξ. Forſan igitur Κίκυς erat quoque μύρμηξ. Cæterum ἄκικις occurrit Theocrito Epigr. xi.

Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής,
Καί περ ἄκικις ἐών· εἶχ᾽ ἄρα κηδεμόνας.

ΦΡΥΚΤΟΡΙΑ. Πυρκαϊά, πυρσεία.] Recte corrigunt, Φρυκτωρία. Ita ſcribit Autor de Mundo, cap. vi. Φρυκτωριῶν τε ἐπόπτηρες.

ΣΧΑΣΤΗΡΙΑ. Ὁρμητήρια.] Legitur et Σχαστηρία. Autor de Mundo cap. vi. Ὥσπερ ἀμέλει δρῶσιν οἱ μεγαλότεροι διὰ μιᾶς ὀργάνου χαστηρίας πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργείας ἀποτελοῦντες. Heſych. Χαστηρία, τῇ ἀνειργούσῃ. Quid ſi legamus?

Σχαστη-

PARS I. Σχαστηρία, τῇ ἐνεργείᾳ. Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 106. Τὸ δὲ σχασάμενος, ἀντὶ τοῦ, καταπαύσας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀποσχιζομένων καὶ διαχεομένων ὑδάτων.

ΣΚΥΛΛΟΥ. Ἐνόχλει.] Reſpexit D. Lucam, vii. 6. Κύριε, μὴ σκύλλου. Confer eundem, viii. 49.

ΓΝΑΦΑΛΛΟΝ. Τύλη. Λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ κ' κνάφαλλον.] Alcæus apud Athenæum γνόφαλλον ſcribit:

——Μαλθακὸν ἀμφὶ γνόφαλλον.

Scribitur et Κνέφαλον. Vide Heſych. v. Κνέφαλον.

ΑΣΤΡΑΒΕΣ. Ἀσύῤῥαπτον, ἀσφαλές.] Non male Guyet. ἄστρεπτον. Pindar. Olymp. Od. 2.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
ἄμαχον ἀστραβῆ κίο-
να ——

ΑΛΟΥΣΙΑ. Τὸ μὴ λούεσθαι.] Eurip. Oreſte 226.

Ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας.

ΑΓΚΑΣ. Ἀγκάλας ἢ ἀγκάλαις ἀγκάζοντο.] Diſtingue, Ἀγκὰς, ἀγκάλας ἢ ἀγκάλαις. Reſpexit forſan locum Theocriti in Cyclope, ἀγκὰς ἔχων τυ. Deinde, Ἀγκάζοντο, ταῖς ἀγκάλαις περιελάμβανον.

ΤΑΦΟΣ. Τὸ γινόμενον περίδειπνον ἐπὶ τῇ τῶν κατοιχομένων τιμῇ.] Sic Γάμος, *Prandium* ſive *Cæna nuptialis* apud D. Matth. xxii. 8. quod Interpretes noſtros fugit. Max. Tyr. x. §. 4. Δαινυμένοις τοῖς θεοῖς ἐν Διὸς τῦς Ἀφροδίτης γάμυς. ubi vide Cl. Daviſ. Homer. Odyſſ. Δ. 547.

—— τάφυ ἀντιϐολήσαις.

ΝΟΣΗΛΕΥΕΤΑΙ. Νοσεῖ, ἢ νοσῦντα ὑπερετεῖ.] In hoc poſtremo ſenſu Iſocrates Æginetico, vol. ii. p. 532. Edit. Battie: Ἀλλ' ἐνοσήλευον αὐτὸν μετὰ παιδὸς ἑνός. Sophocles Philoct. 38.

—— βαρείας τῦ νοσηλείας πλέα.

Schol. Νόσυ βαρείας πεπληρωμένα, ἢ νοσοκομίας, ἢ τῆς ἐκ νόσυ ἀκαθαρσίας.

ΠΑΡΑΘΗΤΑΙ. Ἐκϐάλλῃ.] Lege Παρωθῆται.

ΠΑΡΩΘΩΤΑΙ. Ἐκϐάλλῃ.] Lege et hic quoque Παρωθῆται. Vide nos ſupra p. 330.

ΑΠΕΣΚΟΡΑΖΕΝ. Ἀπεσύρατο.] In Editione Hagan. ſcriptum reperi ab ignota manu, Ἀπεσκοράκισεν, ἀπεκρύσατο. Quod probo. Heſych. ſupra: Ἀπεσκοράκιστο, καταπεφρόνιστο. Et ſic Pearſonus in Præfat. ad Septuagint.

ΨΟΦΟΕΙΔΩΣ. Ταραχωδῶς.] Lege ψοφοδεῶς. Lucian. pro Imaginib. p. 18. Τὰ πρὸς τῦς θεῦς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. Idem p. 30.

PARS I. p. 30. Ὥςε ἐ πρός γε σῦ τὸ τοιῦτον, ψοφοδεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. Liber de Fluviis. Edit. Mauſſac. p. 4. Ψοφοδεὴς τῦ Ἀλεξάνδρυ γόνασιν προσέπεσεν. Confer Max. Tyr. Diſſert. i. §. 4.

ΕΠΙΣΤΟΜΙΖΩΝ. Φιμονῶν, ἐλέγχων.] Legendum, Φιμῶν. Heſych. Φιμοῖ, δεσμεύει, ἐμπράτ]ει, (lege ἐμφράτ]ει, et ſic Edit. Lugd.) ἄγχει, ἐπιςομίζει. Alio ſenſu occurrit Lucian. pro Imagin. p. 20. Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔςω τὸ ὑπόδημα, μὴ ϗ ἐπιςομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπα]ῦσαν αὐτῷ. Occurrit et apud Themiſt. p. 57. vox ἀποςοματίζειν.

ΕΦΕΣΙΟΝ. Ἐγκλητεύσιμον.] Lego, Ἐφέσιμον. Lucian. pro Imagin. p. 22. Ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τ̃ δίκην; Vide nos ſupra p. 219.

ΑΝΑΔΥΝΑΙ. Ἐγκλῖναι, ἀναφυγεῖν.] Lucian. pro Imagin. p. 23. Οὐ γὰρ οἷοντε ἀναδῦναι, ἤδη παρέσης.

ΦΙΜΟΙ. Δεσμοί.] Scribe, Φιμοὶ, δεσμοί.

ΠΙΤΥΛΟΥΣ — Οἱ δὲ ναυτικοὶ, τὸ πρὸς κέλευμα ἐλάσαι.] Lege κέλευσμα. Euripid. Iphigin. Taur. 1057.

Καὶ μὴν νεώς γε πίτυλος εὐήρης πάρα.

ΜΕΣΣΟΡΗΣ. Ὁ μέσος ὠκεανῦ ϗ ὀρανῦ τόπος.] Lego, Μεσσήρης. Euripid. Iphig. Aulid. 7.

Σείριος

Σείριος ἐγγὺς τῆς ἑπταπόρυ
Πλειάδος ἀΐσσων ἔτι μεσσήρης.

Atque huc reſpexit Heſychius.

ΛΕΥΣΙΜΩΔΙΚΤΟΥ. Τῆς λιθοβολήτυ τιμωρίας.] Rectiſſime Stephanus, Λευσίμυ δίκης. Euripid. Bacchis 356.

——ὡς ἂν λευσίμυ δίκης τυχὼν
Θάνῃ, πικρὰν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών.

Atque hunc locum reſpexit Heſychius. Ita et Eurip. in Heraclid. 59.

——ἀνίςασθαί σε χρὴ
Εἰς Ἄργος, ὗ σε λεύσιμος μένει δίκη.

ΤΕΤΡΩΡΟΝ. Τετράϊππον ἅρμα.] Scribendum, Τέτρωρον ἅρμα, τετράϊππον ἅρμα. Reſpexit locum Euripid. Heraclid. 862.

Αἱρεῖ ὁ κλεινὸς Ἰόλεως Εὐρυσθέως
Τέτρωρον ἅρμα πρὸς πέτραις Σκειρωνίσιν.

Heſych. Τέτραλον, τετράϊππον. Legendum ex ordine, Τέτρωλον, pro τέτρωρον.

ΑΝΑΠΙΤΝΑΣΘΑΙ. Ἀνοῖξαι.] Recte. Pindar. Olymp. Od. vi.

——χρὴ τοίνυν πύλας
Ὕμνων ἀναπίτνάμεν αὐταῖς.

ΓΕΓΑΚΩ.

PARS I.

ΓΕΓΑΚΩ. Γεγεννημένος ὦ.] Pind. Olymp. Od. vi.

Φοίϐȣ γὰρ αὐτὸν Φᾶ γεγάκειν.

ΜΕΤΑΨΑΙΡΩΝ. Μεταφέρων.] Eurip. Phœniſſ. 1428.

—— ποδὶ μεταψαίρων πέτρον.

ΜΕΤΑΨΑΦΕΙΝ. Μεταμελεῖσθαι.] Dorice, credo, pro μεταψήφειν.

ΜΕΤΑΨΕΦΩ. Μεταϐȣλεύομαι.] Lege μεταψήφω, ſive forſan, μεταψηφῶ. Heſych. Ψηφῶν, φροντίζων.

ΠΑΣΧΗΤΙΑ. Πάσχειν θέλειν, (lege θέλει) ἢ ἀκόλαςος ἡ αἰσχρᾶς ἡδονῆς ἡττᾶται.] Scribe, ἀκολάςȣ καὶ αἰσχρᾶς.

ΕΚΝΕΥΣΑΣ. Ἐκκολυμϐήσας.] Pind. Olymp. Od. xiii.

—— κȣ́φοισιν ΕΚΝΕΥΣΑΙ ποσὶν,
Ζεῦ, τέλει ——

Euripides Hippol. 835.

Κακῶν ὁ τάλας πέλαγος εἰσορῶ
Τοσȣ̃τον, ὥςε μὴ ποτ' ΕΚΝΕΥΣΑΙ πάλιν,
Μηδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.

Hinc Δυσέκνευςον Πέλαγος Max. Tyrio, xvii. 11. p. 205. Edit. Daviſ. Vide omnino Iſ. Caſaub. ad D. Johannem, v. 13.

ΘΕΜΙΣ-

ΘΕΜΙΣΤΕΟΝ. Δίκαιον.] Lege Θεμιςεῖον. Pindar. Olymp. Od. i. PARS I.

Θεμιςεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτρον. ——

ΤΡΟΧΗΜΑΤΕΙ. Ἐλαύνει.] Recte Sopingius, Τροχηλατεῖ. Eurip. Electra 1261.

—— αἱ κυνώπιδες θεαὶ,
Τροχηλατήσουσ᾽ ἐμμανῆ πλανώμενον.

Reſpexit Noſter Eurip. Oreſt. 36.

—— τὸ ματρὸς δ᾽ αἷμά νιν τροχηλατεῖ
Μανίαισιν ——

ΟΣΤΑΘΕΙΣ. Ἐξαγκωνισθείς.] Legendum forte, Ὀπασθείς. Heſych. Ὀπασθεὶς, ἐκ τῶν ὀπίσω δεθεὶς καὶ ἐξαγκωνισθείς.

ΙΠΟΥΣ. Τὸ ἐμπίπτον τοῖς μυσὶ ξύλον.] Scribo, Ἰπὸς, ſive ἶπος. Vide Cl. Bentleium ad Ariſtoph. Plut. Eleganter Pindar. Olymp. Od. iv.

—— ὃς Αἴτναν ἔχεις,
Ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογ-
κεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου.

Ita Æſchylus Prometh. v. 365.

Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας
Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου
ΙΠΟΥΜΕΝΟΣ ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

Ita legendum, non ἰπνούμενος. Vide nos infra P. II. v. Ἰπποῦμεν.

ΨΥΧΟΡΡΑΓΕΙ. Ἀποθνήσκει.] Reſpexit Euripid. Alceſt. 141.

ΠΡΟ-

PARS I.

ΠΡΟΝΟΠΩΣ. Προτεταμένως.] Recte vidit Sopingius legendum, Προνωπὴς, προτεταμένος. Reſpexit locum Euripidis ſupra laudatum. Utitur et in Andromach. 730.

Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ.

Quo ſenſu et agnoſcit Heſychius.

ΚΕΔΡΑΝΤΗΣ. Τὸ πᾶν, ἢ λεπτὰ δύο τὰ χερσαῖα.] Recte corrigunt, Κοδράντης, et Κερσαῖα. Reſpexit Marcum xii. 42. Καὶ ἐλθοῦσα μία χήρα πτωχὴ ἔβαλε λεπτὰ δύο, ὅ ἐστι κοδράντης. Quod autem explicat τὸ πᾶν, alludit ad v. 44. Αὕτη δ' ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐτῆς ΠΑΝΤΑ ὅσα εἶχεν ἔβαλεν, ὅλον τὸν βίον αὐτῆς. Ad Κερσαῖα quod attinet, vide Heſych. v. Κορσίπιον et Κέρσα. Quod vel ex hoc loco corrigendum, Κερσαῖα.

ΑΠΟΚΥΝΟΝ. Μάζα μεμαγμένη φαρμάκῳ πρὸς ἀναίρεσιν κυνῶν.] Plinius Nat. Hiſt. lib. xxxii. 5. *Et aliud eſſe* (oſſiculum) *in ſiniſtro latere* (ranæ rubetæ) — APOCYNON *vocari. Canum impetus eo cobiberi.* Vide Broukhuſ. ad Propert. p. 272.

ΠΑΡΦΑΣΙΣ. Παραίνεσις, συμβουλία, παρηγορία ἢ ἀπάτη.] Homer. Iliad. Ξ. 217.

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς,
Πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

Pindar.

Pindar. Nem. Od. viii.

PARS I.

——ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν
κ) πάλαι, αἱμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδὴς, κακοποιὸν ὄνειδος.

ΜΥΡΡΙΝΗΣ. Κλάδος ἢ δάφνης παρὰ πότον μυῤ-
ῥίνης ἦν σύνηθες διδόναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς,
ὑπὲρ τȢ ᾆσαι ἀντὶ τȢ βαρβίτȢ.] Lego, Μυῤῥίνης
κλάδοις. Κλάδον μυῤῥίνης ἢ δάφνης παρὰ πότον ἦν σύν-
ηθες διδόναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς, ὑπὲρ τȢ
ᾆσαι ἐπὶ τȢ βαρβίτȢ. Reſpexit Euripid. Alceſt.
771.

——ςέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις,
Ἄμȣσ' ὑλακτῶν· δισσὰ δ' ἦν μέλη κλύειν.

ΨΑΛΙΣ. Τὸ ἅρμενον, καὶ καμάρα.] Autor de Mundo, cap. vi. Τοῖς ὀμφαλοῖς λεγομένοις τοῖς ἐν ταῖς ψαλίσι λίθοις. Locum vide. De voce *Camara* ſive *Camera* vide Broukhuſ. ad Propert. p. 251.

ΑΝΑΜΥΡΗΣΑΜΕΝΟΣ. Χριμαλισάμενος.] Lego, χρεμετισάμενος. Sic Achillis equi.

ΠΕΡΙ. Περισσὸν περιέςι.] Diſtingue, περισσὸν, περίεςι. Nam utrumque ſignificat. Sic *ſuper* pro *ſupereſt* apud Latinos. Virgil. Æneid. iii.

O mihi ſola mei ſuper *Aſtyanactis Imago.*

Vide Broukhuſ. ad Propert. p. 262.

ANA-

PARS I.

ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΑΙΜΙ. Διέλθοιμι, πλεύσαιμι.] Eurip. Ion. 260.

Ἐγὼ δ' ἰδοῦσα τοῦσδ' Ἀπόλλωνος δόμους,
Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά.

Confer infra v. 1290. et Theocrit. Idyll. xxiv. 125. *Remetiri* utitur Seneca, Epiſt. xcv.

ΑΝΑΙΘΥΣΩ. Ἀνασείω.] Recte corrigunt, Ἀναιθύσσω. Eurip. Troad. 348.

—— τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα.

Vide Heſych. v. Αἰθύσσειν. Confer Pindar. Olymp. Od. vii. ſub fine, et nos ſupra. p. 306.

ἼΞΙΣ. Παρουσία, ἄφιξις, ἱκετεία.] Euripid. Troad. 400.

Καὶ τοῦτ' Ἀχαιῶν ἷξις ἐξεργάζεται.

Ubi aliter vides ſcribi.

ΚΥΔΙΟΝ. Κρεῖττον, αἱρετώτερον.] Reſpexit forſan Eurip. Alceſt. 981.

—— τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, φίλοι;

ΕΠΗΛΠΙΖΟΝ. Ἠλπιδοποίουν.] Recte. Vide Jenſium ad Lucian. Utitur et iſto ſenſu Longinus. Occurrit etiam apud Eurip. Hippol. 1024.

—— ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον,
Ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν, ἐπήλπισα;

ΚΑΚΟΡ-

PARS I.

ΚΑΚΟΡΡΟΘΕΙ. Κακολογεῖ.] Eurip. Hippol. 342.

Τέκνον, τὶ πάσχεις; συγγόνους κακοῤῥοθεῖς;

ΡΙΑ. Μάλα, εὐχερῶς πάνυ.] Scribe, Ῥεῖα μάλα, εὐχερῶς πάνυ.

ΑΡΤΑΜΕΙΝ. Καταχόπτειν, Εὐριπίδης Πολιάσιν.] Utitur quoque in Electra 816.

—— ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς.

ΟΧΜΑΖΕΙ. Μάχεται, βαστάζει — Κατέχει, πιέζει.] Iſtud μάχεται eſt mihi ſuſpectum. Forſan legendum, literis inverſis et paucis immutatis; Ὀχμάζει, ἐχμάζει. Quod et verum puto. Vide Heſych. v. Ἐχμάζει. Vox occurrit apud Eurip. in Oreſte 265. quod notavit Sopingius. Item in Electra 817.

Ἵππους τ' ὀχμάζει ——

ΠΟΡΠΑΛΑΑ. Χλαμύς.] Scribe ſine dubio, quod et Salmaſio ſuboluit, Πόρπαμα. Vox extat Eurip. Electr. 820.

Ῥίψας ἀπ' ὤμων εὐπρεπῆ πορπάματα.

Et in Hercul. Fur. 959.

Κἀνταῦθα γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων.

ΜΑΡΑΙΝΑ. Μάστιγξ, ῥάβδος, γαυρία.] Recte corrigunt, Μαράγνα — Ταυρεία. Eurip. Rheſ. 817.

Ἤτοι μαράγνα γ' ἢ καρανιστὴς μόρος.

PARS I. Vidit et D'Arnaud. Confer viros doctos ad Polluc. lib. x. §. 56. p. 1212.

EMEΥ. Ἐμȣ̃. — Ἐμήνη, ἐμȣ̃.] Lege Ἐμῆς, ἐμȣ̃. Sic infra non ſuo loco.

ΜΟΡΙΑΙ. Ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς.] Vide Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. v. 696. ubi corrige, ὃν καὶ μόριον καλȣ̃σι τῶν. Legendum, καλȣ̃σιν ἀπὸ τῶν ἐκεῖ μορίων.

ΠΕΡΙΝΕΩΣ. Ὀδυόδεται ἱςός.] Forſan ᾧ διαραίνεται ἱςός. Vel, ᾧ ἐνδέδεται. Alio ſenſu utitur Philoſtrat. p. 250. Confer eundem p. 689. et Suidam v. Περίνεως.

ΕΥΝΗΤΗΣ. Ἀνήρ.] Εὐνέτης ſcribit Euripid. Electr. 803.

Λαβὼν δὴ προχύτας μητρὸς εὐνέτης σέθεν.

ΤΡΙΣΤΟΙΧΕΙ. Ἐπὶ τρεῖς τάξεις.] Forſan Τρίςοιχοι. Homer. Odyſſ. M. 90.

—— ἐν δὲ τρίςοιχοι ὀδόντες.

Nicand. Theriac. 442.

Τρίςιχοι ἑκάτερθε περιςιχόωσιν ὀδόντες.

ΔΙΚΟΥΡΟΣ. Δικέφαλος.] Lego, Δικόρυφος, δικέφαλος. Eurip. Bacch. 307.

—— δικόρυφον πλάκα.

Vel forſan Δίκροος ſive Δικρȣ̃ς legendum. Phot. Bibl. p. 92. Πεδίον δικόρυφον.

ΠΗΣΤΗ-

PARS I.

ΠΙΣΤΗΡΙΟΝ. Ποτιςήριον. Πίσαι γὰρ τὸ ποτίσαι, καὶ πίςραι αἱ ποτίςραι.] Scribitur et πίςρον. Euripid. Cyclop. 29.

Ἐγὼ δὲ πληρῶν πίςρα καὶ σαίρειν ςέγας
Μόνος τέταγμαι τάσδε ——

ΠΑΡΑΒΑΛΩ. Συγκρινῶ. — Παρὰ θεῷ, ὅμοιον.] Scribe, Παραθῷ, ὅμοιον.

ΠΕΡΙΝΑ. Περίνεον, τὸ αἰδοῖον, ἀφ' ἧ καὶ τὸ περαίνεσθαι.] Puto legendum Περίναιον, τὸ αἰδοῖον. Nam Περίνεον ſive potius Περίναιον eſt emendatio τῶ, Περίνα, quod caudam ſuam amiſerat. Heſych. infra: Περίναιος, τὸ αἰδοῖον.

ΠΑΡΑΣΠΙΣΤΗΣ. Παρεςὼς, ὁπλίτης.] Eurip. Electr. 886.

Σύ τ', ὦ παρασπίς', ἀνδρὸς εὐσεβεςάτε
Παίδευμα ——

ΕΜΒΟΛΗΝ. Πληθὴν, ὁρμήν.] Scribe πληγήν. Eurip. Herc. Fur. 869.

—— ταῦρος ὡς ἐς ἐμβολήν.
Δεινός ——

Quæ ſequuntur ita ſcribe: Ἐνθήκην, ἀπόθετον χρῆμα. Ita diſtinguendum. Τὰ ἀπόθετα χρήματα ſunt κειμήλια. Vide Heſych. v. Κειμήλια. Vide et Eurip. Andromach. 1130. De ἐνθήκη vide Mauſſac. ad Harpocrat. p. 93.

ΔΕΞΙΜΗΛΟΙΣ. Ἐπηκόοις καὶ ἱλαροῖς θεοῖς·

PARS I. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα· καὶ δεξίμηλοι ἐσχάραι.] Eurip. Andromach. 1138.

Βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν.

ΤΥΡΕΥΕΤΑΙ. Ταράττει, κυκᾷ — Τυρεύσαι· τὰ αὐτὰ καὶ τυρεύων.] Lego, Τυρεύει, ταράττει. Iſtud ται, ſive τὰ, ortum habuit ex ſequenti ſyllaba. Lucian. Aſino. p. 98. Κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων. Ubi Schol. κατασκευάζων.

ΦΡΙΚΑ. Λεπτοκυμία, ἡ ἀρχὴ τοῦ κύματος.] Lego Λεπτοκυμίαν, ἢ ἀρχὴν τοῦ κύματος. Eſt enim a φρίξ. Vide Heſych. in voce.

ΦΡΙΚΗ. Ψύχος, τρόμος.] Sophocles Oedip. Tyr. v. 1320.

Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΠΛΑΝΟΣ. Πλανήτης, ἀπατεών.] An ſcribendum Πλανής, Πλανήτης; Sophocles Oedip. Tyr. 1039.

Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;

ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΝ. Φανερόν.] Sophocles Oedip. Tyr. 857.

Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

Ubi Schol. Φανεροῦ γενομένου.

ΚΝΙΣΣΑΙ. Φθεῖραι, ὀλέσαι, λυπῆσαι.] Corrigunt

rigunt Κναῖσαι. Sed male. Sophocles Oedip. Tyr. 805.

——ὅμως

Δ' ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τοῦθ'——

Ubi Schol. Ἐλύπει, κυρίως δὲ ἐρωτικῶς λυπεῖν. Quare legendum Κνίσαι ſive Κνίσσαι, quod idem. Pindar. Pyth. viii. 43.

——Μὴ κόρος ἐλθὼν

Κνίσῃ——

Idem Pyth. x. 93.

——καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως

Ἔκνιξέ γε φρένας.

Xenoph. Sympos. Καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι (forſan κνίσμά τι) ἐδόκουν ἔχειν. Heſych. Κνίζει, λυπεῖ. Vide nos ſupra p. 347.

ΠΗΝΙΚΗ. Θρὶξ, ἐμπλοκή.] Lucian. habet πηνήκη. Dialog. Meretric. p. 526. Τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς. Ubi Schol. Πηνήκη, τὸ κεφαλοδέσμιον καὶ ὑπέρθετος κόμη ἀπατῶσα τοὺς πολλούς. Hinc Heſych. Πηνικίζειν, ἀπατᾶν. Idem: Πηνικισμάτων, φενακισμάτων. Et ſupra Heſych. Πηληκίσματα, φενακίσματα. Lege Πηνηκίσματα. Scribitur et φενάκη. Lucian. Dialog. Meretr. p. 544. Εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐστιν ἃ φὴς περὶ Φιληματίου, τὴν φενάκην, καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.

PARS I.

ΚΙΝΑΙΔΟΣ. Ἀσελγὴς, πόρνος.] Melius Schol. ad Lucian. Pſeudol. vol. ii. p. 42. Κίναιδος δὲ ὅ τε ποιῶν, ὅτε πάσχων, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ κινεῖν.

ΑΝΑΤΙ. Ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης.] Sophocles Antig. 491. habet ἀνατεί. Ubi Schol. Χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας.

ΤΕΛΜΑΤΑ. Τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος.] Lucian. Aſino p. 99. Μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ἀποπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ τέλματι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος ἐς τὸ ὑγρότατον. Ubi Schol. Τέλματα, τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος, ἢ βάθρα (forſan βάραθρα.) Ἰσαῖος δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία.

ΦΟΡΒΑΙΑΝ. Περιστόμιον, καπίστριον.] Lucian. Aſino p. 112. Καί με ἐκ τῆς φορβαίας ἐπιλαβομένη, ἐπὶ τὸ χαμεύνιον εἷλκε. Scribitur et Φορβεία apud Heſychium et Longinum.

ΚΙΝΑΒΡΑΝ. Δυσωδίαν τῶν τράγων.] Lucian. Dialog. Meretric. p. 533. Τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζοντα.

ΑΜΠΩΤΙΣ. Ἀνάπαυσις, ξηρασία ὅπου ἀναποδίζει τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ἔρχεται.] Corrigunt Ἄμπωτις, ἀνάποσις. Sed legendum ἀνάπωσις, Pindar. Olymp. ix. 77.

Ἀλλὰ

—— Ἀλλὰ Ζηνὸς
Τέχναις ἀνάπαυσιν ἐξαίφνας
Ἄντλον ἐλῶν ——

Vox ἀμπαυσις occurrit apud Longinum. Max. Tyr. xli. 3. Εὐρίπȣ κα̣ὶ ἀμπώτεως δίκην. Hinc Scylax corrigendus p. 47. Edit. Voſ. κ̣ὶ ὁ τῆς ἀνάπωτος ᾖ. Lege κα̣ὶ ὅταν ἀνάπαυσις ᾖ. Cætera ſana ſunt.

ΔΥΣΠΑΛΕΣ. Δυσχερές.] Vox extat Pindar. Olymp. viii. 33.

—— ὅ, τι γὰρ
πολὺ, κ̣ὶ πολλᾷ ῥέπει,
ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρὸν,
δυσπαλές ——

Pyth. iv. 486.

Ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖ-
σαι κα̣ὶ ἀφαυροτέροις· ἀλλ' ἐπὶ χώ-
ρας αὖθις ἕσαι, δυσπαλὲς
δὴ γίνεται ἐξαπίνας,
εἰ μὴ Θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερ-
νατὴρ γένηται ——

Heſych. Εὐσπαλὲς, εὐτελές. Lego Εὐπαλές.

ΘΡΟΜΒΟΙ. Αἷμα παχὺ πεπηγὸς, ὡς βȣνοί.] Lege, ὡς βῶλοι. *Bullæ*. Vide Salmaſ. ad Vopiſcum p. 554. Reſpexit Noſter ad D. Lucam xxii. 44. Ἐγένετο δὲ ὁ ἱδρὼς αὐτȣ̃ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν. Schol. ad Nicand. Theriac. v. 709. Καὶ αὐτὸ τὸ διατρίβειν

PARS I. καὶ διακλασθὲν, διὰ τὸ ΘΡΟΜΒΩΣΑΙ, αἷμα συντρίψας καὶ λειώσας, τεσσάρων δραχμῶν βάρος καὶ τὰ ἴσα δίδοθι πιεῖν. Confer eundem ad Nicand. Alexiph. v. 293. v. 312. et v. 361. Sic Æſchylus in Choeph. v. 531.

Ὡς ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι.

Item in Eumen. v. 265.

Ἀλλ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν
Ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον ——

Ubi Schol. Πέλανον. Θρόμβον αἵματος.

ΕΓΚΑΘΕΤΟΣ. Δολίος.] Forſan Ἐγκαθέτους, δολίους. Reſpexit D. Lucam, xx. 20. Καὶ παρατηρήσαντες ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους, ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι.

ΘΩΡΗΚΟΣ. Γυάλον περιφραστικῶς τὸν θώρακα. Τινὲς δὲ τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος, ἢ τὸ κύτος. Γύαλον δὲ λέγεται τὸ ποικίλον. Lege κοῖλον. [Θωρηκτῆσι, τεθωρακισμένοις.] Ζητοῦσι δὲ πῶς πληγέντος κατὰ τοῦ ὤμου τοῦ Διομήδους, φησὶ θώρηκος γύαλον, πρὸς οὓς λεκτέον ὅτι πᾶν τὸ ποικίλον (lege κοῖλον) γύαλον λέγεται. Τὸ δὲ θώρηκος γύαλον οἱ δὲ ἁλυσιδωτοὶ ἢ λεπιδωτοί. Ἀνάγκη γὰρ τοὺς λεπιδωτοὺς καὶ κοίλους λέγειν.] Iſta quæ uncis incluſimus male hic ingeſta ſunt, et infra ſuo loco ſequuntur recte. Primum diſtingue, θώρηκος γύαλον, περιφραστικῶς, &c. Infra lege τὸ δὲ θώρηκος γύαλον, ΟΤΙ οἱ θώρηκες ἁλυσιδωτοί. Nihil

hil verius. Vide Heſych. v. Ἀλυσιδωτὸς et notas ibi. Idem: Γύαλα, θησαυροὶ, ταμία (lege ταμεῖα,) κοιλία, (κοῖλα.) — Γύαλον κοῖλον &c. Ita diſtinguendus iſte locus. Vide Eurip. Ion. 76. et 245. Confer nos ſupra p. 259.

ΑΜΦΑΗΣ. Πρόσκολος, περισκελὴς, οἰκοπερίσκεπτος.] Lego, Ἀμφαρὴς, προσκελὲς, περισκελές. Et, Ἀμφαὴς, οἶκος περίσκεπτος. Heſych. Περισκελὲς— μέχρι τῶν ποδῶν. *Veſtis ſcilicet ad pedes uſque demiſſa.* Infra, Heſych. Ἀμφαρὴς, περιορωμένη. Lege, Ἀμφαής. Adeo ut hæc duo verba locum ſuum commutaverint. Vide nos infra p. 378.

ΟΡΙΓΝΑΣΘΑΙ. Ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι.] Euripid. Bacch. 1252.

Ὅτ' ἐν νεανίαισι Θηβαίοις ἅμα
Θηρῶν ὀριγνῷτ' ——

ΑΜΦΙΒΛΗΜΑ. Ἀνάβόλαιον.] *Amictus.* Euripid. Helen. 430.

—— λαμπρὰ τ' ἀμφιβλήματα.

ΟΤΟΤΥΖΕΙΝ. Λέγειν, θρηνεῖν.] Eurip. Helen. 375.

——Ἑλλὰς
Κελάδησε κἀνοτότυξεν.

Hinc forſan corrigendus Heſych. Ἀνότεγκτον, ἀθρήνητον. Lego, Ἀνοτότυκτον. Vel forſan legendum Ἀνοφθαλμότεγκτον. Euripid. Alceſt. 182.

Ὀφθαλ-

PARS I. ἀσύλητον tamen lego ἀσύμϐλητον. Heſych. Ἀσύμϐλητον, ἀσύγκριτον. Vel Ἀσύφηλον.

ΑΝΕΠΙΤΜΗΤΟΙ ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ. Αἷς ὑποτμήσεις (ὑποτιμήσεις) ἐ δίδονται ἐπὶ βλάϐῃ καὶ ἀφορίᾳ.] Recte Salmaſ. Ἀνεπιτίμητοι. Max. Tyr. Diſſert. iv. §. 3. Ὑπηρεσίας ἀνεπιτιμήτȢς. ubi vide Daviſ. Vel forſan nihil mutandum, et legendum apud Max. ἀνεπιτμήτȢς.

ΑΝΑΣΣΥΤΩΤΑ. Ἀνασεσεισμένα.] Corrigunt Ἀνας͂ατωτα. Sed male. Legendum, Ἀναιθύσσωτα. Heſychius, Ἀναιθύσσω, ἀνασείω. Adeo ut de veritate hujus lectionis dubitari non poſſit. Vide nos ſupra p. 292.

ΑΝΑΚΩΧΗ. Ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν, ἢ ἀνάπαυσις.] Maximus Tyr. p. 37. Edit. Daviſ. μηδεμίαν ἀνακωχὴν μηδὲ ἀναψυχὴν παρεχόμενον. Ariſtænetus Lib. i. Epiſt. xv. Καὶ σμικρὰν ἀνακωχὴν ἑκάτερος τὴν ἑορτὴν ἐποιȢ̃ντο. Hinc ἀνακωχεύω. Herodotus lib. vi. 116. p. 369. Οἱ δὲ βάρϐαροι — ὑπὲρ τȢ́τȢ ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας, ἀπέπλεον ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίην. Vide nos ſupra p. 242. Malala Chron. p. 164. Καὶ ἀνωχὴ γέγονε τȢ̃ πολέμȢ. Ubi nonnulli ἀνοχή. Forſan ἀνακωχή.

ΑΙΘΗΣ ΠΕΠΛΟΣ. Κράτινος ΚλεοϐȢλίαις, ἐκϐάλλοντες τῆς αἴθης πέπλȢς.] Legendum forſan Αἰθέρος πέπλος — et Κρατῖνος Κ.

ix-

μενον, παραμένον, σύνθρονος. Legendum σύνθρονον. PARS I.
Quare ἐπέχω.

ΚΑΛΛΟΝΗ. Εὐπρέπεια.] Euripides Bacchis v. 459.

Τὴν Ἀφροδίτην καλλονῇ θηρώμενος.

Vide Heſych. v. Κορέα, et Pſalm. xlvii. 4.

ΜΥΧΟΙ. Αἱ καταδύσεις — καὶ τὰ ποιήματα ἢ τὰ ἐσώτερα μέρη.] Forſan καὶ τὰ κάτω οἰκήματα. Heſych. Ταμεῖα, ἀπόκρυφα οἰκήματα. Vel καὶ ταπεινώματα. Heſych. Κοιλώμασι, ταπεινώμασι. Tu elige, Lector, nam profecto alterutrum verum eſt.

ΘΕΝΑΡ. Τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδός.] Hinc Pindar. Pyth. Od. iv. 367.

Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα
ταύρων ὑπάρχεν, καὶ θεό-
κτιστον λίθων βωμοῖο ΘΕΝΑΡ.

Aræ SUPERFICIES. Vide Heſych. v. Παραθέματα.

ΑΝΤΙΤΟΜΟΝ. Φάρμακον ἀντιπαθὲς, ὅ περ ὁ πιὼν οὐ βλάπτεται ὑπό τινος, Ἀλεξιφάρμακον.] Diſtinguendum forſan, Ἀντίτομον φάρμακον, ἀντιπαθές. Reſpicere videtur Pindarum Pyth. Od. iv. 394.

Σὺν δ᾽ ἐλαίῳ φαρμακώσα-

PARS I.

τ' ἀντίτομά ςερεᾶν ὀδυνᾶν,
δῶκε χρίεσθαι.

Ad quem locum vide Cl. Pauw p. 167. Confer etiam Heringa Obſervat. et Albert. Miſcellan. p. 319. Pollux lib. v. §. 132. Σωτήρια φάρμακα, — ἀντίτομα. Quod male mutavit Kuhnius in ἀντίδοτα. Ita Euripides Alceſt. 992.

—— ἅδ', ὅσα Φοῖβος
Ἀσκληπιάδαις παρέδωκε
Φάρμακα, πολυπόνοις
ΑΝΤΙΤΕΜΩΝ βροτοῖσι.

Hæc verba citantur apud Stobæum Grotii p. 129.

ΣΚΙΜΨΑΣΘΑΙ. Ἐρείσασθαι, πλῆξαι, ἐκπλαγῆναι.] Lego, πῆξαι, ἐκπλαγῆναι. Heſych. ſupra: Σκίμψαι, ἐμπαγῆναι, ἐκπλαγῆναι. Pindar. Pyth. Od. iv. 398.

—— Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν
μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο.

Idem Olymp. Od. vi. 172.

Ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ' ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς
ἐκ ναὸς ἀπεσκῖμφθαι δύ' ἄγκυραι ——

ΠΡΟΤΡΟΠΑ. Θυσίας ἕδος.] Eurip. Alceſt. 1178.

Βώμοις

Θωμὰς τε κνισσᾶν βαθύτοισι προτροπαῖς.
Quare ſcribendum apud Heſych. Προτροπά.

ΠΡΟΣΗΙΚΤΑΙ. Προσέοικε.] Euripid. Alceſt. 1084.

——καὶ προσήϊξαι δέμας.

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ. Λίθος οὕτω λέγεται λυδικοῦ (Λυδίου) λίθου γένος, καὶ λίθος βάσανος ᾧ παρατρίζοντες τὸ χρυσίον ἐδοκίμαζον.] Pindar. Pyth. Od. x. 105.

Πειρῶντι δὲ καὶ χρυ-
σὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός.

Vide Theocritum.

ΤΛΗΘΥΜΟΣ. Ἰσχυροκάρδιος.] Pindar. Nem. Od. ii.

——σὲ δ᾽ ἀλκὰ
παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

ΦΡΑΔΑΟΝ. Ἑρμηνεῦον.] A φραδάω ſcilicet. Pindar. Nem. Od. iii. 45.

Καὶ γὰν φράδαοσι——

Scribitur et φραδεύω. Heſych. Φραδεύουσι, λέγουσιν.

ΔΥΣΤΟΠΑΣΤΟΣ. Δυσκαταλήπτος.] Eurip. Supplic. 140.

Φοῖβος μ᾽ ὑπῆλθε δυσόπαστ᾽ αἰνίγματα.

Confer eundem in Troad. 891.

ΚΑΤΗΡΗ.

PARS I.

ΚΑΤΗΡΗ. Κρεμαμένην.] Euripid. Supplic. 112.

Σὲ, τὸν κατήρη χλανιδίοις, ἀνιςορῶ

Vide Eurip. Iphig. Taur. 1357.

ΕΞΑΜΒΛΕΒΕΙ. Διαφθείρει, ἐγκυμονεῖ.] Corrigit Gronov. ἐξαμβλίσκει. Forſan melius ἐξαμβλύσκει. Heſych. Ἀμβλύσκει, ἐξαπλοῖ, (ἐξαμβλοῖ.) Ita corrigunt viri docti. Et ſic legendum forſan in loco ſuperiori. Ἐξαμβλοῖ, διαφθείρει, ἐγκυμονεῖ. Lego, ἐκκυμονεῖ. Quod idem fuerit ac ἐκτιτρώσκει. Heſych. Ἐκκονεῖ, ἐγχωρεῖ. Legendum forſan, Ἐκκυμονεῖ, ἐκχωρεῖ. Eurip. Androm. 357.

Καὶ παῖδ᾽ ἐξαμβλοῖ νιν ——

ΑΚΥΜΩΝ. Στεῖρα, ἄτεκνος.] Male corrigunt, ἀκυήμων. Eurip. Andromach. 158.

Νηδὺς δ᾽ ἀκύμων διὰ σέ μοι διόλλυται.

ΑΙΟΛΛΕΙ. Ποικίλλει, ςρέφει, κινεῖ.] Pindar. Pyth. Od. iv. 414.

—— πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλλει.

Vide Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 727.

ΦΑΥΛΟΝ. Ἁδρὸν, καλὸν, εὐειδές.] Lego, κακὸν, εὐτελές. Heſych. Φαῦλος, κακὸς, δόλιος, χαλεπὸς, εὐτελής.

ΜΕΛΙ-

ΜΕΛΙΤΑΙΟΝ. Κυνίδιον μικρόν.] Theophraſt. Char. xxi. κλάδον μελιταῖον. Ubi legendum καλόν. Vide nos ad Suidam vol. ii. p. 130. PARS I.

ΤΡΗΤΟΝ ΕΛΑΙΟΝ. Διὰ τὸ κοίλωμα ἔχειν τὸν ἄγριον ἔλαιον.] Pindar. Pyth. Od. vi. 54.

Γλυκεῖα δὲ φρήν,
Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν,
Μελισσᾶν ἀμείβεται ΤΡΗΤΟΝ πόνον.

ΕΡΡΩΠΙΖΟΜΕΝ — Ἐςὶ γὰρ ῥῶπος ὁ λεπτὸς φόρτος ϗ ποικίλος ϗ βέβαιος.] Lego, ϗ ȣ̓ βέβαιος, vel ϗ ἀβέβαιος, vel potius καὶ βαιός. Vide Heſych: v. Παλίμβολος et Ῥωπεύειν. Confer et Bentl. ad Millium.

ΠΑΛΙΓΚΟΤΑ. Οὐκ ἀξιόχρεα, ὀργίλα, ἐχθρὰ ϗ τὰ ὅμοια.] Pindar. Nem. iv. 156.

Τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

ΟΙΝΑΝΘΗ. Ἡ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλȣ.] Pindar. Nem. v. 11.

Οὔπω γένυς φαίνων τέρειναν
Ματέρ' οἰνάνθας Ὀπώραν.

Euripides Phœniſ. 238.

Πολύκαρπον οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν.

ΑΙΩΕ. Τοῖς εὐρετικοῖς ϗ συνετοῖς κορέσασθαι.] Juvenal vii. 62.

—*Satur eſt cum dicit Horatius, Eboe.*

Quare forſan ſcribendum, Æhoe.

ΕΥΡΩ-

PARS I.

ΕΥΡΩΠΟΝ. Σκοτεινὸν, πλατύ.] Reſpexit Euripid. in Iphig. in Taur. 626.

——χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας.

ΚΑΤΑΞΑΝΕΙ. Παρατρίψει, βασανίσει.] Eurip. Supplic. 505.

Πέτροις καταξανθέντες ὀςέων ῥαφάς.

Vide nos ſupra p. 217.

ΠΟΡΤΙΦΟΡΟΙ. Οἱ αἴροντες τὰ κόῤῥοια ἐπὶ τῶν ὤμων.] Lego, αἴροντες τὰ πόρτια, ſive πορτάκια. Heſych. Πορτάκινον, μοσχίον. Lege, Πορτάκιον. Vide Valeſ. ad Harpocrat. p. 135.

ΑΠΡΟΣΙΤΟΣ. Ἀπροσπέλαςος — εἰδεχθὲς, μοχθρὸν ἰδεῖν.] Scribe Ἀπρόσιτον, εἰδεχθές. Nam vox iſta exciderat. Scribitur et ἀπρόσικτος. Pindar. Nem. Od. xi. ad finem:

Ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

ΕΝ Δ' ΕΠΕΣΕΝ. Ἔπεσεν.] Legendum, Ἐν δ' ἔπεσεν, ἐνέπεσεν· vel, Ἐν δ' ἔπεσ', ἐνέπεσε. Atque hoc verum. Eſt ab Homero:

Ἐν δ' ἔπεσ' ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐπὶ νηῒ πέσοιτο.

ΕΝΔΟΣΙΜΟΝ. Τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα.] Recte. Occurrit alio longe ſenſu apud Max. Tyr. Diſſert. i. §. 2. Vide eundem p. 36. et p. 73.

ΚΑΒΑΣΙ.

PARS I.

ΚΑΒΑΣΙ. Καταβῆθι, Λάκωνες.] Recte, opinor, Scaliger κάββασι, ſive κάββαθι. Sic καββὰς pro καταβὰς apud Pindar. Nem. vi. 87.

——Ἀχιλ-
λεὺς χαμαὶ καββὰς ἀφ' ἁρμάτων.

Sed et Alcman apud Hephæſt. p. 44.

Ἀφροδίτα μὲν ὐκ ἔςι, μάργος δ' Ἔρως, οἷα παῖς
παίσδει,
Ἄκρ' ἐπ' ἄνθη ΚΑΒΑΙΝΩΝ, ἃ μή μοι θίγῃς τῶ
κυπαρίσκω.

Ita ſcribendi iſti verſiculi. Primo legendum οἷα παῖς ΠΑΙΣΔΕΙ ob verſum. Vulgo οἷα παῖς δή. Deinde ἃ, et non ἅ, μὴ — τῶ κυπαρίσκω. *Ab — ne tangas Cypreſſum.* Confer Cl. Pauw ad locum.

ΑΓΛΑΣΙΝΟΝ. Καλόν.] Legendum forte, Ἀγλαόγυιον. Pindar. Nem. Od. vii.

Ἀγλαόγυιον Ἥβαν.

Pulchram ſive pulchrimembrem Juventutem. Vel forte legendum Ἀγελάσινον, ἄκαλον. Vide Malalam Chronol. p. 133. et nos infra P. III. v. Ἀγλασινόν.

ΚΑΝΑΧΗΔΑ. Ἠχητικῶς.] Nihil mutandum. Pindar. Nem. Od. viii. 25.

——φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποι-
κιλμέναν——

ΜΕΣΟΝ ΑΙΟΛΟΙ. Ἐπὶ τῶν σφηκῶν οἱ μέσοι ςεφόμενοι.] Recte corrigunt ςρεφόμενοι. Sed et

PARS I. legendum οἱ μέσον ϛρεφόμενοι. Heſych. Αἰόλλει, — ϛρέφει.

ΕΞΑΜΕΛΙΣΚΟΝΤΑ. Διαφθείροντα.] Lego, Ἐξαμβλίσκοντα. Heſych. ſupra: Ἐξαμβλίβει, (lege Ἐξαμβλίσκει cum Gronovio, vel Ἐξαμβλύσκει ſive Ἐξαμβλοῖ, nam ad idem redit,) διαφθείρει. Occurrit vox ἀμβλισκίνει apud Max. Tyr. xxxvi. 6.

ΕΞ ΑΕΛΠΤΟΗΣ. Ἐξ ἀνελπίςου.] Lege Ἐξ ἀελπτίης. Archilochus apud Heraclid. Edit. Gale. p. 412. ubi ſcribitur ἀελπίης. Vide nos infra P. II. v. Ἀελπέοντες. Salmaſ. ἀέλπτου. Et ſic quoque legendum apud Sophocl. Aj. 729.

—— Εὖ τε γ' ἐξ ΑΕΛΠΤΟΥ.

ΛΕΥΡΑΣ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ. Τελείας καὶ ταπεινῆς, κοίλης ὁμαλῆς, μὴ τραχείας.] Lego. Λευρᾶς ἀπὸ πέτρας, τῆς λείας καὶ ταπεινῆς. Heſych. ſupra Λευρὰ, λεῖα. Reſpexit, credo, Euripid. Bacch. 980.

Μάτηρ πρῶτά νιν λευρᾶς ἀπὸ πέτρας.

Pindar. Nem. Od. 7. Λευρὸν ξίφος. *Latum enſem* reddunt. Confer Odyſſ. H. 123.

ΝΙΦΕ. Βρέχε, χιὼν γὰρ ἡ κατὰ μικρὸν φερομένη λεπτῶς.] Lege, Χιὼν γὰρ ἡ κατὰ μικρὸν καὶ λεπτῶς φερομένη νίψ, καὶ ὁ λεπτὸς ὄμβρος νιφετός. Vel forſan, minori mutatione, ἢ κατὰ μικρὸν φερομένη ἢ λεπτῶς νίψ. Sed prior placet.

ΚΟΔΟ-

ΚΟΔΟΜΕΥΕΙ. Φρύγει τὰς κριθὰς, καὶ ἔργῳ, οἰκοδομεῖ.] Poſterior interpretatio reſpondet, opinor, τῷ, Κ'οικοδεμεύει. Id eſt, Καὶ οἰκοδομεῖ. Æolice ſcilicet. Sic Δεύει pro Δεῖ. Vide Heſych. in v. Et apud Noſtrum v. Ἐκκομοδεύειν forte legendum ἐκκοδομεύειν. Vide v. Κοδομεύειν.

ΚΟΓΧΟΝ ΔΙΕΙΛΕΣ. Εἶσον ἐποίησας.] Lego, Εἰς ἴσον. Videndus Theocritus.

ΙΣΟΣΤΑΣΙΟΣ. Ἶσος χρυσῷ κατὰ ὁλκὴν τίμιος.] Diſtingue ὁλκὴν, τίμιος. Vel potius ἶσος, χρυσῷ. Max. Tyr. iii. §. 5. Ἀλλὰ δεῖ τὰς ἀμοιβὰς, κἂν ἰσοςάσιοι ὦσι, λυσιτελεῖν τῷ ἀλλαττομένῳ. Vide et Maxim. Tyrium p. 469. ubi legendum ἰσοςασίῳ τῆς γνώμης.

ΜΕΛΑΝΩΝ. Μελανῶν, καὶ ὀδυνάων ὀδυνῶν, μελανοποιῶν, ἐπεὶ καληφεῖς ποιοῦσι τοὺς πάσχοντας.] Lego, Μελάνων ὀδυνάων, μελαινῶν ὀδύνων, μελανοποιῶν, &c.

ΜΕΛΑΜΠΕΛΟΣ. Πενθήρης, ἢ κλῆμα μέγα.] Legit Salmaſ. Μελάμπεπλος. Eurip. Alceſt. 843.

Ἐλθὼν δ' ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν.

ΕΥΘΥΝΤΗΡΙΑ. Τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμμαγμα ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων, καὶ μέρος τι τῆς νεώς.] Eurip. Iphig. Taur. 1356.

——καὶ δι' εὐθυντηρίας

Οἴακας ἐξῃροῦμεν εὐπρύμνου νεώς.

PARS I.

ΔΙΟΠΕΤΕΣ. Ἐξ ὐρανῦ ἐρχόμενον.] Euripides Iphig. Taur. 1384. Οὐρανῦ πίσημα vocat. Vide Act. Apoſt. xix. 35.

ΕΠΩΠΙΔΕΣ. Ἐπίσκοποι, ἀκόλυθοι παρὰ Λακεδαιμονίοις.] An Ἐπώτιδες; Euripid. Iphig. Taur. 1350.

—— οἱ δ' ἐπωτίδων.

Alii ſocii. Sed nil muta. Lycophron v.

—— θήσεταί σ' ἐπωπίδα.

ΑΙΚΑΛΛΕΙ. Σαίνει, θωπεύει.] Eurip. Androm. 630.

—— προδότιν αἰκάλλων κύνα.

Occurrit etiam apud Ariſtoph. Equit. 211.

ΠΕΣΣΗΜΑΤΑ. Πτώσεις.] Scribo, Πεσήματα. Eurip. Andromach. 652.

—— ὖ πεσήματα

Πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δυριπετῆ νεκρῶν.

ΕΠΟΥΡΙΣΑΣ. Ἐφορμήσας.] Vox extat Eurip. Androm. 610.

Ἀλλ' ὖτε ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπύρισας.

Sed hoc vidit D'Arnaud ad Heſych. et legit, ἐφόρμισας. Quem vide.

ΑΝΗΒΗΤΗΡΙΑΝ. Πᾶν ἀνανάζον νεότητος.] Reſpexit Eurip. Androm. 552.

—— ἀλλ'

——ἀλλ' ἀνηβητηρίαν
Ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν εἴπερ ποτε.*

ΠΕΔΑ. Μετὰ, ἢ γῆ.] Inepte Palmerius τὸ, μετὰ, delendum cenſuit. Atqui πέδα pro μετὰ dicunt Æoles. Heſych. infra: Πέδελθε, μέτελθε.

ΠΕΔΟΥΡΟΣ. Μέτεωρος.] Recte. Æolice ſcilicet: nam πέδα eſt μετά. Πεδέωρος, Πέδορος.

ΕΘΡΙΓΚΩΣΕΝ. Ἐπεγείσωσε. Γεῖσος δέ ἐςι τῶν οἰκοδομημάτων ἡ ἀνώτατω ςεφανίς.] Vox extat Homer. Odyſſ. Ξ. 10.

——καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.

ΠΑΤΡΗΣ. Πατρίδος.] Reddenda iſta vox Maximo Tyrio Diſſert. iii. §. 10. Edit. Daviſ. Μέρος ἦν καὶ ὁ Λεωνίδας τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ ἀπέθνησκεν ὑπὲρ τῆς Σπάρτης. Lego, ὑπὲρ ΤΗΣ ΠΑΤΡΗΣ.

ΑΝΕΠΙΤΗΔΕΥΤΟΝ. Ἀμελέτητον, μὴ σπουδαζόμενον εἰς τέχνην ἢ μάθησιν—Ἀνεπιβούλευτον, ἀσύλητον.] Hæc uno ductu ſunt legenda. Sunt enim interpretamenta τοῦ, Ἀνεπιτήδευτον. Pro

* Ita in Marg.—Lego ex Schol. Eurip. Πᾶν ἀναζίον νεότητος. *Omne robur et vim juventutis.* Et ſic legendum apud Suidam et Heſychium.

PARS I. ἀσύλητον tamen lego ἀσύμβλητον. Heſych. Ἀσύμβλητον, ἀσύγκριτον. Vel Ἀσύφηλον.

ΑΝΕΠΙΤΜΗΤΟΙ ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ. Αἷς ὑποτμήσεις (ὑποτιμήσεις) ἐ δίδονται ἐπὶ βλαβῇ καὶ ἀφορίᾳ.] Recte Salmaſ. Ἀνεπιτίμητοι. Max. Tyr. Diſſert. iv. §. 3. Ὑπηρεσίας ἀνεπιτιμήτȣς. ubi vide Daviſ. Vel forſan nihil mutandum, et legendum apud Max. ἀνεπιτμήτȣς.

ΑΝΑΣΣΥΤΩΤΑ. Ἀνασεσεισμένα.] Corrigunt Ἀνασατωτα. Sed male. Legendum, Ἀναιθύσσωτα. Heſychius, Ἀναιθύσσω, ἀνασείω. Adeo ut de veritate hujus lectionis dubitari non poſſit. Vide nos ſupra p. 292.

ΑΝΑΚΩΧΗ. Ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν, ἡ ἀνάπαυσις.] Maximus Tyr. p. 37. Edit. Daviſ. μηδεμίαν ἀνακωχὴν μηδὲ ἀναψυχὴν παρεχόμενον. Ariſtænetus Lib. i. Epiſt. xv. Καὶ σμικρὰν ἀνακωχὴν ἑκάτερος τὴν ἑορτὴν ἐποιȣ̃ντο. Hinc ἀνακωχεύω. Herodotus lib. vi. 116. p. 369. Οἱ δὲ βάρβαροι — ὑπὲρ τȣ́τȣ ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας, ἀπέπλεον ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίην. Vide nos ſupra p. 242. Malala Chron. p. 164. Καὶ ἀνωχὴ γέγονε τȣ̃ πολέμȣ. Ubi nonnulli ἀνοχή. Forſan ἀνακωχή.

ΑΙΘΗΣ ΠΕΠΛΟΣ. Κράτινος Κλεοβȣλίαις, ἐκβάλλοντες τῆς αἴθης πέπλȣς.] Legendum forſan Αἰθέρος πέπλος — et Κράτινος Κ.

ἐκ-

PARS I.

—— ἐκβάλλοντες αἰθέρος πέπλυς.

Eſt pars Senarii. Iſtud τῆς eſt nil niſi repetitio prioris ſyllabæ. Sed in re incerta nihil affirmaverim. Αἰθέρος πέπλοι ſunt *Nubes*. Φάρη etiam. Heſych. Φάρη, ἱμάτια, νεφέλαι. Vide nos infra P. II. v. Αἴθης πέπλος.*

ΠΟΡΡΩ. Πόῤῥωθεν, μακρόθεν. Ἀποῤῥὼξ, ἀπόῤῥοια.] Scribe, μακρόθεν. — Ποῤῥὼξ, ἀπόῤῥοια. Sic ſupra Heſych. Πιτίμια, pro ἐπιτίμια. Πόδικε pro ἀπόδικε. Niſi ſcribendum, Πόδδικε pro προσδίκε.

ΠΟΡΡΩ ΤΕΧΝΗΣ. Ὅμοιον τῷ σφοδρῶς ἐνέχεσθαί τινι. *Multum in arte profeciſſe*.] Sic Maximus Tyrius Diſſert. ix. §. 3. Βεβιωκὼς μὲν πόῤῥω ἡλικίας. Interpres: *Poſtquam diu inter homines vixiſſet*.

ΟΜΟΠΤΕΡΟΙ. Ὅμοιοι, ὁμότριχοι.] Euripid. Electra p. 583.

---

* Ita in Marg. — Lego Αἰθέρος πέπλυς. Κρατῖνος Κλεοβυλίναις.

—— ἐκβάλλοντες αἰθέρος πέπλυς.

Eſt pars ſenarii ex Cratino. Intelligit autem Poeta *nubes*. Sic infra Heſych. Φάρη, ἱμάτια, νεφέλαι. Scripſerat nempe aliquis — αἰθέρος φάρη. Quæ recte νεφέλας interpretatur.

Βότρυ-

PARS I.

——βοςρύχȣς ὁμοπτέρȣς.

Heſych. Ὁμοιόπτεροι, ὁμοιότιμοι. Lego ὁμοιότριχοι.

ΟΜΟΙΑ. Ἶσα.—Ὁμοίη, ἔνθεος τιμή.] Locum ita ſcribe, Ὅμοια, ἶσα. Ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. Eſt ab Homer. Iliad. 410.

Τῷ μή μοι πάτερας ποθ᾽ ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.

ΠΑΛΙΓΓΛΩΣΣΩι. Βλασφήμῳ.] Pindar. Nem. Od. i. 88.

——παλίγγλωσσον δὲ οἱ ἀθάνατοι
Ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.

ΗΙΞΕΝ Η ΕΙΞΕ.] Scribo, Ἤιξεν, ἤιξεν, ἢ ἦξε. Max. Tyr. Diſſert. vii. §. 5. p. 71. Edit. Daviſ. Ὁπόταν δὲ ἤξῃ ψυχὴ ἐπὶ πρᾶγμα ἐςὼς— τότε γίνεται ἡ τῆς ψυχῆς ἀγωνία ἐπιτυχὴς καὶ τελεσιουργὸς καὶ νικηφόρος. Legendum cum Daviſ. et MS. ἀίξῃ. Heſych. ſupra: Ἤιξεν, ὥρμησεν. Ita hæc vox ſæpius occurrit apud Homerum. Confer Oppian. Hal. iii. 392.

ΠΑΡΑΥΛΙΑ. Τὰ παρὰ τὴν αὐλὴν, οἷον πρόχωρα.] Salmaſ. adnotavit, *Prochura pro Prothura*. Sed recte, opinor, πρόχωρα. Χῶρος eſt αὐλὴ apud Theocrit.

Ἐν χώρῳ παρ᾽ ἐμὶν——

Ubi male Heinſ. χόρτῳ. Sed legendum apud Heſych. Πρόχωρα.

ΕΘΗ.

ΕΘΗ. Ἀγαθά.] Lego, Ἔθη, ἀγέλαι. Max. Tyr. Diſſert. v. §. 9. p. 49. Edit. Daviſ. Ἔθη κάκῶν ταῖς ἀρεταῖς ἀναμιγνύμενα. Ubi fruſtra Ἔθνη corrigit vir doctiſſimus Heinſius.

ΝΗΙΣΤΗΝ. Στρατὸν τὸν ἐν ταῖς ναυσί.] Recte corrigunt, Νηΐτην. Sed et diſtingue, Νηΐτην στρατὸν, τὸν ἐν ταῖς ναυσί. Maxim. Tyr. vi. §. 7. p. 59. Οὐδὲ νηΐτην ἄγων στρατὸν, ἐδὲ ἱππικόν. Zonaras:

Καταφλέγον τὸν νηΐτην τῶν ἐναντίων στρατόν.

ΣΠΕΙΟΝ. Σπήλαιον, σπύλωνες, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, καὶ τῆς νεὼς σκεῦός τι.] Lego, et ſcribo, Σπεῖον, σπήλαιον. — Σπύλωνες, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι. — Σπεῖρα, τῆς νεὼς σκεῦός τι, καὶ σύστρεμμα ἐκ χοινίε, ἢ ῥάκη καὶ ἱμάτια καὶ ἱστία. Homer. Odyſſ. Δ. 245.

Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών ——

Homer. Odyſſ. Β. 102.

Αἴκεν ἄτερ σπείρε κεῖται ——

Vide nos infra P. II. v. Σπεῖραι.

ΚΛΕΣΙΣ. Ἡ σκηνή.] Lego. Κλείσιας. Vide Markland. ad Max. Tyr. Diſſert. xxxvi. §. 2.

ΠΟΤΗΝ. Ἰδέαν, οἱ δὲ πτῆσιν.] Cum explicat per ἰδέαν, *formam*, reſpicere videtur Homer. Odyſſ. Ε. 337.

Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης.

Ubi

PARS I. Ubi forſan ſcribendum πότην. Ita Homer. Odyſſ. Z. 16.

—— ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη.

D'Arnaud ad Heſych. p. 116.

TH—Χωρὶς τȣ̃ ι προςακ]ικὸν, ἀνάλογον τῷ, λάβε· Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον.

—— τῆ, λάβε, δέξαι.]

Ita legendus iſte locus. Vide Homer. Odyſſ. I. 347.

THι ΑΛΛΩΣ. Τῇ ματαίως.] Scribendum forſan, Τηνάλλως, ματαίως.

ΟΡΘΟΘΥΡΑ. Θύρα μεγάλη καὶ ὑψηλή.] Recte corrigunt, Ὀρσοθύρα. Homer. Odyſſ. X. 126.

Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ.

Confer v. 132. et v. 333.

ΖΩΘΑΛΜΙΟΝ. Ζώσιμον, βιώσιμον — Ζώπυρον, θάλλειν ποιȣ̃ν.] Hæc erant uno ductu ſcribenda: nam ſunt omnia interpretamenta τȣ̃, ζωθάλμιον. Legendum quoque βιώσιμον cum Guyeto, non βρώσιμον. Vide D'Arnaud ad Heſychium.

ΑΝΑΡΚΤΗ. Ἀνυπότροπον.] Max. Tyr. x. 2. Ἰατρικὴν δὲ ἂν ἀρκῇ ἑπομένην τῇ κράσει τῶν σωμάτων. An legendum? Ἀναρκτῇ. *Medicinam* ſemper *ſequi temperamenta corporum.* An? ἐν ἀρχῇ.

ΩΓΗΝ.

ΩΓΗΝ. Ὠκεανός.] Vide omnino Daviſ. ad Max. Tyr. Diſſert. x. §. 4. p. 533. PARS I.

ΨΑΛΟΝ. Εἶδος χαλινȣ̃.] Scribe ψάλλιον ſive ψάλιον. Max. Tyr. xi. 5. Ψάλιον ἐμβάλλȣσα ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις. Ubi vulgo legitur Ψάλλιον. Heſych. Ψαλίον χαλινός. Et ſic ſcribendum. Vide nos ſupra p. 367.

ΑΜΜΟΡΟΝ. Δύσμορον, κακόμορον — καὶ ἔμ' ἄμμορον — καὶ ἀμέτοχον, ὡς τὸ — Οἴη δ' ἄμμορός ἐςι λοετρῶν.] Poſterius ememplum petitum eſt ex Hom. Odyſſ. Ε. 275.

Οἴη δ' ἄμμορός ἐςι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

ΚΟΤΥΛΗΔΩΝ. Ὄφις, ἐπὶ τȣ̃ πολύποδος τῶν πλεκτανῶν.] Scribe, Κοτυληδονόφιν, ἐπὶ &c. Homer. Odyſſ. Ε. 433.

Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται.

Vide nos infra P. III. v. Κοτυληδὼν, ubi male correximus.

ΧΑΛΗΚΕΣ. Οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι.] Scribe Χάλικες. Heſych. Λάϊγγες —— ἄλλοι, χάλικες, μικροὶ λίθοι. Vide nos ſupra p. 327. ubi κάχληκας apud Schol. Theocriti. Homer. Odyſſ. Ζ. 95.

Λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

ΦΥΤΑΛ-

PARS I.

ΦΥΤΑΛΜΙΟΣ ΖΕΥΣ. Συγγενὴς ἢ ζωογόνος.] Vide Daviſ. ad Max. Tyr. xli. 2. ubi corrigendus Orpheus Hymn. in Jov. v. 9. Lege Φυτάλιε Ζεῦ ob verſum. Vulgo Φυτάλμιε. Utitur Lycophron p. 24. Edit. Meurſ.

Ἀπεμπολητὴς τῆς Φυταλμίας χθονός.

ΘΟΛΚΑΖΕΙ. Χαλιναγωγεῖ.] Scribe Θ' ὁλκάζει. Heſych. Ὁλκάζει, ἕλκει, χαλιναγωγεῖ.

ΠΡΟΦΡΑΣΣΑ. Πρόθυμος, εὐνοῦσα.] Homer. Odyſſ. E. 161.

—— σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.

ΣΤΕΛΕΟΝ. Οὐδετέρως τὸ τοῦ πελέκυος ξύλον.] Scribe Στειλεὸν ſive στειλειόν. Homer. Odyſſ. E. 236.

Στειλειὸν περικαλλὲς ——

Vocabatur etiam πελεκκός, et στελεός.. Vide Heſych. v. Μακέλλη, Πελεκκὸς, et Τόρος. Conſer nos ſupra p. 218.

ΠΕΡΙΚΗΛΑ. Περισσῶς ξηρά.] Odyſſ. E. 240.

Αὖα πάλαι, περίκηλα ——

ΑΔΜΗΣ. Ἀδάμαστος παρθένος.] Reſpexit Odyſſ. Z. 109. et 228.

—— παρθένος ἀδμής.

ΛΕΠΤΗ

EMENDATIONUM

IN

HESYCHIUM

PARS SECUNDA.

PARS I.

ΝΩΘΗΤΟΝ. Ἐργάτην, ἢ τὸν μηκέτι σκιρτᾷν δυνάμενον.] Lege νωθητὸν, ἑρπετόν. Maximus Tyr. xiii. 5. Ἑρπετὸν νωθές. Forſan ſcribendum νωθητὸν, ἀργόν.

ΑΥΤΑΓΓΕΛΟΙ. Ἑαυτοῖς χρώμενοι ἀγγέλοις.] Vox extat apud Max. Tyr. xiv. 2. Ὑποφήτης αὐτάγγελος.

ΠΡΟΤΕΛΕΙΑ. Ἡ πρὸ τοῖς γάμοις θυσία καὶ ἑορτή.] Max. Tyrius xiv. 7. προτέλεια ſcribit. Ἵνα σοι καὶ προτέλεια γένηται ταῦτα τοῦ μέλλοντος λόγου.

ΥΠΕΡΤΕΡΕΙΗ. Τὸ πῆγμα τῆς ἁμάξης.] Recte Salmaſ. ὑπερτερίη. Homer. Odyſſ. Z. 70.

——ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν.

Infra pro ὑπερτῆρα forſan legendum ὑπερτηρίην.

ΦΟΒΗ. Κόμη.] Etiam et de foliis arborum dicitur. Eurip. Alceſt. 170.

Πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσινῶν φόβην.

ΕΞΩΠΙΟΝ. Ἔκτοπον, ἔξω.] Ita diſtingue. Eurip. Supplic. 1038.

——ἢ δόμων ἐξώπιος

Βέβηκε πηδήσασα——

ΚΕΡΧΝΩΜΑΣΙ. Τραχύμασι, κυκλώμασι, γαλισμοῖς.] Lege γυαλισμοῖς. Heſychius Γυαλὸν, κοῖλον,

κοῖλον, ἄλλοι, περίβολον. Ita ſcribendum. Vide nos ſupra p. 259. PARS I.

ΚΕΙΡΕΙ. Τέμνει, κατεσθίῃ.] Lege κατεσθίει. Homer. Odyſſ. Β. 312.

—— ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλά.

Vide Cl. Markland. ad Max. Tyrium p. 675.

ΤΡΥΧΙΝΟΙΣ. Ῥακίοις.] Max. Tyr. xiii. 5. Ῥακία τρύχινα. Ubi vide omnino Cl. Daviſ.

ΠΑΝΑΓΗΣ. Καθαρὸς, κατὰ πᾶν ἁγνός.] Forte, ἅγιος, ut ſupra. Heſych. Παναγῆ, καθαρὰ, ΑΓΙΑ. Max. Tyrius xxx. 4. Ἱερὸς καὶ παναγὴς θεῶν.

ΑΔΗΦΑΓΟΙ. Τοὺς τελέους ἵππους οὕτως ἔλεγον.] Max. Tyrius xxvi. Ἵππον ἀδήφαγον. Interpres; *equum adultum.*

ΙΛΥΣΠΑΣΘΑΙ. Τὸ παραπλησίως τοῖς ὄφεσιν ἢ σκώληξιν ἰέναι, κυλίεσθαι.] Max. Tyrius xxvi. 6. Τῷ δὲ ἰλυσπωμένῳ (γένει) οἱ φωλεοί.

ΜΕΤΑΔΟΡΠΙΟΣ. Δεῖπνου ὥρα ἤγουν δείπνῳ.] Legendum forſan, ὥρα, ἤγουν δείπνῳ, vel ἡ μετὰ δεῖπνον. Homer. Odyſſ. Δ. 194.

—— οὐ γὰρ ἔγωγε
Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος ——

Ad quem locum vide Scholiaſtam.

ΔΙΦ-

PARS I.

ΔΙΦΡΙΑΣ. Ἁρματηλασίας.] Scribe, Διφρείας. Max. Tyr. xxiii. 2. Τὰ Κυρηναϊκὰ διφρεῖαι.

ΣΕΜΝΟΛΟΓΗΜΑ—Καὶ ἕξιν ἔχον.] Lego, καὶ ἀξίαν ἔχον.

ΤΡΟΠΟΙ. Οἱ ἱμάντες τῶν κωπῶν.] Scribe cum Guyet. Τροποί. Homer. Odyſſ. Δ. 782.

Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι.

ΑΤΤΟΝΤΕΣ. Ὁρμῶντες.] Max. Tyr. xxvi. 4. Ὁμοίως πρὸς τὸ ὅμοιον ἄττοντος φύσει.

ΠΟΜΠΕΙΑ. Τὰ πρὸς τὰς πομπὰς σκεύη, ἢ τόποι ἐν οἷς τὰ ἐκ τῆς πομπῆς ἀποτίθεται.] Max. Tyr. xxii.3. Καὶ τεμένη, καὶ ΠΟΜΠΕΙΑ. Interpres: *Vaſa ſacra.*

ΓΕΛΑΝ. Αὐγὴν ἡλίου.] Scribe ϝέλαν. Heſych. Εἴλη, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. Idem: Ἔλα, ἄχυρα μὲν, καὶ ἡλίου αὐγή. Ita legendum. Heſych. Βέλα, ἥλιος καὶ αὐγὴ, ὑπὸ Λακώνων. Nempe B erat Laconibus quod ϝ Æolenſibus. Sic βέδος pro ἕδος. Vide nos ſupra p. 305. Βάγιον pro ἅγιον, Βίσχυν pro ἴσχυν. Vide Taylori Lect. Lyſ. Cap. ix.

ΑΛΛΟΓΝΩΣΑΣ. Ἀγνοήσας.] Dicitur ἀλλογνώσας pro ἀλλογνοήσας. Sic Callimach. νώσαι pro νοῆσαι. Theocritus, νωσάμενος pro νοησάμενος. Vide Heſych. v. νωσάμενος et νώσασθαι. Reſpicit Herodotum lib. i. 86. p. 35. Edit. Gronov.

Ἀλισ-

Ἀλισκομένης δὲ τῆ τείχεος, ἤιε γὰρ τῶν τὶς Περσέων ἀλλογνώσας Κροῖσον ὡς ἀποκτενέων. PARS I.

ΑΛΛΟΓΝΩΤΩΝ. Ξένων.] Recte. Forſan tamen ſcribendum Ἀλλογνώτῳ, ξένῳ, et reſpexerit Homer. Odyſſ. B. 366.

—— ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
Διογενὴς Ὀδυσεὺς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.

ΘΗΛΟΠΕΔΑ. Ὁ τόπος, ἐν ᾧ ξηραίνεται ἡ σαφυλή.] Scribendum cum Sopingio, Θειλόπεδα. Homer. Odyſſ. H. 123.

Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ.

Scribendum autem puto, Θ' εἱλόπεδον. Eſt enim ab εἵλη. De qua vide ſupra, p. 400. Vide Sopingium ad Heſych. Sic ἕλη ſcribendum cum ſpiritu aſpero.

ΝΗΤΟΣ. Ἔσχατος ἢ πολὺς σεσωρευμένος.] Diſtingue πολὺς, σεσωρευμένος. Scribe quoque Νητός. Odyſſ. B. 338.

—— νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο.

Mox, Νῆτον, πλήρες, μεςόν. Scribe, Νητόν. Heſych. Νασὸν, μεςόν. Quod pro νησὸν ſive νητόν. Quod aútem explicat ἔσχατος, eſt pro νέατος quod νητός. Vide Heſych. v. Νεάτη.

ΚΑΙΡΟΣΣΕΩΝ. Μεμιτωμένων· καῖρον δὲ τὸν μίτον φασίν.] Scribe Καιροσέων. Homer. Odyſſ. H. 107.

PARS I.

Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.

ΕΠ' ΗΜΑΤΙ. Ἐν μιᾷ ἡμέρα.] Homer. Odyſſ. Β. 284.

—— ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσῃ.

ΕΘΕΛΟΝΤΗΡΑΣ. Ἐθελουσίως θέλοντας.] Forte ἐθελουσίους. Homer. Odyſſ. Β. 292.

Αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι ——

Vel forſan legendum ἐθελουσίως ἐλθόντας. Quod verum puto.

ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ. Ἑκουσιώς, αὐτοβουλήτως.] Lege ἑκούσιος, αὐτοβούλητος.

ΤΕΤΡΗΜΕΝΟΣ. Τὴν ψυχὴν τετιμωρημένος.] Lege ex ordine literarum, Τετιημένος. Homer. Odyſſ. Β. 298.

—— φίλον τετιημένος ἦτορ.

ΚΕΩΝ. Κοιμησόμενος.] Scribe Κέων. Heſych. Κέων, κοιμησόμενος. Homer. Odyſſ. Η. 342.

Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε, πεποίηται δέ τοι εὐνή.

ΛΙΘΑΚΗ. Πέτρη τῇ τραχείᾳ.] Corrigendum Λίθακι. Heſych. Λίθαξ ὀλισθηρὰ πέτρα ἢ τραχεῖα. Homer. Odyſſ. Ε. 415.

Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
Κῦμα μέγ' ἁρπάξαν, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή.

ΜΕΤΑ

ΜΕΤΑ ΝΩΤΑ. Βαλὼν τὰ νῶτα.] Scribe, Μετὰ νῶτα βαλὼν, μεταβαλὼν τὰ νῶτα. Homer. Iliad. Θ. 94.

Πῇ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὣς, ἐν ὁμίλῳ;

ΝΕΩΣΤΟΙΚΟΙ. Τὰ νεώρια, ἔνθα ἡ ναῦς χειμῶνος εἰσφέρεται.] Recte corrigunt ex literarum ordine, Νεώσοικοι. Max. Tyr. xxii. 3. Νεώσοικοι σωζόμενοι οὐδὲ νῆες αὐταὶ πλέουσαι. Ita legendum.

ΑΝΑΡΡΙΠΤΕΙΝ. Διδάσκειν.] Scribe, Ἀναῤῥιπτεῖν, διδράσκειν. Reſpicit Homer. Odyſſ. Η. 328.

Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι ἀναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ.

ΑΝΑΡΡΥΤΤΕΙΝ. Διδάσκειν, ἀναδιδάσκειν.] Et hic quoque lego, Ἀναῤῥιπτεῖν, διδράσκειν, ἀναδιδράσκειν.

ΥΠΟΔΜΩΣ. Δοῦλος.] Homer. Odyſſ. Δ. 386.

——— Ποσειδάωνος ὑποδμώς.

ΘΩΗ. Ζημία, βλάβη, ὅθεν ὁ ἀζήμιος, ἀθῷος.] Homer. Odyſſ. Β. 192.

Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομαι ———

ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ. Ὅμοιον.] Max. Tyr. xxi. 2. Οἱ δὲ ἐφάμιλλοι ἀρετῇ. *Qui virtute pares ſunt.*

 Interpres

PARS I

Interpres non intellexit. Sic paulo infra Maximus. Vide et eundem xxiv. 2.

ΝΑΟΚΟΡΟΣ.] Deeſt interpretamentum. Vide Heſych. v. Νεωκόρος, Νεοκορός, et Σηκοκόρος. Confer nos ſupra p. 348. Homer. Odyſſ. P. 224.

Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι.

ΑΛΙΑΕΕΣ. Ἄνεμοι οἱ διὰ θαλάσσης πεσόντες.] Recte corrigunt, πνέοντες. Homer. Odyſſ. Δ. 360.

——οὐδέ ποτ' οὖροι
Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες——

ΚΥΔΑΊΝΕΙ. Τιμᾷ, ἀξιοῖ.] Forte, τιμᾷ, ΤΙΜΗΣ ἀξιοῖ. Homer. Iliad. K. 69.

Πάντας κυδαίνων, μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

Quod et laudat Max. Tyr. xx. 5. ubi Codd. habent κυδαίνειν. Reſtituenda hæc vox Max. §. 1. Ἐπαινῶν καὶ κυλινδαίνων. Lege κυδαίνων.

ΕΥΔΕΙΕΛΟΝ. Εὔδηλον, εὐ πρὸς δείλην κείμενον, οἷον πρὸς δύσιν, εὐπόριστον.] Bene corrigunt, Εὐδιέλον, εὔδιλον. Reſpicit Homer. Odyſſ. B. 167.

Οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον——

ΟΝΗΜΟΝΟΣ. Ἄξιος ὀνήσεως.] Corrigit Sopingius,

pingius, Ὀνήσιμος. Sed legendum Ὀνήμενος. Reſpicit Homeri Odyſſ. Β. 33. PARS I.

Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος ——

ΕΠΕΧΡΑΟΝ. Ἐπέθεντο — ἀθρόοι ἐπέστησαν.] Homer. Odyſſ. Β. 50.

Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον ἐκ ἐθελέσῃ.

ΚΑΤΑΝΕΤΑΙ — Ἀναλίσκεται.] Homer. Odyſſ. Β. 58.

—— τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· ἐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκε ἀμῦναι.

ΠΡΟΒΑΣΙΣ. Ἡ τῶν βοσκημάτων κτῆσις.] Homer. Odyſſ. Β. 75.

Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε,

ΕΛΠΕΙ. Ἐλπιδοποιεῖ.] Homer. Odyſſ. Β. 91.

Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ.

ΕΠΗΒΟΛΗ. Μέρος ἢ ἐπιβολή.] Scribe, Ἐπηβολὴ, ὁρμὴ, ἢ ἐπιβολή. Literæ in μέρος ſunt tranſpoſitæ et turbatæ. Heſych. Ἐπιβολὴ, ὁρμή. Scribitur et ἐπήβολος et ἐπίβολος. Homer. Odyſſ. Β. 319.

—— ἐ γὰρ νηὸς ΕΠΗΒΟΛΟΣ, ἐδ' ἐρετάων
Γίνομαι ——

ΠΑΛΙΝΤΙΤΑ. Ὀπισθέκτιτα, ὅ ἐστιν, ἐξ ὑποστροφῆς τιμωρίαν δώσοντα.] Homer. Odyſſ. Β. 144.

PARS II.

Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γύνατ' ἔλυσεν.] Ita ſcribendus iſte locus. Verſus poſterior eſt ex Homer. Odyſſ. Ξ. 69.

ΕΦΟΛΚΕΟΝ.—Πηδάλιον.] Scribe, Ἐφόλκαιον. Odyſſ. Ξ. 350.

Ξεςὸν ἐφόλκαιον καταβὰς ——

ΑΝΔΟΚΑΝΑΣ. Δοκȣς δέ.] Forſan Ἀνδόνακας, ἀνὰ δοκȣς. Homer. Odyſſ. Ξ. 474.

Ἀνδόνακας καὶ ἕλος ——

Sed vide Heſych. v. Δοκάναι. Sed forſan, Ἀνδοκανᾶς, δοκοῖς δέ.

ΛΟΦΙΗΝ. Νότον, τένοντα, αὐχένα.] Lego, νῶτȣ τένοντα. Homer. Odyſſ. Τ. 446.

Φρίξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.

ΔΡΥΟΧΟΙ. Τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαὶ, εἰς ἃς τὸ στελεὸν ἐνείρεται.] Vox occurrit Homer. Odyſſ. Τ. 574.

Τȣς πελέκεας τȣς κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν
Ἵσταχ' ἑξείης, ΔΡΥΟΧΟΥΣ ὥς ——

Quæ non reddunt recte. Forte, *Foramina verſus*. Vel tale quid, ſi fides Heſychio.

ΠΕΙΣΗι. Πεισματικὴ χώρα.

Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε ——]

Hoc

Ita et Odyſſ. Υ. 33. PARS I.

Τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις πάντων περὶ κάμμορε φωτῶν;

ΝΗΠΙΑΑΣ ΟΧΕΕΙΝ. Νηπιότητας, ἀφροσύνας, καὶ ματαιότητας ἔχειν, ἢ ὑπ' αὐτῶν ἔχεσθαι.] Homer. Odyſſ. Α. 297.

——— οὐδέ τί σε χρὴ
Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.

ΕΠΑΛΑΣΤΗΣΑΣΑ. Σχετλιάσασα.] Homer. Odyſſ. Α. 252.

Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη.

ΑΝΟΠΑΙΑ. Ὀρνέου ὄνομα καὶ εἶδος, ἢ ἀνὰ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας, ἢ ἀνὰ τὴν θυρίδα, ἢ ἄφωνος.] Homer. Odyſſ. Α. 320.

Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο ———

Sed ἀντὶ τοῦ, καὶ ΕΙΔΟΣ, legendum apud Heſych. καὶ ΟΔΟΣ. Herodot. lib. vii. 216. p. 451. Οὔνομα δὲ τῷ οὔρεϊ τούτῳ καὶ τῇ ἀτραπῷ τωὐτὸ κεῖται, Ἀνόπαια.

ΑΛΕΓΥΝΕΤΑΙ. Κακοῦται, ἐλαφροῦται, ἐλαττοῦται.] Scribo, Ἀλεγύνετε, κακοῦτε, &c. Homer. Odyſſ. Α. 374.

——— ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας.

Atque huc reſpexerit Heſychius.

ΣΑΤΙΝΑΙ. Αἱ ἁμάξαι.] Scribe, Σάτινα. Homer. Hymn. in Vener. v. 13.

Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
Ποιῆσαι ΣΑΤΙΝΑ καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.

Locus

PARS I. Locus Anacreontis a Sopingio laudatus: Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατίνεται χρύσεα Φαρέων τε καὶ θέρματα παῖς κύκης. Lego, Νῦν δ' ἐπιβαίνει σάτινά τε χρύσεα — καὶ θ' ἅρματα, παῖς τύχης. Horat. *Fortunæ filius*. Vide nos ad Suidam P. IV. p. 624. Pro Φαρέων τε, forſan μέγα φρονέων. *Superbus*. Vel forte nomen viri alicujus ſub iſtis latet.

ΠΡΟΚΑΣ. Ἐλάφους.] Scribendum forſan, Πρόκαδας. Homer. Hymn. in Vener. 71.

Ἄρκτοι, παρδάλιές τε θοαὶ προκάδων ἀκόρητοι.

Nil mutandum. Homer. Odyſſ. P. 295.

—— ΠΡΟΚΑΣ ἠδὲ λαγωούς.

ΕΙΡΕΟΝ. Δουλείαν, αἰχμαλωσίαν.] Legendum, Εἴρερον, ut infra. Homer. Odyſſ. Θ. 529.

Εἴρερον εἰσανάγουσι ——

ΜΑΡΙΛΗ. Ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτὸν τῶν ἀνθράκων.] Utitur Max. Tyr. xviii. 9. Ὥσπερ γὰρ τῷ ΜΑΡΙΛΗΣ ἐμπεπλησμένῳ τὸν συμπλακέντα ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συναισχῦναι τὸ σῶμα· οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τούτῳ συναπολαύειν τοῦ κακοῦ, καὶ συναναπιμπλᾶσθαι τῆς μαρίλης.

ΚΑΜΒΡΙΖΟΝΤΑ. Ἀμελοῦντα,] Ex tribus, opinor, vocibus hoc verbum male conſarcinatum eſt. Homer. Iliad. Δ. 223.

ΕΝΘ' ΟΥΚ ΑΝ ΒΡΙΖΟΝΤΑ ἴδοις ——

EMENDATIONUM

IN

HESYCHIUM

PARS SECUNDA.

EMENDATIONES

IN

HESYCHIUM.

PARS II.

ΑΝΤΙΤΥΠΑ. Ἀντιτυπῆσαι.] Excidit vox, et ſcribendum, Ἀντίτυπα, ἀντιπίπτοντα.— Ἀντιτυπῆσαι, ἐναντιωθῆναι, ἀντειπεῖν. Etymolog. Mag. Ἀντίτυπα, ἀντιπίπτοντα. Sophocles Antig. 142.

Ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γᾷ
Πέσε ταντάλωθείς.

Verbum ἀντιτυπεῖ occurrit apud Max. Tyr. xxxiii. 9. Quod fruſtra ſollicitant. Et apud Achillem Tat. Amor. p. 149. pro ἀντειπεῖν forſan ἀντωπεῖν. Recte tamen ἀντειπεῖν. Ariſtoph. Plut. 486.

—— ἢ τί γ' ἂν
Ἔχοι τις ἂν ἀντειπεῖν ἔτι.

ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙ. Ἀντίπει.] Lego, ἀντιτυπεῖ. Vel forſan ἀντωπεῖ. Vox ἐπιπροσθεῖ occurrit apud Longinum.

PARS II. Longinum. Sic Ἄντυπος male ſcribitur apud Heſych. pro ἀνλίτυπος vel ἀνλωπός. Vide nos infra P. III. v. Ἀντύπος.

ΕΒΙΩΣΑΣ. Ἔζωσας, τὸ ζῆν περιποιήσας ἢ ἔδωκας.] Suſpicor verbum excidiſſe, et legendum, Ἐβίωσας, ἔζωσας. — Ἐβιώσαο, τὸ ζῆν περιποίησας ἢ ἔδωκας. Homer. Odyſſ. Θ. 468.

—— σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο κούρη.

ΜΟΥΝΑΣ. Καταμόνας.] Scribe, Μοῦναξ. Homer. Odyſſ. Θ. 371.

Μοῦναξ ὀρχήσασθαι ——

Aratus, μουνὰξ. Vide D'Arnaud p. 96.

ΟΙΚΙΜΒΑΖΕΙΝ. Στραγγεύεσθαι, διατρίβειν.] Lego, Οἴκοι κιμβάζειν, στραγγεύεσθαι, ſive στρεύγεσθαι. Vide Heſych. v. Κιμβάζειν.

ΑΙ ΓΑΡ ΟΝ. Εἴθε γάρ.] Scribe Αἴ γὰρ δὴ, εἴθε γάρ. Homer. Odyſſ. I. 523.

Αἴ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην.

Iſtud δὴ amiſſo apice τοῦ δ' degeneravit in ον.*

---

* Ita in Marg. — Scribe Αἴ γὰρ δὴ ex Homer. Od. I. 533. Illa δ apice amiſſo migrat in ο. Vide infra v. Ἄχριον. Occurrit etiam Homer. Iliad. Σ. 272.

—— αἴ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο.

Ubi Schol. Εἴθε γάρ. Confer Iliad. Δ. 189.

ΜΕΡΜΙΘΑ.

ΜΕΡΜΙΘΑ. Μέρμιθον σπαρτίον, λεπτὸν σχοινίον, ἢ ἀργυροῦν δεσμόν.] Reſpexit Odyſſ. K. 23. PARS II.

Νηΐ ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ.

ΡΩΠΑΣ. Εἶδος φύλου ἱμαντώδους.] Scribe Ῥῶπας. Odyſſ. K. 166. Vide nos ſupra P. I. p. 290.

——σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε.

ΚΑΤΑΛΟΦΑΔΙΑ. Κατὰ τοῦ αὐχένος. Λόφος γὰρ ὁ αὐχήν.] Hinc firmanda iſta emendatio in Λοφαδία. Λοφαδία, αὐχὴν, οἷον κατὰ τοῦ αὐχένος. Legendum, οἷον καταλοφάδια, κατὰ τοῦ αὐχένος. Occurrit autem apud Homer. Odyſſ. K. 169.

Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν.

Locus autem integer ita ſcribendus: Καταλοφάδια, κατὰ τοῦ αὐχένος· λόφος γὰρ ὁ αὐχήν· ἢ κατὰ κεφαλήν· ὡς κατωμάδια καὶ κατωμαδὸν, κατὰ τῶν ὤμων, καὶ τοῦ τραχήλου.

ΠΥΓΟΥΣΙΟΝ. Πηχυαῖον.] Nihil muta. Homer. Odyſſ. K. 517.

Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα.

ΓΟΥΝΟΥΣΘΑΙ. Γουνιαῖος τόπος.] Scribe, Γουνοῦσθαι, ἱκετεύειν. — Γοῦνυ, γουνιαῖος τόπος.

ΓΟΥΝΟΝΤΩΝ. Γονάτων.] Scribo, Γούνων, γονάτων. Vel γουνάτων, γονάτων.

ΠΡΗΚΤΗΡΑ — Ποτὲ δὲ ἔμπορον.] Hoc ſenſu occurrit Odyſſ. Θ. 162.

Ἀρχὸς ναυτάων, οἵ τε πρηκτῆρες ἔασιν.

Sic

PARS II. Sic πρῆξις, *Mercatura*. Odyſſ. Γ. 253.

Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε;

ΕΝΗΛΑΤΟΝ. Μέρος νεώς.] Imo et μέρος κλίνης. Heſych. Ἕρμινα, πόδα κλίνης, ἀπὸ τοῦ ἐρείδεσθαι τῷ ΕΝΗΛΑΤΩι. Vide Salmaſ. ad Aug. Hiſtor. p. 63.

ΕΡΜΗΣ. Τόρνος, πούς κλίνης.] Recte Guyetus Ἑρμίς. Odyſſ. Θ. 278.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν ——

Odyſſ. Ψ. 198.

Ἑρμῖν' ἀσκήσας ——

ΕΡΜΗΣ. Τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ πλωσίοις ἰδίας ἔλεγον.] Recte corrigunt, ποίτοις. Homer. Odyſſ. H. 138.

Ὦι πυμάτῳ σπένδεσκον ὅτε μνησαίατο κοίτου.

ΟΥΚ*ΑΡΟΣ. Οὐνεικός.] Forte, Οὐκ ἄρης, οὐ νεῖκος.

Ζ*ΕΥΓΤΑΙ. Σέσακται.] Scribe Ζεύγνυται. Vide Heſych. v. Σέσακται.

ΑΠΑΦΙΣΚΕΙΝ. Ἀπατᾶν, ἀφαιρεῖσθαι.] Homer. Odyſſ. Λ. 216.

——Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει.

Deludit.

ΠΡΟΜΝΗΣΤΙΝΑΙ. Ἐπιμνίαν.] Recte Sopingius

pingius ἐπὶ μίαν. Angl. *One by one, one after another*. Homer. Odyſſ. Λ. 232. PARS II.

Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν——

Vide et Odyſſ. Φ. 230.

ΕΤΕΡΗΜΕΝΟΙ. Διηλλαγμένοι παρ' ἡμέραν. Ζῶντες.] Recte Salmaſ. Ἑτερήμεροι. Sed et legendum Ἑτερήμεροι, διηλλαγμένοι παρ' ἡμέραν, παρ' ἡμέραν ζῶντες. Aliter ordinabat Salmaſ. Sed minus recte. Vox occurrit apud Homer. Odyſſ. Λ. 302. de Caſtore et Polluce:

Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι ——

Forſan Ἑτερημένοι, διηλλαγμένοι. — Ἑτερήμεροι, οἱ παρ' ἡμεραν ζῶντες.

ΑΚΑΧΕΙΖΕΟ. Ἐν ἄχει γίνε.] Scribe Ἀκαχίζεο. Homer. Odyſſ. Λ. 485.

——μήτι θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ.

ΚΑΤΑΖΕΝΑΣΚΕ. Κατεξήρανεν.] Scribe, Καταζήνασκε. Homer. Odyſſ. Λ. 586.

——καταζήνασκε δὲ δαίμων.

ΝΗΛΙΤΕΕΣ. Ἀπηλεεῖς, ἄνοικτοι, ἀναμάρτητοι.] Fruſtra corrigit Sopingius, Νηλεγέες. Heſych. ſupra: Νηλιτεῖς, ἀναμάρτητοι. Homer. Odyſſ. Π. 317.

—— αἳ νηλιτεῖς εἰσί.

ΣΤΙΒΗ. Ἀράχνη καὶ χρῶμα μεταλλικὸν μέλαν.] Scribe, Στίβη, πάχνη καὶ χρίσμα μεταλλικὸν μέλαν.

Supra

PARS II. Supra Heſych. Στίϐη, ψύχος, πάχνη. Recte quoque χρίσμα μεταλλικόν. Vide Heſych. v. Μετάλλειον. Niſi ſcribendum μεγαλίον, ſive μεγάλλικον. Vide Heſych. v. Μεγαλίον.

ΚΑΣΤΡΟΝΝΥΣΑ. Καταςρωννῦσα.] Scribe Καςορνῦσα. Homer. Odyſſ. Ρ. 32.

Κώια καςορνῦσα ——

ΑΝΤΙΤΑ. Ἀνέκτιςα, ἀντιτιμώρητα.] Scribe Ἄντιτα, ἀνέκτιτα. Et ſic infra legendum, Ἀντίτιμα, τὰ ἄποινα, τὰ ἀνέκτιςα. Scribe ἀνέκτιτα. Heſych. Παλίντιτα, ὀπισθέκτιτα. Vox Ἄντιτα occurrit Homer. Odyſſ. Ρ. 51.

——αἴκέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσῃ.

ΔΡΗΣΜΟΣΥΝΗ. Θεραπεία.] Scribe Δρησοσύνη. Homer. Odyſſ. Ο. 320.

Δρηςοσύνῃ ὐκ ἄν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος.

ΔΑΝΑ. Ξηρὰ, καύσιμα ξύλα.] Reſpexit Odyſſ. Ο. 321.

——ξύλα δανὰ κεάσσαι.

ΧΕΡΝΗΣ. Πένης, λάτης, (Salmaſ. πελάτης,) χειροτέχνης, ὁ ἀπὸ χειρῶν ζῶν.] Forte ſcribendum Χέρης, πένης. Homer. Odyſſ. Ο. 324.

Οἷα τέ τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.

Sed hic forſan χέρηες pro χερείονες. Heſych. Χέρηϊ, χείρονι.

ANAK-

ΑΝΑΚΤΟΡΙΗΣΙ. Ταῖς δεσποτικαῖς ἢ βασιλικαῖς ὑπηρεσίαις. Ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ταῖς ἀπὸ ἀνακτορίας. Δειπνήσας ἀμύιοσιν ἀνακ]ορίησιν ἐπέσθω.] Salmaſ. Δειπνήσασα μύιοσιν. Sed ſcribendum Δειπνήσας ἄμ' ὑιοσιν—Eſt ex Homer. Odyſſ. O. 396.

Δειπνήσας ἄμ' ὑιοσιν ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω.

ΑΕΣΣΙΦΡΟΣΥΝΗΙΣΙΝ. Ἀνοίαις.] Recte corrigunt, Ἀεσιφροσύνῃσιν. Homer. Odyſſ. O. 469.

——ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι.

ΔΕΙΠΝΗΣΤΥΝ. Τὴν τοῦ δείπνου ὥραν.] Homer. Odyſſ. P. 170. Δειπνηςὸν vocat. Schol. ad Nicand. Ther. 761. Δειπνηςὸς δὲ, ἤγουν δεῖπνος.

ΟΔΕΓΜΗΝ. Προσεδόκων.] Scribe Ὁ δ' ἔγμην, ὁ προσεδόκουν.

ΕΠΙΤΟΝΟΣ. Δέρμα ᾧ κατησφάλισαι τὸν ἱςὸν τῆς νεώς.] Scribe ὁ ἱςός. Odyſſ. M. 423.

Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.

Apud Hephæſt. p. 93. male ſcribitur, Ἐπίτονος βέβληται βοός.

ΜΕΛΑΝ ΔΡΥΟΣ. Ἡ ἐν τοῖς δένδροις δασύτης, καὶ ἡ τῶν ξύλων ἐντεριώνη.] Homer. Odyſſ. Ξ. 12.

——τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας.

ΠΡΟΧΝΥ. Ἐπὶ γόνατα, οἷον πρὸ γόνατος. "Πρόχνυ καθεζομένη"— καὶ παντελῶς·

 "Πρόχνυ,

PARS II.

Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ᾽ ἔλυσεν.] Ita ſcribendus iſte locus. Verſus poſterior eſt ex Homer. Odyſſ. Ξ. 69.

ΕΦΟΛΚΕΟΝ.—Πηδάλιον.] Scribe, Ἐφόλκαιον. Odyſſ. Ξ. 350.

Ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς ——

ΑΝΔΟΚΑΝΑΣ. Δοκοὺς δέ.] Forſan Ἀνδόνακας, ἀνὰ δοκοὺς. Homer. Odyſſ. Ξ. 474.

Ἀνδόνακας καὶ ἕλος ——

Sed vide Heſych. v. Δοκάναι. Sed forſan, Ἀνδοκανᾶς, δοκοῖς δέ.

ΛΟΦΙΗΝ. Νότον, τένοντα, αὐχένα.] Lego, νώτου τένοντα. Homer. Odyſſ. Τ. 446.

Φρίξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ᾽ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.

ΔΡΥΟΧΟΙ. Τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαὶ, εἰς ἃς τὸ στελεὸν ἐνείρεται.] Vox occurrit Homer. Odyſſ. Τ. 574.

Τοὺς πελέκεας τοὺς κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν
Ἵσταχ᾽ ἑξείης, ΔΡΥΟΧΟΥΣ ὥς ——

Quæ non reddunt recte. Forte, *Foramina verſus*. Vel tale quid, ſi fides Heſychio.

ΠΕΙΣΗι. Πεισματικὴ χώρα.

Τῷ δὲ μάλ᾽ ἐν πείσῃ κραδίη μένε ——]

Hoc

Hoc deſcripſit Noſter ex Odyſſ. Υ. 23. Heſych. infra Πίση, πέσμαλι. Quare legendum puto: Πείσῃ, πείσματι, πεισματικῇ χώρᾳ. Utitur et alibi Homerus.

ΑΜΜΟΙΡΙΑΝ. Τὴν κακὴν μοῖραν.] Lege cum Salmaſ. ἀμμορίαν ſive ἀμμορίην. Homer. Odyſſ. Υ. 76.

Μοῖραν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων.

ΙΣΘΜΙΟΝ. Περιτραχήλιον κόσμημα, περιςόμιον, καὶ γῆς ςενὰ (lege γῆ ςενὰ) μεταξὺ δύο θαλασσῶν, ὅθεν λέγονται τὰ τοῦ ἀνθρώπου παρίσθμια, μεταξὺ ὄντα κεφαλῆς καὶ κοιλίας.—Ἰσθμὸς αὐχὴν, &c.] Ita ſcribendum. Homer. Odyſſ. Σ. 299.

Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα.

Nicander Alexiph. 80.

—— ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς
Τέτρηχε γλώσσης, νέατος ὑποκάρφεται ἰσθμὸς,
Ξηρὰ δ' ἐπιλλίζων ὀλοῇ χελλύσσεται ἄτῃ.

Schol. Ὁ δὲ νέατος ἰσθμὸς, τουτέστιν ὁ ἔσχατος, ἤγουν τὰ παρίσθμια, ἃ λέγεται ἐγγὺς εἶναι τοῦ φάρυγγος, ξηραίνεται ἢ τραχύνεται.

ΑΡΕΤΩΣΙΝ. Ἀρεταίνωσιν, ἐν ἀρετῇ ὦσιν.] Steph. ἐν ἀρετῇ ζῶσιν. Fruſtra. Heſych. Ἀρετᾷ, ἐν ἀρετῇ ἐςίν. Forſan ſcribendum Ἀρετῶσιν, ἀρετάωσιν. Homer. Odyſſ. Τ. 114.

PARS II.

—— ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῶ.

ΘΑΛΠΙΩ. Ἐπάλξεις.] Hæc nemo intelligat. Lego, θαλπιόων, ἀλεαθείς. Heſych. Ἀλεᾶσθαι, θερμαίνεσθαι. Reſpexit forſan Homer. Odyſſ. T. 319.

Ὡς εὖ θαλπιόων χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται.

Ubi *caleſactus* reddit Interpres.

ΓΡΗΙΚΑΜΙΝΟΙ. Ἐπεὶ εὔλαλοι αἱ γρᾶες.] Recte Salmaſ. Γρηῒ καμινοῖ. Ita ſcribendum. Vide Heſych. v. Καμινοῖ. Homer. Odyſſ. Σ. 27.

Γρηῒ καμινοῖ ἶσος ——

ΑΠΟΘΕΣΤΟΣ. Ἐπιζήτητος.] Scribe οὐκ ἐπιζήτητος. Homer. Odyſſ. P. 296.

Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος.

Vide Spanheim. ad Callim. Hymn. in Cerer. 48. vol. ii. p. 696.

ΜΟΛΟΒΡΟΣ. Μολίσκων ἐπὶ τὴν βορὰν — γλυτόν.] Guyet. γλύτων. Hinc forſan. Angl. *A Glutton*. Vox occurrit non ſemel apud Homer. ut Odyſſ. Σ. 26. et alibi.

Ὢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει.

Nicand. Theriac. 662.

Μέσσῃ δ' ἐν κεφαλῇ φύεται πεδόεσσα μολοβρή.

ΟΚΡΥΟΕΝ-

ΟΚΡΥΟΕΝΤΟ. Ἐτραχύνοντο, ὠργίζοντο, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων· ὀκριὸς γὰρ κυρίως ὁ τραχὺς λίθος.] Recte corrigunt, Ὀκριόωντο—ὀκρὶς γὰρ &c. Vox occurrit Homer. Odyſſ. Σ. 33. PARS II.

——πανθυμαδὸν ὀκριόωντο.

ΕΜΠΛΗΓΔΗΝ. Ἐμπληκτικῶς, ἀκρίτως.] Reſpexit Odyſſ. Υ. 132,

Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει——

Temere, ſine judicio.

ΡΑΣΣΑ. Ῥάνατε.] Scribe, Ῥάσσατε, ῥάνατε. Homer. Odyſſ. Υ. 149.

——δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι,

Ῥάσσατέ τ'——

Heſych. Ῥαίνοντο—κατεγράσσοντο. Lego κατεράσσοντο.

ΥΠΟΣΤΑΧΥΟΙΤΟ. Ὑπαύξοιτο, ἀπὸ τῦ στάχυος.] Vox occurrit Odyſſ. Υ. 212.

——ἐδὲ κεν ἄλλως

Ἀνδρί γ' ὑποσταχύωτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων.

ΕΡΑΔΑΤΑΙ. Ἐῤῥαμμένοι εἰσίν.] Scribe Ἐῤῥάδαται, ἐῤῥάνμενοι εἰσίν. Homer. Odyſſ. Υ. 354.

Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι——

ΚΑΤΑΝΤΗΣΕΙΝ. Κατέναντι, ἐξ ἐναντίας.]

 Scribendum

PARS II.

Scribendum Κατάντησιν, vel, ut ſupra, κατ' ἄντησιν. Homer. Odyſſ. Υ. 387.

Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον.

ΑΓΚΛΙΝΑΣ. Ἀνακλίνας, ἀνοίξας, ὡς τὸ, ἀγκλίνας, πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον.] Homer. Odyſſ. Χ. 156.

——θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον ἀγκλίνας——

Delenda diſtinctio poſt ἀγκλίνας. Eſt ex Homer. Iliad. Δ. 113.

Ἀγκλίνας, πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι.

ΠΕΦΗΣΕΑΙ—Τεθνήξῃς.] Scribe τεθνήξῃ. Homer. Odyſſ. Χ. 217.

Ἐν δὲ συ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεαι——

ΕΤΕΡΑΚΛΕΑ ΝΙΚΗΝ. Ἑτεροκλινῆ.] Laudo Gronovium reponentem ἑτεραλκέα ex Iliad. Η. 26. Sed Odyſſ. Χ. 236. Scribitur,

——ἑτεραλκέα νίκην.

ΑΓΚΥΛΟΧΕΙΛΑΙ. Ἐπικαμπῆ τὰ ῥάμφη ἔχοντες, ἤγουν τὰς τομάς.] Scribe ἤγουν τὰ στόματα. Homer. Odyſſ. Χ. 302.

—— αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι.

ΝΕΦΕΑ—Καὶ λίνα θηρατικά.] Hoc ſenſu occurrit Odyſſ. Χ. 304

——νέφεα πτώσσουσαι ἵενται.

ΠΡΟ-

ΠΡΟΠΗΝΕΣ. Ἐπὶ πρόσωπον.] Recte corrigunt, Προπρηνέs. Ex Iliad. Γ. 218. Quod Sopingio notatum. Occurrit etiam Odyſſ. X. 98. PARS II.

—— ἠὲ προπρηνεῖ τύψας.

Recte κατωφερὶς addit Heſych. *Caſim* Latini.

ΑΓΧΙΣΤΙΝΑΙ. Συνεγγὺς ἀλλήλων, ἢ συνεχεῖς.] Vox ἀγχιστῖνοι occurrit Odyſſ. X. 118.

—— τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον.

ΣΤΟΜΑ ΛΑΥΡΗΣ. Τὸ τῆς θύρας χάσμα.] Homer. Odyſſ. X. 137.

—— ἀργαλέον στόμα λαύρης.

ΡΩΓΑΔΑΣ. Ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο.] Scribe, Ῥῶγας, ῥωγάδας, ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. Eſt ex Odyſſ. X. 143.

Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο.

Quare male Sopingius, ἀναῤῥῶγας.

ΕΞΕΣΙΗΝ. Δημοσίαν, ἐκπομπήνον χρεῖαν, ἀγοράν, λῆμμα, πρεσβείαν, δημηγορίαν, ἀπαίτησιν, χρήματα.] Lege cum Salmaſio, δημοσίαν ἐκπομπὴν, χρεῖαν — et forte, ἀπαίτησιν Χρημάτων. Vox occurrit Odyſſ. Φ. 20.

Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς.

ΚΕΣΚΕΙΤΟ. Ἔκειτο.] Scribe, Κέσκετο. Homer. Odyſſ. Φ. 41.

Κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι ——

ΟΓΚΙΟΝ.

PARS II.

ΟΓΚΙΟΝ. Ἀγγεῖον ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες, ἢ πλέγμα κιςοειδὲς ἐν ᾧ ἀπέκειντο οἱ πλέκες.] Recte viri docti, οἱ πελέκεες. Homer. Odyſſ. Φ. 61.

—— φέρον ὀγκίον, ἔνθα σίδηρος
Κεῖτο——

ΑΚΟΜΙΑΣΤΕΙ. Ἀμελᾷ.] Scribo, Ἀκομιςίη, ἀμέλεια. Homer. Odyſſ. Φ. 284.

Ἢ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιςίη τε.

Interpres reddit, *rerum ad victum neceſſarium penuria*. Minus accurate. Verte, *Incultus*. Themiſtius Orat. iii. p. 81. Ἀκομιςία δὲ ἐχ ἵππον μόνον ἢ κύνα, ἀλλὰ καὶ ἀσπίδα καὶ λύραν καὶ δρέπανον διολλύει.

ΥΠΕΡΙΚΝΟΝΤΟ. Ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν, ἱκνεῖν, ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν, ὅ ἐςιν ἐξετείνοντο.] Lego, Ὑπερικταίνοντο, ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν ἰκνοῦντο, ὑπερικνοῦντο, &c. Reſpexit Odyſſ. Ψ. 3.

Γοῦνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο.

Vide Etymol. Mag. in v. Sed veram lectionem puto Ὑποακταίνοντο, quam agnoſcit Heſych. Vide Rhunken. ad Timæi Lexic. v. Ἀκταίνειν.

ΠΕΠΟΣΘΕ. Πεπόνθατε.] Odyſſ. Ψ. 53.

—— κακὰ πολλὰ πέποσθε.

ΟΡΜΑΘΟΣ. Χορὸς, ςίχος, φωλεός—Ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης.] Dele notam illam poſt φωλεός, Quæ enim ſequuntur ſunt ex Odyſſ. Ω. 8. Heſych. Θάμνοι—ὅρμοι. Forſan, ὅρμαθοι.

ΓΡΑΠ-

PARS II.

ΓΡΑΠΤΥΣ. Τὰς ἀμυχὰς καὶ καταξύσεις τῶν ἀκανθῶν.] Homer. Odyſſ. Ω. 228.

——— γραπτῦς ἀλεείνων.

Atque ita ſcribendum apud Heſychium.

ΕΜΜΕΜΥΚΕ.] Legendum, Ἐμμήμυκε. Quod et metrum poſtulat. Reſpexit Iliad. Χ. 491.

Πάντα δ᾽ ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

Vide nos ad Heſych. Alberti in v.*

ΠΥΛΑΡΤΑΟ. — Λεγει δὲ ἐπὶ τοῦ ᾅδου πυλωροὺς, ἰσχυροὺς.] Lege, πυλωροῦ ἰσχυροῦ. Vel forſan πυλωροὺς ἰσχυροὺς ἔχοντος. Moſchus Idyll. iv.

Καί με πυλάρταο σχέδον ἤγαγεν Ἀϊδονῆος.

ΠΥΡΡΙΧΑΣ. Τὰς ἐνώπλους ὀρχήσεις.] Lege, τὰς ἐνοπλίους ὀρχήσεις. Schol. ad Hephæſt. p. 81. Edit. Pariſ. πυῤῥίχη ἐνόπλιος ὄρχησις οὖσα. Et ſic ſtatim Heſychius.

---

* Ita in Marg. — Lege ἐμμήμυκεν ab ἠμύω, ἤμυκα· ἠμήμυκα et Attice ἐμήμυκα, et litera μ duplicata, ἐμμήμυκα. Vide Etymol. Mag. v. Ὑπεμνήμυκε, qui huc uſque verum vidit. Quare vera lectio apud Homer. Iliad. Χ. 491. eſt,

Πάντα δ᾽ ΥΠΕΜΜΗΜΥΚΕ ———

Nam illud Ἐμμέμυκε, quod vero proximum eſt, metrum reſpuit. Multa Kuſterus ad hunc locum, ſed nihil vidit: ut taceam Barneſium ad Homeri locum laudatum, qui nugatur egregie.

ΠΥΡΡΙ-

PARS II.

ΠΥΡΡΙΧΙΖΕΙΝ.—Οἱ δὲ ἀπὸ Πύῤῥȣ τȣ̃ Ἀχιλλέως, ἐφησθέντα γαρ τῷ Εὐρυπύλȣ φονῷ ὀρχήσασθαι φησὶν Ἀρχίλοχος.] Vide omnino Schol. ad Hephæſt. p. 81. qui aliam cauſam adſignat. Hæc ſunt verba Scholiaſtæ: Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τȣ̃ Πύῤῥȣ παρωνομάσθαι φασί· πρώτῳ γὰρ τȣ́τῳ ἐκ τȣ̃ Δȣρὶȣ ἵππȣ πηδήσαντι ἐπινίκιον ὕμνον συνεθέντο τοιȣ̃τον ἔχοντα μέτρον.

ΔΕΣΜΑ. Πέδαι.] Forſan, Δέσματα, ἐπιδέσμια. Vel ſcribendum, ἐπίδεσμα. Schol. ad Hephæſt. p. 81.

Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπίδεσμα ἐλάφȣ—

Niſi ibi legendum ἐπὶ δέσμα. Vide Hunt Diſſert. in Proverb. p. 28. Vide nos infra v. Κύων ἐπὶ δεσμά.

ΜΕΙΛΙΧΟΜΗΤΙΣ. Ἡδὺς, πραΰγελως, ἡδύγελως, ἡδεῖα, πραΰνοος.] Hæc corrupta ſunt, nam omnia Intepretamenta non uni μειλιχόμητις conveniunt. Scribendum, Μειλιχομείδης, ἡδὺς, πραΰγελως, ἡδύγελως.—Μειλιχόμητις, ἡδεῖα, πραΰνοος. Scribitur et μειλιχόμειδος Alcæus apud Hephæſt. p. 47.

—— μειλιχόμειδε Σαπφοῖ,

ΟΡΣΟΛΟΠΕΙΤΑΙ. Διαπολεμεῖται, ταράσσεται, Αἰσχύλος.] Anacreon. apud Hephæſt. p. 51.

ΟΡΣΟ-

ΟΡΣΟΛΟΠΟΣ μὲν Ἄρης φιλέει μὲν αἰχμάν. PARS II.

Nam ita legendum cum Barneſio vel ex hoc loco Heſychii patet. Homer. Hymn. in Mercur. v. 308.

Ἠ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολέμενος ὀρσολοπεύεις.

ΚΡΕΜΒΑΛΙΑΖΕΙΝ. Κογχύλια καὶ ὄςα ἅμα συγκροτῶντας ἐρισμόν (forſan ἐριςικόν) τινα ἦχον ἀποτελεῖν ἀρχομένους.] Salmaſius, Κρεμβαλίζειν — et, εὐρυθμόν τινα — ὀρχομένους. Lege ὀρχεμένους. Sed et recte opinor illud Κρεμβαλιάζειν. Hinc Κρεμβαλιαςὺς, *Crembali Strepitus.* Homer. Hymn. in Apoll. v. 162.

Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαςὺν
Μιμεῖσθαι ἴσασιν. ——

ΕΠΙΚΗΡΑ. Ἐπίνοσα, μοῖρα.] Lege ἐπίμοιρα. Heſych. infra, Ἐπικήραν, ἐπίμοιραν. Eunap. in Ædeſ. p. 57. Θεοί σε φιλοῦσιν, ἐὰν σὺ πρὸς ἐκείνους βλέπῃς, καὶ μὴ ῥέπῃς ἐπὶ τὰ γήινα, καὶ ἐπίκηρα χρήματα. Confer eundem ſupra p. 49.

ΑΜΥΧΡΟΝ. Καθαρὸν, ἁγνὸν, ὁλόχροον.] Scribe, Ἀμυχρόν. Parthenius apud Hephæſt. p. 4.

Ἀμυχρὸν οὔνομ' ἔασετ' Ἀρχελαΐδος.

Et ἀντὶ τοῦ, ὁλόχροον, lege ὁμόχροον.

ΕΠΙΛΗΣΜΟΝΕΙΗ. Ἐπιλαθείη.] Forſan, Ἐπιλήσμονι, ἐπὶ λήθη. Vide Schol. ad Ariſtoph. Nub.

Nub. p. 171. et Cratinum apud Hephæſt. p. 5. Ita Themiſt. Orat. iii. p. 70. Οὕτω καὶ τῶν ψυχῶν αἱ μὲν ἄγονοι χαρίτων καὶ ΛΗΣΜΟΝΕΣ καὶ πρὸς φιλίαν ἀχρεῖοι.

ΧΡΟΝΙΟΝ. Ἀρχαῖον, ἢ μετὰ πολὺν χρόνον.] In hoc ultimo ſenſu occurrit apud Theocrit. ὡς χρόνιος. *Quam ſero advenis! longo poſt tempore venis.* Cratinus apud Hephæſt. p. 42.

Χαῖρε δή, μοῦσα, ΧΡΟΝΙΑ μὲν ἥκεις ——

Menander p. 124. Edit. Cler.

Α. Χαῖρ', ὦ Γλυκέρα. Γ. Καὶ ΩΣ πολλῷ χρόνῳ
Ὁρῶ σε ——

Ita legendus iſte locus.

ΔΥΣΠΑΙΠΑΛΟΝ. Δύσβατον.] Recte. Archilochus apud Hephæſt. p. 50.

Καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους, οἷος ἦν ἐφ' ἥβης.

Oppian. Hal. ii. 369.

Τοίη μιν λάχνη δυσπαίπαλος ἀμφιβέβηκεν.

ΦΙΛΟΜΕΙΔΗΣ. Φιλόγελως, φιλῶν τὰ μειδιάματα ἱλαρά.] Corrigunt ἱλαρός. Sed nihil opus. Diſtingue μειδιάματα, ἱλαρά. Reſpexerit φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.

ΦΙΛΟΚΡΙΝΕΙΝ. Διαιρεῖν.] Vox exſtat apud Schol. Hephæſt. p. 82. Διὰ τοῦτο οὐδὲ ἡμεῖς πολλὰ περὶ αὐτῶν ΦΙΛΟΚΡΙΝΟΥΜΕΝ. *Accura-*

tius

tius tractabimus. Extat etiam apud Themiſt. p. 389. Vox διευκρινεῖν occurrit apud Polyb. iii. 22. et Xenoph. Oeconom. p. 67. PARS II.

ΕΠΗΛΥΣΙΑ. Ἐπῳδὴ φαρμάκων.] Lege φαρμάκεων. Homer. Hymn. in Mercur. 37.

Ἢ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι αἰχμὰ
Ζώεσ' ———

ΑΜΑΡΑΡΥΓΚΑΙ. Ἀκτῆνες (ἀκτῖνες.] Legendum ſine dubio Ἀμαρυγαί. Homer. Hymn. Mercur. 45.

——— ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί.

Vide Heſych. Μαρμαρυγαί. Qua voce utitur Apollon. Rhod. ii. 42.

——— ὅπερ κάλλισαι ἔασιν
Ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένε ΑΜΑΡΥΓΑΙ.

Iterum iv. 1696.

——— ἐδ' ΑΜΑΡΥΓΑΙ
Μήνης ———

ΦΙΛΗΤΗΣ. Κλέπτης.] Lege φηλητὴς cum Palmerio. Homer. Hymn. Mercur. 67.

Φηληταὶ διέπεσι ———

Heſych. Φιλήτων, γένος κλέπτων. ſcilicet φηλητῶν. Reſpexit Hymn. Mercur. 292.

Ἀρχὸς φηλητέων κεκλήσεαι ἤματα πάντα.

IXNEMH.

PARS II.

IXNEMH. Θέμις.] Recte Salmaſ. Ἰχναίη. Homer. Hymn. in Apoll. 94.

Ἰχναίη τε Θέμις ——

Cæterum hæc cum præcedentibus jungenda, opinor: καὶ τιμᾶται ἰχναίη Θέμις.

PIKNOI. Ἱκανοὶ σαρξὶν, ἐπικεκαμμένοι.] Delendum ἱκανοὶ, quod eſt repetitio præcedentium literarum. Oppian. Hal. v. 406.

Ῥικνὰ ποδῶν σέεσσα, καὶ ἀγκύλα γούνατα μόχθῳ
Πυκνὸν ἐπισκαίρουσα ——

Hinc corrigendus idem in Cyneg. ii. 346.

—— Πόδας βαρὺν, ἄψεα PIKNON.

Vulgo male ῥιγνόν. Vide Heſych. v. Διαρικνοῦσθαι, et nos ſupra p. 301. Sed apud Noſtrum ἀντὶ τοῦ, ἱκανοὶ σαρξὶν, legendum ſine dubio, ΙΣΧΝΟΙ σαρξίν.

ΗΛΕΚΤΡΩΝ. Ὁ ἥλιος ἐπιθετικῶς.] Recte corrigunt, ἠλέκτωρ. Homer. Iliad. T. 398.

—— ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεὺς,
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ᾽ ΗΛΕΚΤΩΡ ΥΠΕΡΙΩΝ.

ΟΡΓΙΩΝ. Ἱερεῦν, ἢ ἱερέ.] Recte Guyet. Ἢ ἱερεύς. Homer. Hymn. in Apoll. 389.

—— Ὀργίονας εἰσαγάγοιτο.

ΣΚΥΦΟΣ. Εἶδος ποτηρίου.] Vocabatur et Σκύπφος. Panyaſis:

Σκύπφους αἰνύμενος θαμέας ——

ΑΣΚΗΘΗ.

ΑΣΚΗΘΗ. Ἀϐλαϐῆ.] Solon,

Ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοςέφανος.

Schol. ad Oppian. Hal. v. 623. Ἀσκηθὴς, ἀϐλαϐής.

ΑΜΕΡΥΤΟΣ. Ἀναπόσχετος, ἀτελεύτητος.] Scribendum Ἀμήρυτος, et forſan ἀνυπόσχετος.

ΠΟΛΥΣΧΙΔΗ. Εἰς πολλὰ ἐσχισμένον, μεμερισμένον.] Corrige Oracula Oxon. a Bentl. edita p. 10. ad Millium, N°. 12. Ubi male editur πολυσχεδῆ γῆν.

ΕΥΚΡΑΞ. Εὐκέφαλος, εὔκρατος.] Recte Stephanus, Εὔκρας. Photius: Εὔκρας, εὔκρατος. Vide Bentl. ad Millium p. 16.

ΤΟΡΟΩ. Ἐργαλείῳ.] Reſtituendum, opinor, hoc verbum Euripidi apud Porphyr. et Erotian. Porphyrius habet καὶ ταυροδέτρῳ κραθεῖσ'. Erotianus καὶ τορολέτῳ κολληθεῖσ'. Lego,

Καὶ τορόῳ δὴ συγκολληθεῖσ'

Ἀτρεκεῖς ἅρμας κυπάριος.

Securi percuſſa et tenebro excavata, ita ut trabes conjungerentur. Vide Bentl. ad Mill. p. 22. Edit. Cant. qui de hoc loco agit.

ΕΥΒΟΕΥΣ. Ὁ Παλαμήδης, ὁ πολλῶν ἀρετῆς, ἢ ἐπίφθονος.] Legendum fortaſſe, ὁ πολλῶν εὑρετής, ἢ ἄφθονος.

ΕΚΛΥΤΡΙΣΟΝ. Ἐκλύρισον, κάλυψον.] Scribe

Ἐκλύτρωσον,

PARS II. Ἐκλύτρωσον, ἐκκάλυψον. Illud λύρισον ortum habuit ex præcedenti corrupta lectione. Heſych. Ἐξελύτρωσας, ἐξεγύμνωσας. Aliter corrigebat Bentleius in Epiſt. ad Millium p. 30. Edit. Cant. Sed minus recte. Infra, Ἐλύτρα, δέρματα.

ΠΑΛΑΙΔΕΤΗΣ. Πρεσβύτης, ὁ συνήθης, ὁ παλαιτής.] Scribe Παλαιθέτης, πρεσβύτης. Ion Chius apud Athenæum, Παλαιθέτων ὕμνων. Vide Cl. Bentl. ad Mill. p. 48. Forſan, Παλαιφάτης.

ΠΕΜΦΙΔΕΣ. Πεμφόλιγες.] Lege Πέμφιγες, πομφόλυγες. Vide Bentl. ad Mill. de hac voce, p. 51.

ΙΤΡΙΑ. Δῶρα, κλάσματα, ἢ καπυρώδη πλάσματα.] Lego, Ἄωρα κλάσματα, ἢ καὶ πυρώδη. Ἴτρια ſunt λάγανα. Vide Heſych. v. Ἔρικας, niſi legendum λάγαρα. Quod ſuſpicor. Vide Heſych. v. Λάγανα. Ubi legendum quoque λάγαρα.

ΑΜΕΙΛΙΧΟΣ—Σκληρὸς, πίης.] Scribe σκληρὸς, πικρός.] Supra Heſych. Ἀμείλικτον, σκληρὸν, καὶ πικρόν.

ΑΜΕΤΕΝΑΙ. Ἀποδοῦναι.] Scribe, Ἅ με τῖναι ἀποδοῦναι. Heſych. Τῖσαι, ἀποδοῦναι.*

---

* Ita in Marg.—Ἅ μι τῖναι. Eſt ex Poeta aliquo. Infra, Τίσαι, ἀποδοῦναι.

ΜΕΔΙΜ-

ΜΕΔΙΜΝΟΝ. Μέτρον ὅμοιον.] Corrigunt, Μοδίῳ ὅμοιον. Sed nihil opus. Reſpicit enim ad ea quæ præcedunt. Μεδιμναῖον, μέτρον μοδίυ. Nepos in Attico: *Nam univerſos frumento donavit, ita ut ſingulis ſeptem modii tritici darentur, qui* MODIUS MENSURÆ MEDIMNUS *Athenis appellatur.* PARS II.

ΚΑΤΙΛΛΟΠΤΩ. Καθορῶ.] Scribe, Κατιλλώπτω. Philemon. apud Clement. p. 370. Edit. Cler. Videndus et Bentleius ad locum. Vide Heſych. v. Ἐνιλλώπτειν. Ita enim ſcribendum.

ΝΕΟΤΤΙΟΝ. Ἄτλικοι τῦ ὠῦ τὴν λέκιθον.] Suidas Νεοττὸν vocat, et Menandrum citat. Sed uterque corrigendus, puto, ex Heſych. Vide Bentleium ad Menand. p. 10.

ΑΞΥΛΟΝ. Πολὺν, ὅθεν ὐδεὶς ξυλοφορεῖ.] Lego, Ἄξυλον, πολύξυλον. Harpocrat. v. Ἄξιος. Ὅμηρος ἄξυλον ὕλην λέγει, τὴν πολύξυλον. Reſpexit Iliad. Λ. 155.

Ὡς δ᾽ ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ.

ΑΓΩ. Ἀπάγω, μέλπω, ἄιδω.] Lego, Ἄγω, ἀπάγω, ἕλκω. Illud ἄιδω, ſive ἄδω, non niſi liturâ ſanandum eſt, ut interpretamentum corruptæ lectionis μέλπω. Harpocrat. Ἄγει,— Ἰσαῖος ἀντὶ τῦ φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἕλκειν.

PARS II.

ΑΓΕΝΙΟΥΣ, Τὰς μὴ γεγεννηκυίας.] Lego, Ἀγενεῖς. Harpocrat. Ἀγενὴς, ἀντὶ τῦ, ἄπαις παρ' Ἰσαίῳ.

ΑΓΛΑΥΡΟΣ.—Ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς.] Imo et Minerva ipſa appellabatur Ἄγλαυρος. Vide Harpocrat. v. Ἄγλαυρος.

ΑΓΝΙΣΑΙ. Ἀποθῦσαι Βυσίριδι.] Lege, Εὐς. Βυσίριδι. Scribebatur nempe E. Βυσίριδι. Quod abſorbebatur a præcedenti αι. Vide Heſych. v. Ἀτρεκήσασα. Quod notavit Guyetus.

ΑΓΡΙΟΝ—Ἄγριον αἰχμητήν.] Sic Menand. Ἄγριον κυβευτὴν, τὸν σφόδρα κυβεύειν ἐσπυδακότα. Vide Harpocrat. in v. Ἄγμυς.

ΤΡΙΜΙΣΚΟΝ. Ἱμάτιον.] Lego, Τρίμισχον. Heſych. Μίσχη, ταινίαι. Forſan Τρίμιτον.

ΜΙΤΤΟΣ. Τάξις.] Corrigunt recte, Μίτος. Moſchus, Idyll. iv. 98.

Ἄνευ χλαίνης καὶ εὐμίτροιο χίτωνος.

An? εὐμίτοιο. *Bene texti.* Heſych. Τρίμιον, τὸ εὐσπάθητον ἱμάτιον. Recte emendant Τρίμιτον.

ΑΓΡΙΝΟΙ. Ἀγρόνομοι.] Legendum, Ἄγρικοι. Moſchus Idyll. v.

Ἁ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγρικον, οὐχὶ τεράστει.

Sed legendum, Ἄγριοι. Vide omnino Harpocrat. in v.

ΡΩΓ-

ΡΩΓΜΟΣ. Ὄγκος, κοῖλος τόπος.] Lege, ἄγκος. Heſych. Ἄγκεα, κοίλυς τόπυς. Bion p. 316. Edit. Steph. PARS II.

Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας,
Χὰ λίθος ἐς ΡΩΓΜΟΝ κοιλαίνεται.

ΟΙΚΟΦΕΛΕΕΙΗ. Εὐπορία, ἐξ ἧς ὁ οἶκος ὠφελεῖται.] Scribunt, Οἰκωφελεία. Sed legendum, Οἰκωφελίη. Naumachius,

Σοὶ δ' οἰκωφελίη μελέτω ——

ΔΙΑΣΑΛΑΚΩΝΙΣΟΝ. Διάνυσον.] Scribe, Διασαλακώνισον, διασαλακώνευσον. Sic paulo ſupra. Vide et v. Σαλακωνίσαι.

ΚΑΔΔΡΑΘΕΤΗΝ. Ἐκοιμηθήτην — Κάδία, Σαλαμίνιοι ὑδρίαν, Ἀττικοὶ δὲ κοιμηθῆναι.] Quid? An Καδία eſt Atticis κοιμηθῆναι? Hæc ſunt perturbata et mutila. Scribendum, Καδδραθέτην, ἐκοιμηθήτην. — Καδδραθεῖν, κοιμηθῆναι. — Καδία, (forſan Καδίαν) Σαλαμίνιοι ὑδρίαν, Ἀττικοὶ δέ. Verbum illud quo Heſychius indicaverat, quid per Καδίαν intellexerint Attici, plane excidit.

ΜΗΡΙΣΜΑ. Κάταγμα, ἢ σπάσμα ἐρίυ.] Fruſtra corrigunt, μήρυσμα. Eſt enim a μηρίζομαι. Bion Epithal. Achil. et Deid.

—— μαρίζετο Δηιδαμεία.

ΜΕΛΑΓΧΛΑΙΝΟΣ. Ἡ διαυγής.] Forſan ἀναυγής. Moſchus Idyll. iii. 27.

PARS II.

——ΜΕΛΑΓΧΛΑΙΝΟΙ τε Πρίηποι.

Atris veſtibus induti.

ΠΑΛΙΣΣΥΤΟΝ. Ἐξ ὑποστροφῆς.] Recte. Moſchus Idyll. iii. 215.

——παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν.

Ab inferis *reducem.*

ΑΓΥΙΕΥΣ. Ὁ πρὸ τῶν θηρῶν (lege θυρῶν) ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος.] Vide Harpocrat. v. Ἀγυιεύς. Scribe, θήρων et θύρων. Vide nos ſupra, P. I. v. Βόλος.

ΑΔΗΦΑΓΟΙ —Ἀλκαῖος δὲ καὶ τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους ἔφη (ſcilicet in κωμῳδοτραγῳδίᾳ, ut ſcimus beneficio Harpocrationis in v. Ἀδηφάγους.) Καὶ δρομεῖς δέ τιν' ἐνέβαλα ἀδηφάγοι ἐλέγοντο.] Legendum, τινὲς ἐν νεφέλαις ἀδηφάγοι. Intellexit *Nubes* Ariſtophanis. Corrigendus Euſtathius ad Odyſſ. A. a Gronovio ad Harpocrat. laudatus: Λυσιὰς δὲ ναῦν ἀδηφάγον φησι, τὴν τὸν μισθὸν λαμβάνουσαν ἐντελῆ, καὶ λύχνους (lege, ΚΑΙ ΑΛΚΑΙΟΣ) λύχνους ἀδηφάγους τοὺς πότας. Quod autem dicit Euſtathius ναῦν ἀδηφάγον a Lyſia uſurpari, in eo ei convenit cum Heſychio; qui et ſingulari utitur, cum Harpocratio τριήρεις habeat. Orpheus de Lapid. p. 196. v. 41.

——ἦντε μαρανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλιπεν πῦρ.

ΑΔΡΑΣΤΙΑ. Ἡ Νέμεσις ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν.]

στειν.] Scribendum, Ἀδράστεια. Vide Harpocr. in v. Heſych. Ἄδραστος, ὃς πρῶτος ἱερὸν Νεμέσει ἱδρύσατο. Ita legendum. PARS II.

ΔΙΥΠΟΙ. Ἐπιμεληταί.] Recte corrigunt Δίοποι. Vide Heſych. v. Ἀδιόπον.

ΑΝ, ΑΝΑ — Τὸ δὲ ἂν καὶ σύνδεσμοι.] Lege σύνδεσμος. Eſt mendum Typographicum.

ΑΝΑΓΗΣ. Καθαρός.] Recte corrigunt, Ὁ μὴ καθαρός. Harpocrat. Ἀναγεῖς, ἀνάγνεις. Sed forſan nihil mutandum. Heſych. Ἐναγεῖς, ἀκαθάρτεις. Ἀναγὴς igitur καθαρός.

ΑΝΑΔΙΚΟΙ. Οὕτως ἐλέγοντο οἱ τὰ δίκαια εἰς ἀκεραίαν ἐγκαθιστάμενοι.] Lege, ἐλέγοντο ΑΙ ΔΙΚΑΙ αἱ εἰς ΑΚΕΡΑΙΟΝ ἐγκαθιστάμενοι. Vide Harpocrat. v. Ἀναδικάσασθαι, et Valeſ. ad Harpocrat. Confer et nos infra in voce.

ΑΝΑΘΕΣΘΑΙ. Ὁμολογῆσαι.] Recte Salmaſ. Μετανοῆσαι. Vide omnino Harpocrat. in voce. Ubi forſan et Plato et Antiphon. ad verſum Comici vel Tragici alicujus reſpexerunt.

Οὐκ ἔστι δ᾽ ὥσπερ πέττον ΑΝΑΘΕΣΘΑΙ βίον.

Vide et Mauſſac. ad Harpocrat. qui Heſychium corrigit. Menand. p. 28. Edit. Cler. Confer Suidam in voce, et Salmaſ. in Flav. Vopiſc. p. 464.

PARS II.

ΑΚΑΡΑ. Βραχεῖ, ταχέως] Lege Ἀκαρεὶ, ſive Ἀκαρεῖ, βραχεῖ, ταχέως. Harpocrat. Ἀκαρεὶ, ἀντὶ τοῦ, μικρὸν, ἢ οὐδέν. Scribe apud Heſych. Ἀκαρεῖ.

ΑΚΡΟΒΑΣΘΑΙ. Ὑπακούειν.] Recte Steph. ἀκροᾶσθαι. Harpocrat. Ἀκροᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ, ὑπακούειν.

ΑΛΙΝΔΗΘΡΑΣ. Κυλίστρας. Λέγουσι δὲ καὶ ἐξαλίσαι τὸν ἵππον, κυλίσαι.] Legendum forſan ἐξαλινδεῖσθαι τὸν ἵππον κυλίσαι. Licet illud alterum ferri poſſit, ſed hoc magis ad mentem Heſychii. Vide Harpocrat. v. Ἀλίπεδον.

ΑΛΑ. Εἰς τὴν θάλαοσαν.] Scribe, Ἁλάδε, εἰς τὴν θάλασσαν. Quod et ordo literarum poſtulat.

ΑΜΒΛΩΘΡΙΔΙΟΝ. Ἄμβλωμα, βρέφος.] Lego, ἀμβλωθὲν βρέφος. Ita Harpocrat. Ἀμβλωθρίδιον, τὸ ἀμβλωθὲν βρέφος. Legi etiam poſſit, Ἄμβλωμα, ἀμβλωθὲν βρέφος, apud Heſych.

ΕΝ ΒΟΥΛΗ. Ἐν φροντίδι, ἐν συναγωγῇ, ἐν ὁδῷ.] Scribendum, ἐν συνόδῳ.

ΚΑΤΑΓΜΑΤΑ. Μηρύγματα ἐρίου, ἢ καταπάσματα.] Lege, Μηρύσματα. Recte καταπάσματα. *Farinæ*. Vide Heſych. v. Ἀκτή.

ΑΔΥΝ-

ΑΔΥΝΑΤΟΙ. Οἱ ἐντὸς τριῶν μηνῶν κεκτημένοι τὸ σῶμα πεπηρωμένον, παρὰ Ἀττικοῖς.] Ita legendum ex Harpocratione. Quod et vidit Meurſius. PARS II.

ΑΔΥΝΑΤΟΝ. Πρόβατον γεγευμένον πόας.] Imo legendum οὐ γεγευμένον. Quod amiſſum erat in præcedenti ον. *Ovis lactens*, ſcilicet. Vide Heſych. v. Ἡδύπνουν.*

ΑΕΤΟΣ. Τοῦ τροχοῦ τὸ κατὰ τὸν κνῆμον ἕκαστον σιδήριον.] Lego, κατὰ τὴν κνήμην ἑκάστην. Heſych. Κνῆμαι, τὰ διερείδοντα ξύλα τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ.

ΧΟΙΝΙΚΗ. Τοῦ τροχοῦ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ ἄξων.] Lego, Χοινικίς. Heſych. ſupra in Ἀετός. Χοινικίδα τοῦ τροχοῦ. Vide nos infra in vocè.

ΑΘΜΟΝΑΖΕΙΝ. Τὸ εἰς δῆμον ἀφικνεῖσθαι τῆς Ἀττικῆς.] Lege Ἀθμονίαζε, ſeu forſan Ἀθμονιάζειν. Nam Ἀθμονία nomen populi Athenienſis. Vide Harpocrat. Dein in ſequenti, lege cum Meurſio, Ἀθμονεὺς, φυλέτης Ἀτθίδος Ἀθηναίας.

ΑΝΑΚΤΟΡΙΟΝ. Ἱερόν.] Lego, Ἀνάκτορον. Harpocrat. Ἀνακεῖον, τὸ ἀνάκτορον. Utitur Themiſt. p. 38. ex emendatione Petavii. Sed forſan recte Ἀνακτόριον. *Sacrum*. Quæ vox re-

* Ita in Marg. — Corrigunt Ἀδύπνοον. Non male. Vide infra v. Ἡδύπνουν. Quin et ſcribendum, οὐ γεγευμένον πόας. Quod amiſſum erat in præcedenti ον.

ſtituenda

PARS II. ſtituenda Heſychio v. Ἀνάκτορον. Vide nos infra P. III.

ΑΝΑΠΟΔΙΣΜΟΣ. Ἐπανάλυσις.] Legendum, Ἐπανήλυσις. Heſych. ἀνήλυσις, ἄνοδος. Supra Ἀναποδίζειν, ἐξετάζειν. Metaphora a canibus venaticis. Vide et Harpocrat. et nos infra in v.

ΠΟΔΙΑΖΕΙΝ. Τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναςρέφειν καὶ ὑποςρέφειν.] Legendum forſan, Ποδίζειν. Vide Heſych. in Ἀναποδίζειν. Ubi ποδίζειν, μετρεῖν exponit.

ΠΟΔΙΚΕ. Πρόσριψον.] Scribe πόδδικε, pro πρόσδικε. Δίκειν eſt ῥίπτειν. Heſych. videndus in Ἄνδικε.

ΠΟΔΙΚΡΑ. Ὄρχησις πρὸς πόδα γινομένη. Λάκωνες] Legendum forſan Πόδισμα, à ποδίζω.

ἈΝΑΣΕΙΟΙΣ. Ἀναπείθοις.] Harpocrat. Ἀνασείσας, ἀπειλησάμενος. An Heſychius ad hanc normam corrigendus? Sed Heſych. Ἀνίσαιμι, ἀναπείσαιμι.

ἈΝΔΙΚΕ. Ἀνάῤῥιψον, δίκειν γὰρ τὸ ῥίπτειν, ὅθεν καὶ ὁ δίσκος ὑπὸ (lege ἀπὸ) τοῦ ῥίπτεσθαι. (lege δίκεσθαι.) καὶ τὸ δίκτυον, τὸ δικούμενον, (lege δικομένον) εἰς τὴν θάλασσαν.] Vide Heſych. et nos infra, v. Δίκειν.

ΑΟΠΟΣ.

ΑΟΠΘΟΣ. Ἄφωνος, ἀόρατος.] Scribe, Ἀόπτος, ἄφωνες — Ἀόπτος, ἀόρατος. Harpocrat. Ἀόπτα, ἀντὶ τῦ ἀόρατα. PARS II.

ΑΠΑΥΛΕΙΣΘΑΙ. Τὸ μὴ προαυλεῖν κατὰ τρόπον.] Legendum forſan Ἀπαυλεῖσθαι. τὸ μὴ παραυλεῖν. Παρ et Προς in MSS non multum diſcrepant. Vide Heſych. v. Παραύλια, et nos infra in voce.

ΑΠΗΛΛΟΙΗΣΕΝ. Ἀπήλασεν, ἀπέκοψεν.] Lege Ἀπηλοίησεν.

ΑΠΗΧΕΙΑ. Δυσειωνισμὸς, ἄχθεια, μῖσος.] Legendum — δυσοιωνισμὸς, ἀπέχθεια. Harpocrat. Ἀπήχεια, ἀντὶ τῦ ἀπέχθεια. Heſych. Ἀπηχὴς, ἀπεχθής.

ΚΑΡΒΑΤΙΝΗ, Μόνη πέλλον, καὶ εὐτελὲς ὑπόδημα ἀγροικικόν.] Lego, Μονόπελμον. Harpocratio, Ἀπλᾶς, τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων. Vide Heſych. v. ἀπλαῖ.

ΑΝΙΕΜΕΝΟΥΣ. Ἐκ τῶν κάτω μερῶν ἐπὶ τὰ ἄνω ἕλκοντας, καὶ ἐκδέροντας κάτωθεν ἀρξαμένους, ἢ διὰ πυρὸς ἢ ἐρωμένους.] Legendum ἢ διὰ πυρὸς ἢ ἐρωμένου. *Vel propter ignem vel amaſium ſcilicet.* Et ſequi debent ἕλκοντας. Dicit Heſych. Ἀνιεμένους duplici ſenſu gaudere, ſcilicet *Nudantes, veſtes ab inferioribus partibus reducentes, retrahentes; ob ignem ſcilicet, vel amorem,* et

PARS II. et altero ſenſu *Excoriantes* nimirum. Quo ſenſu occurrit, Odyſſ. B. 300.

Εὗρε δ᾽ ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν
Αἶγας ΑΝΙΕΜΕΝΟΥΣ ———

ΑΟΙΜΟΣ. Ἄπορος, ἢ ἀληθής.] Scribe ἀλήτης.

ΑΝΟΡΓΑΖΕΙΝ. Ἀνακινεῖν, ἀνάλλεσθαι.] Puto verbum excidiſſe, et legendum Ἀνοργάζειν, ἀνακινεῖν. — Ἀνοργιάζειν, ἀνάλλεσθαι. Heſych. Ὀργάσαι, φυρᾶσαι. — Ὀργάσας, μαλάξας. Et, Ὀργιάζειν, τελεῖν. — Ὀργιάσθης, ἐμυήθης, ἐχορεύσας θείως. Ita ſcribendum ſine Interpunctione.

ΑΝΔΡΟΛΗΨΙΑ. Ἐνέχυραζον γὰρ τοὺς ἔχοντας ἀνδροφόνους.] Ita legendum. Τοὺς ἔχοντας eſt Harpocrationi, τὴν ἔχουσαν πόλιν. Cæterum illud γὰρ plane demonſtrat nonnulla excidiſſe; quæ facile et veriſſime ſupplenda ex Harpocratione. Ἀνδροληψία, τὸ ἁρπάζειν ἄνδρας ἔκ τινος πόλεως· ἐνεχύραζον γὰρ τοὺς ἔχοντας ἀνδροφόνους.

ΑΦΕΣΤΟΣ. Ἀφειμένος.] Lego, Ἄφετος.

ΑΝΕΧΑΙΤΙΣΕΝ. Ἠπείθησεν — Ἀνεκρούετο, ἀνέτρεψεν.] Hæc ſunt uno ordine atque ſerie legenda. Ἠπείθησεν, ἀνεκρούετο, ἀνέτρεψεν. Harpocrat. Ἀνεχαίτισε, ἀνέτρεψεν. Vide locum et nos ſupra P. I. v. Ἀναχαιτίζει.

ΟΡΓΑ-

ΟΡΓΑΔΕΣ. Γεγεωργημένοι τόποι.] Scribe μὴ γεωργημένοι. Nam Ὀργὰς eſt locus deo alicui dedicatus atque adeo ἀνέργαστος. Heſych. Ὀργὰς, χωρίον ἀνέργαστον. Vide omnino Harpocrat. v. Ἀνθεμόκριτος.

ΑΠΟΒΛΕΠΟΝ. Ἔνδοξον, ἀπόβλητον.] Puto legendum Ἀπόβλεπτον, ἔνδοξον. — Ἀπόβλητον, ἄδοξον. Quod et partim viderunt viri eruditi.

ΑΠΟΙΝΑ. Λύτρα καὶ δῶρα, ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τινὸς κτίσματα.] Lego. Ἀντὶ τινὸς τιμήματα. Heſych. Ὦνον, τὸ τίμημα τῆς τιμῆς, ἡ τιμή. Lego, Τίμημα τοῦ τινός. Vide nos infra v. Ὠνόν.

ΑΠΟΜΑΚΤΗΣ. Περικαθαρτής.] Ita recte corrigunt. Reſpexit Sophoclem in Captivis. Verſus extat apud Harpocrat. v. Ἀπομάττων.

Δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν.

Luſtrator peritiſſimus magnarum Calamitatum. Ita legendus iſte verſus.

ΑΠΟΛΟΙΜΙΟΝ. Φανὸν τὸν ἐπὶ δόλῳ.] Ita recte legitur. Ex poeta aliquo.

—— ἀπολοίμιον αὐγήν.

Ignem fraudulentum, mortiferum. Vel ſimile quid.

ΑΠΟΠΕΦΑΣΜΕΝΩΣ. Φανερῶς.] Reſpexit Demoſthe-

PARS II. Demoſthenem κατὰ Νεαίρας. ut ſcimus ex Harpocrat. v. Ἀποπεφασμένον.

ΑΠΟΡΡΑΞ. Ἀπόῤῥωγα, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα.] Scribendum, Ἀποῤῥὼξ, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα. Sic infra in Ἀποῤῥώξ. Legendum tamen forſan, Ἀποῤῥὰξ, ἀποῤῥὼξ, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα.

ΣΑΞΑΙ, ΚΑΙ ΘΑΠΤΕΙΝ. Νάξαι, νάσσειν.] Lego, Σάξαι, Φράττειν, νάξαι vel νᾶσαι, νάσσειν. Vide Heſych, v. νᾶσαι, et νάσσει. Recte quoque Φράττειν. Harpocrat. Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ Φράξαντα.

ΑΠΟΣΤΗΜΑ. Ἀποστήσας.] Scribe Ἀπόστημα, —Ἀποστήσας, πωλήσας σταθμῷ. Interpretamentum τοῦ ἀπόστημα excidit.

ΑΡΓΥΡΙΣ. Λιθάργυρος.] Lego, Ἀργυρῖτις. Harpocrat. Ἀργυρῖτις γῆ. Sic Heſych. Χρυσῖτις. Ita enim ſcribendum. Vide Harpocrat.

ΔΙΟΝΥΣΟΚΡΟΥΡΟΠΥΡΩΝΗΝ. Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις, αἰσχρὸν Ἀνδροκλέα Διονυσοκουροπυρώνην. Εἶτ' οὖν, οἱ φασὶν ἐν τῷ αὐτῷ πεντεκωμῳδεῖσθαι, Αἰσχρὸν, Ἀνδροκλέα, Διονύσιον, κῦρον, πυρώνην, ἁμαρτάνοντες· οὐδεὶς γὰρ Ἀθηναίων ἀναγράφεται κῦρος. Δεῖ οὖν γράφειν Διονυσοκουροπυρώνην, τὸν γὰρ Διόνυσον κουρέα ὄντα κωμῳδεῖν (κωμῳδεῖ.) Κουρεὺς δὲ ἦν πρὸς πάππου, ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθείς.] Quot verba, tot ineptiæ. Quid narrat de Quinque

cum

cum de ſolo Androcle hic egerit Cratinus? Quem demum Dionyſium intelligit, cujus πάππος fuerit tonſor? Proculdubio ſcribendum. PARS II.

Αἰσχρὸν γ', Ἀνδροκλῆ Διονυσοχρυσιππύγιον.

Eſt verſus Hexameter ex Cratini Σεριφίοις. Legendum igitur χρυ, non κυρ, ob verſum. Et ſic Heſychius in capite. Notat ſcilicet Poeta hunc Androclem Vino et Veneri ſiniſtræ eſſe deditum, ideoque αἰσχρὸν impurum vocat. Sed ad rem. Heſych. Βρίκελοι — παρὰ Κρατίνῳ — ἐν Σερίφοις. Legendum Σεριφίοις. Eſt quoque verſus Hexameter Cratini in v. Κυθήλις.

ΑΡΚΟΣ. Ἄρκεσμα, βοήθεια, ἢ τὸ παιόνιον, καὶ τὸ ζῶον καὶ ἱερεῖα τῆς Ἀρτέμιδος.] Hæc temere et nullo judicio conflata et confuſa. Scribendum, Ἄρκος, ἄρκεσμα, βοήθεια. — Ἄκος, παιώνιον. — Ἄρκτος, ζῶον, καὶ ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος. Primum ſcribendum παιώνιον. Quod eſt φάρμακον ſive ἄκος. Heſych. Παιώνια, φάρμακα ἰάτρικα. Deinde Ἄρκτος eſt ζῶον ſive *Urſa*: nec non ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος. Harpocrat. v. Ἀρκτεῦσαι. Ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται. Vide nos infra. P. IV.

ΑΙΔΡΥΤΟΝ. Κακόν. Κρατῖνος, ἐριφίοις εἴκαστι φεύγοντες. Ἀΐδρυτον κακόν. Ἄλλοις κακοΐδρυτον ἢ οἷον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἱδρύσαιντο τὴν φυγήν, ὡς εἴ τις ἄγαλμα ἱδρύσαιτο.] Lego, Ἀΐδρυτον κακὸν, Κρατῖνος Σεριφίοις,

Ἐκεῖθεν

PARS II.

Ἐκεῖθεν ἐκφεύγοντες αἴδρυτον κακόν.

Ἄλλοις κακοίδρυτον, ἢ οἷον ἄλλοι αὐτοῖς ἐκ ἂν ἱδρύσαιντο, ὡς εἴ τις ἄγαλμα ἱδρύσαιτο αὐτῷ. Primum legendum Σεριφίοις. Cratinus ἐν Σεριφίοις laudatur ab Heſychio non ſemel.*

ΑΠΟΣΤΑΔΑΙ. Ἀποπέμψεις.] Lego, Ἀποσταλαί. Harpocrat. v. Ἀποστολεῖς. Ἀπόστολοι (lege Ἀποστολαὶ) δ' εἰσὶν αἱ τῶν νεῶν ἐκπομπαί. Sic infra Heſych. in Ἀποστολεύς.

ΑΠΟΣΤΟΛΕΥΣ. Τὰ πρὸς πλοῦν παρασκευάζων τοῖς πλέουσιν ἀποστελλομένοις ἀπὸ στόλων τὴν διὰ θαλάσσης.] Ἀντὶ, ἀπὸ στόλων, lege ἀποστολῶν.

ΑΠΟΠΕΖΕΥΕΤΑΙ. Ἀποκλείει, ἀποφυλάττει.] Recte Salmaſ. Ἀποταξεύεται — et forſan, ἀποφράττει. *Secludit.*

ΑΠΟΘΕΝ. Μακρόθεν.] Lege, Ἄπωθεν ex ordine literarum. Harpocrat. Ἀπὸ τοῦ πράγματος, ἀντὶ τοῦ, ἄπωθεν.

ΑΡΓΥΡΙΝΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΟΝ. Ὁ καὶ βουτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται.] Lego, ὁ κιβώτιον. Vel

* Ita in Marg. — Lege, Ἀΐδρυτον κακόν. Κρατῖνος Σεριφίοις·

Εἴκουσιν ἐκφεύγοντες αἴδρυτον κακόν.

Ἄλλοι κακοΐδρυτον, ὡς εἴ τις ἄγαλμα ἱδρύσαιτο· ἢ οἷον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἱδρύσαιντο, τὴν φυγήν.

ὁ κ

ὁ καὶ κιβώτιον καὶ κοῖλον λέγεται. Nihil verius. Harpocrat. Ἀργυροθήκη — τάδε, (γραμματίδια) ὥστε καὶ ἀργύριον κατατίθεσθαι, ἅπερ καὶ κιβώτια ἐκάλουν. Putabam ὁ κυβευτικόν. *Teſſeris recipiendis aptum.* Sed illud veriſſimum. PARS II.

ΑΣΠΕΡΧΕΣ. — Σχολεαῖον.] Corrigunt, Οὐ χολαῖον. Forte, ἄσχολον vel ἀσχολαῖον, vel forſan χολόεν. Heſych. χολόεν, πικρόν, a χόλος ſcilicet, et Χόλος, ὀργὴ ἐπιμονή. Ita legendum. Vox occurrit apud Homer. Odyſſ. A. 20. et alibi.

——Ὁ δ' ΑΣΠΕΡΧΕΣ μενεαίνεν
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.

ΕΠΙΜΕΣΤΑ. Πλήρη — Φερεκράτης. Βριθομένων ἀγαθῶν ἐπὶ τραπέζης.] Forſan ἐπίμεστα τραπέζη.

ΠΥΘΟΥ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ. Παροιμιῶδες.] Legendum forſan, Πύθου χελιδών. Ariſtoph. apud Harpocrat. in Ἄττα.

Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ. Ἐξουσιαστὴς, αὐτόχειρ, φονεύς.] Ita legendum conjunctim vel ex Harpocratione patet, in v. Αὐθέντης. Ubi ſcribendum, Εἰ καίτοι — ὁ γὰρ αὐθέντης καὶ τὸν αὐτόχειρα δηλοῖ.

ΔΙΚΕΙΝ. Βάλλειν, ῥίπτειν, ὅθεν καὶ δίκον.] Lege, δίκτυον. Vide Heſych. v. Ἄνδικε, et nos ſupra, p. 440.

BOΩNIA.

PARS II.

ΒΘΩΝΙΑ. Αὔλιος. θύρα. Κρῆτες.] Corrigun αὔλειος. Sed et ſcribitur, αὔλιος. Heſych. Φλι — καὶ ὁ αὔλιος φλοιός. Ita legendum. Vide n ſupra, P. I. v. φλεός. Heſych. Αὐλεία, θύρ πυλών. Lege ex ordine literarum, αὐλία θύρ

ΑΡΜΟΣΤΗΣ. — καὶ λίθοι δύο πρὸς τῷ αὐ τῆς φλιᾶς τιθέμενοι, ἁρμοστῆρες λέγονται.] Leg Sopingius, πρὸς τῷ ἰσδῷ. Emendo, πρὸς τοιχ τῆς φλιᾶς. Heſych. Φλιᾶς, τῆς θύρας παραστά δος. Atqui Παραστάδες ſunt, Heſychio notant οἱ ΠΡΟΣ ΤΟΙΣ ΤΟΙΧΟΙΣ τετραμμένοι κίονες.*

ΕΡΡΩΠΙΖΟΜΕΝ — Ποικίλος καὶ βέβαιος.] Scri bendum omnino, ἀβέβαιος, i. e. εὐτελής. Levi NULLIUS PRETII. Πρᾶγμα ἀβέβαιον fortunar vocat Menander. *Res inconſtans*. Vide Bentl ad Millium, et nos ſupra P. I. in v. Vel, ἀβέ βαιος. Confer. Heſych. v. παλίμβολος, et no infra v. Ἐριωπιζόμεν. Scribendum, καὶ βαιός.

ΑΡΧΙΛΑΝ. Ἀρχιποίμενα. Κρῆτες.] Vide Plu tarch. de Iſide et Oſiride. Supra Heſych Ἀρχέλας.

ΑΣΠΑΛΙΕΥΣ. Ἁλιεύς. Ἄσπαλος γὰρ ὁ ἰχθύς Ἔνιοι δὲ ἐπὶ τοῦ (lege ἀπὸ) τοῦ σπᾶν τὸ λίνον. Λίνον

* Ita in Marg.—Scribendum πρὸς τοίχῳ τῆς φλιᾶς. Heſych. Φλιᾶς, τῆς θύρας παραστάδος. Idem, Παραστάδες, οἱ πρὸς τοῖς τοί χοις τετραμμένοι κίονες.

δὲ

δὲ ἡ ὅρμιά, ὡς Πλάτων ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν — ὁπόθεν ὁρμιὰ καὶ κάλαμος.] Vide Theocritum. PARS II.

ΚΥΒΗΛΙΣ. Τινὲς τὴν τυρβηνησὶν φασίν. Ἔπαιζεν δὲ ὁ Κρατῖνος παρὰ τό, (*Homericum*)

Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.] Ex Cratini Δραπέταις. Heſych. Ἀγερσικύβηλις. Κρατῖνος ἀνδραπετῆσι. Scribe, ἐν Δραπετῆσι. Ἐν Δραπέτισιν. Harpocrat. v. Ἱερὰ ὁδός.

ΝΑΥΣΩΝ. Κρατῖνος ὄνομα ἐποίησε τὸ Ναύσων, παρὰ τὴν ναῦν καὶ τὸ κρατεῖν. Πολλὰ δὲ ἐστιν τοιαῦτα, καὶ ἀγάθων, καὶ λευκότερος λεύκωνος.] Lego Ναύσων Ναυκράτει — παρὰ τὴν ναῦν καὶ τὸ κρατεῖν. Πολλὰ δὲ ἐστι τοιαῦτα — καὶ Ἀγάθωνος ἀμείνων, καὶ, Λευκότερος Λεύκωνος. Sed neſcio quomodo hæc poſteriora cum prioribus conveniant, niſi ut probet Heſychius, nomina in ων terminari. Quod nemo neſcit. Scalig. Proverb. p. 159. Ναύσων Ναυκράτει. Vide Suid. v. Ναύσων Ναυκράτει. Vide et Heſych. v. Ἐμβλώ. Quare legendum — καὶ Ἀγάθωνος ἀμείνων, καὶ λευκότερος Λεύκωνος. Suidas v. Ἔσχατα. Sed legendum ἀγάθων ἀγαθίδης ex Suid. v. τὰ Ταντάλου Τάλαντα. Confer nos infra P. III.

ΒΟΩΤΗΣ. Ὁ ὠρίων, οἱ δὲ φύλαξ.] Scribe, οἱ δὲ ἀρκτοφύλαξ. Harpocrat. Ἀρκτοῦρος καὶ Ἀρκτοφύλαξ, ὁ Βοώτης ὀνομαζόμενος.

PARS II.

dum tamen ſuſpiçor, ἢ τὸ ἀρώμενον. Heſych. Φαρῦν, ἀροτριᾷν. Idem, βάφαρον, τὴν ἀνάροτον γῆν. Φάρος γὰρ ἡ ἄροσις.

ΓΑΛΗΨΟΣ. Παίζει μὲν Εὔπολις παρὰ τὸ λαμβάνειν. Ἔστιν δὲ καὶ πόλις καὶ βοτάνης εἶδος. Γάλι ἱκανόν.] Forſan ſcribendum, παρὰ τὸ λαμβάνειν γάλα ἱκανόν· ἔστιν δὲ καὶ πόλις καὶ βοτάνης εἶδος.

ΓΑΜΗΛΙΑ. Φέρνη εἰς.] Scribendum Γαμηλία. Vide Harpocrat. in v.

ΓΕΙΣΑΤΟ. Τὸ ἐν——] Lege Γεῖσα — πρὸ τῶν θυρῶν στεγάσματα καὶ — γεῖσα λέγουσιν.

ΓΕΙΣΑΣ. Ἐξοχὰς τῶν οἰκοδομιῶν.] An? γεῖσα. Harpocrat. Γεῖσα ſcribit. Heſych. infra. Γεῖσον στεφάνωμα οἴκου. Heſych. Γείσους vocat in v. ἐθρίγκωσεν.

ΓΕΙΣΑΠΟΔΙΖΕΙΝ.] Harpocrat. Γεισιποδίζειν.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΝ. Ἀφροδίτης ἄγαλμα, ἢ Ἀφροδίτης ἔργον.] Forte legendum, ἕδος. Harpocrat. Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος.

ἈΦΥΗ. Τὰ μικρὰ ἰχθύδια.] Scribe, Ἀφύαι, et loco ſuo repone.

ΒΑΣΚΕ ΠΙΚΡΟΛΕΑ. Πλησίον ἐξεθόαζε. Αυδηί.] Scribendum Βασκεπικρολέαζε, πλησίον ἐξεθόαζε

θάαζε. Eſt vox compoſita ex Βάσκε et κρολίαζε. Heſych. Βάσκε, πορεύε. Idem Κρολίαζε, πλησίαζε θᾶττον. Poteſt etiam legi, Βασκεπικρολίαζε, πλησίον ἐκθόαζε. Heſychius quoque infra, Βασιλακρόλεα, θᾶσσον ἔρχε. Λυδιςί. Tu corrige. PARS II.

ΒΕΒΑΙΩΣΕΩΣ ΔΙΚΗ. Ἐπὶ τῶν ὁρισαμένων τὸ μετὰ ταῦτα ἀμφισβητέμενον.] Legendum, ἐπὶ τῶν ὠνησαμένων. Vide omnino Harpocrat. in v. qui ſimilia habet.

ΓΡΥΜΠΑΝΕΙΝ. Γρυπῦσθαι, συγκάμπτειν.] Corrigunt, Γρυμπαίνειν. Sed legendum Γρυπαίνειν, ſive potius, Γρυπανεῖν. Harpocrat. v. Γρυπάνιον — γρυπανεῖν ἐςὶ τὸ γρυπῦσθαι.

ΓΩΝΙΑΣΜΟΣ. — Οἱ δὲ γεωμετρικὸν θεώρημα. Ἀριςοφάνης Βατράχοις.] Reſpexit — ἐπῶν τε γωνιασμές. Quare legendum forſan, οἱ δέ γε μετρικὸν θεώρημα. In primo Interpretamento, τοίχων συμβολὴ ἐγγώνιος, reſpexit Lyſiam. Vide Harpocrat.

ΔΑΕΙΡΑ. Δάειρα γὰρ καὶ τὸν τε ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ καὶ δαήμων ἔμπειρος.] Hæc male ſunt digeſta. Scribe, Δάειρα, δαήμων, ἔμπειρος. Δάειρα γὰρ τὸν τε ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ.

ΔΑΕΡ. Ἀνδράδελφε — Δαείων, μαθών — Δᾶερ ἐμοῖο κυνός, τε ἀνδρός με ἀδελφὲ τῆς ἀναιδῆς.]

PARS II. dum tamen ſuſpiçor, ἢ τὸ ἀρώμενον. Heſych. Φαρῦν, ἀροτριᾶν. Idem, βάφαρον, τὴν ἀάροτον γῆν, φάρος γὰρ ἡ ἄροσις.

ΓΑΛΗΨΟΣ. Παίζει μὲν Εὔπολις παρὰ τὸ λαμβάνειν. Ἔςιν δὲ ϗ πόλις· ϗ βοτάνης εἶδος. Γάλι ἱκανόν.] Forſan ſcribendum, παρὰ τὸ λαμβάνειν γάλα ἱκανόν· ἔςιν δὲ καὶ πόλις καὶ βοτάνης εἶδος.

ΓΑΜΗΛΙΑ. Φέρνη εἰς.] Scribendum Γαμηλία. Vide Harpocrat. in v.

ΓΕΙΣΑΤΟ. Τὸ ἐν ——] Lege Γεῖσα — πρὸ τῶν θυρῶν ςεγάσματα καὶ — γεῖσα λέγουσι.

ΓΕΙΣΑΣ. Ἐξοχὰς τῶν οἰκοδομῶν.] An? γεῖσα. Harpocrat. Γεῖσα ſcribit. Heſych. infra. Γεῖσον ςεφάνωμα οἴκου. Heſych. Γείσους vocat in v. ἐθρίγκωσεν.

ΓΕΙΣΑΠΟΔΙΖΕΙΝ.] Harpocrat. Γεισιποδίζειν.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΝ. Ἀφροδίτης ἄγαλμα, ἢ Ἀφροδίτης ἔργον.] Forte legendum, ἕδος. Harpocrat. Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος.

ΑΦΥΗ. Τὰ μικρὰ ἰχθύδια.] Scribe, Ἀφύαι, et loco ſuo repone.

ΒΑΣΚΕ ΠΙΚΡΟΛΕΑ. Πλησίον ἐξεθόαζε. Λυδιςί.] Scribendum Βασκεπικρολέαζε, πλησίον ἐξεθόαζε

Θάαζε. Eſt vox compoſita ex Βάσκε et κρολίαζε. Heſych. Βάσκε, πορεύȣ. Idem Κρολίαζε, πλησίαζε θᾶτlον. Poteſt etiam legi, Βασκεπικρολίαζε, πλησίον ἐκθόαζε. Heſychius quoque infra, Βασιλακρόλεα, θᾶσσον ἔρχȣ. Αυδιςί. Tu corrige. PARS II.

ΒΕΒΑΙΩΣΕΩΣ ΔΙΚΗ. Ἐπὶ τῶν ὁρισαμένων τὸ μετὰ ταῦτα ἀμφισβητȣ́μενον.] Legendum, ἐπὶ τῶν ὠνησαμένων. Vide omnino Harpocrat. in v. qui ſimilia habet.

ΓΡΥΜΠΑΝΕΙΝ. Γρυπȣ̃σθαι, συγκάμπτειν.] Corrigunt, Γρυμπαίνειν. Sed legendum Γρυπαίνειν, ſive potius, Γρυπανεῖν. Harpocrat. v. Γρυπάνιον — γρυπανεῖν ἐςὶ τὸ γρυπȣ̃σθαι.

ΓΩΝΙΑΣΜΟΣ. — Οἱ δὲ γεωμετρικὸν θεώρημα. Ἀριςοφάνης Βατράχοις.] Reſpexit — ἐπῶν τε γωνιασμȣ́ς. Quare legendum forſan, οἱ δέ γε μετρικὸν θεώρημα. In primo Interpretamento, τοίχων συμβολὴ ἐγγώνιος, reſpexit Lyſiam. Vide Harpocrat.

ΔΑΕΙΡΑ. Δάειρα γὰρ καὶ τὸν τȣ̃ ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ καὶ δαήμων ἔμπειρος.] Hæc male ſunt digeſta. Scribe, Δάειρα, δαήμων, ἔμπειρος. Δαέρα γὰρ τὸν τȣ̃ ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ.

ΔΑΕΡ. Ἀνδράδελφε — Δαείων, μαθών — Δᾶερ ἐμεῖο κυνός, τȣ̃ ἀνδρός μȣ ἀδελφὲ τῆς ἀναιδȣ̃ς.]

 Scri-

PARS II. Scribendum Δαέων, μαθών. — Δᾶερ, ἀνδράδελφε. Δᾶερ ἐμεῖο κυνός, τᾶ ἀνδρός μυ ἀδελφὲ τῆς ἀναιδῦς. Reſpexit illud Homericum, Il. Z. 334.

Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνυ, ὀκρυόεσσης.

ΔΙΟΠΕΥΕΙΝ. Ἐπιμελεῖσθαι νεώς.] Scribe, Διοπεύειν νεὼς, ἐπιμελεῖσθαι νεώς. Harpocrat. Διοπεύων (lege, Διοπεύων.) Δίοπος λέγεται νεὼς, ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων τὰ κατὰ τὴν ναῦν, ὁ καθ' ἡμᾶς λεγόμενος ἐπίπλυς.

ΕΠΙΠΛΑ. — Σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια ἀλλὰ ἐπιπόλαια.] Scribe, ἐπίπλοια. Heſych. Ἔπιπλον, ἐπίπλοιον. (lege ἐπίπλοον.) Vide nos infra v. Ἔπιπλον. Sed nihil muta. Vide Harpocrat. v. Ἔπιπλον. Quare corrigendus Heſych. Ἔπιπλον, ἐπιπόλαιον, infra, v. Ἐπιπόλαιον.

ΕΔΩΛΙΑ. Τὰ τῆς νεὼς ζυγά.] Harpocrat. vocat Ἑδωλίας, αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι.

ΨΑΜΜΗΝ. Ἄλφιτα.] Hinc ψάμμητα, *Genus placentæ*. Harpocrat. v. Ἑκάτης νῆσος. Ψάμμητα δὲ ἐςὶ ψαιςῶν τις ἰδέα. Forſan tamen ſcribendum, ψάμμητα, ἄλφιτα. Heſych. ψαιςὰ, ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα. Ἀμὴς eſt placentæ genus. Vide nos infra v. Ἀμήν.

ΑΓΑΝ. Πάνυ, μνώδης, πολύ.] Lego, Ἄγαν, πάνυ, δεινῶς, πολύ. Heſych. Δεινῶς, πάνυ. Vide nos infra in v.

ΑΓΑΡ-

ΑΓΑΡΡΕΥΕΤΑΙ. Ἐγ[υᾶται, ὑπὸ ἀγ[αρεύ]ων κατέχεται.] Scribe Ἀγγαρεύεται. Reſpexit locum Menandri, ut notavit Bentleius ad Cler. Menand. PARS II.

ΔΗΜΟΤΕΛΗ ΙΕΡΑ.—Δημωτικὰ δὲ, εἰς ἃ οἱ δῆμοι.] Lege δημοτικά. Vide Harpocrat.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ. Διαιρέσεις κλήρε.] Scribe, Διαλήξεις, διαιρέσεις κλήρω. Vide Harpocrat.

ΔΙΑΨΗΦΙΣΙΣ. Ἡ ἐξέτασις τῶν πολιτῶν ἡ κατὰ δήμε γινομένην.] Lege, κατὰ δῆμον γινομένη. Vide Harpocrat. Vel forſan, κατὰ δημότε.

ΔΙΗΡΙΚΟΝ. Διηρεῦντο, ἐρήγνυντο.] Scribe, Διήρεικον. Heſych. Ἤρικεν, ἐῤῥάγη, διεσχίσθη, ἔπεσεν. Scribe, Ἤρεικεν — διεσχίσθη, ἔπριζεν. Idem, Ἐρείκει, σχίζει, πρίζει, ῥηγνύει, ἐσθίει. Idem Ἐριχόμενος, σχιζόμενος. Scribe Ἐρεικόμενος. Heſych. Ἐρεικόμενος, περισχιζόμενος.

ΔΑΤΑΙΕΣΘΑΙ. Μερίζεσθαι.] Recte corrigunt, Δατέεσθαι, ſive Δατεῖσθαι. Harpocrat. Δατεῖσθαι, τὸ μερίζεσθαι.

ΓΑΣΤΡΙΟΝ. Πέμμασι σαμῶδες παρα Ἀκρισίω.] Edit. Hagan. Τὶ σαμῶδες. Quare ſcribe, πέμμα τι σησαμῶδες παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀκρισίῳ. Sophoclis ἐν Ἀκρισίῳ ſæpius meminit Heſych.

ΔΕΙΝΩΣ. Πάνυ. Σκότωσις, δεινότης.] Scribe,

PARS II. be, Δεινῶς, πάνυ. — Δείνασις, σκότωσις, δεινότης. — Δείνωσιν — συστροφήν. Vocabatur etiam Δεῖνος et Δείνησις. Heſych. Δείνησιν, κίνησιν, συστροφήν. Idem, Δεῖνος, δείνησις εἶδος δεῦς, φοβερά. Scribe, Δεῖνος, δείνησις φοβερὰ, εἶδος δεῦς. Harpocrat. Δεινῷ ἀντὶ τῦ δινήσει. Scribe Δείνῳ. Nam Δεινὸς aliud ſignificat.

ΔΕΡΜΗΣΤΗΣ. Ὁ σκώληξ, ἢ ὁ σκὶς, ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων, Ἀρίσαρχος ὄψεως ὄφιν.] Lege, Δερμηστὴς, ſive cum Harpocrat. Δερμιστὴς, ὁ σκώληξ, ἢ ὁ κὶς ὁ τὰ δέρματα ἐσθιὼν, Ἀρίσαρχος ὄφιν. Illud ὄψεως eſt repetitio ſequentis.

ΕΚΔΙΚΕΙΝ. Ἐξέβαλεν.] Scribe, Ἐκδίκειν, ἐκβάλλειν. Vide ſupra p. 447.

ΚΛΩΖΕΙΝ. Τὸ ἐκβαλεῖν ἐκ τῶν θεάτρων. Κλωγμὸς γὰρ ἔλεγον, κατὰ μίμησιν τῶν γινομένων ἐν τοῖς σόμασι ψόφων, οἷς πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν.] Scribendum ſuſpicor, κατὰ μίμησιν, τὸν γινόμενον — ψόφον, ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν. *Ad imitationem* ſcilicet τῶν ἐνηλάτων. Heſych. Κλωγμὸς, ὁ διὰ τῆς γλώσσης περὶ τὸν ἐρανίσκον ψόφος, ὃν λάκησιν τινὲς φασὶν, οἷον οἱ ἐνηλάται ποιῦνται κυρίως, Vide Harpocrat. v. Ἐκλώζετε.

ΕΚΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ. Ἐκπλήθυς,] Divide quæ male conjuncta ſunt. Ἐκ περιυσίας, ἐκ πλήθυς. *Ex abundanti.* Vide Harpocrat.

ΣΩΤΗΡ, —

ΣΩΤΗΡ. — Καὶ ὁ Ζεὺς, ϰ ὁ ἐλευθέριος.] Scribe, ὁ καὶ ἐλευθέριος. Harpocrat. v. Ἐλευθέριος Ζεὺς. — ὅτι δὲ ἐπιγέγραπται μὲν Σωτὴρ, ὀνομάζεται δὲ καὶ Ἐλευθέριος, δηλοῖ ϰ Μένανδρος. Vide et Hefych. v. Ἐλευθέριος Ζεύς. PARS II.

ΕΠΙΒΑΛΗΣ. Μοχλός — Ἐπιβλήτης, δοκός.] Scribe, Ἐπιβλὴς, τὶς δοκός. Harpocrat. Ἐπιβλῆτας. (ab ἐπιβλὴς ſcilicet) ἐπιβλής ἐστι — ποιά τις δοκός.

ΒΣΧΑΡΑ. Βωμὸς ἰσόπεδος, ἐκ ἐκ λίθε ὑψέμενος, ἢ ἑστία σιδηρᾶ φανκαραῖα.] Male corrigunt ὁ ἐκ λίθε, pro ἐκ. Legendum quoque forſan, ἑστία σιδηρᾶ ΦΑΡΑΓΚΕΙΑ, ſcilicet a φάραγξ. Harpocrat. exponit ἐσχάραν, ἱδρυμένην ΚΟΙΛΗΝ. An? φανάρια. Confer nos infra P. III. Lege φωκαλία. Latini *Fogale*. Vide Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 888.

ΚΑΚΟΡΑΣ. Καλακόψας, παρὰ Εὐήλῳ.] Scribe Εὐήνῳ. Ariſtot. περὶ Ἀρετῶν p. 36. Evenus erat Poeta Elegiacus. De quo vide Harpocrat. Forſan legendum, Κακείρας pro κατακείρας, vel κακκόψας, κατακόψας. Scribendum quoque Εὐήνῳ in v. ΚΑΠΑΤΑΣ, (forte κατακατάξας) vel παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν Εὐμήλῳ. Cujus meminit Harpocrat. v. Καθελών. Vide Hefych.

ΕΥΡΥΒΑΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑ. Δεινός τις ἦν ἄνθρωπος

PARS II. πος ὁ Εὐρυβάτης.] Ita ſcribendum. Non ἡ. De Eurybate vide Harpocrat. in v.

ΕΞΑΡΑΣΑΝΤΕΣ. Ψοφήσαντες, κρέσαντες.] Lege Ἐξαράξαντες. Heſych. Ἀράττων, κρέων.

ΕΞΑΡΕΣΑΣΘΑΙ. Διῶξαι.] Forſan Ἐξαράξασθ. Heſych. Ἀραχθεὶς, διωχθείς.

ΕΞΑΡΗΞΑΙ. Ἐκφορῆσαι.] Forte ἐκβοηθῆσαι. Heſych. Ἀρῆξαι, βοηθῆσαι. An? Ἐξαράξαι, ἐκψοφῆσαι.

ΕΞΟΥΛΗΣ — Κτῆμά τι ἐπιβάλλων (lege ἐπιβαλλον, vide D. Lucam. xv. 12.) αὐτῷ (lege αὐτῷ) ὅπερ ἔλλειν λέγεται, τουτέστιν ἐκβάλλειν.] Lege cum aliis, Ἔλλειν, ſive ἐξέλλειν. Heſych. Ἔλλειν, κατέχειν. Harpocrat, v. Ἐξέλης. — Ἀπὸ τοῦ ἐξέλλειν, ὅ ἐστιν ἐκβάλλειν.

ΕΠΕΣΕΝ. Ἠκολούθησεν.] Scribe Ἐπίσπεν, ἐπηκολούθησεν. Heſych. Ἐπεσπένοντο, ἐπηκολούθουν.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ — Ὁ μὴ κωπηλάτης, ἀλλὰ πλέον μαχητής.] Corrigunt, πλέων. Forſan tamen legendum, μόνον μαχητής. Sic quidem Harpocrat. in v.

ΕΛΙΚΩΝΙΑ. Μουσεῖα. ——] Ita ſcribendum. Quæ enim ſequuntur, ὡς ἑλίκωπας πλοκάμους ἀντὶ τοῦ ἕλικος, ad vocem Ἑλίκωπες pertinent, et ibi ſunt adnectenda.

ΕΛΩΓΕΥΝ. Ἔλεγον.] Lege, Ἐλόγουν, a λογέω.

ΜΥΟΧΟΔΟΣ. Οὐδενὸς ἄξιος.] Reſpexit Menandrum in Ῥαπιζομένῃ. Ubi vide Bentleium. PARS II.

ΕΝΕΠΑΣΣΕΝ. Ἐνεποίκιλλεν· ὅθεν καὶ παςός.] Scribendum παςάς forſan. Sed nihil mutandum. Heſych. Παςάδας, (lege Παςάδες) ΠΑΣΤΟΙ ςοαί. Vide Heſych. v. Πάσσει. Ubi Παςὸς, τὸ γαμικὸν ποίκιλμα.

ΛΕΙΡΙΟΕΝΤΑ — Τὸ δὲ λῖρος δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ διὰ τῦ ι. Καλλίμαχος, Λῖρος ἐγὼ τίδες ὅταν δ' ἐπέθηκα φόβον.] Scribe,

Λῖρος ἐγὼ τί δέ σοι τὸν δ' ἐπέθηκα φόβον.

ΕΥΗΝΙΟΝ. Καλῶς ἡνιοχέμενον, ἐπὶ μηδενὶ ἀνιώμενον, πρᾶον.] Duas voces confundit, Εὐάνιον et Εὐήνιον. Et ſic ſupra. Εὐάνιος, ὁ μηδενὶ ἀνιώμενος. πρᾶος, πειθήνιος. Nam πειθήνιος eſt εὐήνιος non εὐάνιος. De Εὐηνίῳ vide Harpocrat. v. Εὐηνιώτατα. E contra Δυσάνιος. Vide Harpocrat. Heſych. Δυσάνιον, τὸ δυσχερείᾳ χρώμενον, δυσάρεςον, τὸ δὲ ἐναντίον, ἀνήνιον (ſcribe ἀνάνιον) λέγουσι. Heſych. Ἀνάνιος, ἀβλαβὴς, ἢ ὑπερήφανος, ἢ ἄλυπος. Cum autem ὑπερήφανος explicat, Ἀνήνιος intelligit, quod Dorice Ἀνάνιος effertur. Eunap. in Ædeſ. p. 55. εὐηνίῳ φορᾷ. D. Laert. in Cleobulo, p. 65. ex Caſaub. emendatione. Φαμὶ δὲ ἐγών ποτε ΑΝΑΝΙΩΤΑΤΑΝ ἐςεῖλαι Σόλωνι τὰν Λίνδον.

ΕΥΝΕΙΔΑΙ. Γένος ἀπὸ Εὐνέως κεκλημένον τῦ Ἰάσονος υἱῦ, οἷον γένος ὀρχηςῶν καὶ κιθαριςῶν. Ἐνταῦθα γὰρ ᾤκησαν οἱ ἀπόγονοι αὐτῦ. Οἱ δὲ γένος τι Ἀθήνησι,

PARS II. dum tamen ſuſpicor, ἢ τὸ ἀρώμενον. Heſych. φαρῦν, ἀροτριᾶν. Idem, βάφαρον, τὴν εὐάροτον γῆν. φάρος γὰρ ἡ ἄροσις.

ΓΑΛΗΨΟΣ. Παίζει μὲν Εὔπολις παρὰ τὸ λαμβάνειν. Ἔστιν δὲ καὶ πόλις· καὶ βοτάνης εἶδος. Γάλι ἱκανόν.] Forſan ſcribendum, παρὰ τὸ λαμβάνειν γάλα ἱκανὸν· ἔστιν δὲ καὶ πόλις καὶ βοτάνης εἶδος.

ΓΑΜΗΛΙΑ. Φέρνη εἰς.] Scribendum Γαμηλία. Vide Harpocrat. in v.

ΓΕΙΣΑΤΟ. Τὸ ἐν ——] Lege Γεῖσα — πρὸ τῶν θυρῶν στεγάσματα καὶ — γεῖσα λέγουσιν.

ΓΕΙΣΑΣ. Ἐξοχὰς τῶν οἰκοδομῶν.] An? γεῖσα. Harpocrat. Γεῖσα ſcribit. Heſych. infra. Γεῖσον στεφάνωμα οἴκου. Heſych. Γεῖσους vocat in v. ἐθρίγκωσεν.

ΓΕΙΣΑΠΟΔΙΖΕΙΝ.] Harpocrat. Γεισιποδίζειν.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΝ. Ἀφροδίτης ἄγαλμα, ἢ Ἀφροδίτης ἔργον.] Forte legendum, ἕδος. Harpocrat. Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος.

ΑΦΥΗ. Τὰ μικρὰ ἰχθύδια.] Scribe, Ἀφύαι, et loco ſuo repone.

ΒΑΣΚΕ ΠΙΚΡΟΛΕΑ. Πλησίον ἐξεθάλιζε. Αυδισί.] Scribendum Βασκεπικρολέαζε, πλησίον ἐξεθάλιζε

θάλιζε

τοῖς ἐκφοραῖς. *In funeribus.* Heſych. Περιστιαρτὸν, (corrigunt περίστιχτον) ἐπὰν τὸν νεκρὸν ἐκστρέψαντες ὑποστρέψωσι καὶ τὸ καθάρσιον περιήσωσι. Quod autem in priori loco intelligit Heſych. κάθαρμα privatum, patet ex ſequentibus; ὁ δὲ ἐπιτελῶν ΔΗΜΟΣΙΩΣ Περιστίαρχος ἐλέγετο, ſcilicet, a περιστοιχεῖν ſive στίχειν. Vide Heſychi v. περιστίξαι, et Harpocrat. v. Καθάρσιον. Sed nihil mutandum. Ἐν ταῖς ἀποτροπαῖς ſunt in *Averruncationibus, in malis avertendis.*

ΚΕΛΕΟΝΤΑΣ. (Εἰς) τοὺς ἰστόποδας, καὶ τὰ ὁπωσοῦν μακρὰ ξύλα, δοκοὺς, ἱστοὺς, καὶ πτῆχα, οὕτω φασὶν Σικελοὶ γὰρ τὰ ξύλα.] Pro πτῆχα lege, πτερά. Heſych. v. ὁμόπτερος, Πτερὰ γὰρ τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα. Quare forſan legendum, οὕτω φασὶν Σικελοὶ γὰρ τὰ ξύλα ὀρθά. Vide Harpocrat. in v.

ΙΣΟΤΕΛΕΙΑ. Ἰσοτελεῖς μέτοικοι. Ἴσα τοῖς ἀστοῖς τέλη διδόντες.] Excidit Interpretamentum τοῦ ἰσοτελεία. Forſan ſcribendum, Ἰσοτελεία, μετοικίου ἄφεσις, vel ſimile quid.—Ἰσοτελεῖς, μέτοικοι ἴσα τοῖς ἀστοῖς τέλη διδόντες. Vide Harpocrat. in v.

ΙΕΡΟΛΑΕ ΙΣΙΦΙΣ. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις. Ὡς καὶ τὸν γέροντα, γεροιδὰν, ἢ γεροῦλα λέγει.] Pro γεροιδὰν legendum, opinor, γεραίταν. Heſych. γεραίταν. πάππον. Κρῆτες. Cæterum Ἴσιφις eſt *pulchra Iſis.* Heſych. Ἶφι, καλήν. Forſan

quoque

PARS II.

quoque legendum, ὡς γέροντα γεραίτατον, ἢ γέροντας λέγει. Nam quid γεροῦντα hic facit, haud intelligo. Heſych. Γεροντίας, πάππος. Forſan Γερόντας. Sed hæc incerta ſunt. ΙΕΡΟΛΑΣ ΙΣΙΦΙΣ autem eſt, *perſacra et pulchra* Ἶσις.

ΚΛΕΙΜΑΖΕΙΝ. Παλαίειν, σκελίζειν, ἀπατᾶν.] Scribe Κλιμάζειν. Vide Harpocrat. in v. qui Æſchinem in voce laudat.

ΘΡΙΠΗΔΕΣΤΟΝ ΞΥΛΟΝ. Ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένον.] Ita recte corrigunt. Vide Harpocrat. v. Θριπηδέςατον, et Meurſ. ad Lycophron. Themiſt. p. 118. ἀθριπηδέςου.

ΙΘΥΦΑΛΛΟΙ. Οἱ ἐπιόρκιοι, καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ γυναικεῖαν ἔχοντες ςολήν.] Scribendum, οἱ ὑπορχούμενοι καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ γυναικείαν ἔχοντες ςολήν. Ὑπορχεῖσθαι τῷ φαλλῷ eſt, *ad Phallum Saltare*. Harpocrat. Ἰθύφαλλοι — οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήςρᾳ ὀρχούμενοι.

ΙΠΠΕΙΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝ. Φυσικῶς φασί· διὰ τὸ λέγειν ποῦ τὴν τ' αἴθαλος ἵπποι ἄνδρασι γίγνονται κατὰ τὸν μῦθον.] Lego, διὰ τὸ λέγειν ποῦ.

—— αἴθ' ἁλὸς ἵπποι
Ἄνδρασι γίγνονται ——

Excidit Auctoris nomen poſt ποῦ. An legendum? λέγειν ποιητὴν, σὺν γ', et Ἄνδρασι μίσγονται. Vide Barneſ. ad Odyſſ. Δ. 708.

ΣΚΕΛΙΣ-

ΣΚΕΛΙΣΜΑ. Τὸ ἀείμνημα.] Lego, τὸ πάλαισμα, vel ſine τό. Heſych. Κλεμμάζειν (lege Κλιμάζειν) παλαίειν, σκελίζειν. Lucian. p. 411. vol. ii. Themiſt. p. 50. Ὑπόσκελιζομένη. An? τὸ ἅμμα, *Nexus pugilis*. An? Στήλισμα, ἀείμνημα.

ΑΧΕΡΩΙΣ—Λεύκη.] *Populus arbor*. Homerum reſpicit Iliad. N. 389.

—— δρῦς ἤριπεν ἢ Ἀχερωΐς.

Vide Harpocrat. v. λεύκη.

ΛΕΥΚΑΔΟΣ. Μένανδρος. Ἐν λευκάσεισιν εὐφημείσθω τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.] Scribe, Μένανδρος ἐν Λευκαδίᾳ,

Σὸν —— εὐφημείσθω
Τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

Vide Bentleium ad Menand. fragment. Harpocrat v. Λευκάς.

ΣΗΡΑΛΕΙΨΙΝ. Τὸ χωρὶς λουτροῦ ἀλείφεσθαι, ἢ ξηροτριβεῖσθαι.] Scribe, ξηροτρίβεσθαι. Vide Harpocrat.

ΟΛΟΣΧΟΙΝΟΣ. Ὀξύσχοινος—Ὁλότροχος, περιφερὴς λίθος.] Ita ſcribendum. Vide nos infra v. Ὁλοοίτροχος.

ΟΜΗΡΕΙ. Ἐγγυᾶται, ἀκολουθεῖ.] Scribe, Ὁμηρεῖ. Vide Harpocrat. v. Ὁμηρεύοντας.

ΜΑΙΜΑι. Ἐνθουσιασμοὶ καὶ ὀξέως ὁρμαί.] Scribendum, — ἐνθουσιᾷ, μαίνεται, ὀξέως ὁρμᾷ.

ΕΥΘΗΝΩΝ.

PARS II.

ΕΥΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΕΥΔΑΙΜΟΝΩΝ. Πλέων.] Scribendum, Εὐθηνεῖ, εὐδαιμονεῖ· καὶ Εὐθηνῶν, εὐδαιμονῶν, πλυτῶν. Vox extat, Homer. Hymn. in Ter. matr.

Κτήνεσιν εὐθηνεῖ ——

Vide infra, v. Εὐαθηνεῖν. Hippocrat. de Aere; Τάτε ἐντρεφόμενα κτήνεα εὐθύνειν εἰκὸς, καὶ μάλιςα. Scribe, εὐθηνεῖν. Corrigendus Appian. p. 432. ubi male ἐθῆσαν.

ΩΝΟΝ. Τὸ τίμημα τῆς τιμῆς, ἢ τιμή.] Vox excidit. Scribendum Ὠνὸν τιμῆς, τὸ τίμημα τῆς τιμῆς, ἢ τιμή. Eſt ex Homeri Epigram. in Κάμινον.

Φρυχθῆναί τε καλῶς καὶ τιμῆς ΩΝΟΝ ἀρέσθαι.

Æſtimationis pretium vertunt. Vide Arnaud. ad Heſych. Qui minus recte. Et nos ſupra p. 443. v. Ἄποινα. Vide et Herodot. Vit. Homeri, p. 567.

ΚΥΚΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΡΟΧΟΥΣ. Τὰ τείχη τροχὸν δέ.] Forſan ſcribendum τὰ τείχη τροχοειδῆ τροχὸν δὲ, τὸ τεῖχος. Ὡς Σοφοκλῆς Ἡρακλεῖ.

—— κυκλώπειον τροχόν.

ΛΕΣΧΑΙ. Φλυαρίαι, πολλαὶ ὁμιλίαι.] Scribendum forſan, φλυαρίαι, αἱ τῶν πολλῶν ὁμιλίαι. Corrigendus Harpocratio in v. Ubi οἱ πολλοὶ legendum: *Vulgus hominum*: Vulgo, ſine ἀ. Sed forſan nihil mutandum. Heſych. Στωμυλεσχία — ὀλίγη ὁμιλία.

ΕΧΕΕΣ.

ΕΧΕΕΣ. Ἔχεις ἢ εἴχεις.] Recte. Ἔχεις ſunt ἐχιδναί. Heſych. Ἐχέων, ἐχιδνῶν. PARS II.

ΥΠΟΒΑΛΛΕΙ. Ὑποκρύει.] Reſpicit verſum Sophoclis, apud Harpocrat. v. παρακρύεται.

Ὡς μήτε κρούσης, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βαλῆς.

ΕΠΙΕΙΚΤΑ. Φορητὰ, ὑποχωρητά.] Lucian. Aſtrol. vol. i. p. 852. Οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος. Atque ita ſcribendum apud Heſych.

ΟΡΜΕΥΤΗΣ. Ἁλιεύς.] Scribendum, Ὁρμιευτής.

ΟΡΕΣΧΑ. Τὸ σὺν τοῖς βότρυσιν ἀφαιρεθὲν κλῆμα.] Recte corrigunt, Ὀρέσχας. Vide Heſych. v. ὀσχοφόροι. Heſych. Ἀρεσχαί, κλήματα, βότρυες. Scribe, Ὀρέσχαι.

ΟΞΥΘΥΜΙΑ.—Ἀπάγχονται.] Imo ſcribendum, ἀπάγχονται τινές. Ut habet Harpocrat.

ΟΜΟΣΕ. Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

Τῶν πάντων ὁμόσε ϛόματ' ἔτρεπε ——]

Ita ſcribendum. Eſt pars verſus Hexametri.

ΟΜΟΥ. Ἐγγὺς, τοπικόν. Ἢ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δισμύριοι ὁμοφρονές.] Scribe, τοπικόν. Εἰσὶν ὁμοῦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δισμύριοι .. ἤ, ὁμόφρονες. Eſt ex Demoſthene. Videndus Schol. ad Ariſtoph. Veſp. v. 707. et Meurſ. de Fort. Athen.

PARS II. p. 51. Vide omnino Harpocrat. in v. Vide Valeſium ibi. Heſych. v. Ἔγγυον. et nos infra P. III.

ΛΟΓΧΑΙ. Ἀπολαύσεις.] Lege, ἀπολήξεις. Infra Heſych. Λόγχη, λῆξις.

ΛΟΓΩι ΠΑΡΘΕΝΟΙ. Τὰ μὴ ὄντα μὲν, λεγόμενα δέ.] Nihil mutandum. Erat nimirum locutio Proverbialis.

ΜΑΡΓΙΤΗΣ — Μὴ εἰδὼς μίξιν γυναικὸς, ᾗ γυνὴ προτρέπεται αὐτόν.] Lego, εἰ καὶ γυνή. Nam εἰ καὶ a præcedentibus αικος partim erant abſorpta. Forſan quoque προτρέπηται. Cæterum hoc nomine Alexandrum magnum mactavit Demoſthenes. Vide Harpocrat. in v. Vide et Valeſ. ad Harpocrat. p. 123.

ΜΟΘΩΝΑΣ. Τοὺς παρατρεφομένους τοὺς λεγομένους παιδίσκους. Λάκωνες.] Forte, τοὺς παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις. Sic Harpocratio. Et ſic quoque legendum apud Heſychium, qui ex eodem fonte.

ΚΕΡΚΩΨ. Παιγνιώδης, ἢ εἶδος θηρίου μεγάλην οὐρὰν ἔχοντος.] Recte. Forſan tamen ſcribendum, παιγνιῶδες εἶδος. Intelligit *Cercopithecum.*

ΚΕΡΚΩΠΙΖΟΝΤΕΣ. Καταςπῶντες.] Scribendum, καταπαίζοντες, vel κατασκώπτοντες.

ΚΕΡΚΩ-

ΚΕΡΚΩΠΩΝ.— Καταστόντων.] Lege, καλαπαιζόντων. Vide Eunap. in Ædeſ. p. 34. Forſan, κατασκωπτόντων.

ΚΕΣΤΡΕΙΣ. Τὰς κεχηνότας ϗ πεινῶντας κεςρεῖς λέγουσι, καὶ τὰς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον, τὸ γὰρ ζῶον αὐτὸ λαίμαργόν τε ἐςὶ ϗ ἄπληςον.] Exciderunt nonnulla. Repone — καὶ προσηγόρευον ἀπὸ τοῦ κεςρέως ἰχθύος, τὸ γὰρ ζῶον αὐτὸ λαίμαργόν τε ἐςὶ καὶ ἄπληςον. Vide Harpocrat. v. κεςρῖνοι. Athenæus lib. vii. Δίκην κεςρέων νηςεύομεν. Vide Meurſ. Att. Lect. ii. 18.

ΚΗΡΥΚΕΣ — Φανίας καὶ τοὺς ἐρινάζοντας τοὺς ἐρινοὺς κήρυκας λέγουσι.] Scribe, λέγει.

ΚΗΡΥΛΟΣ. Ἄρσην ὄρνις συνουσιαςικός.] Ita ſcribendum.

ΚΕΚΡΟΠΙΔΑΣ. Ἀθηναίους τοὺς ἀπώκιδας.] Lege, τοὺς οὐκ ἀποικίδας. Vide nos ſupra P. I. in v. Vel forſan, τοὺς οὐκ ἐκ παλλακίδος. Vide Heſych. v. Ἰθαγενὴς et Ἰθαγενέσι.

ΚΑΘΩΣΙΩΣΕ. Κατέλυσεν, κατέθυσεν.] Bentl. ad Mill. p. 29. Edit. Cant. ſecundam vocem delet. Male opinor. Heſych. καταλῦσαι, εὐωχηθῆναι, et Καθαγίζω, vel cum Salmaſ. Καθαγνίσω, συντελέσω, ϗ καθιερώσω. Ubi συντελέσαι ut et καταλῦσαι ſunt

 expiare.

PARS II. *expiare.* Vide Eunap. in Ædeſ. p. 57. Sed legendum Καθαγίζω. Vide nos infra P. I. v. καθαγίζω.

ΚΡΑΣΤΙΝ. Ἄτ]ικοι. Διὰ δὲ τοῦ γ' οἱ νῦν γράφουσι φασίν. Ἔστι δὲ ὁ χλωρὸς χόρτος.] Ita ſcribendum, et diſtinguendum. Vide Harpocrat. v. Κρᾶστις.

ΚΡΩΒΥΛΟΣ. — Οὕτω δὲ καὶ ὁ ῥήτωρ Ἡγήσιππος καὶ δῆλος (forſan καὶ αὐτὸς) ἐκαλεῖτο κρώβυλος.] Videndus Harpocrat. in v.

ΝΕΟΣΠΑΔΗ. Νεωστὶ τὰ σπάδη περικείμενον, ἃ ἐστι σπάργανα.] Scribendum Νεοσπάδα. Reſpexit Sophoclem.

Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεοσπάδα.

Cujus meminit Harpocrat. v. Νάννιον. Cæterum recte opinor, τὰ σπάδη. Heſych. Σπᾶ, φλοιὸς ῥίζης, Scribendum, Σπάδος vel ex hoc loco.

ΝΥΜΦΑΙΟΝ ΟΧΘΟΝ. Ἴων ὁ πάρος ὃν ὁ Ἀλφειὸς τὴν Ἀρκαδίαν παραμειβόμενος, τὰς λεγομένας Γλυφὰς διέρχεται. [οἱ δὲ περὶ ποταμὸν] Νυμφαῖον δ' ὄρος ἀκούει τὸ περὶ τὴν Ἀρκαδίαν.] Quæ uncinis incluſimus non videntur eſſe hujus loci. Nec quis ſit Ἴων ὁ πάρος intelligo. An? Δίων ὁ Κάσσιος. Pro πάρος ὃν legendum παρόσον, et pro περὶ ποταμὸν forſan παρὰ ποταμὸν Ἄναν. Vide Lamb. Bos animadverſ. p. 26. Exciderunt Menandri nonnulla. Vide omnino Harpocrat.

Harpocrat. v. φύλη. Unde emendatio hujus loci petenda eſt. Ἴων eſt Menandri. PARS II.

ΟΥΔΟΣ. Βαθμὸς, βατὴρ ὁ πρὸ τῆς θύρας. Βαθμὸς καὶ ὀδός.] Scribe βαθμὸς καὶ ὀδός. Harpocrat. v. ὀδός. — Εἰ δὲ ψιλωθείη ἡ προτέρα σημαίνει τὸν βαθμὸν, ὡς παρὰ Λυσίᾳ. Quare legendum apud Menandrum — ἐπὶ γήρως ὀδῷ, ut Grotius emendavit. Vide Cl. Bentleium ad Menandrum.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ. Οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ ὑπάρχοντα παρουσίαν.] Forte, ὑπάρχοντα, ἅπερ περιουσίαν. Vide Harpocrat. ubi verſus Cratetis male digeſtus eſt. Eſt enim Iamb. tetram. Acatal.

ΠΕΖΕΤΕΡΟΙΣ. Τοῖς περὶ τὸν βασιλέα δορυφόροις.] Scribe, Πεζεταίροις. Vide Harpocrat. in v. Ubi pro Πεζαίτερος, ſcribendum Πεζέταιρος, ex Anaximene.

ΠΕΡΙΣΤΑΡΑΔΟΝ. Περισταζόμενον, περιῤῥεόμενον τῷ χόλῳ.] Lego, Περισταγαδὸν, a σταγὼν ſcilicet.

ΠΕΦΑΥΣΘΑΙ. Φονεύεσθαι.] Lege, Πεφᾶσθαι.

ΦΟΡΙΝΗ. Ἡ παρ' ἐνίοις πυρίνη.] Vide Harpocrat. v. Περιφορμῶσθαι, et v. Φορίνης. Heſych. v. Κόλλοψ.

PARS II.

ΠΟΔΟΣΤΡΑΒΗ. Παγίδας, στραγγαλίαν.] Lege, Ποδοςράβαν.

ΠΟΔΟΣΤΡΑΒΑ. Τὸ γινόμενον &c.] Scribe, Ποδοςράβη. Vide Harpocrat. in v.

ΑΛΙΡΡΩΘΟΥΣ. Κύματα θαλάσσης.] Scribendum, Ἁλιῤῥόθυς. Sophocles apud Harpocrat. v. πόριος, Πόροι ἁλιῤῥόθοι.

ΠΡΟΗΡΟΣΙΑ. Τὰ πρὸ τῦ ἀρότρυ (lege ἀροτῦ) θύματα· καὶ ὁ δῆμος δὲ αὐτὰ προακτήρια καλεῖ.] Legendum forſan, προακτώρια. Heſych. Ἀκτώρια, ἀκτάς. Cæterum ſcribendum quoque, Προηροσία, ut apud Harpocrat.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ. Προτροπὴ, ἢ πρόσριψις ἐπὶ δίκης.] Forſan legendum, ἢ πρόσρησις ἐπὶ δίκη, vel δίκης.

ΣΕΙΡΙΟΣ. Ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τῦ κυνὸς ἀςὴρ — Σειρίυ κυνὸς δίκην. — Σείριον, Σοφοκλῆς τὸν ἀςρῷον κύνα. Ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄςρα.] Ita ſcribendus videtur iſte locus. Σειρίυ κυνὸς δίκην eſt poſterior pars ſenarii; Sophoclis opinor. Quo et reſpicit poſtea Heſychius. Cæterum reſtituenda hæc vox Callimacho apud Schol. Sophocl.

—— Σειρίυ ἔμμεναι ἄλκαρ.

Vulgo πέτρυ. Vide Apoll. Rhod. Schol. p. 197.

ΦΥΛΗ,

ΦΥΛΗ. Τόπος τῆς Ἀττικῆς ὕτω λεγόμενος.] Videndus Harpocrat. v. φυλὴ, et ibi Menander. PARS II.

ΚΕΚΙΛΙΩΣΘΑΙ. Χίλια ἐζημιῶσθαι.] Recte. Vide Harpocrat. v. Χιλιωθέντα. Ubi forſan κεχιλιῶσθαι legendum pro κεχιλιῶσαι. Adeo ut eundem locum Lycurgi reſpexerit uterque.

ΧΛΕΥΔΟΝ. Χύδην, σωρηδόν.] Scribe, Χλιδῶν, ſive potius, Χλιδηδόν.

ΧΛΗΔΟΣ. — Ὁ σωρὸς τῶν λίθων.] Scribe, Χλιδοὶ, ſive Χλίδος. Vide Harpocrat. in v.

ΧΡΟΣ ΑΣΑΙ. Τῦ χρωτὸς κορέσαι.] Scribe, χροὸς ἆσαι. Homer. Iliad. Φ. 168.

—— λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.

ΗΔΥΠΑΘΕΙ. Μιαίνεται ἡδονῇ.] Corrigunt, Μαίνεται. Sed forſan legendum, Λειαίνεται. Eſt vox impudica. De ea vide Markland. ad Max. Tyr. Ubi de ea agit ni fallor. Polyb. p. 1376.

ΦΕΛΛΑΝΤΑΣ. Λίθος σκληρὸς ἀπὸ τόπυ.] Scribo, Φελλέτας, λίθυς σκληρὺς, ſive Φελλέτας, λίθος σκληρὸς, ut Dorice pro Φελλέτης. Quod verius. Harpocrat. v. Φελλέα. Ἀπὸ τύτυ δὲ (τόπυ) Φελλέτας λέγυσιν οἱ Δωριεῖς τὺς κισσηρώδεις λίθυς. Quare emendandus Clemens Φελλίτα pro Φελλάτα. Vide Soping. ad Heſ.

ΚΗΜΟΣ.

PARS II.

ΚΗΜΟΣ. — Καὶ ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις εἰς ὃν αἱ κριθαὶ βάλλονται.] Lege, παρατιθέμενος. *Appoſitus.*

ΦΡΥΓΙΟΝ ΙΣΤΟΡΗΣΟΝ. Πέπαιχεν Ἐπίχαρμος ἐν Κωμασταῖς ἐπικεινώμενος.] Scribo, φρυγιϊστόρησον unica Voce. Vox ſcilicet luſu jocoque ficta ab Epicharmo ἐπὶ κενώματος. Ita enim ſcribendum. Ad *Phrygias fabulas* reſpicit. Æſopus enim Phryx.

ΣΕΙΡΟΝ. Τὸ ἀνδρεῖον, θέριστρον. Σικυώνιοι.] Vide Harpocrat. v. Σείρινα, et nos ſupra P. I. in v.

ΣΕΙΡΟΦΟΡΟΣ. Οἰωνὸς ἡγεμονικός.] Forte, ὄνος ἡγεμονικός.

ΠΑΤΗΡΙΑ. Ἐγκύκλια, καὶ τῆς λήμνου μέρη τινά.] Recte corrigunt Παληλήρια — ληνοῦ μέρη τινά. Vide Heſych. v. Σταφυλοβολεῖον. et Harpocr. v. Σταφυλοβολεῖον.

ΣΤΑΦΥΛΟΒΟΛΙΟΝ. Μέρος τι τῆς ληνοῦ.] Corrige ex Harpocrat.

ΠΙΘΑΚΝΑΙ ΚΑΙ ΠΙΘΑΚΝΙΑ. Οἱ μικροὶ πίθοι, καὶ σηπίαι.] Scribe, σιπύαι. Heſych. Σιπύη, σιτηρὸν ἀγγεῖον. — Φησὶ δὲ πιεύδρια. Forſan καὶ ὑδρία.

ΥΔΡΙΣΚΗ. Ὑδρεία.] Scribe, ὑδρία. Vel potius, Ὑδρίσκαι, ὑδρεῖα. Vide Harpocrat. v. Σκαφηφόροι. Sed et infra. Ὑδρήϊον (ſive ὑδρεῖον) ὑδρεία. Plutarch. in Philopœm. Τὰ λείψανα συνθέντες εἰς ὑδρείαν.

ΓΑΡ-

ΓΑΡΡΗΣ. Ἄγρης.] Scribe, ϝάῤῥης.

ΓΗΛΟΥΣΘΑΙ.] Scribe, ϝηλοῦσθαι.

ΓΑΠΕΛΕΙΝ. Ἀμελεῖν.] Scribe, ϝαπελεῖν. Heſych. Ἀπαλεῖν, ἀμελεῖν. Scribe, Ἀπελεῖν. Idem, Ἀπελάζειν, ἐκκλησιάζειν. Λάκωνες. Et Ἀπελλαὶ, forſan Ἀπελαὶ, ἐκκλησίαι. π. Scilicet pro μ. Nam ab ἅμα et ἐλάω ſive ἐλαύνω.

ΓΟΙΤΟΣ. Ῥύπος.] Scribe, ϝοῖτος.

ΓΑΡΑΒΟΣ. Ὀλολυγών.] Scribe, ϝάραβος.

ΓΑΠΟΣ. Ὄχημα. Τυῤῥηνοί.] Scribe, ϝάπος.

ΓΑΡΓΑΙΡΕΙΝ. Λάμπειν, πληθῦναι, κινεῖσθαι, σπαίρειν.] Scribe, ϝαργαίνειν. Heſych. Ἀργαίνειν, λευκαίνειν.

ΤΑΧΗ. Βοή.] Scribe, ϝαχή. Heſych. ἠχὴ, βοή.

ΓΑΙΝΤΑ. Σπλάγχνα.] Scribe, ϝίντα. Heſych. infra Γέντα, κρέα, σπλάγχνα. Scribe, ϝέντα.

ΓΕΤΟΣ. Ἐνιαυτός.] Scribe, ϝέτος.

ΠΟΛΥΓΑΣΤΟΝΑ. Πολυστέναϰτα.] Scribe, Πολυϝάστονα. Heſych. Ἄστονον, ἀμπόν (ἄπνοον) μεγαλόστονον.

ΓΕΛΑΝ. Αὐγὴν ἡλίου.] Scribe ϝέλαν. Heſych. Εἴλη, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. Et, Ἔλα, ἄχυρα μὲν καὶ ἡλίου αὐγή. Ita legendum. Heſych. Βέλα, ἥλιος

καὶ

PARS II. ϰ αὐγὴ ὑπὸ Λακώνων. Nempe B erat Laconibus quod ϝ Æol. Sic Βέδος pro Ἔδος. Heſych. Βέδος, ςέμμα τὶ ϰαὶ ἱμάτιον γυναικεῖον, ϰαὶ πόλις ἢ ἄγαλμα. Heſych. Ἔδος, ἔδαφος — ἄγαλμα.

ΒΑΓΙΟΝ. Μέγα.] Ita recte ſcribitur. Heſych. Ἱέρον, μέγα. Vide Cl. Taylor. Lyſ. Lect. c. 9.

ΑΝΤΙΣΚΝΕΙΤΑΙ. Ἀναβάλλεται.] Lege, Ἀντισηκοῦται, ἀντιβάλλεται. Herodotus ἀντισήκωσις p. 238. Vel lege, ἀντικνεῖται pro ἀνθικνεῖται. Vide nos infra P, III.

ΠΕΡΦΕΡΕΣ. Θεωροί.] Scribe, Περφέρεες. Herodotum reſpexit, p. 231. Ubi vide Gronov. et Galeum.

ΕΠΙΒΡΥΣΕΙ. Ἐπιχύσει.] Scribe, Ἐπιβρίσει. Vide Zoſim. p. 193. Ubi ἐπιβρίσαντος legendum, et p. 222.

ΣΕΣΩΣΜΕΝΟΣ. Γυναικὶ συγγεγονώς.] Recte. Heſych. Σόος, σῶος ϰαὶ τὰ ὅμοια· ϰαὶ ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν.

ΕΛΕΝΟΙ. Κλήματα τὰ τῶν ἀμπέλων.] Scribendum, Ἔλινοι. Etymol. Magn. Ἔλινος, ἡ ἄμπελος, ὡς Ἀπολλόδωρος. Φιλητᾶς δ᾽ ἐν γλώσσαις, τὸν κλάδον τῆς ἀμπέλου. Hinc corrigendus infra Heſych. Ἐλίνη, ἡ μελίνη. Scribe, ἡ ἀμπελίνη. Vide Schol. ad Nicand. Alex. v. 181.

ΝΥΜΦΟ-

ΝΥΜΦΟΒΑΣ. Ἀχαιὸς, ὃς ἦν δεινὸς ἐπιβαίνειν ταῖς νύμφαις· καὶ ἐν μοίραις.] Vide Meurſ. ad Heſych. Mileſ. p. 167. et Euſeb. Demonſt. p. 68. Poſterior pars ita legenda, καὶ ἐν Μοίραις. PARS II.

—— βαβαὶ βαβαὶ
Ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἀφροδίτης βήσομαι.

Ubi quid ſit γυναικὸς Ἀφροδίτη, non explicabo. Sunt enim paulo nequiora iſta verba.

ΤΥΧΟΟΝ. Ἔνιοι τὸν Ἑρμῆν ἄλλοι δὲ τὸν περὶ τὴν Ἀφροδίτην.] Lego, Τυχαῖον. *Genium.* Heſych. de Patr. Conſtant. p. 46. Edit. Meurſii. Ὅ τε καὶ Τυχαῖον τοῖς πολίταις τετίμηται. Quod quaſi genius loci colitur. Ita Interpretandum. Τύχην Malela p. 35. et p. 177. Ubi pro τυχέας, lege τυχαίας. et p. 256.

ΗΡΩΑΙ. Αἱ λεγόμεναι ἔννοιαι.] Forte. Ἑορταί. Lege, Ἡρῶα, οἱ λεγόμενοι ναοί.

ΓΥΡΙΤΑΣ. Αὐτοπύρυς ἄρτυς.] Lego, Πυρίτας, αὐτοπυρίτας ἄρτυς. Lucian. Reviv. p. 416. ἄρτυς τῶν αὐτοπυριτῶν. Scribe αὐτοπυρίτων. Vide Schol. ibidem. et Cl. Græv. ad Lucian. p. 967.

ΑΒΑΣΤΟΝ. Ἀκίνητον, ἀπρόσιτον.] Lego, ἀνίκητον. Mox, Ἄβαστον, ἄβατον.—Ἄβατον, ἀβίαστον. Ita ſcribendum. Lucian. Zeuxis p. 580. ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι, De equis Theſſalis.

ΠΕΥ-

PARS II.

ΠΕΤΘΗΝΕΣ. Πιςοὶ, περίεργοι.] Lucian. Pſeudom. p. 762. Πολλὰς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργὰς καὶ ὑπηρέτας καὶ πεύθηνας. Themiſt. Orat. 1. Vide Petavium.

ΚΑΤΕΙΠΩΝ. Διαβαλών.]. Lucian. de non temer. Cred. Calumn. vol. ii. p. 399. Κατεῖπεν αὐτȣ̃. *Illum accuſavit.*

ΦΡΕΝΗΡΗΣ. Ἀρτίφρων.] Recte. Lucian. Vol. II. p. 399. Ὡς ἂν κάρτα καὶ τἆλλ' ȣ̓ πάνυ φρενήρης τις ὤν. Ita legendum. Non ἄν. Delendum quoque κάρτα, quod nullum locum hic habet. Vide Græyium qui peſſime ſe geſſit. Κάρτα ortum habuit ex ſequentibus literis καὶ ταλ. Suidas, Φρενήρης, Φρόνιμος, ἡ παράφρων. Forte ἀρτίφρων. Sed vide Bos ad Suidam.

ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΝ. Ἱμάτιον γυναικεῖον.] Corrigunt, ταραντινίδιον. Quomodo et ſcribitur Luciano vol. ii. p. 418. Addit Heſych. κροωτȣ̀ς ἔχον. Ubi legendum, κρόωτȣς. Scribitur et κρόσσȣς opinor. Ut patet ex fragment. Vet. Poet. apud Pollucem p. 733.

——παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ

Φορῶν κροωτωτȣ̀ς (lege κροσσωτȣ̀ς) καὶ γυναικείαν στολήν.

Vide Tollium ad Lucian. de non temere Cred. Cal. p. 418.

ΚΩΘΩΝΗΣΑΙ. Μεθύσαι.] Scribe, Κωθωνίσαι. Polyb. p. 1435. Ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενος

μενος ἀφ' ἡμέρας. *Amori et poculis de die indulgens.* Vide Schol. ad Ariſtoph. Equit. v. 597. ubi Polyb. citatur ſine nomine. PARS II.

ΑΙΘΡΥΛΑ. Σκίασμα, κίνημα.] Corrigit Soping. Αἴθυγμα, ῥίπισμα, κίνημα. Polyb. p. 1430. βραχέος δὲ αἰθύγματος ἐγκαταλειπομένου τῆς προγονικῆς δόξης.

ΡΙΠΙΖΕΤΑΙ. Ἀνακλίνεται.] Scribe, ἀνακινεῖται.

ΒΛΑΚΕΥΕΙ. Διατρίβει.] Vide Schol. ad Lucian. p. 25. vol. ii. Ubi legendum, διαμέλλοντες.

ΔΙΑΚΡΙΔΟΝ. Ἐν διακρίσει ἄριστον.] Lucian. in Epigram.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδὸν ἐστι νόημα.

Quod fruſtra ſollicitat Menagius.

ΚΥΦΩΝ — Καὶ κυφωνισμὸς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν.] Vide Schol. ad Lucian. p. 41. vol. ii. ubi male ſcribitur, κυφανισμός.

ΠΕΔΑΡΣΙΟΝ. Μετέωρον ὕψος.] Lucian. Philopat. vol. ii. p. 765. Μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῇς.

ΒΥΣΣΟΔΟΜΕΥΕΙ — Ἀποκεκρυμμένως βουλεύεται καὶ ἐκ βάθους.] Lucian. Philopatr. p. 763.

μύχιον

μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις. Ubi Schol. Βυσσοδομεύεις, βάθυς σκέπτῃ. Scribe, ἐκ βάθυς cum Heſychio.

ΜΟΛΥΒΔΑΙΝΗ. Μολυβίδι.] Scribe, Μολυβδαίνῃ, μολυβδίδι. Sive μολυβδίνῃ. Nam μολυβδαίνῃ adjective utitur Lucian. Pſeud. vol. i. p. 763. Μολυβδαίνας ἔχων πέδας.

ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ. Πόας ῥίζα εὔθετος πρὸς ἐρίων ἔκπλυσιν.] Lucian. vol. i. p. 755. Στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν.

ΕΠΙΣΚΗΝΙΟΝ. Τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν ὀφρύδιον.] Recte corrigunt, Ἐπισκύνιον. Polyb. p. 1441. Κατά τε τὴν ἐπίφασιν εἶχεν ἐπισκύνιον: Vide Nicand. Ther. 443. Ubi legendum cum Hemſterhuis.

Πίον' ἐπισκυνίοισιν ὑπ' ὄθματα.——

ΠΕΡΙΨΥΚΤΗΣ. Περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὅλης ἀγαπώμενος.] Eunapius in Proœmio. Τὸ περίψεκτον ἐν τῷ φαινομένῳ κάλλος. An, περίψυκτον legendum? et περίψυκτος apud Heſych.

ΧΗΡΩΣΑΣ. Χήραν ἐάσας.] Vox reſtituenda Eunapio in Ædeſio. p. 36. Ubi male ſcribitur, χειρώσας.

ΠΡΟΣΧΟΡΟΣ. Ὁ παρὰ τῷ χορῷ γινόμενος.] Recte Salmaſ. Πρόσχωρος — χωρῷ. Vox occurrit, Eunap. in Ædeſ. p. 43. Καὶ παρ' ἐκείνοις

Ἕλληνες

'Ελληνές τε ἐφοίτων καὶ οἱ πρόσχωροι. *Finitimi* reddit Interpres. Vide infra v. Πρόσοικος. PARS II.

ΑΦΗΛΙΚΕΣΤΕΡΑΝ. Νεωτέραν.] Alio ſenſu Eunap. in Ædeſ. p. 48. ἄμφω μὲν τὴν ἀκμὴν παρηλλάτην· ὁ δὲ ἕτερος ἦν ἀφηλικέστερος. Ubi recte Interpres *ætate paulo major*. Infra Heſych. 'Αφῆλιξ, καταδεὴς ἀκμῆς τὴν ἡλικίαν. Quod de *juniore* intelligendum. Vide et Eunap. p. 107.

ΛΑΜΠΥΡΟΝ. Εὔλαλον, εὐτράπελον, καταπληκτικόν.] Scribendum, Λαμυρόν. Eunap. in Ædeſio p. 49. τοῦ παιδίου τῆς Σωσιπάτρας τῷ τε περιττῶς καλῷ καὶ λαμυρῷ δηχθέντες καὶ ἁλόντες. Schol. ad Nicand. Ther. 293. Λαμυρὸν δὲ ἤγουν λαῦρον, ἢ ταραχῶδες, ἢ εὐκίνητον.

ΚΟΙΤΗ. Κίστη, ἐν ᾗ τὰ βρώματα ἔφερον. Αἱ δὲ μικραὶ κοιτίδες.] Monui in P. I. legendum στρώματα. Hinc infra Heſych. Στρωμνὴ, κοίτη. Ciſtæ autem minores in quibus veſtes aſſervarentur κοιτίδες vocabantur. Eunap. in Ædeſ. p. 53. τὴν δὲ στολὴν τῆς ἐσθῆτος —— καὶ τὴν κοιτίδα. Sed forſan legendum βρώματα. Vide Heſych. v. 'Αχάνας.

ΠΡΟΣΡΑΙΝΟΥΣΙ. Προσβάλλουσι, προσέρχονται.] Scribo, προσάρχονται. Eunap. in Maximo. p. 72. Ὁ μὲν τὰ αὐτὰ προσέραινεν. *Eadem dicteria denuo incepit adſpergere.*

ΦΩΣ.

PARS II.

ΦΩΣ. Τὸ ὁρώμενον τὸ παρὰ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθὲν, καὶ τὸ πῦρ, καὶ ἡ χαρά. Ὀξυτόνως δὲ ὁ ἄνθρωπος.] Quod χαρὰ dixit, reſpexit illud Homericum Iliad. Ζ. 6.

—— φόως δ᾽ ἑτάροισιν ἔθηκεν.

Peſſime autem Heinſ. et eum ſecutus Hutchinſ. ad Xenoph. corrigunt ἐσχάρα. Heſych. φόως, φῶς, χαρὰ, σωτηρία. Homer. Iliad. Ο. 741.

Τῷ ἐν χερσὶ φόως ——

Salus.

ΑΜΕΙΨΙΡΩΜΕΝ. Ἀλλάσσειν τὴν σύγκρισιν, ἢ μεταμορφοῦσθαι.] Scribo, Ἀμειψιρυσμεῖν. Heſych. Ῥυσμοῦσθαι, συγκρίνεσθαι. Diog. Laert. in Democrito p. 659. Περὶ τῶν διαφερόντων ῥυσμῶν. Περὶ ἀμειψιρρυσμιῶν κρατυντήρια ὅπερ ἐστὶν ἐπικρατικὰ τῶν προειρημένων. Caſaubon. legit ἐπεκριτικά. Male opinor. Vide Suid. v. Ἀμειψιρυσμεῖν.

ΕΙΣΦΡΗΝΑΙ. Εἰσάξαι.] Scribendum forſan, Εἰσφρῆσαι. Eunap. in Proæreſ. p. 117. Εἰσφρήσας εἰς τὰ βασίλεια.

ΣΙΤΗΡΕΣΙΟΝ. Ἐφόδιον.] Eunap. p. 123. Κατὰ σιτηρέσιον ὃν ταῖς Ἀθήναις. Ubi delendum ὄν.

ΤΕΛΜΑ. Τόπος πηλώδης, ἔλαφος, πλὴξ, ἰλύς.] Faber legit, ἢ λάκκος, πηλὸς, ἰλύς. Ita ſane Laertius in Pyrrhone. Ἀναξάρχου ἐς τέλμα ἐμπεσόντος. Ubi τέλμα opinor eſt φρέαρ. Heſych.

φρέαρ,

φρέαρ, λάκκος. Forſan tamen ita corrigendus Heſych. ἡ ἐλαφρὸς πηλὸς, ἰλύς. Atque hoc rectum puto. Notat Heſych. τέλμα eſſe vel *locum cænoſum*, vel *tantum cænum aliquod leve atque non adeo profundum*. Heſych. Ἐλαφρὰ, τὰ μὴ βαθέα, ἢ κοῦφα.

ΣΚΙΜΑΛΙΣΑΙ. Καταδακτυλίσαι.] Laertius in Zenone. p. 446. Σκιμαλίζοντος τῷ ποδί. Vide p. 485. v. Σκινδαρεύεσθαι.

ΜΟΣΧΕΥΣΑΣ. Γεννήσας.] Verbo μοσχεύειν utitur Eunap. in Maximo. p. 85. Μοσχεύειν καὶ ῥωννύναι τὴν ψυχήν. *Pectus irrigare atque animum confirmare.* Interpr. Μοσχιᾶν *vitulari* reddebat Joſ. Scaliger ad Varron. p. 159. De quo vide Bentleium ad Menandrum p. 67.

ΕΡΓΑΤΑΙ. Οἱ παρ' ἡμῖν Ἐργαστικοὶ, παρὰ Ἀττικοῖς· καὶ τοὺς παρ' ἡμῖν ἐργάτας, ἐκεῖνοι Μισθωτούς.] Ita legendum et diſtinguendum. Vulgo omittitur καί.

ΣΤΑΘΕΡΗΝ. Τὴν μεσημβρινὴν ὥραν.] Eunap. in Proæreſio. p. 103. Νυκτὸς τὸ σταθερώτατον.

ΠΡΟΣΟΙΚΟΣ. Οἰκεῖος, ὁ πλησίον οἰκῶν.] Eunap. p. 109. Ὁ πόντος ὅλος καὶ τὰ πρόσοικα. Vide ſupra p. 478. v. Πρόσχορος.

ΚΛΙΝΟΠΕΤΕΙΣ. Ἐπὶ δίφρου καθήμενοι.] Eunap. in Chryſ. p. 160. Καὶ κλινοπετὴς ἦν.

PARS II.

ΝΟΣΗΛΕΥΕΤΑΙ. Νοσεῖ.] Ita accipit Eunap. in Chryſ. p. 160. Νοσηλευθεὶς εἰς τὴν πρέπουσαν λῆξιν ἀνεχώρησεν. Vide nos ſupra P. I. in voce. Oppian Hal. i. 301.

Τυτθὰ βορῆς ὤρεξε Νοσήλια ——

Ubi Schol. θεραπευτικά.

ΒΑΤΑΛΟΣ. Καταπύγων.] Hinc βατταλίζομαι Theano in Epiſt. ad calcem Laertii p. 878. Καὶ κακοσχολεῖ πρὸς ἡδονὴν καὶ βατταλίζεται. Vide Schol. ad Ariſtoph. Plut. 1012. et Bentleium ibidem.

ΚΑΤΕΣΚΗΡΩΜΕΝΗΣ. Πεπαλαιωμένης.] Recte. Heſych. Σκειρώσασθαι, σκληρῶσαι. Hipparchus ad calcem Laertii, p. 822. ſcribit, Τὰς ἐγκατεσκιρρωμένας κηλίδας. *Maculas inveteratas.*

ΤΕΡΕΤΙΖΟΝΤΑ. Λαλοῦντα ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος.] Scribitur et Τερεττίζοντα. Laert. in Diog. p. 381. Ἐπέβαλε τερεττίζειν. Sed melius unica τ. Vide Laert. in Menedemo p. 432.

ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ. Γυναῖκας Θεσσαλοὶ δεσπότην, &c.] Hæc male confuſa ſunt. Scribe. Δεσποίνας, γυναῖκας, Θεσσαλοί.—Δεσπότην κεχαρμένοι, ἔνιοι μὲν— τελευτήσῃ. Βέλτιον ἂν εἴη δὲ δεσπότην, &c. Ita legendus iſte locus.

—— δεσπότην κεχαρμένοι

Eſt

Eſt poſterior pars Iamb. Trimetr. ex poeta aliquo deſumpta. Epictet. in Enchiridio; αἱ γυναῖκες — κύριαι καλῦνται. PARS II.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Πτηνὸν ζῶον.] Scribe, Κορυδαλλίς. Eunap. in Oribaſio. Οὐδὲ κορυδαλλὶς, ἡ παροιμία φησὶν, ἄνευ λόφυ. *Sine criſta non eſt alauda.*

ΔΙΑΙΘΡΟΝ. Διαφανές.] Hinc διαιθρεῖν *perſpicere.* Eunap. in Chryſ. p. 146. Ἅπαντα διήθρει ϗ συνελάμβανεν.

ΥΠΗΝΑΣ. Γενειάδας.] Ita accipit Eunap. Chryſ. p. 154. Τὰς ὑπήνας καταψήσαντες ἄκροις τοῖς δακτύλοις.

ΟΡΙΓΝΩΜΕΝΟΝ. Τεταραγμένον, ὄρια λαβών.] Hæc mutila ſunt. Repone, Ὀριγνώμενον, ἐπιθυμοῦντα. — Ὀρινόμενον, τεταραγμένον. — Ὁριζόμενος, ὄρια λαβών. Sic ſupra Heſychius, Ὀριγνώμενοι, ἐπιθυμοῦντες. Et infra, Ὀρινόμενοι, ταραττόμενοι. Quod ad tertium attinet, nulla poteſt eſſe dubitatio quin ita legendum. Eunap. in Sopol. p. 128. Τῆς ὑγιαινούσης μέσης ψαύειν ὀριγνώμενος.

ΑΧΘΗΔΟΝΑ. Λύπην.] Vox occurrit Eunap. in Himerio. Διὰ τὴν εἰς Προαιρέσιον ἀχθηδόνα.

ΙΕΡΑ ΝΟΣΟΣ. Ἐπιληψία.] Eunap. in Himerio; τῆς ἱερᾶς νόσυ καταλαβούσης αὐτόν. Vide et nos P. I. in v.

PARS II.

ΔΑΜΑΣΙΚΟΝΔΥΛΟΝ. Εὔπολις ὡς ἂν τὸν δαμασίςρατον ὄντα Χῖον παλαιςὴν ὅτως λέγει.] Lego, Εὔπολις αἴξιν, τὸν δαμασίςρατον ὄντα Χῖον παλαιςὴν ὅτως λέγει.

ΠΡΑΜΝΙΟΣ ΟΙΝΟΣ. — Σκληρὸς οἶνος.] Vide Iſ. Caſaubon. ad Laert. Polem. p. 266.

ΑΙΘΗΣ ΠΕΠΛΟΣ. Κρατῖνος Κλεοβυλίαις, ἐκβάλλοντες τῆς αἴθης πέπλυς.] Scribendum, Κλεοβυλίναις. Laert. in Cleobulo. Γενέσθαι τι αὐτῷ θυγατέρα Κλεοβυλίνην, αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων ποιητρίαν, ἧς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΩΣ ΕΠΙΓΡΑΨΑΣ. Legendum quoque forſan.

——ἐκβάλλοντες αἴθερος πέπλυς.

Ut αἴθερος πέπλοι ſint *nubes*. Vide quoque nos P. I. in v et notam ibi. Vel forſan, αἰθάλης πέπλυς. Sed αἴθαλος uſitatior pro καπνός.

ΑΣΚΟΦΛΑΥΡΙΖΕΙΣ. Οὐδενὶ καταπλήττη, τῇ σκιᾷ μορμύσση, τὅτεςιν κενὸς δὲ νῦς κενώματι ἢ φλυαρεῖς.] Forſan legendum, τυτέςι κένος δεινῦ κενώματι φλυαρεῖς. Vide Heſych. v. Οὐκ ἀσκίῳ.

ΕΠΙΣΕΙΟΝ. Ἐφήβαιον.] Euſtathius a Caſaub. ad Laert. p. 44. laudatus, ἐπείσιον vocat. Vide Mœrida. v. Ἐτήσιον. Ubi MS. Ἐπήσιον. Scribe Ἐπίσειον ex noſtro ſive Ἐπίσιον. Etenim Suid. Ἐπίσιον, τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός. Lycoph. 1385. Ἐπείσια. Quomodo et ſcribendum.

BPT-

PARS II.

ΒΡΥΤΙΝΗ. Ἐν Μαλθακοῖς Κρατῖνος,

Ἀμοργὸν ἔνδον βρυτίνην νήθειν τινά.]

Ita legendum. Sive Μαλακοῖς. Heſychius ſupra ſcribit Ἀμοργίς.

ΣΚΥΤΑΛΗ ΛΑΚΩΝΙΚΗ. Ἐπὶ τῶν ἀγγελία φόρων τάσσεται. Ἔθος γὰρ ἦν ἀρχαῖον τὸ χρήσασθαι ταῖς σκυτάλαις τῶν παρ' Ἕλλησι γραμματείων καὶ βιβλίων.] Scribe, ἀγγελία φορούντων. Sive potius ἀγγελιοφόρων: et infra σκυτάλαις ἀντὶ τῶν. De Scytale Laconicâ, Faber ad Longinum nonnulla.

ΣΚΙΝΔΑΡΕΥΕΣΘΑΙ. Κακοσχολεύεσθαι, δακτυλίζεσθαι, σκιμβαλίζεσθαι.] Lego, σκιμαλίζεσθαι. Laert. in Zenone p. 446. Σκιμαλίζοντος τῷ ποδί. Heſych. Σκιμαλίσαι, καταδακτυλίσαι. Vide Heſych. v. Σιφνιάζειν.

ΔΙΕΦΘΟΡΕ. Διέφθαρκεν.] Recte. Vide Græevium ad Lucian. Solæciſt. p. 733.

ΣΚΑΛΑΘΥΡΕΙ. Σκαλεύει ἢ λάθρα πλησιάζει, ἀκολαστεῖ. — Σκαλαθύρων, σκαλεύων, ἀκολασταίνων.] Ita legendus iſte locus, qui in vulg. perturbatus eſt. Supra Heſychius: Σκαθύρματα, σκαρυφίσματα. Forſan Σκαλαθύρματα, σκαραφίσματα: Vide Ariſtoph. in Concionat. Ubi σκαλαθύραι eſt συνουσιάσαι, notante Scholiaſta. Lege, σκαριφίσματα. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1545.

PARS II.

ΣΩΛΗΝΕΣ.] Vide Demet. Phaler. §. 152. et Galeum.

ΛΟΓΙΟΝ. Εἶδος κρατηρίσκε.] Galeus ad Demet. §. 38. Εἶδος χαρακτῆρος. Quod forſan verum.

ΦΥΜΑ. Ψώρα — φύματα, ψυδράκια, ψῶραι.] Corrigendus Schol. ad Lucian. Macrobios. Φῦμα, ψυδράκιον, ψόρα. Scribe, ψώρα.

ΤΟΡΥΝΗ. Σιλῶδές τι.] Demet. Phaler. §. 157. Forſan, σκευῶδές τι. Ariſtoph. Av. 78. Heſych. v. Εὐεργία.

ΠΗΛΟΣ. Οἶνος, Ἴωνες.] Imo *vinum vapidum* puto πηλὸς vocabatur. Hinc jocus apud Demetr. Phaler. §. 173. Ὡς καὶ τὸν οἶνον τὸν προχυθέντα πιπράσκοντα, Πηλέα ἀντὶ Οἰνέως. Ita enim legendum cum Galeo. Vide Upton. ad Shakeſpear. de v. πηλός. Vide Polluc. p. 1234.

Οὔτ' ἐν κάδῳ δηλοίμην, οὔτ' ἐν ἀμφορεῖ.

Pro δηλοίμην lege δηλὸς μέν. Vide Theocrit. Idyll. x. 13.

ΟΥ ΜΑΤΗΝ. Οὐκ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν ὀργῇ.] Recte Bentleius ad Menand. Οὐ μὰ τήν. Sed non cepit quid ſubintelligeretur. Subintelligitur ἀλήθειαν. Plene extulit Demet. Phal. §. 237. Οὐ μὰ τὴν ἀλήθειαν. Recte igitur Heſych. οὐκ ἀληθῶς. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1422. et

et Spanheim. ibidem. Forſan Οὐ μάτην, ἀληθῶς. vel οὐκ ἄλλως. Vide Bos Animadv. PARS II.

ΟΛΚΗι ΜΙΑι. Τόνῳ, δυνάμει.] Lego, δυνάμει μιᾷ. Vide Suidam v. Δύναμις.

ΠΑΡ ΕΜΟΙΓΕ. Πάρεισι γάρ μοι.] Reſpexit Homer. Iliad. A. 174.

——παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι
Οἵ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεύς.

ΒΟΥΔΙΟΣ. Παρὰ Λυσίππῳ τὸ ὄνομα,
Κύων δ' ἐβόα δεδεμένος ὥσπερ βούδιος.]
Ita ſcribendum. Vulgo, κύων δέ τις ἐβόα.

ΧΛΩΡΗΙΣ ΑΗΔΩΝ.] Ita ſcribendum ſine interpunct. Vide Demetr. Phaler. §. 133. et Galeum.

ΠΕΡΡΕΧΕΙΝ. Ὑπερέχειν.] Ita ſcribendum. Sappho apud Demetr. Phaler. §. 146. Ubi vide Galeum.

ΤΕΝΘΡΗΔΩΝ.] Vide Demetr. Phaler. §. 330.

ΒΡΥΛΛΩΝ. Ὑποπίνων.] Reſpicit Ariſtoph. Equit. 1123.

Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν.

ΣΦΗΚΕΙΑ. — Τὰ τῶν σφηκῶν κηρία.] Quare

in

PARS II. in hoc ſenſu σφηκεῖα ſive σφήκια ſcribendum. Σφηκία Ariſtophan. Veſp. 224.

ΑΥΤΟΔΑΞ. Παραχρῆμα, ἢ τὸ ἐκ τῶν χειρῶν δάκνειν.] Lego, τὸ παραχρῆμα, ἢ ἐκ τῶν χειρῶν δάκνειν. Ariſtoph. Pac. 606.

—— τὸν αὐτοδὰξ τρόπον.

ΔΙΑΒΑΘΡΑ. Εἶδος ὑποδήματος γυναικείου.] Scribo, Διάβαθρα. Eſt enim plurale a διάβαθρον. Alexis apud Grotium p. 571.

—— διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ.

ΠΑΙΔΕΡΩΣ.—Οἱ δὲ ἀλειμμά τι.] Grot. p. 573.

—— παιδέρωτ' ἐκτρίβεται.

ΠΟΙΟΥ. Τινός.] Scribe τίνος. Interrogative. Vel nil muta. Themiſt. p. 93. Ποίοις τίσι. Ita legendum.

ΠΕΡΙΔΥΣΟ. Ἀπόδυσο.] Ita Epicharmus apud Grotium Excerpt. p. 479.

—— περιδύσας τὸ μέτρον ὃ νῦν ἔχει.

ΣΦΑΚΕΛΙΖΕΙ.—Σφακελισμὸς γὰρ καὶ σφάκελος ἡ ἄμετρος ὀδύνη.] Epicharm. Grot. Excerpt. p. 481. Πέδαι τε καὶ σφάκελοι. Vide Schol. ad Oppian. Hal. ii. 583. et Hal. iv. 419.

Η ΤΑΧΑ. Οὕτω γὰρ ἴσως.] Plato Comicus, apud Grot. p. 485.

—— ἢ τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί;

Nonne

Nonne id concedes mihi? vel forſan ſine interrogat. *Hoc nunc concedes mihi.* PARS II.

ΑΠΛΗΤΙΟΣ. Ἀπλῆς.] Eupolis apud Grot. p. 503. Ἀπλήγιος ſcribit.

ΙΑΠΕΤΟΣ. Ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος.] Reſpicit Ariſtoph. Nubes. 994.

——μήδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα,

Μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν.——

ΑΠΕΣΚΥΨΙΣΤΑΙ. Κεκάθαρται.] Recte corrigunt, ἀπεσκύθισαι, κέκαρται. Euripides in Troad. 1033.

——κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένην.

Crine demeſſo. Grotius in Excerpt. p. 301.

ΠΛΑΚΑ.—Καὶ τὴν γῆν.] Euripid. apud Grot. p. 403.

——ἀροῖ πλάκα.

ΑΚΕΩΝ. Ἡσυχάζων, καὶ ἡσυχάζουσα.—Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν—ἡ ἐκπλαγεῖσα.] Ita ſcribendum.

Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν.——

Eſt pars verſiculi Homer. Iliad. Δ. 22.

ΣΤΡΟΒΕΛΟΝ. Σκολιὸν, καμπυλόν.] Scribendum, Στροβιλόν. Ion. apud Grotium p. 449.

Στρόβιλον ἀμφ' ἄκανθαν εἰλίξας δέμας.

ΣΙΖΕΙ. Ῥεῖ, περιῤῥεῖ τινές. Ἄμεινον δὲ ἐπὶ τοῦ σί-

ζεω

PARS II.

ΠΕΤΘΗΝΕΣ. Πιστοὶ, περίεργοι.] Lucian. Pſeudom. p. 762. Πολλὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργὺς ϗ ὑπηρέτας ϗ πευθῆνας. Themiſt. Orat. 1. Vide Petavium.

ΚΑΤΕΙΠΩΝ. Διαβαλών.] Lucian. de non temer. Cred. Calumn. vol. ii. p. 399. Κατεῖπεν αὐτȣ̃. *Illum accuſavit.*

ΦΡΕΝΗΡΗΣ. Ἀρτίφρων.] Recte. Lucian. Vol. II. p. 399. Ὡς ἂν κάρτα ϗ τἄλλ' ȣ πάνυ φρενήρης τις ὢν. Ita legendum. Non ἂν. Delendum quoque κάρτα, quod nullum locum hic habet. Vide Græviun qui peſſime ſe geſſit. Κάρτα ortum habuit ex ſequentibus literis ϗ ταλ. Suidas, φρενήρης, φρόνιμος, ἢ παράφρων. Forte ἀρτίφρων. Sed vide Bos ad Suidam.

ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΝ. Ἱμάτιον γυναικεῖον.] Corrigunt, ταραντινίδιον. Quomodo et ſcribitur Luciano vol. ii. p. 418. Addit Heſych. κροωτὺς ἔχον. Ubi legendum, κρόωτὺς. Scribitur et κρόσσȣς opinor. Ut patet ex fragment. Vet. Poet. apud Pollucem p. 733.

——παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ

Φορῶν κροσωτὺς (lege κροσωτὺς) ϗ γυναικείαν στολήν.

Vide Tollium ad Lucian. de non temere Cred. Cal. p. 418.

ΚΩΘΩΝΗΣΑΙ. Μεθύσαι.] Scribe, Καθωνίσαι. Polyb. p. 1435. Ἐρῶν δὲ ϗ κωθωνιζόμενος

ΣΥΝΝΕΦΕΣ. Σκοτεινόν.] Polyb. p. 772. Καπνώδης καὶ συννεφὴς ἀήρ. Epigram. Meleagri apud Spanheim ad Callimach. p. 697. PARS II.

Ἦν μοι ΣΥΝΝΕΦΕΣ ὄμμα βάλῃς ποτὲ, χεῖμα δέδορκα.

ΡΑΜΦΗ. Κοπίς.] Polyb. p. 825. Τοῖς δὲ νεανίσκοις ΡΑΜΒΑΣ καὶ μαχαίρας. Corrigendus ergo alteruter.

ΥΠΟΝΟΜΑΙ. — Ὀχετοί.] Polyb. Ὑπόνομοι δὲ πλείους εἰσί. p. 833.

ΣΚΕΘΡΟΝ. Ἀκριβές.] Æſchylus Prometh. Vinct. 487.

Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
Διώρισ' ———

ΑΣΑΛΛΕΙΝ. Ἀφροντιστεῖν. Σάλα γὰρ ἡ φροντίς.] Lego, Ἀσαλαγεῖν. Heſychius, Σαλαγεῖ, ταράσσει· ἡ γὰρ φροντὶς σάλα λέγεται.

ΓΑΙΣΟΣ. — Οἱ δὲ, μισθόν.] Polyb. p. 153. Γαλάτας, προσαγορευομένους δὲ διὰ τὸ μισθοῦ στρατεύειν Γαισάτους· ἡ γὰρ λέξις αὕτη τοῦτο σημαίνει κυρίως.

ΠΡΟΣΤΙΜΟΝ. Ζημία.] Recte. Polyb. μεγίστων ἄξιον προστίμων. Ubi vir doctus male p. 198. προστιμημάτων.

ΟΡΟΤΑ. Χόρδη καὶ σύντριμμα πολιτικόν.] Lego, σύντριμμα ποιὸν γαλακτικόν. Eſt enim ab ὀῤῥός.

Vide

PARS II.

ΦΩΣ. Τὸ ὁρώμενον τὸ παρὰ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθὲν, καὶ τὸ πῦρ, καὶ ἡ χαρά. Ὀξυτόνως δὲ ὁ ἄνθρωπος.] Quod χαρὰ dixit, reſpexit illud Homericum Iliad. Z. 6.

—— φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν.

Peſſime autem Heinſ. et eum ſecutus Hutchinſ. ad Xenoph. corrigunt ἐσχάρα. Heſych. φόως, φῶς, χαρὰ, σωτηρία. Homer. Iliad. O. 741.

Τῷ ἐν χερσὶ φόως ——

Salus.

ΑΜΕΙΨΙΡΩΜΕΝ. Ἀλλάσσειν τὴν σύγκρισιν, ἢ μεταμορφοῦσθαι.] Scribo, Ἀμειψιρυσμεῖν. Heſych. Ῥυσμοῦσθαι, συγκρίνεσθαι. Diog. Laert. in Democrito p. 659. Περὶ τῶν διαφερόντων ῥυσμῶν. Περὶ ἀμειψιῤῥυσμιῶν κρατυντήρια ὅπερ ἐστὶν ἐπικρατικὰ τῶν προειρημένων. Caſaubon. legit ἐπεκριτικά. Male opinor. Vide Suid. v. Ἀμειψιρυσμεῖν.

ΕΙΣΦΡΗΝΑΙ. Εἰσάξαι.] Scribendum forſan, Εἰσφρῆσαι. Eunap. in Proæreſ. p. 117. Εἰσφρήσας εἰς τὰ βασίλεια.

ΣΙΤΗΡΕΣΙΟΝ. Ἐφόδιον.] Eunap. p. 123. Κατὰ σιτηρέσιον ὂν ταῖς Ἀθήναις. Ubi delendum ὄν.

ΤΕΛΜΑ. Τόπος πηλώδης, ἔλαφος, πλὴξ, ἰλύς.] Faber legit, ἢ λάκκος, πηλὸς, ἰλύς. Ita ſane Laertius in Pyrrhone. Ἀναξάρχου ἐς τέλμα ἐμπεσόντος. Ubi τέλμα opinor eſt φρέαρ. Heſych.

φρεαρ,

φρέαρ, λάκκος. Forſan tamen ita corrigendus Heſych. ἢ ἐλαφρὸς πηλὸς, ἰλύς. Atque hoc rectum puto. Notat Heſych. τέλμα eſſe vel *locum cænoſum*, vel *tantum cænum aliquod leve atque non adeo profundum*. Heſych. Ἐλαφρὰ, τὰ μὴ βαθέα, ἢ κοῦφα.

ΣΚΙΜΑΛΙΣΑΙ. Καταδακτυλίσαι.] Laertius in Zenone. p. 446. Σκιμαλίζοντος τῷ ποδί. Vide p. 485. v. Σκινδαρεύεσθαι.

ΜΟΣΧΕΥΣΑΣ. Γεννήσας.] Verbo μοσχεύειν utitur Eunap. in Maximo. p. 85. Μοσχεύειν καὶ ῥωννύναι τὴν ψυχήν. *Pectus irrigare atque animum confirmare*. Interpr. Μοσχιᾶν *vitulari* reddebat Joſ. Scaliger ad Varron. p. 159. De quo vide Bentleium ad Menandrum p. 67.

ΕΡΓΑΤΑΙ. Οἱ παρ' ἡμῖν Ἐργαστικοὶ, παρὰ Ἀττικοῖς· καὶ τοὺς παρ' ἡμῖν ἐργάτας, ἐκεῖνοι Μισθωτούς.] Ita legendum et diſtinguendum. Vulgo omittitur καὶ.

ΣΤΑΘΕΡΗΝ. Τὴν μεσημβρινὴν ὥραν.] Eunap. in Proæreſio. p. 103. Νυκτὸς τὸ σταθερώτατον.

ΠΡΟΣΟΙΚΟΣ. Οἰκεῖος, ὁ πλησίον οἰκῶν.] Eunap. p. 109. Ὁ πόντος ὅλος καὶ τὰ πρόσοικα. Vide ſupra p. 478. v. Πρόσχορος.

ΚΛΙΝΟΠΕΤΕΙΣ. Ἐπὶ δίφρου καθήμενοι.] Eunap. in Chryſ. p. 160. Καὶ κλινοπετὴς ἦν.

PARS II.

ΝΟΣΗΛΕΥΕΤΑΙ. Νοσεῖ.] Ita accipit Eunap. in Chryſ. p. 160. Νοσηλευθεὶς εἰς τὴν πρίπυσαν λῆξιν ἀνεχώρησεν. Vide nos ſupra P. I. in voce. Oppian Hal. i. 301.

Τυτθὰ βορῆς ὤρεξε Νοσήλια ——

Ubi Schol. θεραπευτικά.

ΒΑΤΑΛΟΣ. Καταπύγων.] Hinc βατταλίζομαι Theano in Epiſt. ad calcem Laertii p. 878. Καὶ κακοχολεῖ πρὸς ἡδονὴν καὶ βατταλίζεται. Vide Schol. ad Ariſtoph. Plut. 1012. et Bentleium ibidem.

ΚΑΤΕΣΚΗΡΩΜΕΝΗΣ. Πεπαλαιωμένης.] Recte. Heſych. Σκειρώσαι, σκληρῦναι. Hipparchus ad calcem Laertii, p. 822. ſcribit, Τὰς ἐγκατεσκιῤῥωμένας κηλίδας. *Maculas inveteratas.*

ΤΕΡΕΤΙΖΟΝΤΑ. Λαλῦντα ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος.] Scribitur et Τερεττίζοντα. Laert. in Diog. p. 381. Ἐπέβαλε τερεττίζειν. Sed melius unica τ. Vide Laert. in Menedemo p. 432.

ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ. Γυναῖκας Θεσσαλοὶ δεσπότην, &c.] Hæc male confuſa ſunt. Scribe. Δεσποίνας, γυναῖκας, Θεσσαλοί.—Δεσπότην κεχαρμένοι, ἔνιοι μὲν— τελευτήσῃ. Βέλτιον ἂν εἴη δὲ δεσπότην, &c. Ita legendus iſte locus.

—— δεσπότην κεχάρμενοι

Eſt

Eſt poſterior pars Iamb. Trimetr. ex poeta aliquo deſumpta. Epictet. in Enchiridio; αἱ γυναῖκες — κύριαι καλοῦνται. PARS II.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Πτηνὸν ζῶον.] Scribe, Κορυδαλλίς. Eunap. in Oribaſio. Οὐδὲ κορυδαλλὶς, ἡ παροιμία φησὶν, ἄνευ λόφου. *Sine criſta non eſt alauda.*

ΔΙΑΙΘΡΟΝ. Διαφανές.] Hinc διαιθρεῖν *perſpicere*. Eunap. in Chryſ. p. 146. Ἅπαντα διήθρει καὶ συνελάμβανεν.

ΥΠΗΝΑΣ. Γενειάδας.] Ita accipit Eunap. Chryſ. p. 154. Τὰς ὑπήνας καταψήσαντες ἄκροις τοῖς δακτύλοις.

ΟΡΙΓΝΩΜΕΝΟΝ. Τεταραγμένον, ὄρια λαβών.] Hæc mutila ſunt. Repone, Ὀριγνώμενον, ἐπιθυμοῦντα. — Ὀρινόμενον, τεταραγμένον. — Ὀριζόμενος, ὄρια λαβών. Sic ſupra Heſychius, Ὀριγνώμενοι, ἐπιθυμοῦντες. Et infra, Ὀρινόμενοι, ταραττόμενοι. Quod ad tertium attinet, nulla poteſt eſſe dubitatio quin ita legendum. Eunap. in Sopol. p. 128. Τῆς ὑγιαινούσης μούσης ψαύειν ὀριγνώμενος.

ΑΧΘΗΔΟΝΑ. Λύπην.] Vox occurrit Eunap. in Himerio. Διὰ τὴν εἰς Προαιρέσιον ἀχθηδόνα.

ΙΕΡΑ ΝΟΣΟΣ. Ἐπιληψία.] Eunap. in Himerio; τῆς ἱερᾶς νόσου καταλαβούσης αὐτόν. Vide et nos P. I. in v.

PARS II.

ΝΟΣΗΛΕΥΕΤΑΙ. Νοσεῖ.] Ita accipit Eunap. in Chryſ. p. 160. Νοσηλευθεὶς εἰς τὴν πρέπεσαν λῆξιν ἀνεχώρησεν. Vide nos ſupra P. I. in voce. Oppian Hal. i. 301.

Τυτθὰ βορῆς ὤρεξε Νοσήλια ——

Ubi Schol. θεραπευτικά.

ΒΑΤΑΛΟΣ. Καταπύγων.] Hinc βατταλίζομαι Theano in Epiſt. ad calcem Laertii p. 878. Καὶ κακοσχολεῖ πρὸς ἡδονὴν καὶ βατταλίζεται. Vide Schol. ad Ariſtoph. Plut. 1012. et Bentleium ibidem.

ΚΑΤΕΣΚΗΡΩΜΕΝΗΣ. Πεπαλαιωμένης.] Recte. Heſych. Σκειρώσασθαι, σκληρῶσαι. Hipparchus ad calcem Laertii, p. 822. ſcribit, Τὰς ἐγκατεσκιῤῥωμένας κηλῖδας. *Maculas inveteratas.*

ΤΕΡΕΤΙΖΟΝΤΑ. Λαλοῦντα ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος.] Scribitur et Τερετίζοντα. Laert. in Diog. p. 381. Ἐπέβαλε τερετίζειν. Sed melius unica τ. Vide Laert. in Menedemo p. 432.

ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ. Γυναῖκας Θεσσαλοὶ δεσπότην, &c.] Hæc male confuſa ſunt. Scribe. Δεσποίνας, γυναῖκας, Θεσσαλοί.—Δεσπότην κεκαρμένοι, ἔνιοι μὲν — τελευτήσῃ. Βέλτιον ἂν εἴη δὲ δεσπότην, &c. Ita legendus iſte locus.

—— δεσπότην κεκάρμένοι

Eſt

Eſt poſterior pars Iamb. Trimetr. ex poeta aliquo deſumpta. Epictet. in Enchiridio; αἱ γυναῖκες — κύριαι καλοῦνται. PARS II.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Πτηνὸν ζῶον.] Scribe, Κορυδαλλίς. Eunap. in Oribaſio. Οὐδὲ κορυδαλλὶς, ἡ παροιμία φησὶν, ἄνευ λόφου. *Sine criſta non eſt alauda.*

ΔΙΑΙΘΡΟΝ. Διαφανές.] Hinc διαιθρεῖν *perſpicere.* Eunap. in Chryſ. p. 146. Ἅπαντα διήθρει καὶ συνελάμβανεν.

ΥΠΗΝΑΣ. Γενειάδας.] Ita accipit Eunap. Chryſ. p. 154. Τὰς ὑπήνας καταψήσαντες ἄκροις τοῖς δακτύλοις.

ΟΡΙΓΝΩΜΕΝΟΝ. Τεταραγμένον, ὅρια λαβών.] Hæc mutila ſunt. Repone, Ὀριγνώμενον, ἐπιθυμοῦντα. — Ὀρινόμενον, τεταραγμένον. — Ὀριζόμενος, ὅρια λαβών. Sic ſupra Heſychius, Ὀριγνώμενοι, ἐπιθυμοῦντες. Et infra, Ὀρινόμενοι, ταραττόμενοι. Quod ad tertium attinet, nulla poteſt eſſe dubitatio quin ita legendum. Eunap. in Sopol. p. 128. Τῆς ὑγιαινούσης μούσης ψαύειν ὀριγνώμενος.

ΑΧΘΗΔΟΝΑ. Λύπην.] Vox occurrit Eunap. in Himerio. Διὰ τὴν εἰς Προαιρέσιον ἀχθηδόνα.

ΙΕΡΑ ΝΟΣΟΣ. Ἐπιληψία.] Eunap. in Himerio; τῆς ἱερᾶς νόσου καταλαβούσης αὐτόν. Vide et nos P. I. in v.

PARS II.

ΔΑΜΑΣΙΚΟΝΔΥΛΟΝ. Εὔπολις ὡς ἂν τὸν δαμασίςρατον ὄντα Χῖον παλαιςὴν ὅτως λέγει.] Lego, Εὔπολις αἴξιν, τὸν δαμασίςρατον ὄντα Χῖον παλαιςὴν ὅτως λέγει.

ΠΡΑΜΝΙΟΣ ΟΙΝΟΣ. —Σκληρὸς οἶνος.] Vide If. Caſaubon. ad Laert. Polem. p. 266.

ΑΙΘΗΣ ΠΕΠΛΟΣ. Κρατῖνος Κλεοβελίαις, ἐκβάλλοντες τῆς αἴθης πέπλυς.] Scribendum, Κλεοβυλίναις. Laert. in Cleobulo. Γενέσθαι τε αὐτῷ θυγατέρα Κλεοβελίνην, αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων ποιητρίαν, ἧς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΩΣ ΕΠΙΓΡΑΨΑΣ. Legendum quoque forſan.

——ἐκβάλλοντες αἴθερος πέπλυς.

Ut αἴθερος πέπλοι ſint *nubes*. Vide quoque nos P. I. in v et notam ibi. Vel forſan, αἰθάλης πέπλυς. Sed αἴθαλος uſitatior pro καπνός.

ΑΣΚΟΦΛΑΥΡΙΖΕΙΣ. Οὐδενὶ καταπλήττη, τῇ σκιᾷ μορμύσση, τὅτεςιν κενὸς δὲ νὅς κενώματι ἢ φλυαρεῖς.] Forſan legendum, τυτέςι κενὸς δινῦ κενώματι φλυαρεῖς. Vide Heſych. v. Οὐκ ἀσκίῳ.

ΕΠΙΣΕΙΟΝ. Ἐφήβαιον.] Euſtathius a Caſaub. ad Laert. p. 44. laudatus, ἐπείσιον vocat. Vide Mœrida. v. Ἐπήσιον. Ubi MS. Ἐπήσιον. Scribe Ἐπίσειον ex noſtro ſive Ἐπίσιον. Etenim Suid. Ἐπίσιον, τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός. Lycoph. 1385. Ἐπείσιον. Quomodo et ſcribendum.

BPY-

BPYTINH. Ἐν Μαλθακοῖς Κρατῖνος, PARS II.

Ἀμοργὸν ἔνδον βρυτίνην νήθειν τινά.]

Ita legendum. Sive Μαλακοῖς. Heſychius ſupra ſcribit Ἀμοργίς.

ΣΚΥΤΑΛΗ ΛΑΚΩΝΙΚΗ. Ἐπὶ τῶν ἀγγελία φόρων τάσσεται. Ἔθος γὰρ ἦν ἀρχαῖον τὸ χρήσαθαι ταῖς σκυτάλαις τῶν παρ' Ἕλλησι γραμματέων καὶ βιβλίων.] Scribe, ἀγγελία φορέντων. Sive potius ἀγγελιοφόρων: et infra σκυτάλαις ἀντὶ τῶν. De Scytale Laconicâ, Faber ad Longinum nonnulla.

ΣΚΙΝΔΑΡΕΥΕΣΘΑΙ. Κακοσχολεύεσθαι, δακτυλίζεσθαι, σκιμβαλίζεσθαι.] Lego, σκιμαλίζεσθαι. Laert. in Zenone p. 446. Σκιμαλίζοντος τῷ ποδί. Heſych. Σκιμαλίσαι, καταδακτυλίσαι. Vide Heſych. v. Σιφνιάζειν.

ΔΙΕΦΘΟΡΕ. Διέφθαρκεν.] Recte. Vide Græviúm ad Lucian. Solæciſt. p. 733.

ΣΚΑΛΑΘΥΡΕΙ. Σκαλεύει ἢ λάθρα πλησιάζει, ἀκολαστεῖ. — Σκαλαθύρων, σκαλεύων, ἀκολασταίνων.] Ita legendus iſte locus, qui in vulg. perturbatus eſt. Supra Heſychius: Σκαθύρματα, σκαριφίσματα. Forſan Σκαλαθύρματα, σκαριφίσματα: Vide Ariſtoph. in Concionat. Ubi σκαλαθύραι eſt συνουσιάσαι, notante Scholiaſta. Lege, σκαριφίσματα. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1545.

PARS II.

ΣΩΛΗΝΕΣ.] Vide Demet. Phaler. §. 152. et Galeum.

ΛΟΓΙΟΝ. Εἶδος κρατηρίσκε.] Galeus ad Demet. §. 38. Εἶδος χαρακτῆρος. Quod forſan verum.

ΦΥΜΑ. Ψώρα — Φύματα, ψυδράκια, ψῶραι.] Corrigendus Schol. ad Lucian. Macrobios. Φῦμα, ψυδράκιον, ψόρα. Scribe, ψώρα.

ΤΟΡΥΝΗ. Σιλῶδές τι.] Demet. Phaler. §. 157. Forſan, σκευῶδές τι. Ariſtoph. Av. 78. Heſych. v. Εὐεργία.

ΠΗΛΟΣ. Οἶνος, Ἴωνες.] Imo *vinum vapidum* puto πηλὸς vocabatur. Hinc jocus apud Demetr. Phaler. §. 173. Ὡς καὶ τὸν οἶνον τὸν προχυθέντα πιπράσκοντα, Πηλέα ἀντὶ Οἰνέως. Ita enim legendum cum Galeo. Vide Upton. ad Shakeſpear. de v. πηλός. Vide Polluc. p. 1234.

Οὔτ' ἐν κάδῳ δηλοίμηνὺ, οὔτ' ἐν ἀμφορεῖ.

Pro δηλοίμην lege δηλὸς μέν. Vide Theocrit. Idyll. x. 13.

ΟΥ ΜΑ ΤΗΝ. Οὐκ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν ὀργῇ.] Recte Bentleius ad Menand. Οὐ μὰ τήν. Sed non cepit quid ſubintelligeretur. Subintelligitur ἀλήθειαν. Plene extulit Demet. Phal. §. 237. Οὐ μὰ τὴν ἀλήθειαν. Recte igitur Heſych. οὐκ ἀληθῶς. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1422. et

et Spanheim. ibidem. Forſan Οὐ μάτην, ἀληθῶς. vel ὐκ ἄλλως. Vide Bos Animadv. PARS II.

ΟΛΚΗι ΜΙΑι. Τόνῳ, δυνάμει.] Lego, δυνάμει μιᾷ. Vide Suidam v. Δύναμις.

ΠΑΡ ΕΜΟΙΓΕ. Πάρεισι γάρ μοι.] Reſpexit Homer. Iliad. Α. 174.

—— παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι
Οἵ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεύς.

ΒΟΥΔΙΟΣ. Παρὰ Λυσίππῳ τὸ ὄνομα,
Κύων δ' ἐβόα δεδεμένος ὥσπερ βοῦδιος.]

Ita ſcribendum. Vulgo, κύων δέ τις ἐβόα.

ΧΛΩΡΗΙΣ ΑΗΔΩΝ.] Ita ſcribendum ſine interpunct. Vide Demetr. Phaler. §. 133. et Galeum.

ΠΕΡΡΕΧΕΙΝ. Ὑπερέχειν.] Ita ſcribendum. Sappho apud Demetr. Phaler. §. 146. Ubi vide Galeum.

ΤΕΝΘΡΗΔΩΝ.] Vide Demetr. Phaler. §. 330.

ΒΡΥΛΛΩΝ. Ὑποπίνων.] Reſpicit Ariſtoph. Equit. 1123.

Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν.

ΣΦΗΚΕΙΑ. — Τὰ τῶν σφηκῶν κηρία.] Quare

in

PARS II. in hoc ſenſu σφηκεῖα ſive σφήκειος ſcribendum. Σφηκία Ariſtophan. Veſp. 224.

ΑΥΤΟΔΑΞ. Παραχρῆμα, ἢ τὸ ἐκ τῶν χειρῶν δάκνειν.] Lego, τὸ παραχρῆμα, ἢ ἐκ τῶν χειρῶν δάκνειν. Ariſtoph. Pac. 606.

—— τὸν αὐτόδαξ τρόπον.

ΔΙΑΒΑΘΡΑ. Εἶδος ὑποδήματος γυναικείου.] Scribo, Διάϐαθρα. Eſt enim plurale a διάϐαθρον. Alexis apud Grotium, p. 571.

—— διάϐαθρον λεπτὸν φορεῖ.

ΠΑΙΔΕΡΩΣ.—Οἱ δὲ ἀλείμμά τι.] Grot. p. 573.

—— παιδέρωτ' ἐκτρίϐεται.

ΠΟΙΟΥ. Τινός.] Scribe τίνος. Interrogative. Vel nil muta. Themiſt. p. 93. Ποίοις τίσι. Ita legendum.

ΠΕΡΙΔΥΣΟ. 'Απόδυσο.] Ita Epicharmus apud Grotium Excerpt. p. 479.

—— περιδύσας τὸ μέτρον ὃ νῦν ἔχει.

ΣΦΑΚΕΛΙΖΕΙ.—Σφακελισμὸς γὰρ καὶ σφάκελος ἡ ἄμετρος ὀδύνη.] Epicharm. Grot. Excerpt. p. 481. Πέδαι τε καὶ σφάκελοι. Vide Schol. ad Oppian. Hal. ii. 583. et Hal. iv. 419.

Η ΤΑΧΑ. Οὕτω γὰρ ἴσως.] Plato Comicus, apud Grot. p. 485.

—— ἦ τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί;

Nonne

Nonne id concedes mibi? vel forſan ſine interrogat. *Hoc nunc concedes mibi.* PARS II.

ΑΠΛΗΤΙΟΣ. Ἁπλȣ̃ς.] Eupolis apud Grot. p. 503. Ἁπλήγιος ſcribit.

ΙΑΠΕΤΟΣ. Ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος.] Reſpicit Ariſtoph. Nubes. 994.

—— μήδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα,

Μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν. ——

ΑΠΕΣΚΥΨΙΣΤΑΙ. Κεκάθαρται.] Recte corrigunt, ἀπεσκύθισαι, κέκαρται. Euripides in Troad. 1033.

—— κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένην.

Crine demeſſo. Grotius in Excerpt. p. 301.

ΠΛΑΚΑ.—Καὶ τὴν γῆν.] Euripid. apud Grot. p. 403.

—— ἀροῖ πλάκα.

ΑΚΕΩΝ. Ἡσυχάζων, καὶ ἡσυχάσασα —Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν — ἡ ἐκπλαγεῖσα.] Ita ſcribendum.

Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. ——

Eſt pars verſiculi Homer. Iliad. Δ. 22.

ΣΤΡΟΒΕΛΟΝ. Σκολιὸν, καμπυλόν.] Scribendum, Στροβιλόν. Ion. apud Grotium p. 449.

Στρόβιλον ἀμφ' ἄκανθαν ἑλίξας δέμας.

ΣΙΖΕΙ. Ῥεῖ, περιῤῥεῖ τινός. Ἄμεινον δὲ ἐπὶ τȣ̃ σί-

ζειν

PARS II. ζειν ὀφθαλμόν.] Quid ſi? ῥεῖ περὶ ῥῖνας. Epicharmus apud Grotium p. 471.

Σίζει δὲ ταῖς ῥίνεσι ——

Sequentia Heſychii confirmant hanc lectionem. Vide nos infra P. III.

ΚΙΣΣΗΡΙΣ. Βύνευρον.] Alexis apud Grotium p. 577. unica σ.

Ὥσπερ κίσηρις λήψεται διεξόδυς.

Ita legendum. Non δι' ἐξόδυς.

ΑΒΥΡΤΑΚΟΠΟΙΟΥ. Τῦ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος.] Alexis apud Grotium p. 577.

Ἐν ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν.

ΔΙΕΣΜΙΛΕΥΜΕΝΩΝ. Λεπτολογηθέντων.] Alexis apud Grotium p. 589.

Λεπτοὶ, διεσμιλευμέναι τέ φροντίδες.

ΒΥΣΤΑΓΑ. Πώγωνα.] Scribe Βύσακα. Antiphanes apud Grotium p. 605.

—— μὴ φόρει τὺς βύσακας.

Laconice opinor pro Μύσακας. Vide ſupra p. 373.

ΣΠΑΛΑΘΡΟΝ. Σκάλαυθρον.] Lego, Σπαλάθρον, σκαλάθυρον. Vide Heſych. v. Σκαλαθύρει.

ΣΠΑΙΡΕΙ. — Σπαιρόντων.] Credo literam Α excidiſſe in utroque vocabulo. Sed ſcribitur σπαίρει et ἀσπαίρει.

ΣΥΝ-

ΣΥΝΝΕΦΕΣ. Σκοτεινόν.] Polyb. p. 772. Καπνώδης καὶ συννεφὴς ἀήρ. Epigram. Meleagri apud Spanheim ad Callimach. p. 697. PARS II.

Ἦν μοι ΣΥΝΝΕΦΕΣ ὄμμα βάλῃς ποτὲ, χεῖμα δέδορκα.

ΡΑΜΦΗ. Κοπίς.] Polyb. p. 825. Τοῖς δὲ νεανίσκοις ΡΑΜΒΑΣ καὶ μαχαίρας. Corrigendus ergo alteruter.

ΥΠΟΝΟΜΑΙ. — Ὀχετοί.] Polyb. Ὑπόνομοι δὲ πλείους εἰσί. p. 833.

ΣΚΕΘΡΟΝ. Ἀκριβές.] Æſchylus Prometh. Vinct. 487.

Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
Διώρισ' ——

ΑΣΑΛΛΕΙΝ. Ἀφροντιστεῖν. Σάλα γὰρ ἡ φροντίς.] Lego, Ἀσαλαγεῖν. Heſychius, Σαλαγεῖ, ταράσσει· ἡ γὰρ φροντὶς σάλα λέγεται.

ΓΑΙΣΟΣ. — Οἱ δὲ, μισθόν.] Polyb. p. 153. Γαλάτας, προσαγορευομένους δὲ διὰ τὸ μισθοῦ στρατεύειν Γαισάτους· ἡ γὰρ λέξις αὕτη τοῦτο σημαίνει κυρίως.

ΠΡΟΣΤΙΜΟΝ. Ζημία.] Recte. Polyb. μεγίστων ἀξίων προστίμων. Ubi vir doctus male p. 198. προστιμημάτων.

ΟΡΟΥΑ. Χόρδη καὶ σύντριμμα πολιτικόν.] Lego, σύντριμμα ποιὸν γαλακτικόν. Eſt enim ab. ὀῤῥός.

Vide

PARS II. Vide infra v. ἀφύα. Addit Heſych. Εἰς ὁ Ἐπιχάρμυ δρᾶμα. Epicharmus ex Sicilia lacte et caſeo celeberrima.

ΚΑΚΗ. Πελία, ἡ κακία, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, κακυκίας.] Scribe κακηπελία, ἡ κακία. Vide noſtrum v. Εὐηπελία. et Bentl. ad Callimach. Cerer. 135. Utitur κακηπελίη Nicand. Theriac. 318. et κακηπελέοντα 878. Corrigendus Max. apud Fabric. Bib. Græc. vol. viii. Ubi male legitur κάκη πελίη. Oppian. Hal. v. 546.

Ἀλλ' ὅτε λευγαλέης ὀλιγηπελέων ὀδύνῃσι.

Ubi Codd. κακηπελέων et Schol. Pro κακυκίας lege κακυχίας. Polyb. p. 507. ἀπηλλάττετο τῆς ΚΑΚΟΥΧΙΑΣ. Heſych. Κακουχία, ἀσθένεια. Jamblich. Protrept. p. 150. Κακυχεῖν. Confer nos infra P. III. et IV.

ΑΝΑΙΔΕΙΑΙΣ ΦΑΡΟΣ. πιών. Σοφ. Ἰνάχῳ.] Scribo. Ἀναιδείας φάρος, φάρος διπλῦν. Heſych. Δίκολον (lege ΔίϬολον) φάρος διπλῦν.

ΑΣΥΡΗ. Ἀκάθαρτα.] Polyb. p. 380. Ἄνθρωπος ἀσυρής. *Homo impurus.* Interpres.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ. Ἄφευκτον.] Polyb. p. 110. Ἀπαραιτήτυ τευξόμενος τιμωρίας. Male Interpres, *grave Supplicium.*

ΑΙΓΥ. Ἐπιθυμία.] Hinc λιγυψυχία Æſchylo in Χοηφορ. v. 754. Vide nos P. I. in v.

ΑΓΑ-

ΑΓΑΖΕΙ. Ἀγανακτεῖ, βαρέως φέρει.] Æſchylus in Supplicibus. Τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν.

ΑΒΙΟΙ. — Ὄνομα ἔθνους.] Æſchylus apud Grotium in Excerpt. p. 49. ubi ſcribitur Γαβίους pro Ἱαβίους.

ΞΑΝΗΣΑΙ. Κοπιάσαι.] Sophocl. apud Grot. p. 139.

Ἤδη ξανῆσαι καὶ προγυμνῆσαι χέρα.

ΚΑΤΑΣΤΟΜΑ. Κατὰ τὴν ἀρχὴν μεταφορικῶς.] Aliter utitur Euripides in Rheſo. 511. pro *aperte.*

Οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος ἀξιοῖ λάθρα
Κτεῖναι τὸν ἐχθρὸν, ἀλλ' ἰὼν κατὰ στόμα.

Vide Grotium Excerpt. p. 295. et nos P. I. in v.

ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΝ. Τὸν ἐπίπλουν ὑμένα.] Eubulus apud Grotium p. 655.

Μηδ' ἐπιπόλαιον ———

Vide nos ſupra v. Ἐπιπλα.

ΑΜΗΝ. Πλακοῦντος εἶδος.] Recte Salmaſ. ἀμής. Epicrates apud Grot. p. 669.

Ἄμητας ἡμίβρωτας, ὀρνιθειά τε.

ΛΑΜΠΥΡΙΣ. Ζωΰφιον ἐκ φρυγάνων γινόμενον.] An λαμυρίς? Epicrati p. 669. Λάμυρις eſt *guloſus*. Ut γάστρις, *qui nimium bibit.* At γάστρις, πολυφάγος *Heſychio.*

ΜΥΩ-

PARS II.

ΜΥΩΠΙΑΙ. Τρώγλαι.] Et ſic forſan ſcribendum apud Epicrat. in Grotio p. 669. ubi legitur, μυωνία.

ΛΑΠΤΗΣ.] Forſan legendum, Λάπη. Diphilus apud Grotium p. 783.

——— μεςοὶ λάπης.

Pituitæ.

ΤΗΛΟΥΡΟΣ. Μακρόθεν ἀποθείς.] Lego, Τηλορὸς, μακρόθεν ἀφοριστεις. Euripides Electra 251.

Ἐν τοῖς δ' ἐκείνου τηλορὸς ναίω δόμοις.

Heſych. ſupra. Τηλοῦρον, μακρόθεν ἀφωρισμένη, τινὲς μὲν ὡς πανοῦργον, τινὲς δὲ ὡς κηπουρὸν τῷ τόνῳ. Quæ ita ſcribenda. Τηλορὸν, μακρόθεν ἀφωρισμένην — Τηλοῦργον, τινὲς — τῷ πόνῳ.

ΝΕΑΛΗΣ. Νεωςὶ ἁλοῦσης.] Scribe ex ordine literarum. Νεάλεος. Vide Schol. ad Lucian. vol. i. p. 25. et Nicand. Ther. 933. et Alex. 355. Metaphr. Græc. Cæſar. p. 67. ἐπειδὴ ἡ πρώτη σφῶν τάξις ἔκαμνεν, ἄλλη νεαλὴς προσῄει.

ΑΙΝΩ. Παρίημι, παραιτοῦμαι, καὶ ἐπαινῶ. Σοφοκλῆς Ἀλκμαίωνι.] Scribendum opinor παραιτοῦμαι. Σοφοκλῆς Ἀλκμαίωνι. Καὶ ἐπαινῶ. Nam cum iſta prior expoſitio ſit obſcurior, recte Sophoclem laudat. Vide omnino Plutarch. an Juveni ſint aud. Poem. p. 28. Edit. Grot. et Plutarch.

tarch. de Iſid. p. 53. Edit. Squire. Ubi pro αἰνῶ δὲ legebam ἐῶ δέ. Vide p. 86. et 95. Sed forſan nihil mutandum, ut patet ex hoc loco. Mox Heſych. Παρίημι, ἐῶ.* PARS II.

ΕΠΑΙΝΗ. Ἐπαινετὴ, ἡ δεινὴ καὶ φοβερά.] Hinc Perſephone, ἐπαινὴ vocata. Vide Plutarch. an Juveni &c. Edit. Grot. p. 31. et Stobæum Grotii p. 169. Homer. Odyſſ. K. 534.

—— ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.

ΕΠΑΙΝΟΥΣ. Τὰς κρίσεις — Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ. Καὶ Ἀλκεοι ταῖς ἐπαινήτεσιν.] Forſan Καὶ Ἀλκαῖος, τὰς ἐπαινετάς. Nam ſupra. Ἐπαινὴ, ἐπαινετή. Vel forſan ſcribendum, καὶ Ἀλκμαίωνι καὶ ταῖς Ἱκέτισιν. Ut fabulam *Supplices* Sophocles ſcripſerit. Quo nomine et Euripides.

ΞΑΙΝΕΙ. — Ἐργάζεται Ἔρια καὶ δέρρειν ἱμάντι.] Lege, ἐργάζεται ἔρια εἰς δέρριν ἢ ἱμάτιον. Heſych. Δέρρις, τὸ παχὺ ὕφασμα. Vide et v. Κῆκις. Sed legendum, Καὶ δέρει ἱμάντι. Themiſt. Orat. i. Vide Heſych. v. Παραρύματα.

ΚΩΘΩΝ. — Μόνωτον ποτήριον.] Heniochus apud Athenæum, παῖδα φάρυγγος. *Servum gutturis.* Ita enim reddendum. Vide Meurſium in Laconicis. Qui male ſollicitat. De Heniocho, vide Heſych. v. Ἐνώπια. et nos P. III.

---

* Ita in Marg. — Plutarch. de Iſid. et Oſir. p. 53. Edit. Squire. αἰνῶ δὲ τομὴν ξύλω. i. e. *omitto*. Quem locum male ſollicitant viri docti.

PARS II.

ΓΥΡΩΣΑΙ. Πληρῶσαι.] Aratus, καὶ φυτὰ γυρῶσαι.

ΓΩ. Ἑαυτῷ.] Scribe ἑῷ.

ΔΙΟΠΕΤΗΣ. Ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρούμενος.] Scribe, Διοπετής. Ariſtophon apud Stobæum p. 43.

——διοπετεῖς οἰκίαι.

Domus ſacratæ, Jove plenæ.

ΑΠΟΔΑΣΜΙΟΙ. Ἀποδεδρασμένοι.] Corrigunt, ἀποδεδασμένοι. Sed nil forſan mutandum. Reſpicit Herodotum p. 60. Φωκέες ἀποδάσμιοι. Qui *patriam reliquerunt*. Schol. ad Oppian. Hal. v. 444. ἀποδάσμιον, κεχωρισμένην.

ΜΟΝΟΤΡΩΠΟΣ. Μόνος στραφείς.] Legendum forſan, Μονοτρόπος, μόνος τραφείς. Herod. in Homeri Vita p. 556. Ὢν μονότροπος. Interpres, *Solitarius*.

ΕΡΙΩΠΙΖΟΜΗΝ. Ἠ τεχνητευόμην ἢ σύμμικτα σχήματα εἶχον.] Scribe, Ἐῤῥωπιζόμην, ἠτεχνητευόμην, ἢ σύμμικτα χρώματα vel χρήματα, εἶχον. Vide Heſych. v. Ῥωπός. Vide nos P. I. v. Ῥωπὸς et ſupra p. 448.

ΕΡΙΩΠΙΔΟΣ. Εὐώπιδος.] Herod. v. Homeri p. 558. Ἐριώπιδα κούρην.

ΕΥΟΧΘΕΙΝ. Εὖ ἔχειν.] Herodot. v. Homeri p. 562. Εὔοχθος εὐόχθης.

ΗΓΗ-

ΗΓΗΛΑΖΕΙ — Ἄγχει.] Scribe ἄρχει. Zoſimus p. 53. Ἱερὸν γόον ἠγηλάζων. PARS II.

ΕΝΤΟΜΑ. — Καθάρματα.] Herod. p. 131. Ἔντομά σφεα ἐποίησε. Ubi non recte Interpres.

ΒΩΜΙΝΑΣ. Ἀναβάσεις.] Recte Soping. Βωμίδας. Herodot. p. 136. Κρόσσας, οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι.

ΣΤΑΘΕΝ. Μένος, τεκμαιρόμενος.] Forte Σταθμεώμενος. Herodot. p. 147. Ὑπὸ γῆν σταθμεώμενοι. Vide nos P. I. in v.

ΑΠΟΜΑΤΑΙΑΣΑΙ. Ἐξευτελίσαι.] Legendum Ἀποματαΐσαι. Herodot. p. 152. Ἐπάρας ἀπεματάϊσε. *Elevans crus pepedit:* Heſych. Ματαΐσει, μωραίνει. Lege cum Salmaſ. Ματαΐζει. Vide nos P. I. v. Ματαΐσει.

ΑΠΟΜΑΓΜΑΤΑ. Παραθειώματα.] An? περιηθήματα. Vox Longino uſurpata. Vide Spanheim ad Callim. p. 331. Lege περιθειώματα. *Luſtrationes.*

ΚΕΛΗΜΟΣΥΝΑΙΣ. Κελεύσεσιν.] Scribendum forſan Κελευσμοσύναις. Herodot. i. p. 64. Ἐκ τούτου δὲ κελευσμοσύνης.

ΥΠΕΡΘΥΡΙΟΣ. Ὁ ἐπάνω τῶν θυρῶν τόπος.] Herodotus p. 72. Σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα.

PARS II. *Poſtes lateris, et quæ ſupra portam ſunt.* Interpres male. Vide Heſych. in Σταθμοί.

ΚΑΙΝΟΤΟΜΕΙΝ. Καίνειν.] Forſan ſcribendum καινῦν. Herodot. p. 124. Καινῦν τῷ λόγῳ. Themiſt. p. 105. Καινοτόμος. Iamblich. v. Pythag. p. 148. Καινοτομίαι. Vide Heſych. v. Σκινίπτειν. et nos infra. Plato Euthyphr. p. 57.

ΚΑΙΝΕΙ. Φονεύει, ἐκτείνει.] Lege ἐκτίνει.

ΠΛΑΤΥΤΑΩΡ. Τὸ ἁλμυρόν.] An ita intelligendus Herodotus? p. 127. Πλατυτέροισι πόμασι. An ſcribendum παχυτέροισι?

ΛΕΣΧΗΝΕΙ. Ὁμιλεῖ.] Scribendum Λεσχαίνει. Stobæus Serm. lxxviii. Μηδέποτε ἀντιλεσχαίνειν. Apollo Λεσχηνόριος dicitur. Vide Phurnut. Nat. Deor. p. 228. Edit. Gale, et notam ibi. Schol. ad Ariſtoph. Nub. 1482. Καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἀπόλλωνα παρ' ἐνίοις Λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι. Mox Λέσχηρεῖ, κόπτει. Lege σκώπτει.

ΠΛΥΝΕΤΑΙ. — Λοιδορεῖται.] Eſt Atticorum proprium, ut Heſych. docet in v. Πλῦνον. Baſilius magnus p. 95. Edit. Grot. Πλύνων αὐτὸν τοῖς ὀνείδεσι. Confer Ariſtænet. p. 146. Nicand. Ther. 347. Ἔνιπτον. Vide Heſych. v. Ἔνιπτε.

ΠΑΤΕΡΗΤΑΙ. Ἐσθίουσι.] Scribendum. Πατέονται, ἐσθίουσι. Herodot. ii. p. 103. Οὔτε ἐψόν-

τις

τις πατέοντα. Heſych. ſupra. Πατέαντο, ἐγέ-νοντο. Ubi recte corrigunt, ἐγεύοντο. Vide Herodot. p. 107. PARS II.

ΕΠΙΠΛΟΝ. Ἐπίπλαιον.] Scribe, Ἔπιπλον, ἐπίπλοον. Herodot. p. 107. Τὸν σπλῆνα καὶ τὸν ἐπίπλοον. Vide nos ſupra. p. 454. v. Ἔπιπλα.

ΔΟΡΠΙΑ. Ἡ τῶν Ἀπατουρίων πρώτη ἡμέρα.] Scribe Δορπία. Scil. ἡμέρα. Herodot. p. 107. Τῆς ὁρτῆς τῇ δορπίῃ. Ubi male Interpres.

ΦΑΡΟΥΝ. Ἀροτριᾶν.] Guyetus pro ἀροῦν. Male. Infra. Φαρῶσαι, ἀρόσαι, νεῶσαι, λαμπρυνθῆναι. Scribe, φαρυνθῆναι, λαμπρυνθῆναι. Hinc corrigendus Autor in Collect. Gale p. 491. Φέρσαι τὸ γεννῆσαι, — καὶ τὴν γῆν ἀφάρωτον ὁ Καλλίμαχος εἶπε τὴν ἄγονον — ἀφάρωτος οἷον γυνή. Lege φαρῶσαι τὸ γεννῆσαι. Heſych. ἀφάρωτος, ἀνδρειότατος. Reſpexit locum Callimachi. Qui addendus fragmentis. Vide fragment. Bentleii p. 382. Quo forſan reſpexerit: et pro γυνὴ lege γῆ.

ΑΙΜΟΦΟΡΥΚΤΑ. Αἵματι μεμολυσμένα.] Autor in Collect. Gale p. 462. Αἱμοφρύκτοις ῥεύμασι. Lege, αἱμοφορύκτοις.

ΤΑΓΑΝΑ. Ταῦτα, Κρῆτες.] Scribe, ταυτά. *Eadem* ſcilicet. Reſpexit ſupra. Ταγαῖς, ἀρχαῖς, ἡγεμονίαις. Quare τάγανα idem quod Ταγαὶ apud Cretenſes.

PARS II. ENΘΥΜΗΣΙΟΝ. Ἄπειρον, ἄνομον.] Forſan ſcribendum, ἔμπειρον, ἔννοον. Herodot. p. 156. Ἐνθυμιστὸν habet. Forte Ἐνθύμιον. Alciphro, lib. iii. Epiſt. x. Ἐνθύμιον δὲ ποιησάμενος. Vide Suid. in v. Ἐνθύμιον. Forſan tamen legendum Ἐνθυμήιον, ἄπορον, ἔννουν.

ΠΑΤΑΙΚΟΙ. Θεοὶ Φοίνικες.] Vide Herodot. p. 174. et not. Tho. Gale.

ΜΥΚΗΣ. Τοῦ ξίφους ὁ κατὰ τὴν λαβήν, ὁ χρόμ-της καλούμενος.] Aliter intellexit Herod. p. 185. Τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἀποπίπτει, *Fungus vaginæ* reddit Interpres. Forſan *ima pars vaginæ*. Vide Plutarch. de fluviis p. 63. et nos infra P. III.

ΓΟΡΓΥΡΑ.] Vide Herodot. p. 216.

ΣΑΓΗΝΕΥΣΑΝΤΕΣ.] Reſpexit Herodotum p. 217. Τὴν δὲ Σάμον σαγηνεύσαντες οἱ Πέρσαι. Vide et Herodot. p. 341. Ubi hunc morem deſcribit.

ΕΜΒΑΦΙΑΙ. Λοπάδες βαθεῖαι.] Herodotus ἐμβάφια vocat p. 112.

ΧΑΥΛΙΟΔΟΝΤΑ.] Vide Herodotum p. 114.

ΑΜΦΙΔΕΕΣ. Ψέλλια, κρίκοι.] Forſan legendum, Ἀμφιδέας, ψέλλια, κρίκους. Herodotus p. 115. Ἀμφιδέας περὶ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας.

ΠΕΡΙ-

ΠΕΡΙΑΗΣΙΣ. Περίοδ☉.] Forſan περιείληψις. Confer Gronov. ad Herodot. p. 893. et Schol. ad Ariſtoph. Plut. v. 586. Scribe Περιήλυσις. Vide Herodot. p. 136. Oppian. Hal. iv. 116. PARS II.

Μαιόμενοι κύρτοιο κατήλυσιν——

Schol. εἴσοδον. Idem iv. 228.

Τίννυθεῃ καρῖδος ἐπήλυσιν. ——

Sic Ἐπήλυσις Heſych. Corrigendus Schol. ad Arat. Dioſem. v. 161. ubi male ἐπίλυσις. Ubi vide Arnaud. p. 169.

ΚΡΕΞ.—Ὄρνεόν τι.] Vide Herodot. p. 116.

ΣΥΡΜΑΙΑ.—Καὶ συρμαϊσμὸς, καὶ ἐςὶ πρὸς κάθαρσιν.] Herodot. p. 117. Συρμαΐζουσι τρεῖς ἡμέρας. Vide P. III.

ΤΡΟΦΙΣ. Εὖ τεθραμμένος.] Herodot. p. 225.

ΟΙΣΠΑΙ. Πρόβατον κάπρος.] Recte Salmaſ. Προβάτων κόπρος. Herodot. p. 281. Οἴσπη προβάτων. Ubi vide Gronovium. Heſych. Οἰσπάτη, ὁ ῥύπος. Vide Bos Animadverſ. p. 30.

ΣΙΓΓΥΝΟΙ. Τὰ ξυςὰ δόρατα.] Lege Σίγυναι. Eſt vox Cypriorum. Herodot. p. 289. Ubi vide Cl. Galeum.

ΗΡΣΑΝ. Ἐπότισαν.] Herodot. p. 290. Ἧρσε τὸν ἵππον.

PARS II.

ΛΙΠΑΡΩΣ — Προσεδρευτικῶς.] Herodot. p. 292. Μηδὲ λιπάρεε τῇ πόσει. *Neque diutius adeſto potationi.* Vide Heſych. v. Λιπαρές.

ΚΑΤΑΠΡΟΙΞΕΙΣ. Καταφρονήσεις, ἢ δωρεὰν γελάσεις.] Poſtremo ſenſu utitur Herodotus p. 326. Οὐ καταπροΐξονται ἀποστάντες. *Quod non impune laturi ſint defectionem ſuam.* Et p. 389. ubi male Interpres. Lege καταπροΐξει. Vide infra p. 513.

ΕΛΥΤΡΑ.—Πηγαὶ καὶ σωλῆνες, δέρματα.] Lego. Σωλῆνες δερμάτινοι. Utitur Herodotus p. 277. Τὰ ἔλυτρα τῶν ὑδάτων. *Fontes aquarum.* Sed nihil muto. Σωλῆνες. *Fiſtulæ aquarum.* Forſan Ἔλυτρα, δέρματα. Heſych. Ἐκλυτρῶσαι. Vide ſupra p. 413. Oppian. Hal. i. 286.

Ἠΰτε ἐκδυομένοιο βίην φράζωνται ἐλύτρου.

ΛΟΦΟΣ.—Ἄκρον περικεφαλαίας.] Herodot. p. 277. Οἱ λόφους κείρονται, τὸ μὲν μέσον τῶν τριχῶν ἀνιέντες αὔξεσθαι, τὰ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν κείροντες ἐν χροΐ. Ubi legendum. Οἱ λόφους οὐ κείρονται. *Qui ſummam verticem non tondentur, quippe qui in medio ſive vertice capillos creſcere ſinunt; utrinque autem ad cutem uſque tondent.*

ΟΦΡΥΓΗ. Χρῶμα, λόφος, αἱμασιά.] Lego, Ὀφρυὴ, χῶμα. Herodotus p. 279. Ὀφρύη ψάμμης.

ΨΗΧΕΙ. Πραΰνει. —— Ψήχομαι τὸν δικαςήν.] Scribe ψήχει, πραΰνει καὶ τὰ ὅμοια. Ψήχω μοι τὸν δικαςήν. Quæ poſtrema ex Autore aliquo. PARS II.

ΒΑΘΕΙΗΣ. — Ἡ ἐξάλλε καὶ κεκρυμμένης.] Herodotus p. 252. Ἦθεα βαθύτερα ἢ κάτα Θρήικας.

ΕΥΜΑΡΕΙΑ. — Ἀπόπατος.] Recte corrigunt, ἀπόπατος. Herodot. p. 257. Ἐς εὐμαρίην ἀποσκιδνάμεναι. *Ad ventrem levandum.*

ΣΩΧΕΙΝ. Τρίβειν.] Scribo. Σώχειν. Heſych. infra, Σωχομένες, τριβομένες. Herodot. p. 245. Τὸ καταστωχόμενον.

ΚΤΙΛΕΥΣΑΣΘΑΙ Η ΚΤΙΛΩΣΑΣΘΑΙ. Συλήθηναι.] Lego. Συνήθη εἶναι. Heſych. Κτίλον, συνήθη. Et, Ἐκτιλωμένοι, συνηθισμένοι, συνήθεις. Herodot. p. 257. Ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων. *Conciliaverunt cæteras. Cæteris conſueverunt.* Vide nos infra P. III.

ΠΕΡΙΦΡΥΝΑΙ. Περιλαβεῖν.] Scribe, Περιφῦναι.

ΙΠΤΗΣ. Ἱππεῖς.] Lege. Ἱππῆς, ἱππεῖς. Sequitur verſiculus ex Ariſtoph. Equit. v. 225.

Ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι.

ΕΘΕΛΟΚΑΚΩΝ. Τῶν κακὰ θελόντων.] Verbo utitur hujuſmodi Herodot. p. 314. Ἐθελοκάκεον ὡς δεσπότῃ ἐργαζόμενοι.

ΔΙΑ-

PARS II.

ΔΙΑΒΑΛΛΕΙ.—Παραπετᾷ.] Lege ἀπατᾷ, παραλογίζει. Herodot. p. 327. Ἱστιαῖος μὲν λέγων ταῦτα, διέβαλε. Heſych. Διεβλήθη, ἐξηπατήθη. Vide Schol. ad Ariſtoph. Aves. 1647.

ΤΙΛΛΕΙ—Ἀποκόπτει.] Male corrigunt, ἀποσκώπτει. Herodot. p. 52. Ἀποτείλας. Lege, ἀποτίλας. Vide nos ſupra P.-I. in v.

ΑΒΡΑΙ. Νέαι δοῦλαι.] Heliodorus Æthiop. p. 379. Edit. Commelini. Διακονουμένης Ἄβρας.

ΑΡΘΜΟΝ. Προτμησία.] Scribe πρότμησιν. Vide Heſych. v. Πρότμησις. Sed legendum puto, Ἀρθμὸν, πρόμνησιν. Πρόμνησις eſt *Conciliatio.* Herodot. p. 357. Ἄρθμια idem quod ἀρθμός.

ΚΑΤΑΒΩΣΟΜΕΝΟΥΣ. Περιβοησομένους.] Reſpexit Herodotum p. 358. Ἀγγέλους καταβωσομένους. *Nuntios exprobraturos.*

ΕΚΘΥΕΣΘΑΙ. Ἐξιλάκεσθαι.] Utitur Herodot. p. 361. Τὸ ἐκθύσασθαι οὐκ οἷοί τε ἐγένοντο.

ΔΑΡΕΙΟΣ ΥΠΟ ΠΕΡΣΩΝ Ο ΦΡΟΝΙΜΟΣ.] Vide Herodot. p. 365. Ubi legendum opinor, Δαρεῖος, Φρόνιμος· Ξέρξης, ἀρήιος. Nam iſtud ἐρξείης eſt non niſi repetitio τοῦ Ξέρξης.

ΑΝΑΜΑΤΤΟΙ. Ἄματα μὴ ἔχοντες.] Scribe Ἀνάμματοι, ἄμματα. Herodotus p. 349. Ἀναμαθοὺς

μαθὼς εἰς τὸ χῆδος ἰέναι. Scribe, ἀναμμάρτως ſive ἀναμμάτ]ως. Heſych. Ἄμμα, δεσμός. *Faſcia* ſcilicet. PARS II.

ΑΝΩΙΣΤΟΝ. Ἀνόητον.] Scribe, ἀνυπονόητον. Herodot. p. 352. Ἀνωΐστου δὲ γενομένου. *Quum nemo ſuſpicaretur.* Heſych. ſupra. Ἀνωϊστὶ, ἀνυπονοήτως. Ita legendum. Schol. ad Oppian. Hal. iii. 43. Ἀνωΐστοισι, ἀπροσδοκήτοις.

ΕΥΩΔΩΘΗ. Ἑτοιμάσθη.] Herodot. p. 354. Κλεομένεϊ εὐωδώθη τὸ εἰς τὸν Δημάρητον πρῆγμα. *Bene ceſſit.*

ΕΠΑΙΣΤΟΣ. Φανερὸς, κα]άφωρος.] Herodot. p. 355. Κλεομένεα ἐπάϊστον γενόμενον. *Manifeſtum maleficii.* Vide et p. 427.

ΩΓΥΓΙΟΥ.—Μεγάλου πολύ.] Heliodor. Æthiop. p. 493. Edit. Commel. Ὠγύγιος ἄνθρωπος. *Procerus* reddit Interpres. Forſan pro Μεγάλου πολύ, legendum Μεγάλου πάνυ.

ΑΠΩΣΜΑΙ. Ὤθησα.—Ἄπαιτος, φυγάς.] Scribe ex literarum ordine.—Ἀπωστὸς, φυγάς. Reſpexit Herodotum p. 333. Ὁ μὲν δὴ ὡς ΑΠΩΣΤΟΣ τῆς ἑωϋτοῦ γίνεται.

ΠΡΟΣΕΒΗΣΑΤΟ. Προέβη.] Scribe προσέβη. Reſtituenda vox Herodoto p. 342. Ubi nunc male legitur προσεβώσατο.

ΑΠΥΡΟΣ.

PARS II.

ΑΠΥΡΟΣ. Ἄναςος.] Lego, ἀνέςιος. Ariſtoph. Equit. 1265. Ἀνέςιον. Heſych. Ἑςίη, πῦρ. Utitur contrario ſenſu Æſchyl. Prom. v. 879. Ubi Interpres. *Ardentiſſima.* Sed ibi legendum, Ζαπύρος. ut v. 1083.

ΤΕΤΑΡΤΩι. Μέτρῳ τῶν ὑγρῶν.] Herodot. p. 349. Οἴνου τετάρτην Λακωνικήν.

ΨΥΧΡΟΣ. Ἀσθενής.] Hinc Herodoto, ἐπικουρίη ψυχρή. *Frigidum auxilium.* p. 368.

ΑΠΟΣΠΑΡΑΣΣΟΥΣΙ. Σπαίρουσι, σφίζουσι.] Lege, σφύζουσι. Cætera ſana ſunt.

ΑΠΟΣΠΕΥΔΕΙ.] Deeſt interpretamentum. Niſi ἀποσπηδᾷ legas. Utitur Herodot. p. 368. Τῶν ἀποσπευδόντων. *Diſſuadentium. Renuentium,* et p. 389.

ΕΠΙΜΑΧΟΝ ΧΩΡΙΟΝ. Ὧι δύναιτ' ἄν τις προσιέναι μαχόμενος.] Herodot. p. 375. Ἐπίμαχον τοῦ τείχεος.

ΠΡΟΚΑ. Εὐθὺς, ἐξαίφνης, δρόσος.] Confundit duas voces πρόκα et πρῶκα. Legendum quoque, δρόσον. Utitur πρόκα Herodot. p. 375.

ΑΝΑΣΠΑΣΙΟΝ. Ἀνεσπασμένον.] Scribendum, Ἀνάσπαςον, ἀνεσπασμένον. Herod. p. 407. Τοὺς ἀνασπάςους καλεομένους. *Ex loco in locum ſummotos.*

ΕΜΠΑ-

ΕΜΠΑΛΕΞΑΙ. Ἐμπλέξαι.] Recte corrigunt, Ἐμπαλάξαι. Herodot. p. 408. Οἱ δ' ἐν ἕρκεσι ἐμπαλλασσόμενοι (ἐμπαλασσόμενοι) διαφθείρονται. PARS II.

ΤΥΧΟΙ. Λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα.] Herodotus p. 409. Καὶ τύχους μεγάλους. Reddunt, *et grandes bipennes.*

ΟΜΑΙΧΜΗ. Συμμαχία καὶ ὁμαίθεια καὶ ὁμαιχμία.] Scribendum opinor, καὶ ὁμήθεια καὶ ὁμαιχμία. Sic καχήθεια. Vide nos P. III. Ὁμήθεια ab ὁμήθης. Forſan quoque legendum ὁμαιχμίη. Ὁμαιχμίη utitur Herodot. p. 426. Reſtituenda iſta vox Ignatio. Ep. ad Polycarp. p. 7. Quam male reddunt. Vide Oppian. Hal. v. 160. Ὁμήθεια habet Oppian. Cyneg. iv. 2. Nicand. Theriac. 415.

———— καὶ ὁμηθέα λίμνην.

ΑΝΤΕΧΕΤΑΙ. Ἀντιλαμβάνεται, φροντίζει, περιποιεῖται.] Herodot. p. 401. Ἀντέχεσθαι τοῦ πολέμου ἐντεταμένως. *Bellum gerere. Curare.*

ΖΕΙΡΑ. Οἱ μὲν εἶδος χιτῶνος.] Herodotus, ubi reſpicit Heſychius, p. 405. et 406.

ΠΡΟΒΟΛΟΣ. — Οἱ δὲ ῥάβδος.] Ita utitur Herodotus p. 406. Προβόλους δύο λυκεργέας. Vulgo λυκιοεργέας. Scribendum λυκοεργέας. *Venabula ad Lupos urgendos.* Ita enim Græci.

Videndus

PARS II. Videndus Heſych. v. Λυκοίρια, et not. ad locum.

ΣΕΙΡΗ. — Καὶ ἱμάτιον ἀσπάθητον λεπτόν.] Vide Herodotum p. 408.

ΚΕΧΑΡΑΓΜΕΝΟΣ. Ὠργισμένος.] Palmerius ὡραϊσμένος. Inepte. Herodotus in Polym. p. 379. Κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι. *Infenſum Athenienſibus.*

ΑΓΧΙΣΤΡΟΦΟΣ. Εὐμετάβολος.] Herodotus p. 387. Ἀγχίστροφα βυλεύομαι. *Nunc huc, nunc illuc verſor.* Ita reddendum. Voce utitur Longinus.

ΑΠΑΡΤΙΛΟΓΙΑ. Ἀπηρτισμένη ψῆφος.] Reſpicit Herodotum p. 393. Ἀλλ' ἤ τοι ἀπαρτιλογίη ὑπ' ἐμέο πεπληρωμένη. Videndus Harpocrat. in v.

ΦΕΡΕΓΓΥΟΣ. — Δυνατός.] Herod. p. 399. Φερέγγυος διασῶσαι τὰς νέας. *Qui naves ſervare poſſit.*

ΚΡΑΝΕΑ ΧΗΛΕΥΤΑ.] Scribe, Κράνεα. Herodotum reſpicit p. 409. Εἶχον περὶ μὲν τῆσι κεφαλῆσι κράνεα χηλευτά.

ΚΡΑΝΙΑ. Τόξον εἶδος δένδρυ περικεφαλαία.] Puto ſcribendum. Κρανέινα τόξα, τόξων εἶδος — Κρανία, εἶδος δένδρυ, περικεφαλαία. In priore reſpicit

picit Herodotum. p. 409. Εἶχον δὲ τόξα κρανέινα. PARS II.

ΑΖΑΙΑ. Φθονερά.] Lego, Ἄζηλα, φθαρτά. Atque hæc ex ordine literarum. Herodotus p. 424. — Ἄζηλα πέλει.

ΟΡΧΗΔΟΝ. Ἡϐηδόν.] Reſpicit Herodot. p. 426. Λάξεως ὀρχηδὸν ἕκαστος. Vide P. I. in v.

ΕΥ ΒΕΒΗΚΟΤΙ. Εὐσταθεῖ.] Herod. p. 434. Τὴν τυραννίδα, εὖ βεϐηκυῖαν. *Bene ſtabilitam.*

ΑΕΛΠΕΟΝΤΕΣ. Μὴ ἐλπίζοντες.] Scribe, Ἀελπτέοντες. Reſpicit Herodotum p. 436. Ἀελπτέοντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερϐαλέεσθαι. Heſych. Ἐξ ἀελπτόης, ἐξ ἀνελπίστου. Scribe, Ἐξ ἀελπτίης. Ubi reſpicit Archilochum apud Heraclid. Edit. Gale. p. 412. Ubi tamen male ſcribitur, ἀελπίης. Salmaſ. apud Heſych. legit, Ἐξ ἀέλπτου. Quod interpretamento melius convenit. Et ſic quoque legendum apud Sophocles Ajac. v. 729.

——εὖ τε γ᾽ ἐξ ἀέλπτων.

Lego, Ἀέλπτου. Vide Suidam v. Μετανεγνώσθη.

ΔΙΑΣΦΑΓΕΣ. Αἱ διεστῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν.] Herodot. p. 446. Ἔστι διασφὰξ πρὸς μεσαμϐρίην Τρηχῖνος.

ΑΤΕΟΝΤΑ. Ἀτιμάζοντα.] Corrigunt ἀτίοντα. Sed

Sed male. Herodot. p. 454. Παραχρεώμενοί τε καὶ ἀτέοντες. *Male dicentes et exprobrantes.*

ΓΑΛΑΛΑ. Πόλις ἔθνων.] Scribe ἐθνῶν. Vide Albert. p. 55. Reſpexit locum Apoſtoli. *Galilee of the Gentiles.* Mat. iv. 15. Vide Middleton, Gift of Tongues, p. 101.

ΜΥΛΗ. — Καὶ ἀργυρίου τάλαντον οὕτω λέγεται.] Cteſias apud Phot. Μύλην χρυσῆν ἐξ ἕλκουσαν τάλαντα.

ΑΖΑΡΑΠΑΤΕΙΣ. Οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσαις.] Lege Ἀζαβαριτεῖς. Sive potius, Ἀζαβαρίτης, ὁ εἰσαγγελεύς. Cteſias apud Gronov. Herod. p. 648. Γίνεται Ἀζαβαρίτης αὐτῷ Μενοστάνης.

ΘΡΙΓΓΟΣ. Ἡ στεφάνη τοῦ τείχους.] Alcinous Doct. Platon. cap. 7. Θριγγός τις ὑπάρχουσα. Ubi male Interpres *tanquam murus.* Imo *tanquam apex.*

ΣΙΝΟΣ. Βλάβος.] Herodot. p. 478. Μέγα τι σῖνος ἔσται τῇ βασιλῆος στρατιῇ.

ΑΝΑΤΙΜΗΣΑΣ. Ὑπερβαλλόμενος τῇ τιμῇ.] Herodot. p. 523. Ἀντίμα.

ΦΑΡΗ. Ἱμάτια, νεφέλαι.] Vide P. I. ad v. Αἴθης πέπλος.

ΑΓΑΝ. Πάνυ, μυώδης.] Lege πάνυ, δείνως; Literis

Literis tranſpoſitis. Vide Albérti, Gloſſ. p. 145. Vide ſupra in v. p. 454.

PARS II.

ANEIΛATO. Ἀνέλαβεν, ἐπανεκάλεσατο.] Lego ἐπηγκαλίσατο. Vide Albert. Gloſ. p. 80. Heraclid. Pontic. p. 408. Edit. Gale. Act. Apoſt. vii. 21. et Ariſtoph. Nub. v. 531.

BPABETETΩ. Μεσιτευέτω, μηνυσάτω.] An, Διαλυσάτω? An Ἀνυσάτω? Forſan Διοικησάτω. Vide Heſych. v. Βραβεύει. et v. Οἰκονομία.

TAPΣOI. —Καὶ τῆς κώπης τὸ ἄκρον.] Herod. p. 463. Τὰς ταρσὺς τῶν κωπέων.

EΠAMHΣOMEΘA. Ἐπιφορήσομεν.] Herodot. p. 467. Γῆν ἐπαμησάμενος.

OΛOOITPOXOΣ. Ὀλίγα τρέχων.] An? Ὀλέθρια τρέχων. Ut infra. Ὀλοόφρονος, ὀλέθρια φρονοῦντος. Herodot. p. 475. Ὁλοίτροχυς ἀπίεσαν. Vide ſupra p. 463. v. Ὁλόσχοινος.

AΠOΘTΣEI. Ἀποπνεύσει, ἀποζεύξῃ, ἀποσείσῃ.] Lego. Ἀποθεύσῃ, ἀποπλεύσει, ἀποζεύξῃ. Herod. p. 476. Ὡς ἀποθευσόμενοι. *Profecturi.* Heſych. Θευσόμεθα, πλευσόμεθα. Pro ἀποσείσῃ legendum quoque ἀποίσῃ. *Abibis.*

HMΩΔIAN. Αἱμωδίαν.] Timoclés apud Grot. p. 693.

ΘΥΡΑΙΟΣ.

PARS II.

ΘΥΡΑΙΟΣ. — Ὁ ἐπικείμενος τῇ θύρᾳ τοῦ Κύκλωπος λίθος ἀντὶ θύρας.] Recte Salmaſ. Θυρεός. Vide præter Odyſſ. I. 240. et Demetr. Phaler. §. 130.

ΣΙΔΗΡΙΟΣ Δ' ΟΡΥΜΑΓΔΟΣ.] Scribe σιδήρειος. Homer. apud Stobæum Grotii p. 157. Vide et nos ad Heſych. P. I. in v.

ΚΥΔΟΙΔΟΠΑι. Τάρασσει.] Ariſtoph. Nub. v. 616.

—— ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν.

ΑΠΑΣΤΙΑΣ. Διαγωγῆς.] Forſan, Ἀπαστίας, ἀγευστίας. Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 621. Ἀπαστίαν, ἀγευστίαν. Sed forſan vult, ἀπάστου διαγωγῆς. Vide Canona Alberti.

ΣΚΑΘΥΡΜΑΤΑ. Σκαρυφίσματα, σκαλεύματα.] Scribe, Σκαλαθύρματα, σκαριφήματα, σκαλεύματα. Ariſtoph. Nub. v. 630. ubi vide Scholiaſt.

ΑΠΑΙΟΛΗΜΑ. Ἀποκάθαρμα.] Voce utitur Ariſtoph. Nub. v. 727. Ubi vide Schol.

ΖΥΓΟΘΡΙΣΟΝ. Ζύγωσον.] Scribe, Ζυγώθρισον. Reſpexit Ariſtoph. Nub. 743. ubi vide Kuſterum.

ΠΡΟΤΕΝΘΑΙ. Λίχνοι, προαρπάζοντες.] Ita diſtinguendum. Reſpexit Ariſtoph. Nub. v. 1200. ubi vide Schol. et v. 1202.

ΛΙΜΒΟΝ.

ΛΙΜΒΟΝ. *Λίχνον.*] Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 1202. *Πρϐτένθευσαν, προελιμϐεύσαντο, προελιχνεύσαντο.* PARS II.

ΚΑΤΑΠΡΟΙΞΕΙΣ. *Καταφρονήσεις, ἢ δωρεὰν γελάσεις.*] Legendum *Καταπροΐξει.* Reſpexit Ariſtoph. Nub. v. 1242. ubi Schol. *Καταπροΐξει, καταφρονήσεις.* Vide ſupra p. 502. in v. Themiſt. p. 317. *καταπροΐξασθαι.*

ΛΙΤΑΡΓΙΖΕΙΝ. *Τροχάζειν. — Λιταργινοῦμεν, ὀξυνοῦμεν, ταχυνοῦμεν.*] Scribe, *Λιταργιοῦμεν.* Sic Ariſtoph. Nub. v. 1255. *ἀπολιταργιεῖς.* Futuro ſcil. Attico ab *ἀπολιταργίζω.* Reſpexit Heſych. Ariſtoph. Pac. v. 561.

——*λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία.*

Ubi vide Schol. ut et ſupra ad Nubes. Vidit et Bos.

ΣΤΟΜΩΜΑΤΩΝ. *Χαραγμάτων.*] Recte: et nihil mutandum. Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 1106. *Στομώσεις, ὀξυνεῖς, ἢ εὔστομον ποιήσεις. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μαχαιρῶν.*

ΣΦΕΡΤΑ. *Τὰ ἄφορα δένδρα.*] Quid illud *σφέρτα*? Vox *Σφενδόνην* proxime præcedit. Scribendum ſuſpicor: *Σφενδοντὰ, τὰ ἄφορα δένδρα.* Reſpexit locum Ariſtophanis Nub. v. 1123.
Ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵτ' ἐλᾶαι βλαστάνωσ', αἵτ' ἄμπελοι
Ἀποκεκόψονται, τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν.

 Forſan

PARS II. Forſan legendum pro τοιαύταις, τότ' αὐτάς: *Quando oleæ germinabunt, et vites ac pampini amputabuntur, tunc eas grandine quaſſabimus et comminuemus.* Potuerit etiam reſpexiſſe ad locum aliquem Ariſtophanis, ubi vox ipſa extaret: ſed iſte locus, quem indicavimus, ſufficiet ad Heſychium emendandum.

ΣΙΜΑΙΘΑ. Ἑταίρας μαγειρικῆς ὄνομα.] Scribe, ἑταίρας μαγικῆς. Reſpexit Pharmaceutriam Theocriti. Vide Heſych. v. Καθαθηφόρος, et nos infra v. Κελέβη. Sed vide Weſſeling. Probab. p. 45. et ante eum Cl. Kuſter. ad Suidam v. Σιμαίθα.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ. Ζάλη.] Utitur Ariſtænetus. Vide Georg. Arnaud ad Æſchylum p. 188. Themiſt. p. 194. Ἡ ζάλη καὶ ἡ τρικυμία.

ΓΥΝΗ. Ἡλικία τις παρὰ Πυθαγόρα, ἡ ἄνθρωπος γύννις, δειλός.] Lego, Γυνὴ, ἡλικία τὶς παρὰ Πυθαγόρᾳ, ἡ ἄνθρωπος. — Γύννις, δειλὸς, ἄνανδρος, γυναικώδης. Ἀριστοφάνης γύννιδας μαλακὰς. Ubi forſan ſcribendum γυναικώδης. Ἀριστοφάνης. — Γυννίδας, μαλακὰς. Utitur voce Γύννις Ariſtophanes in Theſmoph. 143.

ΕΠΗΡΑΤΕ. Ἐκαλέσατε.] Reſpexit forſan Ariſtoph. Nub. 1459.

Ἀλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρατε.

Feſelliſtis. Quare emendandus Heſychius.

ΔΙΗΡΕΣ.

ΔΙΗΡΕΣ. Ὑπερῷον.] Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1190. PARS II.

Ὁρᾶτε τὸ δίηρες ὑπερῷον ——

Ex Platone Comico: ubi idem bis dixit, notante Schol.

ΕΡΡΗΣΕΙ. Ἥξει.] Utitur Ariſtoph. Ran. 1223. ubi Schol. Ἤῤῥησε, ἀπὸ τοῦ ἐῤῥεῖν, τοῦ σημαίνοντος τὸ μετὰ φθορᾶς ἐλθεῖν. Heſych. Ἐῤῥῶν, μεταφθορᾶς παραγινόμενος. Scribe μετὰ φθορᾶς. Heſych. Ἤῤῥηκεν, εἰκῆ ἀφῖκται. Scribebatur nempe Ἔῤῥω et Ἐῤῥέω. Vide Lamb. Bos ad v. Εἴρησιν, et nos ſupra P. I. v. Ἐρπύζει.

ΧΥΤΡΙΖΕΙΝ. Ἐν χύτρᾳ τιθέναι.] Lege, ἐκτιθέναι. *Exponere*. Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1221. Ἐν χύτραις ἐξετίθεσαν τὰ παιδία· διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον.

ΥΦΙΕΙΣ. Ὑπενδύς.] Corrigit Palmer. Ὑπενδύς. Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1251. Ὑφέσθαι, ἐνδῦναι. Quare ſcribendum, Ὑφεὶς, ὑπενδύς. Nil muta. Themiſt. p. 198. Οὐκ ὑφιέμενον ἐν τῇ μάχῃ.

ΙΛΥΕΙ. Στρέφει, κρύπτει.] Lege ex ordine, Ἴλλει, στρέφει. Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1098. Περιειλόμενος, συστραφεὶς, ἢ περιειληθεὶς. Ἴλλειν γὰρ τὸ συνέχειν. Iſtud κρύπτει ad Ἰλύει pertinet. De qua infra.

ΙΛΥΕΙ. Κοιμᾶται, κτυπεῖ.] Lege κρύπτει. *Spelunca* enim ἰλύη. Infra, Ἰλύσαι, κρύψαι. et Ἰλύσω, ἰλῦι περικαλύψω, κρύψω. Recte ἰλῦι. Vide infra P. III. v. Κατιλύσαντες.

ΘΑΛΑΜΙΑ. Κῶπαι αἱ καλωτάτω.] Lege Θαλαμίαι κῶπαι αἱ κατωτάτω. Palmerius aliter ex Schol. ad Ran. Ariſtoph. 1106. Vide et Schol. ad Pacem 1231.

ΘΑΛΑΜΑΙ. Στῆλαι ἐπικείμεναι τοῖς αἰδοίοις τῶν ἀποκόπων.] Forſan, τοῖς αὔλοις τῶν ἐπικώπων. Ἐπίκωπος utitur Ariſtophanes Acharn. v. 230.

ΩΝΘΥΛΕΥΜΕΝΟΝ. Τὸ διεςαγμένον ἄρτυμα, ὅπερ ἔνιοι μεμονθυλευμένον.] Athenio apud Grotium p. 893. Γαςρίον ὠνθυλευμένον.

ΥΓΙΕΙΑ — Εἴτε θάλλος, ἢ ὑγίεια.] Scribe ἡ ὑγίεια.

ΕΥΣΤΑΔΕΣ. Αἱ πυκναὶ ἄμπελοι — εἰκῆ μή.] Scribe, εἰκῆ καὶ μὴ ——

ΝΥΜΦΑΙ. Οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες (vide Photium in Σέρφοι) —— ἀνὰ μέσον τῶν γυναικῶν.] Lege γυναικείων.

ΑΙΟΟΥΛΓΟΣ. Δεινὸς, ψευδής.] Lege Αἰολκαγός. *Verſutus*. Sic αἰολομῆτις Homero. Vide nos P. IV. v. Αἰουλγός.

AIMA

tum reddit Interpres. Sed melius Scholiaſt. Ὑπαγωγέα δὲ τὸν ξυςῆρα· πλατὺ δ' ἐςὶ σίδηρον, ᾧ ξύϛσι τὸν πηλόν. Schol. ad Ariſtoph. Av. 1150. Εἰ μὴ ἄρα πηλόν τινα ὑπαγωγέα καλϛσιν. Vide ad Polluc. p. 778. PARS II.

ΠΡΗΓΟΡΕΩΝ. Τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, ὅτι προσυλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία.] Inepte corrigit Sopingius, Πρόλογος. Heſychius tamen infra: Πρόλογος, ὁ γαργαρεών τῶν ὀρνίθων ὃν οἱ παλαιοὶ πρηγορέων. Lege, πρηγορεῶνα. Ariſtoph. Equit. 373.

Τὸν πρηγορεῶνά σϛ 'κτεμῶ.

Ubi recte Schol. Φάρυγξ τῶν ὀρνέων ἐν ᾗ ἀγείρεται ἡ τροφή. Quare forſan legendum apud Heſych. Ἐν ᾧ προσυλλέγεται pro ὅτι. Vel ᾧ τε. Recta quoque lectio πρόλοβος non πρόλογος, opinor.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ. Ὁ ἐγγαστρίμυθος. Ἦν δὲ γένος μάντεων ϛς ὁμωνύμως εὐρυκλεῖς ἔλεγον.] Lego, εὐρυκλείτας ἔλεγον. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 1014. Ἐγγαστρῖται δὲ καὶ Εὐρυκλεῖται ἐκαλϛντο ἐντεῦθεν πάντες οἱ μαντευόμενοι, ἀπὸ Εὐρυκλέϛς πρῶτον τϛτο ποιήσαντος. Lego, πάντες ϛτω μαντευόμενοι.

ΚΟΘΕΙ. Αἰσθάνεται, νοεῖ.] Scribe, Κοεῖ. Schol. ad Ariſtoph. Equit. 198. Κοάλεμον, ἔγκειται δὲ τῇ λέξει τό, τε ἠλεὸν καὶ τὸ κοεῖν, ὅ ἐςι νοεῖν.

ΧΑΛΑΖΑ. — Πάθος περὶ τὰς σῦς.] Vide omnino Schol. ad Ariſtoph. Equit. 375. et 380.

ΜΑΔΙΣΑΣ.

PARS II. gunt, στοματεύειν et Λαικαστρίας. Scribitur et Λεσϐίζω. Vide Heſych. v. Λεσϐίσαι, Ariſtoph. Veſp. 1337. et Schol. ad Ran. 1343.

ΘΕΡΜΕΙ. Θερμαίνει.] Scribe, Θέρμει. Heſych. Θέρμεσθαι, θερμαίνεσθαι. Ariſtoph. Ran. 1378.

Θέρμετε δ' ὕδωρ.

ΙΓΔΗ. Θυεία.] Athenæus ἐν ἴγδει τρίψας. Corrigit Sopingius ἴγδῃ. Sed ſcribitur et ἴγδις. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 919. Θυεία δὲ, ἡ ἴγδις. Vide locum. Atque ita forſan emendandus Heſych. Sed vide Lambert. Bos ad Suidam p. 157.

ΟΞΙΔΑΙ. Λαγυνία μικρὰ ἢ ὀξύβαφα.] Scribendum, Ὀξίδας. Reſpexit Ariſtoph. Ran. 1488.

—— κατέχοντες ὀξίδας.

Ita legendum cum Schol. Vulgo, κατέχοντες τ' ὀξίδας. Schol. ad Nicand. Theriac. 526. Κυμβίον καὶ ἐμβάφιον καὶ ὀξίς. Καὶ ἄριον. Vide Schol. ad Ariſtoph. Equit. 1301. et nos infra P. III.

ΣΚΑΡΙΦΟΣ. Ξέσις, γραφὴ, μίμησις ἀκριβὴς τόπου.] Lege, οὐκ ἀκριβής. Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1545. Σκαριφήσασθαι μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν. Vide locum, et Harpocrat. v. Διεσκαριφησάμεθα. Ubi forſan pro σκάριφον legendum, σκάριφος.

ΥΠΑΓΩΓΕΥΣ. Πρὸς πλίνθον οἰκοδομὴν πηλός.] Utitur Ariſtoph. Av. 1449. ubi *cemen-*

tum

tum reddit Interpres. Sed melius Scholiaſt. PARS II.
Ὑπαγωγέα δὲ τὸν ξυςῆρα· πλατὺ δ᾽ ἐςὶ σίδηρον, ᾧ ξύουσι τὸν πηλόν. Schol. ad Ariſtoph. Av. 1150. Εἰ μὴ ἄρα πηλόν τινα ὑπαγωγέα καλοῦσιν. Vide ad Polluc. p. 778.

ΠΡΗΓΟΡΕΩΝ. Τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, ὅτι προσυλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία.] Inepte corrigit Sopingius, Πρόλογος. Heſychius tamen infra: Πρόλογος, ὁ γαργαρεών τῶν ὀρνίθων ὃν οἱ παλαιοὶ πρηγορέων. Lege, πρηγορεῶνα. Ariſtoph. Equit. 373.

Τὸν πρηγορεῶνά σου 'κτεμῶ.

Ubi recte Schol. Φάρυγξ τῶν ὀρνέων ἐν ᾗ ἀγείρεται ἡ τροφή. Quare forſan legendum apud Heſych. Ἐν ᾧ προσυλλέγεται pro ὅτι. Vel ᾧ τε. Recta quoque lectio πρόλοβος non πρόλογος, opinor.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ. Ὁ ἐγγαςρίμυθος. Ἦν δὲ γένος μάντεων οὓς ὁμωνύμως εὐρυκλεῖς ἔλεγον.] Lego, εὐρυκλείτας ἔλεγον. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 1014. Ἐγγαςρῖται δὲ καὶ Εὐρυκλεῖται ἐκαλοῦντο ἐντεῦθεν πάντες οἱ μαντευόμενοι, ἀπὸ Εὐρυκλέους πρῶτον τοῦτο ποιήσαντος. Lego, πάντες οὕτω μαντευόμενοι.

ΚΟΘΕΙ. Αἰσθάνεται, νοεῖ.] Scribe, Κοεῖ. Schol. ad Ariſtoph. Equit. 198. Κοάλεμον, ἔγκειται δὲ τῇ λέξει τό, τε ἠλεὸν καὶ τὸ κοεῖν, ὅ ἐςι νοεῖν.

ΧΑΛΑΖΑ. — Πάθος περὶ τὰς σῦς.] Vide omnino Schol. ad Ariſtoph. Equit. 375. et 380.

ΜΑΔΙΣΑΣ.

PARS II.

ΜΑΔΙΣΑΣ. Τὰς τρίχας ἀποβαλών.] Schol. ad Ariſtoph. Equit. 373. Καθαίρειν καὶ μαδίζειν τῶν δερμάτων τὰς τρίχας. Vide Schol. ad v. 372. et Schol. ad Plut. 266.

ΧΑΛΑΡΩΝ. Ὡραίων.—Χαλαςραίων συῶν, πόλις τῆς Μακεδονίας.] Iſtud συῶν nihil hic facit. Pertinet, opinor, ad Χαλαρῶν. Schol. ad Ariſt. Equit. 380. Χαλαζᾷ, ἤτοι εἰ χαλαρός ἐςι καὶ εἰ χαλαζᾷ. Vide ſupra ad Χάλαζα. *Morbi genus.* Hinc Χαλαζάω, et Χαλαρός. Vide Caſaub. ad Equites. Vide infra p. 538.

ΛΑΙΣΠΟΔΙΑΣ — Οἱ δὲ τὸν δρεπανώδεις πόδας ἔχοντα.] *Pedes curvos, diſtortos.* Schol. ad Ariſtoph. Aves 1568. Λαισποδίας δὲ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκνημοι διαβάλλονται. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Εὔπολις ἐν Δήμοις·

Ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας
Αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι.

Meminit et Eunapius in Libanio: Τὰ γοῦν Εὐπόλιδος δένδρα Δεσποσίαν (ſcribendum Λαισποδίαν) καὶ Δαμασίαν οὐκ ἂν παρῆκεν, εἰ τὰ ὀνόματα ἔγνω τῶν δένδρων, οἷς νῦν αὐτὰ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι.

ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ. Γυναῖκας. Θεσσαλοί. — Δεσπότην κεκαρμένοι, ἔνιοι, &c.] Ita ſcribendum et diſtinguendum. *Dominas* vocant Latini.

ΣΑΛΑΒΑΚΧΩ. Πόρνης ὄνομα.] Lege Σαλαβάκχῳ.

Σάκχον. Vide Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 1027. Vide ad Suid. v. Διασαλακωνίσαι.

ΛΑΜΠΤΗΡ.—Ἐσχάρα ἐφ᾽ ἧς ἔκαιον ἐν μέσῳ τῶν οἴκων.] Vide Phurnut. p. 208. Ubi pro μέσους ὤμους legendum οἴκους. Vide Simmiam apud Hephæſt. Edit. Pauw. p. 26.

ΛΗΝΑΙΑ. Τὰ ἔρια.] Corrigunt. Λήνεα. Recte. Licet Proclus ad Heſiod. Εργ. Β. agnoſcat λήναια. Οἱ δὲ Ληναιῶνα φάσκουσιν αὐτὸν καλεῖσθαι διὰ τὰ λήναια, ὅ ἐστιν ἐρία.

ΙΑΚΧΑ. Στεφάνωμα, εὐῶδες ἐν Σικυῶνι.] Forſan Μεν. ἐν Σικυωνίῳ. Vide Mauſac. ad Harpocrat. de iſta Menandri fabula, p. 35. Alberti Indic. Autor. a Photio laudat. p. 356. ubi legendum, Στραβοφάνη. Τὴν κλητικὴν πτῶσιν. Μεν. Σικυωνίῳ:

—— Στραβοφάνη
Λίτον πόθ᾽ εἶχες χλαμύδιον καὶ παῖδ᾽ ἕνα.

Ita legendum. Vulgo ſunt corruptiſſima.

ΜΙΑΧΟΝ.] Lege Μίσχον. Theophraſt. Hiſt. Plant. vi. 7. Προμισχευόμενον ἐν ὀστράκοις ὡς οἱ Ἀδώνιδος κῆποι.

ΜΟΝΟΦΘΟΡΟΥΣ. Μονοφόρους ὄνους.] Scribe, Μονοφόρους, ὄνους. Voci priori deeſt interpretamentum. Sic ſupra Μονοστραβῆς, ὄνος. Ubi ſcribendum, Μοναστραβῆς, ὄνος, ἡμίονος.

ΣΤΗΘΟΣ.

PARS II.

ΣΤΗΘΟΣ. — Στηθήνιον.] Ephippus in Geryone apud Athenæum Ἀρνίων ϛηθύνια.

ΧΝΑΝΕΙ, (lege χναύει) Λαμβάνει, κνίζει.] Utitur Ephippus, Κοινῇ τε χναύειν τευθίσιν σηπίδια.

ΑΓΑΘΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ. — Καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν ὅτως ἐκάλϐν.] Legendum τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν. Vide Meurſii Græc. Feriat. p. 25. 26.

ΣΟΦΙΣΤΗΝ. Πᾶσαν τέχνην σοφίας ἔλεγον.] Lege, σοφίαν ἔλεγον. Heſych. Σοφία, πᾶσα τέχνη. Hinc σοφιϛιᾷν, *Agere Sophiſtam*, Eubulidæ in Comaſtis apud Athenæum lib. x.

ΑΝΑΝΗΣΑΙ. Σφάξαι.] Lego Ἀνανεῦσαι. *Retro trahere, flectere.* Αὖ ἐρύσαι. Infra, Ἀναῤῥύει, σφάζει.

ΑΝΑΡΡΥΕΙ. Σφάζει.] Recte. Suidas v. Ἀπατϐρια. — Τὴν δὲ δευτέραν ἀνάῤῥυσιν, ἀπὸ τϐ θύειν. Vide Meurſium Græc. Feriat. p. 37.

ΑΝΑΡΡΗΣΙΝ. Τὴν τελευτήν.] Optime corrigunt: Ἀνάῤῥυσιν, τὴν τελετήν. Vide omnino Meurſ. dicto loco. Ubi Proclus notandus. Utitur Malala p. 45. Ἀναζήτησιν καὶ ἀνάῤῥυσιν. Niſi legendum, ἀνάῤῥησιν. Vide nos p. 532.

ΛΕΥΧΕΙΜΩΝ. Λευκὰ ἱμάτια φορῶν.] Lego Λευχειμονῶν. Plutarch. in Arato: Ἐϛεφανωμένοι καὶ λευχειμονϐντες.

ΣΤΡΟΦΙΟΝ.

ΣΤΡΟΦΙΟΝ. Ἡ ϛρογγύλη ζώνη.] Utitur Plutarch. in Arato: Στρόφιον οὐχ ὅλον λευκὸν ἀλλὰ μεσοπόρφυρον ἔχων. PARS II.

ΝΑΣΤΟΣ. Συνεχὴς, ὀδοιπόρος, ὁλοσφύρητος, μὴ ἔχων ὑπόκεφά τινα. Ἡ ἄρτος μέγας ἀζυμίτης. Ἀττικοὶ δὲ ἄρτον εἰς θυσίαν πλακουντώδη.] Quid illud ὀδοιπόρος hic facit? Lego, ὁλόσφυρος, ὁλοσφύρητος. Heſych. ὁλόσφυροι, ὁλοσφύρατοι. Nos infra p. 537. Deinde ζυμίτης legit Salmaſ. Vide Heſych. v. ζυμήεις. Athenæus lib. iii. Ἄρτον σαμίτην memorat. Sed legendum ζυμίτην. Vide Meurſ. Græc. Feriat. p. 50. Philoſtrat. p. 851. Ζυμήτας ἄρτους.

ΝΥΜΦΕΥΤΡΙΑ. Ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος.] Pauſanias Bœoticis, Καὶ ἀναθέντες ἐπὶ ἅμαξαν γυναῖκα, ἐφιϛᾶσι νυμφεύτριαν. *Pronubam* reddunt.

ΕΥΚΤΕΩΣ. Ὑγιῶς.] Legendum forſan, Εὐκτεανῶς. Plutarch. apud Euſeb. de Præpar. Evang. lib. iii. Εὐκτέανον καὶ παγκάλην δρῦν. Sed ſcribendum potius, Εὐεκτῶς, ut dixi P. I. in v. Vide locum.

ΔΑΜΕΙΑ. Ἑορτὴ παρὰ Ταραντίνοις.] Forte ſcribendum, Δαμίεια. *In honorem Damiæ.* Vide Meurſ. Græc. Feriat. p. 80.

ΣΩΚΟΟΝ. Σῶκα, ἀκούοντα τὸν Ἑρμῆν καὶ σωσίοικον.]

γον τὸν εἰσάγάγονῖα &c. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 810. et Harpocrat. in v.

ΚΥΩΝ ΕΠΙ ΔΕΣΜΑ.] Vide Schol. ad Hephæſt. ubi ἔλαφος ἐπὶ δέσμά. Vide nos ſupra v. Δεσμά, p. 426. Heſych. Βὺς ἐπὶ δέρμα. Lege, δέσμά.

ΜΟΡΜΟΡΟΣ ΚΑΙ ΜΟΡΜΥΓΑΙΑ. Φόϐος.] Lego, καὶ μορμορωπά. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 956. Forte, καὶ μορμολύκεια. Vide Themiſt. p. 25. et Meurſ. ad Lycophr. p. 185. Forte Μορμὸς καὶ μορμῶ, ματαιὸς φόϐος. Vide nos infra P. III. v. Μόρμοι.

ΣΜΙΛΕΥΜΑΤΑ. Διαγλύμματα.] Reſpexit Ariſt. Ran. 836. ubi vide Schol. et Spanhem. Vide et Bentl. ad Phal. et nos ſupra, p. 490. v. Διεσμιλευόμενον. Themiſtius p. 18. ῥήματα ἀπεσμιλευειν.

ΩΡΑΙΑ. Ἡμέρα ἡ ἑορτή.] Scribendum, Ὡραῖα, ἥμερα. Latini, *mitia*. Virgil.——mitia *poma*, i. e. ὡραῖα. Vide Xenoph. Oeconom. p. 117. et Philoſtrat. Apollon. p. 117.

ΩΡΑΙ. Καιροί.—Ὡραίοις, καιροῖς.] Lege, καιρίοις. Heſych. infra: Ὡραῖον, Καίριον.

ΩΡΙΜΟΝ. Καίριμον, ἢ τὸν καιρὸν διήγειρεν ἢ ἐτάραξεν—Ὤρινεν, ἐτάραξεν, ἠρέθισεν.] Scribo, Ὥριμον καίριμον ἢ κατὰ τὸν καιρὸν γινόμενον.—Ὤρινεν, διήγειρεν, ἢ ἐτάραξεν, ἠρέθισεν. Potes etiam ſcribere,

ΑΦΙΔΡΥΣΜΑ. Ἱερόν.] Scribe, Ἀφίδρυμα. Antonin. Liberalis Metamorph. xxix. Αὕτη ἐποίησεν ἀφίδρυμα παρὰ τὸν οἶκον, καὶ ἱερὰ προσήνεγκε. Vide nos P. I in v. Ἀφίδρυσμα. PARS II.

ΔΙΟΜΕΙΣ. Δῆμος Ἀθήνησιν ἀπὸ τοῦ Διόμου τοῦ κολύττου (lege Κολυττοῦ) παιδός.] Erat, opinor, iſte Κολυττὸς qui nomen dederat δήμῳ Κολυττῷ. Heſych. Κολυττὸς, ὄνομα δήμου.

ΚΟΑΣΑΙ. Αἰσθέσθαι.] Dorice ſcilicet pro Κοῆσαι. Vide ſupra p. 519. v. Κοεῖ. Sed ſcribitur Κοᾶν et Κοεῖν. Heſych. Κοᾷ, ἀκούει, πεύθεται. Hinc Heſych. Εὐρυκόας, μεγαλονοῦς. Ita legendum. Vide infra v. Εὐρυκόεις.

ΑΠΑΥΛΕΙΣΘΑΙ. Τὸ μὴ προαυλεῖν κατὰ τρόπον, ἀπαύλια.] Lege, et diſtingue, Ἀπαυλεῖσθαι, τὸ μὴ προσαυλεῖν κατὰ τρόπον. — Ἀπαυλία &c. Vide Heſych. v. Ἐπαυλία et v. Γάμοι. Confer omnino Meurſ. Græc. Feriat. v. Ἀπαυλία, unde apparet ἀπαυλία et ἀνακαλυπτήρια non eſſe eadem: quod putarunt nonnulli. Hæc enim *tertio die* a nuptiis, illa *die altero*. Vide Heſych. v. Ἀνακαλυπτήρια, et Spanh. ad Callimach. Vide ſupra p. 144.

ΜΕΙΑΓΩΓΟΣ. Οὕτως ἔλεγον τὸ εἰσαγαγεῖν τὸ ἱερεῖον τὸ ἐκλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφόμενων εἰς τοὺς Φράτορας.] Lege, οὕτως ἐλέγετο ὁ εἰσαγαγὼν τὸ ἱερεῖον τὸ λεγόμενον μεῖον ὑπὲρ, &c. Vel, Οὕτως ἔλεγον

PARS II. γον τὸν εἰσαγάγοντα &c. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 810. et Harpocrat. in v.

ΚΥΩΝ ΕΠΙ ΔΕΣΜΑ.] Vide Schol. ad Hephæſt. ubi ἔλαφος ἐπὶ δέσμά. Vide nos ſupra v. Δεσμά, p. 426. Heſych. Βοῦς ἐπὶ δέρμα. Lege, δέσμά.

ΜΟΡΜΟΡΟΣ ΚΑΙ ΜΟΡΜΥΓΑΙΑ. Φόβος.] Lego, καὶ μορμορωπά. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 956. Forte, καὶ μορμολύκεια. Vide Themiſt. p. 25. et Meurſ. ad Lycophr. p. 185. Forte Μορμὸς καὶ μορμῶ, ματαιὸς φόβος. Vide nos infra P. III. v. Μόρμοι.

ΣΜΙΛΕΥΜΑΤΑ. Διαγλύμματα.] Reſpexit Ariſt. Ran. 836. ubi vide Schol. et Spanhem. Vide et Bentl. ad Phal. et nos ſupra, p. 490. v. Διεσμιλευόμενον. Themiſtius p. 18. ῥήματα ἀποσμιλεύειν.

ΩΡΑΙΑ. Ἡμέρα ἡ ἑορτή.] Scribendum, Ὡραῖα, ἥμερα. Latini, *mitia*. Virgil.——mitia *poma*, i. e. ὡραῖα. Vide Xenoph. Oeconom. p. 117. et Philoſtrat. Apollon. p. 117.

ΩΡΑΙ. Καιροί.—Ὡραίοις, καιροῖς.] Lege, καιρίοις. Heſych. infra: Ὡραῖον, Καίριον.

ΩΡΙΜΟΝ. Καίριμον, ἢ τὸν καιρὸν διήγειρεν ἢ ἐτάραξεν—Ὤρινεν, ἐτάραξεν, ἠρέθισεν.] Scribo, Ὥριμον καίριμον ἢ κατὰ τὸν καιρὸν γινόμενον.—Ὤρινεν, διήγειρεν, ἢ ἐτάραξεν, ἠρέθισεν. Potes etiam ſcribere,

ΕΝΕΔΙΔΟΥ. Ἐχαυνȣ̃το.] Malala p. 9. Ὁ μὲν φόϐος ἐνεδίδȣ λοιπόν. *Timorem deinceps depoſuit.* PARS II.

ΔΩΡΥΑΛΛΟΣ. Τὸ τῶν γυναικῶν μόριον, ἀπὸ τȣ̃ δέρειν, ἢ ἐφ' ὕϐρει τȣ̃ τραγῳδοποιȣ̃ δεζύλλȣ (lege δωρυάλȣ) ȣ̃ μέμνηται ἐν Λημνίαις.] Legendum, μέμνηται Ἀριϛοφάνης ἐν Λ. Fabulam enim Λημνίας ſcripſit Ariſtophanes: quin et Sophocles. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 519. ubi ſcribitur Δορίαλος.

ΑΣΚΩΜΜΑ. Δερμάτιον.] Scribe Ἄσκωμα: Ariſtoph. Ran. 367. Ἀσκώματα. ubi vide Schol.

ΙΔΙΩΤΑΣ. Πολίτας, ὁπλίτας, ἀπείρȣς.] Cum πολίτας dicit, reſpicit Ariſtoph. Ran. 462.

—— Περί τε ξένȣς

Καὶ τȣ̀ς ἰδιώτας ——

Ubi Schol. πολίτας.

ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ. Συνδεῖται.] Iſto ſenſu occurrit apud Lucian. in Gallo: ubi pro λογιζόμενος legendum λυγιζόμενος πρὸς τὰς φροντίδας. Vide Phurnut. Nat. Deor. p. 180. et Themiſt. p. 89. Menander N°. 122.

Καὶ τοι τὶ λογίζομ' ——

Legendum λυγίζομ'. *Excrucior.*

ΕΦΕΔΡΙΣΣΩΝ. Παρακαθήμενος.] Recte corrigunt, Ἐφεδρίζων. Emendandus Schol. ad

 Ariſtoph.

PARS II.

Ariſtoph. Ran. 804. Ἔφεδρος δ' ὁ μὴ πλανώμενος ἐν τοῖς ἀγῶσιν εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. Lege, ὁ παρακαθήμενος. Vide Kuſterum. Heſych. Πάρεδρον, παρακαθήμενον. Vel forſan, Ὁ μὴ πλανώμενος, ἀλλὰ παρακαθήμενος. Quod verum, opinor. Vide Suid. in Ἔφεδρος.

ΩΡΟΝΑ. Τὰ ὄρια.] Legendum forſan, Πρώονας, τὰ ὄρια. Heſych. Πρώονας, ὀρῶν ἐξοχάς.

ΚΑΤΕΡΙΚΤΑ. Τὰ ἐρεικώμενα.] Lege ἐρειχόμενα. Vide Schol. ad Ran. Ariſtoph. 508. Quod et Lambert. Bos vidit. Salmaſ. Κατερεικτά, ad Æl. Lamprid. p. 839.

ΚΑΤΕΡΕΖΕ. Καθίζει — Καθερέζετο, ἐκαθέζετο.] Scribe, Κατ' ἄρ' ἕζεο, καθέζει — Κατ' ἄρ' ἕζετο, ἐκαθέζετο. Heſych. Ἕζεο, ἕζευ. Reſpexit Homerum.

ΜΕΡΟΠΩΝ. Ἀνθρώπων μέρος τί. Ὀλίγον τι μέρος.] Diſtingue, Μερόπων, ἀνθρώπων. — Μέρος τι, ὀλίγον τι μέρος.

ΝΕΜΕΣΙΣ ΥΠΟΚΡΙΤΩΝ. — Ἔστιν οὖν ὡς ὢν διαίρεσις.] Forte ὡς ἂν διαίρεσις. Sopingius ὅσον. Scribendum autem Νέμησις, quod idem ac διαίρεσις. Heſych. Νομὴ, διαίρεσις, νέμησις. Utitur Malala Chron. p. 14. Καὶ δίδωσιν αὐτοῖς ἔγγραφον τὸν τόπον κατὰ τὴν νέμησιν. Ita legendum. *Secundum diſtributionem*. Emendandus Phur-

nutus

ΕΝΕΔΙΔΟΥ. Ἐχαυνȣ̃το.] Malala p. 9. Ὁ μὲν φόϐος ἐνεδίδȣ λοιπόν. *Timorem deinceps depoſuit.* PARS II.

ΔΩΡΥΑΛΛΟΣ. Τὸ τῶν γυναικῶν μόριον, ἀπὸ τȣ̃ δέρειν, ἢ ἐφ' ὕϐρει τȣ̃ τραγῳδοποιȣ̃ δεζύλλȣ (lege δωρυάλȣ) ȣ̃ μέμνηται ἐν Λημνίαις.] Legendum, μέμνηται Ἀριςοφάνης ἐν Λ. Fabulam enim Λημνίας ſcripſit Ariſtophanes: quin et Sophocles. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 519. ubi ſcribitur Δορίαλος.

ΑΣΚΩΜΜΑ. Δερμάτιον.] Scribe Ἄσκωμα: Ariſtoph. Ran. 367. Ἀσκώματα. ubi vide Schol.

ΙΔΙΩΤΑΣ. Πολίτας, ὁπλίτας, ἀπείρȣς.] Cum πολίτας dicit, reſpicit Ariſtoph. Ran. 462.

—— Περί τε ξένȣς
Καὶ τȣ̀ς ἰδιώτας ——

Ubi Schol. πολίτας.

ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ. Συνδέδεται.] Iſto ſenſu occurrit apud Lucian. in Gallo: ubi pro λογιζόμενος legendum λυγιζόμενος πρὸς τὰς φροντίδας. Vide Phurnut. Nat. Deor. p. 180. et Themiſt. p. 89. Menander N°. 122.

Καὶ τοι τὶ λογίζομ' ——

Legendum λυγίζομ'. *Excrucior.*

ΕΦΕΔΡΙΣΣΩΝ. Παρακαθήμενος.] Recte corrigunt, Ἐφεδρίζων. Emendandus Schol. ad

PARS II. p.101. Μετεωριζομένη. Confer p.118. Ἀναπατᾶ utitur Malala p. 165.

ΑΔΑΕΙΣ. Ἀσύνετοι —Ἀδᾶ, ἄπειρον.] Lego,— Ἀδαῆ, ἄπειρον. Hinc Malala Chron. p. 43. Κόρην ἀδαῆ. *Virginem veneris neſciam*. Ita enim legendum cum Chron. Alexand. non ἀδάην. Vide Malal. p.94. ad finem paginæ, et p.256. ubi κόρην ἀδαῆ.

ΘΗΡΟΛΕΞΗΣ. Ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος.] Recte Stephanus, Θηρόλεξις. Dicitur et Λεξίθηρος. Gloſſ. Alberti p. 76. Σπερμολόγος, λεξίθηρος.

ΘΗΡΟΛΕΤΗΣ. Κυνηγός.] Utitur Malala p. 46.

ΑΝΑΡΡΗΣΕΩΣ. Ἀνακηρύξεως.] Malala p.45. Εἰς ἀναζήτησιν καὶ ἀνάῤῥυσιν τῆς Εὐρώπης. Ubi ſcribendum, ἀνάῤῥησιν. *Ad inquirendam et inveſtigandam Europam*. Vide nos ſupra p. 527.

ΚΤΗΤΟΡΕΣ. Οἰκοδεσπόται.] Malala p.56. Τοῦ αὐτοῦ κτήματος. *Ex eadem villa*. Hinc κτήτωρ, *villicus, paganus*. Vide notam ad dictum locum Malalæ.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ. Ἡ ἀνάλωσις τῶν χρημάτων.] Legendum forte, Διοίκισις, ἡ ΔΙΑΔΟΣΙΣ τῶν χρημάτων. Malala Chron. p. 21. Οὔτε πάλιν ὅτε διοίκησις. Lege, διοίκισις. *Domuum*, ſive *rerum familiarium*,

familiarium, ſua cuique diſtributio. Vide Harpocrat. v. Διοικεῖν, et Valeſium ad locum. Utitur διοίκησις Malala p. 49. PARS II.

ΟΞΥΛΑΒΗΣΑΙ. Ὀξέως λαβέσθαι πραγμάτων.] Recte. Hinc ὀξυλάβη. *Ingenium ſolers et rebus gerendis aptum.* Malala ſive Autor Anonym. Chronol. p. 23. Τὴν ὀξυλάβην ἐδέξατο. Ubi *fabrile ingenium* reddunt nonnulli.

ΓΟΡΓΟΝΑ. Ἦν ἐπ' αὐτῆς εἶχεν ὁ Λάμαχος ἵνα τὸν λάμαχον εἴπῃ.] Lego, ἣν ἐπ' ἀσπίδος εἶχεν ὁ Περσεὺς, ἵνα ἄμαχος εἴη. Malala Chron. p. 41. Τὴν δὲ κάραν (Meduſæ ſcilicet) ἐκάλεσε Γόργονα διὰ τὸ ὀξὺ τοῦ βοηθήματος, (forte βλέμματος) καὶ διὰ τὸ ἐνεργὲς πρὸς τοὺς ὑπεναντίους.

ΝΕΩΠΟΥΣ. Ἀντὶ τοῦ, νεοῖς [illegible] ἢ νέας.] Scribo, Νεωποῦς — νεοβλεποῦς.

ΦΛΕΩ. Διονύσου ἱερόν.] Hinc Φλέων Dionyſius ipſe Æliano Var. Hiſt. iii. 41. Plutarch. vol. ii. p. 683. Φλοίῳ Διονύσῳ.

ΠΑΝΔΩΡΑ — Ἀφ' οὗ καὶ ζείδωρος καὶ ἀνησιδώρα.] Corrigit Gronov. ὀνησιδώρα. Forſan legendum, ἀνυσιδώρα. Heſychius, Ἄνυσις, αὔξησις, ἐπίδοσις.

ΤΡΙΤΩ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιός φησι τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμάνας.] Imo et Athenienſes. Phurnut. p. 143. Edit. Gale: Τριτὼ γὰρ τὴν

PARS II.

κεφαλὴν φάσιν οἱ Ἀθηναῖοι. Niſi hic legendum Ἀθαμᾶνες. Quod puto.

ΜΥΣΙΑιΝ.—Οἱ δὲ εὐτροφιᾷν.] Phurnut. p. 213. Μυσιᾷν γάρ ἐςι τὸ κορεῖσθαι.

ΚΟΣΜΟΥ ΕΜΠΥΡΩΣΙΣ. Ὄρχησις ἡ ὑπόθεσις.] Lego, ὀρχήσεως ὑπόθεσις. Vel ἡ ὀρ. ὑπ.

ΩΧΛΕΙ. Ὠθεῖ, νοσεῖ.] Stephanus, Ὀχλεῖ. Sed ſcribendum, Ὤχλει, ὤθει, ἐνόσει. Malala p. 121. Ὤχλει γὰρ καὶ ἡ ἀδελφὴ—τῷ ἰδίῳ ἀνδρί. Interpres, *urgebat*.

ΕΔΥΣΥΞΑ. Ὑπενόησα.] Lego, Ἐδυσώπησα, ὑπενόησα. Heſych. Δυσωπεῖσθαι, ὑφορᾶσθαι.

ΓΕΛΟΙΟΣ — Καὶ ὁ καταγέλαστος ἄνος (lege ἄνθρωπος) καὶ λοίδορος.] Corrigunt, ἄνους. Sed verum eſt quod repoſuimus.

ΕΥΡΥΚΟΑΣ. Μεγαλόνους.] Corrigunt, μεγαλοτόνους. Sed male. Vide Heſych. v. Κοᾷ, et Κοθεῖν ſive Κοεῖν. Ita enim ſcribendum. Vide nos ſupra p. 525.

ΘΡΙΩ. Λίπος, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος.] Forſan legendum, Θριὼ, τόπος, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος. Sic Heſych. v. Καρύαι—τόπος Ἀρτέμιδος καὶ ἑορτὴ καρύα. Eſt autem Θριοῦς ex Populis Atticis. Vide Heſych. in v.

ΦΡΥΚ.

ΦΡΥΚΤΟΡΙΑ. Πυρκαῖα.] Scribe, Φρυκτωρία. Themiſt. de Theodoſ. Human. p. 145. Ὥσπερ φρυκτωρίας διαπεμπομένην. Ubi forſan διὰ φρυκτωρίας. PARS II.

ΘΕΥΜΟΡΙΑ. Ἀπαρχὴ, ὁσία, ἢ ὃ λαμβάνουσιν οἱ ἱερεῖς κρέας ἐπειδὰν θύηται.] Lego ἀπαρχὴ, θυσία, vel θυσίας. Nam ὁσία et θυσία ſæpiſſime confunduntur. Simile mendum apud Heliodor. Æthiop. p. 228. Edit. Commelini. Θευμορία pro θεομορία. Θευξένια pro θεοξένια. Θευφορίης pro θεοφορίης utitur Poeta apud Suidam v. Θεοφορία. Vide Kuſter. ad Suidam v. Θαλάμη.

ΑΓΡΕΜΟΝ. — Τὸν κάμακα — Αἴσχυλος δὲ Μυρμιδόσιν. — Ἀγρέμονα, τὸν ἐπιμήνιον.] Quorſum illud δὲ? Scribendum ſcilicet, Ἀγρέμονα — τὸν κάμακα — Αἴσχυλος δὲ ἐν Μ. Ἀγρέμονα τὸν ἐπιμήνιον. Vide Meurſii Græc. Feriat. p. 213.

ΜΥΣΤΙΛΗ. Ὁ κοῖλος ψωμός.] Lego, ὁ κοινός. Reſpexit ψωμὸν κοινὸν, qui pauperibus dabatur in Feſtis aliquibus. Vide Meurſium in Θήσεια. Ariſtoph. Pluto, 627. μεμυστιλημένοι. Ita legendum, non μεμιστυλλημένοι.

ΧΩΡΟΣ. Τόπος, ἀγρὸς, ἄνθρωπος ἢ χωρίον.] Lego, ἄνεμος ἢ χωρίον. Scribebatur ανος. *Corum ventum* intelligit. Cæſar Bell. Gall. v. 6. Corus ventus navigationem impediebat. Quare confudit Κῶρος et Χῶρος.

ΘΡΟΝΑ.

PARS III.

ΘΡΟΝΑ. Ἄνθη ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν ἄνω.] Lego certiſſime, ἀπὸ τοῦ θορεῖν ἄνω. *Surſum tendere.* Vide Heſych. v. Βλωθρή, ubi legendum θρώσκουσα. Confer nos infra P. III. v. Βλωθρή.

ΕΣΣΗΤΙΟΙ. Μαντεῖς.] Lego, Ἐσσῆνες, οἱ μάντεις. Sacerdotes Dianæ Epheſiæ Ἐσσῆνες vocati. Vide Meurſ. Græc. Feriat. p. 125. Heſych. Ἐσσὴν, βασιλεὺς, ἡγεμών.

ΣΚΟΛΛΑΙΣ. Κορυφὴ ἡ καταλελειμμένη τῶν τριχῶν.] Lege, Σκόλλυς — αἱ καθειμέναι τῶν τριχῶν. *Comæ demiſſæ.* Athenæus lib. xi. Ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν. Vide Heſych. v. Οἰνιστήρια, unde liquet μαλλὸν hic legi debere.

ΨΙΤΤΙΑ. Ψωμία. Ἀττικοί.] Lege, ψιχία. Heſych: Μυστίλη — ψιχίον.

ΜΥΛΛΕΙ. Πλησιάζει — Μύλλη, λεῖα.] Lego, — Μύλλει, λειᾷ. Infra, Μυμεῖ, λεῖα. Scribe, Μύλλει, λειᾷ. Nam μύλλει utrumque ſignificat et πλησιάζει et λειᾷ. Hinc μυλλοὶ Syracuſanis muliebria pudenda. Vide Meurſ. Græc. Feriat. p. 154.

ΠΑΡΕΤΟΣ. Παραλελυμένος.] Malala p. 339. utitur, ſed corrupte. Vide ibi notam, et Appendic. ad notas. Confer et p. 211. vol. ii, Παρεθεὶς τὰ δέξια μέρη. Vide nos P. III. v. Παρεθείς.

ΟΛΟΣ-

ΟΛΟΣΦΥΡΟΙ. Ὁλοσφύρᾳλοι.] Malala p. 343. Ὁλόσφυρον ςηθάριον. *Imagunculam ſolidam. Malleo laboratam.* Confer nos ſupra p. 523. v. Ναςός. PARS II.

ΥΠΟΣΤΗΜΑ. Πλῆθος.] Forte πάθος. Vel forſan πηλός.

ΑΝΑΝΕΥΣΙΣ. Ἀναβίωσις, ἀνάπαυσις, ἀνάληψις.] Lego, Ἀνάπνευσις. Sed vide Lambert. Bos Animad. qui vulgatam lectionem defendit ex Pſalm. lxxii. 4. ubi ἀνάπνευσις quoque legendum puto. Poſſit etiam legi, Ἀνανέωσις, ἀναβίωσις. Sed illud verum.

ΑΒΟΛΟΣ. Νέος, ὄδέπω ῥίψας ὀδόντα· τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον.] Lege, καὶ ὀ καληρτυκότα. Heſych. v. Καληρλυκώς. Vide et eundem v. Γνῶμα. Quare corrigendus Heſych. in v. Κατηρτυκὼς, et legendum ὀκ ἐκβαλή. Confer nos infra p. 539. Videndus Strattis apud Polluc. p. 1211. Confer omnino Philoſtrat. v. Apollon. p. 215. et Kuſter. ad Suidam v. Ἀβολήτωρ.

ΡΥΗΑΝ. Κατόχον πιπάζεσθαι καὶ ῥυὰ ὁ ἵππος.] Lego; Ῥυῆεν, μέτοχον. — Ῥυῆναι, ἱππάζεσθαι, καὶ ῥυὰ ὁ ἱππόδρομος. Primo Ῥυῆεν eſt participium. Heſych. Ῥυσθῆναι — ξυσθῆναι. A quo Ξυςὸς. *Locus ubi Athletæ exercebantur.* Vide Heſych. in v. Porro, ῥυὰ ſive ῥοιὰ eſt ἱππόδρομος. Heſych. Ῥοαὶ, ῥεύματα — ἱππόδρομος. Vox poſterior

PARS II. rior pertinet ad ῥοιά. Heſych. Ῥοία, κυλίσμα τῶν ἵππων.

ΘΕΡΜΑΣΤΗΘΕΝ. Ἐκ καμίνων.] Lego, Θερμαστῆθεν. Heſych. Θέρμαστραι, κάμινοι. Malala p. 308. Χαλκῷ θερμηλάτῳ. *Ære fuſo.* Cui contrarium, σφυρηλάτῳ. *Malleo laborati.* Sed vide Spanhem. ad Callim. p. 425.

ΚΑΛΛΙΓΕΝΕΙΑΝ. Οὐ τὴν Γὴν, ἀλλὰ τὴν Δήμητραν.] Ita legendum. Vide Meurſii Græc. Feriat. p. 164.

ΧΑΛΑΡΩΝ. Ὡραίων.] Lege, ἀραιῶν. Sues, cum morbo quodam laborant, dicuntur χαλαρᾶν. Cum caro ſcilicet non ſit ſolida. Vide nos ſupra p. 520.

ΧΑΛΑΣΤΡΑΙΩΝ ΣΥΩΝ. Πόλις τῆς Μακεδονίας.] Scylax p. 25. inter Macedoniæ urbes Χανάστραιον recenſet. Illud autem συῶν ad Χαλαρῶν pertinet.

ΠΙΠΙΖΕΙΝ. Κατὰ μίμησιν ἡ λέξις πεποίηται τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς. Λέγουσι δὲ τὸ πολίζειν ἢ πιπίσκειν.] Lego, λέγουσι δὲ τὸ ποτίζειν, πιπίζειν ἢ πιπίσκειν. Utitur Malala p. 269. ubi vide notam. Suidas: Ὑπέπισα, ἐπότισα. Forſan ὑπεπίπισα. Ubi vide Bos. Heſych. Ὑπέπισα, ὑπεπότησα. Scribe ὑπεπότισα.

ΓΕΝΕΤΕΤΛΙΣ. Γυναικεία Θεὸς, πεποιημένυ τῦ ὀνόματος παρὰ τὰς γενέσεις, ἐοικῦα τῆ ἑορτῆ· διὸ καὶ ταύτη κύνας προετίθησαν· ἔςι δὲ ξενικὴ ἡ Θεὸς, καὶ ἑορτὴ τῶν γυναικῶν.] Scribendum Γενετυλλίς. Vide nos ad Suidam in v. et Bentl. ad Horat. Carm. Seculare. Corrigunt κύνας προετίθεσαν. Vide Phurnut. de Nat. Deor. p. 231. et Heſych. v. Ἀγάλμα. Lego προσετίθεσαν. *Adjunxerunt.* Sed quid eſt ἐοικῦα τῆ ἑορτῆ? Lego τῆ Ἀρτέμιδι, cujus ultima ſyllaba abſorpta erat a ſequenti διό. Theocrit. Idyll. B. 35.

Θέςυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρυόνται·
Ἁ Θεὸς ἐν τριόδοισι ———

Vel forſan legendum τῆ Ἑκάτη. Quod idem, et propius. Confer Julian. Orat. v. p. 176.*

ΚΑΤΗΡΤΥΚΩΣ. Τελειώσας. Κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, ὅταν ἐκβάλη πάντας τὺς ὀδόντας.] Vide Philoſtrat. v. Apollon. p. 215. Heſych. Γνῶμα, τὸν βαλλόμενον ὀδόντα — καὶ κατηρτυκὼς ἤδη λιπογνώμων. Quin et ἄβολος vocabatur. Vide Heſych. in v. Vide nos ſupra p. 537. Hinc Malala Chron. p. 379. Πρωτοβόλος. *Pullus, qui primos dentes emittit.* Ubi vide notam. Vide Kuſter. ad Suid. v. Ἀβολήτωρ.

ΣΚΝΙΠΟΝ. Μικρολόγον.] Malala p. 390. Σκνιφός. Et ſic Heſych. v. Φειδωλός, et v.

* Ita in Marg. — Recte corrigunt Ἑκάτη. Julian. Orat. v, p. 176. Κύνας ἴσως Ἕλληνες Ἑκάτη θύυσι, καὶ Ῥωμαῖοι δὲ. Scribe, δή. Vide Plutarch. Quæſt. Rom. p. 277.

Γλισχρός.

PARS II. Γλισχρός. Malala p. 190. Κνιπὸς, καὶ μεγαλοψύχυς. Ubi legendum, σκνιπὸς.

ΣΚΝΙΠΤΕΙΝ. Νύσσειν, καινοτομεῖν.] Lego, Κυμινοτομεῖν. Heſych. Κυμινοπρίσαι, οἱ φειδωλοί. Vide Theocrit. Idyll. x. 55. et nos ſupra p. 498.

ΝΥΣΣΕΙ. Παίζει, ῥήσσει.] Lege, παίει. Vide Heſych. v. Νύσσα.

ΝΥΤΤΟΜΕΝΟΣ. Κεντέμενος, προθέμενος.] Legunt πορθέμενος. Sed ſcribendum, προωθέμενος.

ΣΟΚΑ. Βροχίζει, ὀχλεύει.] Inepte corrigit Guyet. ὀχεύει. Cæterum de hoc loco vide doctiſſimum Chilmead. ad Malalam p. 68.

ΧΥΜΩΝ. Πηγμάτων ὑγρῶν.] Scribe πεμμάτων.

ΑΝΕΧΡΑΖΕΝ. Ἀνέχριμπτεν, ἀνήρει δ' ἐκύφισεν.] Scribendum, Ἀνέχραυσεν, ἀνέχριμπτεν. Cætera loco mota ſunt. Heſych. infra: Ἀνήρει, κυφίζει. Corrige, ἐκύφιζε. Recte emendavimus, Ἀνέχραυσεν. Heſych. Χραύσαι, καταξύσαι. Heſych. Ξύσαι, ἐπιγράψαι. Forſan et legendum, ἀνέχριμπτεν, ἀνέρυσεν. Heſych. Χρίμπτεσθαι, ἐρείδειν.

ΕΠΙΛΛΙΓΔΗΝ. Ἐπιράνδην.] Lege, ἐπιγράβδην. Quæ ſequuntur — Ἐπιγράβδην, ἐξ ἐπιγραφῆς, delenda

delenda ſunt, ut repetitio, vel ſaltem ſuo loco reponenda. PARS II.

ΚΑΤΑΠΕΠΟΛΤΩΜΕΝΑ. Καταπεπινακωμένα.] Suidas, Πεπελ]ωμένα, πεπιναρωμένα. Unde legit apud Heſych. Lambert. Bos, Καταπεπελτωμένα, καταπεπιναρωμένα. Sed quid eſt, obſecro, illud πεπελτωμένα, vel unde ortum atque originem trahit? Legendum ſine dubio, Καταπεπελματωμένα. Reſpexit enim, ut recte obſervavit Bos, Joſuam ix. 5. ubi Cod. Vat. reete habet σανδάλια κα]απεπελμα]ωμένα. Nempe πέλμα eſt *ſolea*, ſive *pars calceamenti inferior*. Unde πελματόω, *ſarcire ſolea*, ſive *ſoleæ ſoleam ſuperimponere*. Quare recte Heſych. καταπεπινακώμενα. *Incruſtata*, *ſarcita*. Sed forſan rectum κα]απεπιναρωμένα. Lucian. in Gallo, p. 171. Ῥάκια τὰ πιναρὰ περιλείχει. *Coria ſordida lingit*. De *Calceario* ſcilicet. Qui porro locus dignus eſt, quem excutiamus. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῴην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τὰς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ ΠΙΝΑΡΑ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει. Æſtuat hic Cl. Grævius, et locum corruptum cenſet. Tu modo pro ἐξελαύνει lege ἀπολαύει, et ita verte: *Poſtquam vero pridie mortuus eſt, univerſis illis opibus, juxta leges Simon ille qui coria ſordida, qui etiam patellam circumlingebat, lætus fruitur*. Quod et vidit Eraſmus, ut ex ejus verſione liquet. Τὰ ῥάκια ſunt *trita* et *vetuſta coria*. Τὰ ῥάκια περιλείχει, ut

PARS II. ut illud ad calcem hujus libelli, p. 183. Ὁ δ' αὖθις περιτρώξεται ἀποπίνων τὰ κατΐυματα. Simon quippe fuit ἐκ τῶν σκυτοτόμων. Magnum Græвium ſatis exercuit iſte locus, qui non videre potuit quomodo ἀποπίνων hic conveniet. Tu ita verte, *At ille rurſum ſoleas obrodens ſuget.* Sutores enim ſoleas mordent, et quaſi ſugere videntur. Τὸ ἀποπινοῦν, *ſordibus purgare,* quod crepat Grævius, eſt plane ἀπροσδιόνυσον. An Cerdones enim ſoleas obrodunt, ut emaculent? Ne dixeris.

ΠΙΝΑΚΑΣ. Τὰς σανίδας καὶ τὰ θραύσματα τῶν ὀρνέων.] Quid illud θραύσματα? Imo legendum, ἀθροίσματα τῶν ὀρνέων. Heſych. Πινακοπώλης, ὀρνιθοπώλης. Τίλλοντες γὰρ αὐτὰ καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος, ἐπώλουν τὰ λεπτὰ ὁρμαθίζοντες. *Aves minutiores funiculo una colligantes, vel una congerentes. In ordine collocantes.* Heſych. Ὁρμαθὸς, χορὸς, στίχος. Et Ὁρμαθοῦ — ἢ τοῦ τῶν νυκτερίδων ἀθροίσματος.

ΧΗΜΗ. Χάσμη.] Lege, χήνη. Heſych. Καταχὴ, (lege Καταχήνη) καταχάσμησις. Ubi vide Animadverſ. Lambert. Bos. Confer omnino Arnaud, Lect. Græc. p. 133.

ΚΟΜΒΩΣΑΣΘΑΙ. Στολίσασθαι.] 1 Pet. v. 5. Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε. Vide Albert. Gloſſ. p. 217. et Malalæ Chron. p. 109. vol. ii.

ΚΟΧΛΙΑΙ.

ΚΟΧΛΙΑΙ. Τὰ αἰσθιόμενα χόα.] Legunt, ἐσθιόμενα ζῶα. Scribe τὰ ἐσθιόμενα ἰχθύδια. Scribebatur ἰχθα.

ΚΑΤΤΥΝ. Ἀπότριμμα δερματίου.] Lege, Κάττυμα. Lucian. in Gallo: Ἀποτίνων τὰ καττύματα. Vide Heſych. v. Καττύεται.

ΠΛΑΞ. Ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μέρος καὶ τὰ μεμαζωμένα.] Lego, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἡμέρας. Heſych. ſupra: Πλακοῦς, εἶδος τοῦ πέμματος καὶ ὁ σπερματικὸς τύπος τῆς ἡμέρας. Unde forſan rectum illud μεμαζωμένα. Scilicet *placentæ genus*, vel *quicquid farinæ inſtar ſubigebatur*. An ἱερατικὸς τύπος? Vide nos ſupra p. 489.

ΣΠΕΙΡΑΙ. Σειραὶ, δράγματα, ἕλικες, καὶ τὰ μαλάγματα τῶν νεῶν] Cum dicit μαλάγματα τ. ν. *funes* intelligit *complicatos, quos navium lateribus adligant nautæ, ne attritu conterantur*. Supra vocat σύστρεμμα ἐκ σχοινίου, in v. Σπεῖρα. Interpretes non intellexerunt. Iſto ſenſu utitur Plato apud Longinum. Supra ſcribendum: Σπεῖον, σπήλαιον. — Σπεῖρα, Σπήλωνες, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, τῆς νεὼς σκεῦός τι, καὶ συστρέμμα ἐκ σχοινίου, ἢ ῥάκη. Schol. ad Nicand. Alexiph. 457. Σπεῖρα ἤγουν ῥάκη. Vide nos ſupra P. I. v. Σπεῖον, et infra P. IV.

ΠΙΝΑΚΟΣ ΚΟΥΡΑ. Τὰ τμήματα καὶ ἀποκαθάρματα τῶν ξύλων.] Lego, ἀποθραύσματα τῶν ξύλων. Hinc πινάκιον τμήτικον apud Ariſtoph. ex emend.

PARS II. Γλισχρός. Malala p. 190. Κνιπὸς, καὶ μεγαλοψύχους. Ubi legendum, σκνιπούς.

ΣΚΝΙΠΤΕΙΝ. Νύσσειν, καινοτομεῖν.] Lego, Κυμινοτομεῖν. Heſych. Κυμινοπρῖσται, οἱ φειδωλοί. Vide Theocrit. Idyll. x. 55. et nos ſupra p. 498.

ΝΥΣΣΕΙ. Παίζει, ῥήσσει.] Lege, παίει. Vide Heſych. v. Νύσσα.

ΝΥΤΤΟΜΕΝΟΣ. Κεντούμενος, προθούμενος.] Legunt πορθούμενος. Sed ſcribendum, προωθούμενος.

ΣΟΚΑ. Βροχίζει, ὀχλεύει.] Inepte corrigit Guyet. ὀχεύει. Cæterum de hoc loco vide doctiſſimum Chilmead. ad Malalam p. 68.

ΧΥΜΩΝ. Πηγμάτων ὑγρῶν.] Scribe πεμμάτων.

ΑΝΕΧΡΑΖΕΝ. Ἀνέχριμπτεν, ἀνήρει δ' ἐκούφισεν.] Scribendum, Ἀνέχραυσεν, ἀνέχριμπτεν. Cætera loco mota ſunt. Heſych. infra: Ἀνήρει, κουφίζει. Corrige, ἐκούφιζε. Recte emendavimus, Ἀνέχραυσεν. Heſych. Χραῦσαι, καταξῦσαι. Heſych. Ξῦσαι, ἐπιγράψαι. Forſan et legendum, ἀνέχριμπτεν, ἀνέρειδεν. Heſych. Χρίμπτεσθαι, ἐρείδειν.

ΕΠΙΛΛΙΓΔΗΝ. Ἐπιράνδην.] Lege, ἐπιγράβδην. Quæ ſequuntur — Ἐπιγράβδην, ἐξ ἐπιγραφῆς,

delenda

delenda ſunt, ut repetitio, vel ſaltem ſuo loco reponenda. PARS II.

ΚΑΤΑΠΕΠΟΛΤΩΜΕΝΑ. Καταπεπινακωμένα.] Suidas, Πεπελ]ωμένα, πεπιναρωμένα. Unde legit apud Heſych. Lambert. Bos, Καταπεπελτωμένα, καταπεπιναρωμένα. Sed quid eſt, obſecro, illud πεπελτωμένα, vel unde ortum atque originem trahit? Legendum ſine dubio, Καταπεπελματωμένα. Reſpexit enim, ut recte obſervavit Bos, Joſuam ix. 5. ubi Cod. Vat. recte habet σανδάλια κα]απεπελμα]ωμένα. Nempe πέλμα eſt *ſolea*, ſive *pars calceamenti inferior*. Unde πελματόω, *ſarcire ſolea*, ſive *ſoleæ ſoleam ſuperimponere*. Quare recte Heſych. καταπεπινακώμενα. *Incruſtata, ſarcita*. Sed forſan rectum κα]απεπιναρωμένα. Lucian. in Gallo, p. 171. Ῥάκια τὰ πιναρὰ περιλείχει. *Coria ſordida lingit*. De *Calceario* ſcilicet. Qui porro locus dignus eſt, quem excutiamus. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῴην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τὺς νόμυς, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ ΠΙΝΑΡΑ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει. Æſtuat hic Cl. Grævius, et locum corruptum cenſet. Tu modo pro ἐξελαύνει lege ἀπολαύει, et ita verte: *Poſtquam vero pridie mortuus eſt, univerſis illis opibus, juxta leges Simon ille qui coria ſordida, qui etiam patellam circumlingebat, lætus fruitur*. Quod et vidit Eraſmus, ut ex ejus verſione liquet. Τὰ ῥάκια ſunt *trita* et *vetuſta coria*. Τὰ ῥάκια περιλείχει,

ut

PARS II. etnend. R. Dawes. Sed hoc Interpretamentum pertinet ad Πίνακες. Cæterum ſcripſit Heſych. Πίναξ, κυράς. Idem: Κυρὰς ἡ ἐν τοῖς ὀροφώμασι γραφή. Ὀροφικὸς πίναξ, παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν Μυρμιδόσιν ἀμφιβάλλει (forſan ἀμφιβάλλεται, *ambigitur*) ἐγκυράδι. Ἔστι δὲ ἐγκυρὰς, ὀροφικὸς πίναξ. Vide Heſych. v. Ἐγκυράδες.

ΕΓΚΟΥΡΑΔΕΣ — Εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ καὶ ἐνεκότουν παρὰ Σοφοκλεῖ.] Hæc pertinent ad ſuperiorem vocem. Ἐγκότως, ὀργίλως. Sed ſcribendum, Ἐγκότῳ, ὀργίλῳ. Εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ καὶ ἐνεκότουν παρὰ Σοφοκλεῖ. Heſych. Ἐνεκότουν μοι, ἐμήνιζον. A Sophocle ſcilicet.

ΚΑΥΛΟΣ — Τὸ σύνηθες ἐπὶ τῶν φυτῶν. — Καυλίον ὃ κατανέμοντες οἱ ἰχθύες.] Lego uno ductu, Καυλὸς — τὸ σύνηθες ἐπὶ τῶν φυτῶν καυλίον, ὃ κατανέμονται οἱ ἄκριδες. Heſych. ſupra: Καυκὸν, καυλίον καὶ ἄγριον λάχανον. — Καυκιάλης (lege cum Salmaſ. Καυκαλὶς) βοτάνη τις ὁμοία κωρίῳ. Schol. Nicand. p. 56. Heſych. Κόριον, — τὸ λάχανον. et Κόριον, τὸ κορίανδρον. Quare ſcribendum ſupra κορίῳ putarent nonnulli, niſi forſan rectum ſit κωρίῳ. Heſych. Κωριδάμνας, ἀκρίς. Lego, Κωριοδάμνας, ἀκρίς. Ubi Κοριοδάμναι in utroque loco ſcribendum cenſeo. Quare recte puto ἄκριδες emendavimus pro ἴχθυες. Nam Locuſtæ Κωριοδάμναι ſive Κοριοδάμναι vocatæ, quia herbam iſtam comedebant. Sed vide Salmaſ. ad Spartian. p. 668. et nos infra P. III. v. Καυλίον.

ΕΘΡΙΣΕΝ.

ΕΘΡΙΣΕΝ. Ἔφριξεν.] Lego, Ἔθρισεν, ἔθριξεν. Notat Heſychius utroque modo ſcribi. Heſych. Ἀπέθριξεν, ἀπέκειρεν. Vide nos ſupra P. I. v. Ἀπέθριξεν. Heſych. Διαμῆσαι, διαθερίσαι. PARS II.

ΘΡΙΗΣΑΙ. Καπρίσαι.] Lego, Θρίσαι, καταπρίσαι.

ΑΔΡΑΝΕΣ. Ἀσθενές.] Contrarium, Ἐνδρανής. *Rebus gerendis aptus.* Vide Malal. vol. ii. p. 38.

ΠΙΝΑ. Εἶδος ἰχθύος καὶ ὀςρεῶδες κογχύλιον.] Scribe Πίννα. Heſych. Πιννοτήρης — Πίννα δὲ εἶδος ὀςρέου.

ΠΙΝΑΚΙΟΝ. Τὸ λεύκωμα.] Vide Heſych. v. Σανίς.

ΚΟΜΒΩΜΑ. Στολίσμα, σκέπωμα.] Lego, περίζωμα. Vide v. Κοσύμβη.

ΖΑΚΤΙ. Κριμνοῦ ἐν ἔθνει ἑφθῶ.] Forſan, ἐν ἔτνει ſive ἔτνῳ ἑφθοῦ.

ΠΤΙΛΑ. Πτερά.] Hinc deductum verbum iſtud apud Malalam, vol. ii. p. 227. Τοῦ κίονος ἀπεπτιλώθη μέρος. Scilicet *columnæ apex* ſive *pinnaculum decidit.* Ubi vide Chilmeadum fluctuantem. Heſych. Ἐπτερύξατο, προσετρίψατο. Lego προσερίψατο. Idem: Διαπτερίσαι, διαδράναι. Repono Διαπτερίσαι. *Avolare.* Vide nos P. I. v. Τιλλά.

ΣΑΝΙΣ — Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῦ ταύρυ.] Forſan τῦ ὀρόφυ. *Tegumentum.* An τῦ πλόιυ? Vide Heſych. v. Θρῆνυς. Vel forſan de Tauro iſto, qui σανίδος inſtar *Europam* tranſvexerat. Vide Heſych. v. Ἀργμήτας. Forſan, τῦ Τύρσυ. Conſer Noſtrum, v. Τύρσος.

ΓΙΓΛΙΣΜΟΣ. Γαργαλισμὸς ἀπὸ χειρῶν, γέλως.] Quid eſt illud ἀπὸ χειρῶν? quod probavit Lamb. Bos ad Suidam, qui habet Γιγλισμὸς, κιχλισμὸς, ἀπὸ χειρῶν γέλως. Ubi correxit Bentleius, ἀχρεῖος γέλως. Sed legendum ſine dubio, Γιγλισμὸς, γαργαλισμὸς, αἰσχροποιὸς γέλως. Heſych. Κιγχλισμὸς, αἰσχρὸς γέλως μετὰ ἀταξίας. Legit Arnaud, χειλῶν. Nihil muta. Eſt *titillatio* quæ manu fit. Niſi forſan ὑπὸ χειρῶν.

ΑΛΑΩΝ. Τρυφῶν, λακίζων.] Forſan, Θρύπτων, vel πηρῶν. Sed illud placet: unde τρύφος. *Fragmentum.* Vide Heſych. v. Θρύψαι. Sed nihil mutandum; modo ſcribas τρυφῶν. Vide nos P. I. v. Ἀλαῶν.

ΑΠΟΚΟΤΤΑΒΙΖΕΙΝ. Τὸ λειπομένον πόμα τῦ ποτηρίυ ἐκλογεῖν ὕτως ὥστε ψόφον ποιεῖν.] Pro ἐκλογεῖν ſcribendum ſine dubio, ἐκκρύειν. Heſych. Ἐκκρύει, ἐκβάλλει.

ΠΩΡΩΣΙΣ — Πῶρος καὶ ἀναισθησία.] Etymol. Mag. Auctor: Ἄτεγκτος, ἄπειστος, καὶ ἀναίσθητος,

ὁ μήτε

ὁ μήτε παραινέσει, μήτε ἀπειλῇ τὴν πήρωσιν (lege πώρωσιν) ϰ̀ τὸ τȣ̃ ἤθȣς σκληρὸν τεγγόμενος ϰ̀ μαλαττόμενος. Vide Arnaud ad Heſych. p. 24. PARS II.

ΑΠΕΣΚΟΛΛΥΠΤΕΝ. Ἀπέσκεπε τὸ δέρμα ὅθεν ϰ̀ σκολοδέφης.] Scribendum, opinor, unica λ. Heſych. Σκολύπτειν, ἐκτίλλειν, κολȣ́ειν. Legendum forſan, σκολοδέρης. Vide notam ſequentem.

ΜΥΡΤΟΣ. Ἡ μυῤῥίνη, ϰ̀ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· οἱ δὲ τὸ σχῆμα (forſan τρῆμα) τῆς γυναικός.] Imo et *Viri* pudendum: et ſic intelligendus verſus Ariſtoph. Equit. 960.

Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τȣ̃ μυῤῥίνȣ.

Ubi Suidas ἐπὶ τῶν μέχρι πολλȣ̃ διεσκυλμένων. Lego, μέχρι πιλȣ̃ διεσκολλυμένων, vel unica λ. Vide Heſych. v. Σκολύπτειν, et Ἀπεσκόλλυπτεν. Ubi forſan legendum, σκολοδέρης pro σκολοδέφης, ut ſupra notavi. Vide omnino Heſych. v. Ἀποσκόλυπτε. Confer Schol. Ariſtoph. Equit. 960. Ubi male μεχρὶ πολλȣ̃. Vide Kuſter. ad locum. Suidas, Ἀπεσκολλυμένος, ἐκτεταμένος. Ita legendum, de *pene extenſo*. Vide Suidam v. Ψωλὸν et v. Ψωλός.

ΕΥΚΕΑΤΟΝ. Ξηρὰν, εὔσχιστον, εὔκαυστον.] Corrigunt εὐκέαστον. Male. Photius in Lexic. MS, Εὔκηλον, εὔκαστον, εὔσχιστον. Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ· Ἐξανθρακώσας

θραχώσας πυθμὲν· Εὔκηλον δρυός. Ubi legendum, Εὔκηλον, εὔκαυστον, εὔσχιστον. Vide Flor. Chriſtian. ad Ariſtoph. Pac. 1133. Supra Heſych. Εὐκεάτοιο, ξηρῶς. Recte legunt, ξηρᾶς. Homer. Odyſ. Σ. 60.

Κέδρε εὐκεάτοιο ——

Atque hunc locum reſpexit Heſychius. Heſych. Εὔκληρον δρυός, (lege Εὔκηλον δρυὸς) εὔσχιστον — εὔκαυστον.

ΠΥΘΜΕΝΑ —— Τὴν ῥίζαν.] Ion in Omphale ——

Πυθμέν᾽ εὔκηλον δρυός.

ΑΕΛΛΑΩΝ. Ταχέων.] Lege Αἰλλαίων. Mox, Αἰλλῆσι, πετομέναις. Scribe Αἰλλαίῃσι vel Αἰλλάσι. Scribitur etiam ἀέλλας et ἀέλλαιος, ab ἀέλλη, *procella*.

ΖΥΓΟΜΑΧΕΙΝ. Τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, ἢ ἀπληστεύεσθαι.] Forte, ἢ ἁπλῶς στρηνιεύεσθαι. Significat proprie, ἀρηνιάσαι. Euſtath. ad Iliad. Π. v.470. Κυρίως γὰρ ἀφηνιάσαι τὸ, ζυγομαχῆσαι τοὺς ὑφ᾽ ἅρματι ἵππους ϗ πειραθῆναι ἀπὸ ἡνίων γενέσθαι. Recte autem, opinor, emendavimus. Στρηνιάσαι. *Gerere ſe* ἀτάκτως. Vide Heſych. Utitur Ζυγομαχεῖν Menander, p. 252.

ΒΑΙΜΕΝΑΙ. Βαίνειν.] Corrigit Arnaud, βαινέμεναι.

νέμεναι. Sed ſcribendum forſan βάμεναι, Dorice pro βήμεναι. PARS II.

ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΟΣ. Ποιμὴν.] Forſan, Γαλακτονόμος. *Qui lacte veſcitur.*

ΟΙΗΣΕΩΣ. Δοκήσεως.] Hinc Heſych. Δοκησίσοφος, ὁ οἰηματίας ἐπὶ σοφίᾳ. Vide Arnaud ad vocem Δοκησίσοφος.

ΔΟΞΑΖΕΙ. Ἀμφιδοξεῖ.] Scribe Δοάζει, δοξάζει, αμφιδοξεῖ. Sic infra, Δοάσσεται, δοξάζει. Ubi forte legendum, Δοάζεται. Vide Arnaud ad Heſych.

ΕΥΑΣΘΕΝΕΙΝ. Εὐπαθεῖν — Εὐαθενὴς, εὐπαθοῦσα.] Scribe, Εὐθενεῖν, εὐαθενεῖν, εὐπαθεῖν.— Εὐθενὴς, εὐαθενης, εὐπαθοῦσα. Vide nos ſupra p. 464. Scribendum, Εὐαθενεῖν, εὐπαθεῖν. Εὐαθενὴς, εὐπαθοῦσα.

ΕΥΜΟΛΑ. Εὔθετα, εὔοπλα — Εὔμολος ἀγαθός· πολεμιστὴς, εὔοπλος. — Εὐμωλότατον, ἁπαλὸν, νεώτατον.] Scribebatur nempe μόλος et μῶλος. Sed hic per ω ſcribendum, ut ſeries literarum poſtulat. Vox εὔμωλος reſtituenda Simmiæ apud Hephæſt, p. 43. ubi male legitur εὔιππος, εὔπωλος.

ΕΥΡΙΠΟΣ. Θαλάσσιος τόπος πολύχροος.] Forſan, πολύῤῥοος, ſive παλίῤῥοος. Hinc Εὐρίπου δίκην,

PARS II. κην, τρόπον. Vide Frag. Pythag. Ed. Gale, p. 670. ubi hanc phraſin reſtituemus. Πάντα γὰρ ταῦτα, ἄςαλά τε καὶ ἀβέβαια ΕΥΡΙΠΟΥ τὸν τρόπον, ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς παραλήψαμεν. Ita legendum. Vulgo male εὕρι. Maximus Tyrius Diſſert. xli. 3. Εὐρίπου καὶ ἀμπώσεως δίκην, μηδέποτε ἑςὼς, μηδέποτε ἀτρεμῶν.

ΣΥΝΕΡΙΣΑΝΤΑ. Συνάψαντα.] Corrigit Arnaud, Συνερείσαντα. Sed male. Græci, συνάπτειν μάχην.

ΘΗΛΕΑ. Ἱμάντων τὰ τετριμμένα εἰς ἃ διαθεῖται τὰ ὄξεα.] Lege διηθεῖται. *Percolantur.*

ΘΗΛΩ. Τροφὸς, τήθη,] Lege, τιθήνη. Heſych. Τιθήνας, τροφὰς τίτθης. Quare forſan legendum, τίτθη. Sed ſcribendum Τιθή. Heſych. τιθὴ, τροφός.

ΤΙΘΑΙΒΩΣΣΕΙΝ ——Ἐθήβεν.] Lege, τιθηνεῖν. Vide nos ſupra P. I. v. Τιθαιβώσσειν.

ΤΙΘΗΝΟΣ. Τροφὸς, μοσχοτρόφος, ἢ ὁ τὰ τιθευόμενα τημελῶν παιδία.] Forſan legendum μαςοτρόφος ——τιθηνευόμενα. Heſych. Τιθηνούμενος, τρέφων· τιθηνὸς γὰρ ἡ τροφὸς καὶ τιθητοὶ (lege τιτθοὶ) οἱ μαςοί. Confer nos ſupra P. I. v. Τιτθή.

ΠΕΛΙΔΝΟΣ. Μελανὸς, μόλυβδος, ἢ ὕφαιμον.] Scribo, μελανόχροος, μολύβδινος, ἢ ὕφαιμος.

ΣΤΟΒΑΣΟΥΣΙ.

ΣΤΟΒΑΣΟΥΣΙ. Σωρεύουσι.] Recte corrigunt, Στοιβάσουσι. Athanaſ. de Nicæno Concilio contra Arium p. 129. Ἡνίκα δ' ἂν προσοιβασθῆναι γένηται τὴν τρίτην ὀροφήν. *Superinduci.* Heſych. Στοίβη, σύνθεσις. PARS II.

ΟΛΚΑΣ —— Ἀηδὼν εἰρήνη δυνατάς.] Quid illud ἀηδών? An porro ſcribendum ῥῆναι δυνατά? An Ἀριστοφ. ἐν εἰρήνῃ, δυνατά. Quærendum. Sed vide nos infra P. III. v. Ὀλκάς.

ΗΙΟΝ. Ἐπορευόμην, καὶ παρειὰν ἢ γνάθον.] Cum interpretatur παρειὰν ἢ γνάθον, reſpexit Ἠίον pro ἠίονα. Heſych. Ἠιόνες —— ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω.

ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΦΘΕΙΡΙΑ. Νόσος προβάτων ἐγκέφαλος δὲ &c.] Diſtingue Ἐγκέφαλος φθειρία, νόσος προβάτων. —— Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμε, ἐξεφύσησε τῷ πυτισμῷ τοῦ αἵματος. Reſpexit verſum Homeri, Il. P. 297.

Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμε ——

Scribendum autem ſupra, opinor, Ἐγκέφαλον, φθεῖρα. Heſych. Φθεῖρα, φθειρίασιν. Vel Ἐγκέφαλος, φθειρίασις. Nam morbus ille, opinor, quo πρόβατα laborant, vocabatur Ἐγκέφαλος.

ΑΥΛΟΝ. Τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος.] Reſpicit Homeri locum præcedentem.

ΟΛΟΚΕΣ.

PARS II.

ΟΛΟΚΕΣ. Αὔλακες.] Scribe Ὤλακες.

ΠΡΟΒΑΛΩΣΚΕΙΝ. Προμαλίσκειν.] Utitur Orpheus apud Apuleium de Mundo,

—— ὐδέ τις ἀνδρῶν
Προβλώσκειν μεγάρων δύναται ——

Item Oppian. Hal. ii. 252.

ΘΑΜΝΟΣ. —— Καὶ ὅρμοι.] Lege, καὶ νόμος σύμφυτοι ἢ δ. Heſych. Ἴαμβοι, (lege Ἴαμνοι) θάμνοι, κοῖται, νόμοι. Legendum tamen καὶ ὄγμοι. Schol. ad Opp. Hal. i. 625. Ὄγμος σημαίνει τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ, ἄγεσθαι. Vide nos P. I. v. Θάμνος.

ΘΗΚΑΙ. Οἱ ἀπόθετοι νόμοι, ἢ σωροί.] Emendat Arnaud, σόροι. Sed fruſtra. Eſt σωρὸς *cumulus repoſitæ herbæ*. Vide v. Ἐμβολὴν, et nos ſupra P. I. v. Ἐμβολήν. Sed vide nos infra P. III. v. Θῆκαι.

ΚΑΛΛΑΙ. Τὰ βαπτὰ ἴρια.] Arnaud, ἔρια. Forſan legendum, Καλλήναια. Heſych. Λήναια, ἔρια. Ubi legendum tamen, Λήνεα. Sed forte, Καλλαίαι Ariſtoph. Equit. v 495.

Χὤπως τὰ κάλλαι᾽ ἀποφαγὼν, ἥξεις πάλιν.

ΧΟΙΝΙΚΗ τοῦ τροχοῦ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ ἄξων.] Schol. ad Arat. Phænom. v. 226. ἡ χοινικίς.

Ita

Ita legendum, non χοινικίς. Vide nos ſupra p. 439. Ariſtoph. Plut. 276. PARS II.

Ἰȣ̀ Ἰȣ́· τὰς χοίνικας ϗ̀ τὰς πέδας ποθȣ̃σα.

ΥΔΕΟΥΣΙ. Ὑμνȣ̃σι.] Infra Ὕδειν, ὑμνεῖν. Scribe Ὑδεῖν. Arat. Phænom. v. 257.

—— μετ' ἀνθρώπȣς ὑδέονται.

ΚΑΨΑΜΕΝΟΣ. Ἐλάτ]ωμα ἵππȣ.] Forſan, Περίτ]ωμα. *Stercus.*

ΚΑΠΤΟΝΤΕΣ. Ἀποδεχόμενοι, ἐσθίοντες.] Scribendum ſine dubio, ἀποδακνόμενοι. Κάπτειν eſt *morſim* ſive *mordendo deglutire.* Vide Arnaud ad Heſych. p. 157.

ΚΑΠΤΕΙ. Καταπέσῃ.] An Κάπτῃ, καταπίῃ? Vel forſan pro καταπίπτῃ. Supra, Κάππει, κατῆλθεν.

ΙΓΝΥΑ. Ψυχὴ, ἢ τὸ τȣ̃ γόνατος ὀπίσθιν (lege ὀπίσθιον) μέρος.] Legendum, ψυὴ. Vide ſupra p. 547. v. Ψόα.

ΙΓΝΥΕΙ ΚΑΙ ΙΓΝΥΗΝ. Τὸ αὐτό. Ἤγαν τὸ ἀντικνήμιον.] Scribe, Ἰγνύη ϗ̀ ἰγνύην.

ΙΔΕΙΝ. Τὸ εἴκειν ἐν τῷ ἀςραγαλίζειν.] Forte, Ἰγδίζειν, κινεῖν, ἀςραγαλίζειν. Vide L. Bos ad Suidam p. 152. Vel κινεῖν ἐν τῷ ἀςραγαλίζειν.

In

PARS II. *In ludo talorum.* Utitur ἀςραγαλίζων Ariſtænet. lib. 1. Epiſt. 23.

ΔΑΚΤΥΛΟΔΙΚΤΟΝ. Δακτυλωτὸν ἔκπωμα, ἔνιοι τὸ κρέας (κέρας) ἄμεινον δὲ τὸ ζωςρωτὸν λεγόμενον.] Heſych. Ξώςρα, ψυκτρίς. Ita legendum. Quare Δακτυλόδικτον, ſive ζωςρωτόν. *Vas anſatum.* Forſan ſcribendum Δακτυλόδεικτον ſive — θικτον. Puto duas eſſe voces confuſas. Scribe, Δακτυλόδεικτον, ubi deeſt interpretamentum. Horat. *monſtror digito.* — Δακτυλωτόν.

ΞΩΣΤΡΑ. Ψυκτρὶς.] Corrigunt Ξύςρα, ψηκτρίς. Nihil opus. Poculi cujuſdam ζωςρωτȣ͂ meminit Heſych. v. Δακτυλόδικτον. Heſych. Ψυκτὴρ, εἶδος ποτηρίȣ. Vide notam præcedentem.

ΣΦΕΝΔΟΝΗΝ. Τȣ͂ δακτυλίȣ τὸ περιφερὲς ἢ σφραγίς.] Proverb. xxvi. 8. Ἀποδεσμεύει λίθον ἐν σφενδόνῃ. Ubi inepte noſtri Interpretes, *A ſtone in a ſling*. Debuerant, *in a ſocket*. Vide Salmaſ. ad Vopiſc. p. 850.

ΖΩΓΡΗΣΕΤΑΙ. Ζωογονήσεται.] Hic duæ voces abſque ſuis interpretamentis. Scribe Ζωγρήσεται, ζῶν ἀγρεύσεται — Ζωογονήσεται, ζωοποιήσεται. Infra ſuo loco, Ζωογόνος, ζωοποιός.

ΔΙΚΡΟΑ. Ξύλα ὁμοίως διχιδῆ.] Vide Heſych. Καραβαία, δικρȣ͂ν ξύλον.

ΧΑΩΡΟΝ

ΧΛΩΡΟΝ τε ϗ βλέπον. Ἀντὶ τοῦ ζῶντα.] Lege Χλωρόν τε ϗ βλέποντα, ἀντὶ τοῦ ζῶντα. Æſchyl. Agamem. 686. PARS II.

Εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ

Καὶ ζῶντα ϗ βλέποντα ——

Ubi legendum, cenſeo, ΧΛΩΡΟΝ ΤΕ ϗ βλέποντα, Heſychii auctoritate, qui iſtum locum proculdubio reſpexit: nam καὶ ζῶντα eſt non niſi interpretamentum, quod in textum irrepſit. Sic Latini. Lucretius, lib. iii. 1060.

Tu vero dubitabis, et indignabere obire,
Mortua quoi vita eſt prope jam vivo, *atque* videnti ?

Terentius, *Vivus videnſque pereo.* Similiter corruptus Æſchylus, Prom. v. 89. ubi pro γέλασμα legendum κάχλασμα.

ΚΛΙΝΑΙ —— Καὶ τὸ σύνηθες.] *Id quod vulgo ſignificat, id quod probe ſcimus*: nempe *lectus.* Sic non raro Heſychius. Confer eum, v. Ῥάβδοι. v. Καυλός. v. Χόρτος.

ΟΦΘΑΛΜΙΑΣΑΙ. Φθονέσαι, ἐπιβαλεῖν ὀφθαλμόν.] Longus Paſtoral. lib. ii. Τῷ Δάφνιδι ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον.

ΗΡΑ. —— Χάριν, βοήθειαν, ἐπικουρίαν. Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρων δῖι ——] Ubi legendum diviſim, ἐπὶ ἦρα. Scil. ἐπιφέρων, ut ex hoc loco patet. Orpheus de Lapid. p. 240.

—— βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.

Reſpexit Noſter Homer. Iliad. Α. 578.

ΑΝΤΙΑΙ.

PARS II.

ΑΝΤΙΔΙ ΑΝΤΙΝΙ ΕΝΕΓΜΕΘΑ. Ἐναντιώμεθα.] Scribendum, opinor, Ἀντηνέγμεθα, διηνέγμεθα, ἐναντιώμεθα. Heſych. Διεφέροντο, διεμάχοντο, διηνέχθη, ἐμαχήσατο. Cæterum vide Bentleium de hoc loco agentem in Epiſt. ad Millium p. 80. Ed. Cant.

ΛΕΩΠΕΤΡΑ. Λίθος λεῖος.] Ezechiel a Soping. laudat. Λεωπετρία. Et ſic Heſych. v. Πλαταμὼν —— οἱ δὲ λεωπετρία. Vide Schol. ad Arat. Dioſ. v. 245. et Apollon. Rhod. i. 365.

ΚΑΛΛΑΙΟΙ——Καὶ παρ' Αἰγυπτίοις χρῶμα καλλαϊνόν.] Suidas v. Κάλαϊς——Καὶ καλλάϊνον χρῶμα. Vide Bos ad Suidam. Vide et Alberti Miſc. Obſervat. Lege tamen κάλλη. Eſt ex Æſchylo.

ΤΗΞΙΣ. Φθίσις, νόσος, παρὰ τὸ τήκεσθαι.] Hinc τηξιμελὴς νοῦσος. Anthol. iii. 5. Τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος —— Vide Heſych. v. Τελχῖνες.

ΚΩΦΟΣ——Ἐνεός.] Scribe ἐνεός. De hac voce vide Albert. Miſcel. p. 70. et nos infra P. III. v. Κωφός.

ΛΕΡΟΣ. Ἀναιδής.] Recte Kuſter. Anti. Gronov. Λιρός. Heſych. Λιρὰ, ἀναιδῆ. Utitur Alex. Ætol. apud Parthen. Erot. cap. 14. Vide nos ſupra p. 459.

ΡΟΜΒΩΤΟΝ.

ΡΟΜΒΩΤΟΝ. Ἐπίμαχες.] An legendum ἐπηχὲς, *Stridens?* Anthol. lib. vi. p. 568. Καλαύροπα ῥομβητάν.

Καὶ τὰν ἐκ κοτίνοιο καλαύροπα, τὰν πόκα τῆνος
Πόλλακι ῥομβητὰν ἐκ χερὸς ἠκροβόλει.

Vide nos ſupra v. Καλάβρωψ. Alcæus in Epigram. ῥομβητὴν φόβην, *de juba Leonis*.

ΑΜΦΙΔΥΜΟΣ. Ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς δύσιν (ſcil. ἔκδυσιν) ἔχων.] Vide Schol. ad Oppian. Hal. ii. 64. Oppian. Cyneg. i. 186.

Καὶ ῥάχις ἀμφίδυμος μέσον ἴσχνια πιαίνουσα.

Ubi nihil mutandum cum Arnaud. Subaudi, Κατὰ μέσον.

ΚΑΛΑΘΗΦΟΡΟΙ. Οἱ τὰ μαγειρικὰ φέροντες.] Lege τὰ μαγικά. Vide nos ſupra p. 514. v. Σίμαιθα. Forſan, καλαβηφόροι, et reſpexerit κελέβην Theocriti in Pharmac. Sed vide Themiſt. p. 117. ubi lege καλαθηφοροῦσιν, et intellige *de iis qui corbes ferebant ad accipiendas carnes quæ diſtribuebantur.*

ΚΕΛΕΒΗ. Ποτηρίου εἶδος θερμηρου.] Forſan, Ποτηρίου εἶδος φαρμακευτρίου. Theocrit. στέψον τὰν κελέβαν — Sed vide Salmaſ. ad Scriptores Aug. Hiſtor. de Καλαμηφόροις.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ.

PARS II.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ —— Ὁ διονυσιακὸς ὕμνος ἴαμβος.] Recte corrigit Arnaud, ὕμνος θρίαμβος.] Vide Phurnut. Nat. Deor. p. 219. Ed. Gale.

ΓΡΑΣΩΣ. Δυσοσμία.] Forte, Γράσος. Unde nomen viri male olentis Γράσων. Vide Mauſſac. ad Harpocrat. p. 343. Eſt et Γράσος, *Campus Trojanus*. Vide Schol. Nicand. p. 44.

ΦΟΡΙΝΗ. Ἡ παρ' ἐνίοις πυρίνη.] Euſtathius, χλαδῶδές τι. Quod rectius, ut liquet ex joco Phrynes, cujus meminit Mauſſac. ad Harpocrat. in v. Φορίνη. Ramuſculis enim veſcebantur capri. Vide nos ſupra P. I. v. Πυρίναι, et P. II. v. Φορίνη. Heſych. Ἐπὶ φορίναν, ἐπὶ δέρμα.

ΠΛΑΔΙΗ. Ματαΐζει.] Lege Πλαδδιῆ. Vide Ariſtoph. Lyſiſtr. 989. Bos ad Suidam p. 170.

ΙΦΙΑ. Ἡ λυχνὶς, ἄνθος.] Scribe ſine diſtinctione Ἡ λυχνὶς ἄνθος. Flos λύχνις. Athenæus, ἴφυον. Ibycus apud Canter. Nov. Lect. p. 157. Ῥόδα καὶ τέρινα δάφνα. Scribe, καὶ θερινὰ δ' ἴφυα. Supra Athenæus apud Canter. τὰ δὲ θερινὰ — τὸ κρίνον καὶ τὸ ἴφυον. De *Lychnide* vide Athenæum apud Canter. Nov. Lect. p. 158. et Nicandrum p. 162.

ΗΜΟΣΥΝΗ. Βλῆσις, ἀκόντισις, ἐμπορία.] Scribendum ἐμπειρία. Quod et vidit Arnaud. Pro αἰμοσύνη ſcil. Heſych. Αἵμονα, ἐπιστήμονα, ἔμπειρον.

πειρον. Ceterum et Græci δαίμων et δαήμων. Sic, opinor, αἴμων et ἀήμων, unde αἰμοσύνη ſive ἡμοσύνη et ἀημοσύνη. Quæ vox reſtituenda Orpheo de Lapid. v. 62. PARS II.

—— αἶψα δὲ πρέσβυν δαημοσύνην ἀτίουσιν.

Scribe ob verſum ἀημοσύνην. Themiſt. p. 366. Ed. Hard. δαημοσύνην καὶ τὴν ἐπιστήμην.

ΜΙΜΑΚΥΛΟΝ. Ὁ καρπὸς τοῦ κομάρου.] Scribe μιμαίκυλον. Vide Heſych. v. Κόμαρος. Scylax Caryand. p. 46. Ed. Voſ.

ΠΡΑΣΑ. Τὰ βρύα, καὶ τὰ φυκία.] *Algæ* ſcilicet. Hinc Tatianus contra Græcos: Θαλασσῶν τὴν μὲν πρασώδη. *Algoſum mare.*

ΑΝΑΔΙΚΟΙ. Οὕτως ἐλέγοντο οἱ τὰ δίκαια εἰς ἀκεραίαν ἐγκαθιστάμενοι, ἤτοι διὰ πολιτικὴν αἰτίαν ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδοκατηγόρων.] Legendum, cenſeo, ψευδοκατηγοριῶν. Harpocration et Suidas v. Αἰκην. ψευδομαρτυριῶν. Legendum quoque ἀκέραιον. Suidas ἄκαιρον. Quod ex Heſychio recte emendavit Valeſ. ad Harpocr. Vide nos ſupra P. II. v. Ἀνάδικοι. Ubi recte emendavimus Heſych. ἐλέγοντο αἱ δίκαι αἱ εἰς ἀκέραιον ἐγκαθιστάμεναι. Vide Harpocr. et Valeſ. ad locum.

ΠΟΙΦΥΞΕΙΣ. Ἐκφοβήσεις.] Reſpexit Sophrona apud Schol. ad Nicand. Theriac. v. 180. Τὸ δὲ ποιφύζειν πολλαχῶς λέγεται· καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ

τῦ ἐκφοβεῖν· ὡς Σώφρων ἐν μίμοις, Παιδικὰ ποιφύξεις. Hinc ποιφύγδην Nicand. Theriac. 371. Vide et Euphoriona apud Schol. ad locum Nicandri ſupra citatum.

ΜΥΡΤΟΣ. Ἡ μυῤῥίνη καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, οἱ δὲ τὸ σχῆμα (forſan τρῆμα) τῆς γυναικός.] Imo et *Viri* pudendum, et ſic intelligendus verſus iſte Ariſtophanis Equit.

Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τῦ μυῤῥίνυ.

Ubi Suidas, ἐπὶ τῶν μέχρι πολλῦ διεσκυλμένων. Lege πιλῦ διεσκολλυμένων. Vide nos ſupra p. 549. ubi de hac voce egimus.

ΕΓΚΑΡΤΑ —— Φρύνιχος δανέσιν.] Scribe Δαναΐσιν. Vide Suidam v. Φρύνιχος.

ΡΙΣΚΟΙ. Εἶδος τι μυῶν.] Vide Heſych. in v. Θαλιοποιοί.

ΟΧΑΣΘΑΙ. Ἀλλ᾽ ἄλεσθαι.] Dele ἀλλ᾽. Quæ ſequuntur ita digere —— ὁ λαρυσκελεῖς ποιεῖ ὁ τῶν νεβρῶν μυελός ——

ΙΠΠΟΥΜΕΝ. Πιέζομεν —— Ἱππύμενος, πιεζόμενος, ἢ τὸ ἔμπιπτον ξύλον τοῖς μυσίν.] Recte corrigit Lambert. Bos ἰπῦμεν et ἰπύμενος. Quin et legendum, ΠΑΡΑ τὸ ἐμπιπτον ξύλον τοῖς μυσίν. Scilicet Ἰπὺν vel Ἰπόν. Reſpexit Noſter ad Æſchyli Prometh. v. 365.

Ἰπνύμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

Hic

Hic male legitur ἰπνύμενος pro ἰπυμένος. Vide Cl. Bentleium ad Ariſtoph. Plutum, et nos ſupra, P. I. v. Ἰπύς. Nicander Theriac. v. 573. PARS II.

Ὕδατι δ' ἄν γ' ΙΠΙΣΑΙΟ κύτει ἐν ἀολλέα κόψας.

Ἴπισαιο ab ἰπίζω, πιέζω, opinor. Sed forte legendum apud Nicandrum γε πίσαιο, vel potius ἐμπίσαιο. Ita infra v. 624.

—— ἄλλοτε νύμφαις

ΕΜΠΙΣΘΕΝ, τοτὲ δ' οἶνον ἐνὶ σταγόνεσσιν ἀρύζει.

Idem in Alexiph. v. 516.

Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὸν ὁμιλαδὸν, ἢ ἁλὸς ἄχνην
ΕΜΠΙΣΑΙΣ ——

F I N I S.

E R R A T A.

Pag.	Lin.	Pro	Lege
14.	ult.	ἀδηφάνους	ἀδηφάγους
145.	21.	γίσεις	γήσεις
153.	3.	ὀμῶ	ὀμῶ
306.	12.	ἐσκίδας	ἐσκίδασ'
308.	16.	κατασσόμενοι	κατέσσόμενοι
320.	14.	αὐτὰς αὐτὰ	αὐτὰς, αὐτὰ
327.	7.	βαῦζδει	βαῦσδει
344.	4.	ή ἀφροδισίαν	κ' ἀφροδισίαν
——	15.	Eleg. ii.	Eleg. iii.
——	17.	*Tinguunt*	*Tingunt*
347.	3.	Ὀθὸς	Ὀρθὸς
351.	24.	ἐνδὲ	ἐν δέ
355.	23.	ἐπικεκαημένα	ἐπικεκαυμένα
356.	ult.	ἐδράσατο	ἐδήσατο
362.	20.	Iphigin.	Iphigen.
377.	17.	Ἀνεβόλαιον	Ἀναβόλαιον
380.	25.	σκῦμθαι	σκῦμφθαι

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

form 410

MAR 28 1927